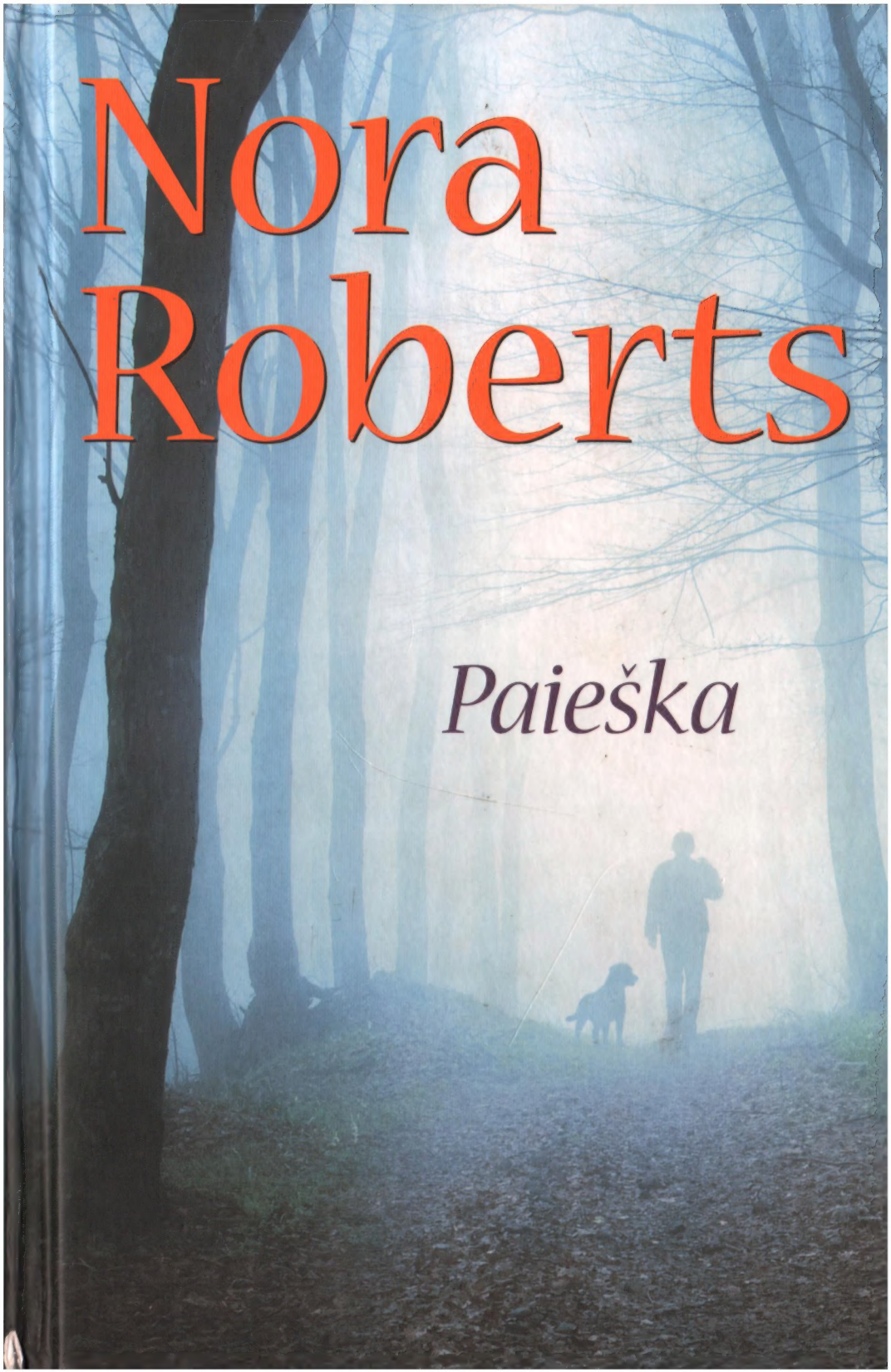
Nora
Roberts
Paieška

Nora Roberts

Paieška

Iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė

Jotema

UDK 821.111(73)-31
Ro-04

Nora Roberts
THE SEARCH
New York, G. P. Putnam's Sons, 2010

Copyright © 2010 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Vilma Krinevičienė, 2011
© UAB „Jotema“, 2011

ISBN 978-9955-13-294-3

Skiriama

HOMERUI IR PANČUI

bei visiems, kurie iki jų pamalonino man gyvenimą.

PIRMA DALIS

Tinkamai išdresuotas, žmogus gali tapti geriausiu šuns draugu.

COREY FORD

Pirmas skyrius

VĖSŲ VASARIO RYTĄ, ūkanotam lietui barbenant į langus, Devinas ir Rouzė Koldvelai lėtai, mieguistai mylėjosi. Buvo trečioji jų savaitės atostogų diena ir antrasis mėginimų užmegzti antrą vaiką mėnuo. Jų trimetis sūnelis Hju buvo pradėtas per ilgąjį savaitgalį Orkų saloje San Chuane — Rouzė neabejojo, jog tai atsitiko vieną lietingą popietę, gurkšnojant butelį *Pinot Noir*.

Sugrįžę į Orkų salą, jie tikėjosi, kad ir vėl pasiseks, todėl mielai ėmėsi vykdyti užduotį, kol jų mažylis miegojo su savo numylėtuoju triušiu Vubiu gretimame kambaryje.

Nors vynui buvo per anksti, Rouzė priėmė tykų lietų kaip gerą ženklą.

Kai jie sušilę ir suglebę susiglaudė, ji nusišypsojo.

— Tai kurio mintis buvo pati geriausia?

Devinas švelniai gnybtelėjo jai į užpakaliuką.

— Tavo.

— Minutėlę — man ką tik šovė dar viena.

— O man reikėtų poros minučių, kad atgaučiau kvapą.

Rouzė nusijuokė, apsivertė, atsirėmė į jo krūtinę ir nusišiepė vyrui.

— Liaukis galvojęs apie seksą, pasileidėli.

— Tam irgi reikia laiko.

— Blynai. Mums reikia blynų. Lietingas rytas, mažas jaukus namelis. Trūksta tik blynų.

Jis kreivai nužvelgė ją.

— Ir kas juos keps?

— Tegu burtai lemia.

Ji atsisėdo, ir jie, laikydamiesi daugiametės Koldvelų šeimos tradicijos, pasiruošė mesti burtus pirštais.

— Prakeikimas, — sumurmėjo Rouzė, kai jis parodė daugiau.

— Įgudusieji laimi.

— Kurgi ne. Bet ką padarysi — vis tiek man reikia pasisioti. — Ji pasilenkusi skambiai pabučiavo vyrą ir iššoko iš lovos. — Kaip aš dievinu atostogas, — šūktelėjo ji skubėdama į vonios kambarį.

Ypač šias, galvojo ji, su savo dviem gražiausiais vyrais. Jei lietus nesiliaus arba sustiprės, jie galės likti namuose ir žaisti žaidimus. Bet jei prasigiedrins, galbūt jie galės pasiimti Hju ir pasivažinėti dviračiais arba tiesiog pasivaikščioti.

Hju čia taip patinka — ir paukščiukai, ir ežeras, ir elnias, kurį matė, ką jau kalbėti apie triušius, ištikimojo Vubio brolius.

O rudenį jis galbūt jau turės tikrą brolį. Jai dabar kaip tik ovuliacija, — ne todėl, kad beviltiškai trokštų pastoti, — tiesiog ji skaičiuojanti dienas, mąstė Rouzė, šukuodamasi miego ir meilės žaidimų sušiaustus plaukus. Sąmoningai.

Ji pasigriebė bluzoną, flanelines kelnes ir grįžtelėjo į Deviną, kuris buvo vėl beužsnūstąs.

Jiems tikrai pavyks.

Rouzė patenkinta užsitraukė storas kojines ir žvilgtelėjo į laikrodį, kurį buvo palikusi ant naktinio staliuko.

— O varge, jau po aštuntos. Tikriausiai vakar mes nukamavome Hju, kad jis vis dar tebemiega.

— O gal kad oras lietingas, — sumurmėjo Devinas.

— Taip, gali būti.

Vis dėlto ji nutipeno prie jo kambario durų, kaip darydavo kiekvieną rytą — namuose ar išvykoje. Ji stengėsi eiti kuo tyliau, patenkinta, kad jis tebemiega — galbūt jai pavyks išgerti puodelį kavos, kol dar nepasigirdo pirmasis šios dienos *mamyte*.

Ji atsargiai kyštelėjo galvą į jo kambarį, tikėdamasi pamatyti Hju apsikabinusį savo žaislinį triušį. Tuščia lova nesukėlė panikos. Gali būti, kad jis atsikėlė pasisioti, kaip kad ji. Jį taip puikiai pavyko išmokyti naudotis puoduku.

Netgi neradusi jo mažajame holo tualete, ji nepajuto panikos. Kadangi jis keldavosi anksti, jie skatino jį truputį pažaisti prieš pa-

žadinant juos. Paprastai ji girdėdavo, kaip jis kalbasi su savo žaislais ar birzgina mašinas, tačiau šiandien pernelyg mėgavosi atostogų seksu.

Dieve, galvojo ji lipdama žemyn, o jei jis pamatė, ką jie darė? Bet ne, būtų iškart įėjęs ir pasiteiravęs, kokį žaidimą jie žaidžią.

Susijuokusi ji pasuko į mažą dailią svetainę, tikėdamasi išvysti savo sūnelį ant grindų su savo žaislais.

Bet ji nepamatė, ir gerklę sugniaužė nerimo pirštai.

Ji pašaukė jį vardu, dabar jau judėdama greičiau, slyščiodama ant medinių grindų su kojinėmis.

Ir panika smeigė tarsi peilis.

Virtuvės durys buvo plačiai atidarytos.

NETRUKUS PO DEVINTOS Fiona Bristou sustojo prie dailaus atostogų namelio pačioje Morano nacionalinio parko širdyje. Lietus veikiau šnypštė ant žemės nei teškeno, tačiau jo pastovumas grasino apsunkinti paiešką. Ji mostelėjo partneriui likti automobilyje, o pati išlipo iš furgono ir priėjo prie vieno iš vietinių šerifo pavaduotojų.

— Deivi.

— Sveika, Fi. Greitai atvykai.

— Netoli teko važiuoti. Kiti jau pakeliui. Ar naudosimės namu kaip baze, ar nori, kad ją įkurtume?

— Pasinaudosime namu. Tu norėsi pasikalbėti su tėvais, tačiau svarbiausi dalykai yra šie: Hju Koldvelas, trejų metų, šviesiaplaukis ir mėlynakis. Paskutinį kartą matytas su pižama, išmarginta Žmogaus Voro piešiniais.

Fiona pastebėjo, kaip įsitempė pavaduotojo lūpos. Deivis turėjo panašaus amžiaus berniuką, kuris tikriausiai irgi turėjo pižamą su Žmogaus Voro piešinukais.

— Motina jo pasigedo maždaug penkiolika po aštuntos, — tęsė Deivis. — Rado atidarytas užpakalines duris. Įsilaužimo ar kito žmogaus buvimo žymių nesimato. Motina tučtuojau pranešė tėvui. Jie nedelsdami paskambino policijai, o patys ėmė bėgioti aplinkui šaukdami jį vardu.

Ir sutrypė pėdsakus, pagalvojo Fiona. Bet kas gi galėtų juos kaltinti?

— Mes apieškojome namą ir kiemą, kad įsitikintume, jog jis nesislepia. — Deivis atsisuko į Fioną; nuo jo kepuraitės snapelio lašėjo lietus. — Namuose jo nėra, o motina sako, kad jis išsinešė su savimi pliušinį triušį. Jis su juo miega ir visur nešiojasi. Reindžeriai jau pradėjo paiešką; Makmahonis ir Metas nuėjo ta kryptimi, — pridūrė jis, turėdamas galvoje šerifą ir jaunąjį pavaduotoją.

— Makmahonis liepė man prisidėti prie tavo būrio.

— Įsikursime ir pradėsime. Dabar, jei tu nieko prieš, norėčiau apklausti tėvus.

Jis mostelėjo į namą:

— Jie išsigandę, to ir reikia tikėtis, ir nori eiti jo ieškoti. Gal tu padėtum man atkalbėti juos.

— Pažiūrėsiu, ką galima padaryti.

Galvodama apie tai, ji nuėjo atgal prie furgono ir atidarė partneriui dureles. Pekas iššoko ir nuėjo su ja ir Deiviu į namą.

Deiviui linktelėjus, Fiona patraukė per kambarį prie sofos, ant kurios gūžėsi sutuoktinių pora. Ją pamatę, jie atsistojo. Moteris gniaužė rankoje mažą gaisrininkų automobilį.

— Pone ir ponia Koldvelai, aš Fiona Bristou iš Paieškos su šunimis ir gelbėjimo tarnybos. O čia Pekas. — Ji uždėjo ranką ant šokoladinio labradoro galvos. — Mano kolegos jau važiuoja. Mes padėsime jums ieškoti Hju.

— Jums reikia eiti. Tuoj pat turite eiti. Jam tik treji.

— Taip, ponia. Kiti mano būrio nariai pasirodys bet kurią minutę. Bet pirmiausia mums reikėtų informacijos.

— Mes jau viską papasakojome policijai ir reindžeriams. — Devinas pažiūrėjo į lango pusę. — Aš turiu eiti jo ieškoti. Mes tik gaištame laiką.

— Patikėkit, pone Koldvelai, policija ir reindžeriai daro viską, ką gali, kad surastų Hju. Jie paskambino mums, nes dabar svarbiausia — surasti jūsų berniuką. Mes šį darbą išmanome, o jūsų sūnelis yra mūsų pagrindinis paieškos tikslas. Mes bendradarbiausime su policija

ir parko reindžeriais. Turiu pasirūpinti, kad gautume visą informaciją ir galėtume sutelkti pajėgas. Jūs pasigedote Hju maždaug penkiolika po aštuntos, tiesa?

Rouzės akyse vėl pasirodė ašaros.

— Reikėjo anksčiau patikrinti jo kambarį. Jis retai kada miega ilgiau nei iki pusės aštuonių. Turėjau...

— Ponia Koldvel... Rouze, — pasitaisė Fiona, paguodžiamai kreipdamasi į moterį vardu. — Nekaltinkite savęs. Maži berniukai juk tokie smalsūs, ar ne? Ar anksčiau Hju yra kada nors išėjęs iš namų?

— Ne, niekada. Pamaniau, kad jis nulipo į apačią pažaisti, bet kai neradau, nuėjau į virtuvę. Ir durys... durys buvo atidarytos. Plačiai. Ir aš negalėjau jo rasti.

— Gal parodytumėt man? — Fiona davė ženklą Pekui. — Jis vilkėjo pižamą?

— Žmogaus Voro. Jis tikriausiai sušalęs, sušlapęs ir išsigandęs. — Jos pečiai krūpčiojo einant į virtuvę. — Nesuprantu, ką galite jūs, ko negali policija.

— Mes — papildomos pajėgos, o Pekas? Jis išmokytas ieškoti žmonių. Yra dalyvavęs jau ne vienoje paieškoje.

Rouzė nusišluostė nuo veido ašaras.

— Hju patinka šunys. Jam patinka gyvūnai. Jei šuo ims loti, galbūt Hju išgirs ir sugrįš.

Fiona neatsakė. Ji atidarė užpakalines duris, pritūpė ir apsidairė trimečio berniuko akių lygyje. *Patinka gyvūnai.*

— Neabejoju, kad čia daug gyvūnų. Elnių, lapių, triušių.

— Taip. Taip. Čia viskas kitaip nei Sietle. Jam patinka žvalgytis pro langus arba nuo terasos. Be to, mes einame pasivaikščioti arba važinėjamės dviračiais.

— Ar Hju drovus?

— Ne. O ne, jis drąsus ir mėgsta bendrauti. Nieko nebijo. O Dieve.

Fiona instinktyviai apkabino drebančius Rouzės pečius.

— Rouze, aš įsikursiu virtuvėje, jei jūs nieko prieš. Man reikia, kad surastumėt penkis daiktus, kuriuos Hju neseniai dėvėjo. Vakarykš-

tes kojinaites, apatinius, marškinėlius, ką nors panašaus. Penkis aprangos daiktus. Pasistenkite jų neliesti. Sudėkite juos į štai šiuos maišelius.

Fiona ištraukė iš kuprinės keletą plastikinių maišelių.

— Mūsų būryje — penki žmonės. Penki šeimininkai ir penki šunys. Mums visiems reikės kokio nors Hju daikto, kad galėtume duoti pauostyti šunims.

— Jie... jie jį suseks?

Lengviau pritarti nei bandyti aiškinti apie uostinėjimą, uoslės receptorius, odos ląsteles. Berniukas dingęs jau daugiau nei valandą.

— Taip. Ar jis turi mėgstamą skanėstą? Ką jis itin mėgsta, ką jūs galbūt duodate jam, kai jis gražiai elgiasi?

— Turite galvoje... — šiaušdama sau plaukus, Rouzė tuščiai apsidairė. — Jam patinka guminukai.

— Puiku. Ar turite jų?

— Aš... taip.

— Gal atneštumėt tų saldainių ir drabužius, — šypsodamasi tarė Fiona. — Man reikia pasiruošti. Jau girdžiu atvykus savo žmones, tad turiu ruoštis.

— Gerai. Gerai. Maldauju... jam tik treji.

Rouzė išskubėjo iš virtuvės. Fiona susižvalgė su Peku ir ėmė ruoštis operacijai.

Kai atvyko jos komanda — žmonės su šunimis, ji instruktavo juos ir ėmė skirstyti paieškos sektorius žemėlapyje. Ji pažinojo šią vietovę, gerai pažinojo.

Rojus tiems, kurie ieško ramybės, gražių vaizdų, kurie nori pabėgti nuo gatvių, automobilių, pastatų ir minios, galvojo ji. Tačiau pavojų kupinas pasaulis mažam pasiklydusiam vaikui. Upeliai, ežerai, skardžiai.

Ilgesni nei trisdešimties mylių pėsčiųjų takai, daugiau nei penki tūkstančiai akrų miško — pakanka, kad prarytų trimetį ir jo triušį.

— Dulksna gana stipri, todėl laikysimės arčiau vienas kito ir ieškosime šioje vietovėje. — Paskirta lauko OV, operacijų vadove, Fiona braižė jų sektorius žemėlapyje, o Deivis rašė informaciją ant

didelės baltos lentos. — Mes susidursime ir su kitomis komandomis, tačiau palaikykime pastovų ryšį, kad neliptume ant kojų saviems.

— Jis jau bus sušlapęs ir sušalęs, — Megė Gryn, dviejų vaikų motina ir ką tik iškepta močiutė, pažiūrėjo į savo vyrą Čaką. — Vargšelis.

— Ir dar tokio amžiaus? Jis gi nesuvokia krypčių. Gali nuklysti bet kur. — Džeimsas Hatonas susiraukęs tikrino savo radijo stotelę.

— O gal jis pavargo, kur nors susirangė ir užmigo. — Lorė Daison linktelėjo savo vokiečių aviganio Pipo pusėn. — Gali būti, kad jis negirdi jį šaukiančių gelbėtojų, bet mūsų vyrukai jį užuos.

— Taigi planas aiškus. Ar visi turi savo koordinates? Radijo stotelės patikrintos, kuprinės patikrintos? Nepamirškite nusistatyti kompasų. Kadangi Mai turėjo atlikti nenumatytą operaciją, Deivis vienas vadovaus bazei, o mes palaikysime su juo ryšį.

Įėjus Koldvelams, ji nutilo.

— Aš atnešiau... — Rouzės smakras virpėjo. — Atnešiau, ko jūs prašėte.

— Labai gerai. — Fiona priėjo prie jos ir palietė išsigandusios motinos pečius. — Nepraraskite vilties. Visi čia susirinko dėl vieno tikslo, su viena mintimi: surasti Hju ir pargabenti jį namo.

Ji paėmė maišelius ir išdalijo juos savo komandai.

— Gerai, pradedam.

Kartu su kitais ji išėjo į kiemą ir užsimetė kuprinę. Pekas stovėjo šalia šiek tiek virpėdamas, ir tai buvo vienintelis ženklas, jog jis nekantrauja pradėti. Fiona ir kiti išsivaikščiojo į priskirtus sektorius, ir ji, kaip ir kiti komandos nariai, nusistatė kompasą.

Tada praskleidė maišelį su maža kojinaite ir prikišo ją Pekui prie nosies.

— Čia Hju. Hju. Hju — mažas berniukas, Pekai. Čia Hju.

Šuo, kuris išmanė savo darbą, entuziastingai apuostė kojinę. Jis pažiūrėjo į Fioną, paskui dar kartą pauostė ir nekantriai virpėdamas įsmeigė į ją savo akis tarsi sakytų, *gerai, supratau! Judam!*

— Rask Hju. — Ji davė ženklą, ir Pekas užvertė nosį į orą. — Eime ieškoti Hju!

Ji luktelėjo, kol Pekas uostydamas sukosi ratu, leisdama jam šmi-

žinėti ir ieškoti pėdsakų. Nesiliaujanti dulksna trukdė darbui, tačiau Pekas puikiai mokėjo dirbti ir lietuje.

Fiona kantriai stovėjo savo vietoje, skatindama jį žodžiais, kol jis tyrinėjo vietovę, o lietus barbeno į jos ryškiai geltoną apsiaustą.

Pagaliau Pekas pasuko į rytus, ir ji nusekė paskui jį į tirštėjančią tankmę.

Penkiametis Pekas buvo veteranas, septyniasdešimties svarų šokoladinis labradoras — tvirtas, protingas ir nenuilstantis. Fiona žinojo, kad jis ieškotų ištisas valandas bet kokiomis sąlygomis, bet kokioje vietovėje, gyvo ar mirusio. Jai tereikėjo paprašyti.

Jie kartu žengė per tankų mišką, per minkštą, pažliugusią žemę, nubarstytą aukštų eglių ir senų kedrų spygliais, per grybų kupstus bei rąstus, apžėlusius tirštomis žaliomis samanomis, per dygius krūmokšnius. Fiona įdėmiai stebėjo savo partnerio kūno kalbą, žymėjosi orientyrus, tikrino kompasą. Pekas kartkartėmis atsigręždavo į ją tarsi norėdamas pasakyti, kad čia vadovauja jis.

— Ieškokim Hju. Suraskim Hju, Pekai.

Jis suskliaudė ausis, susidomėjęs žemės lopinėliu aplink ploną rąstigalį.

— Ką nors aptikai? Gerai. Šaunuolis.

Fiona pažymėjo vietą ryškiai mėlyna juostele, tada atsistojo šalia šuns, apsižvalgė ir pašaukė Hju. Paskui užsimerkė ir ėmė klausytis.

Ji teišgirdo tylų lietaus šniokštimą ir vėjo judinamų medžių šnarėjimą.

Pekas bakstelėjo snukiu Fionai, ir ji, ištraukusi iš maišelio kojinaitę, davė pauostyti dar kartą, kad šuo galėtų atšviežinti kvapą.

— Suraskime Hju, — pakartojo ji. — Eime ieškoti Hju.

Šuo pajudėjo į priekį, ir Fiona, savo tvirtais batais peržengusi rąstą, nusekė jam iš paskos. Kai Pekas pasuko į pietus, ji pranešė apie naująją kryptį bazei, tada pasikalbėjo su kitais komandos nariais.

Vaikas klaidžioja jau mažiausiai dvi valandas, galvojo ji. Nerimo apimtiems tėvams tai ištisas gyvenimas.

Bet maži vaikai neturi laiko nuovokos. Jo amžiaus vaikai labai judrūs, mąstė ji, ir ne visuomet supranta, kad pasiklydo. Jie gali nueiti

labai toli, sekdami vaizdus ir garsus; be to, jie gana ištvermingi, tad Hju tik po kelių valandų gali pajusti nuovargį ir pasigesti motinos.

Ji nulydėjo akimis triušį, skuodžiantį į krūmus. Orumas neleido Pekui jo vytis, tad jis tik abejingai dirstelėjo.

Bet mažas berniukas? — galvojo Fiona. Toks, kuris myli savo Vubį, kuriam patinka gyvūnai? Kurį, kaip sakė jo motina, žavi miškas? Argi jis nenorėtų pamėginti pagauti šį triušį, galbūt tikėdamasis pažaisti su juo? Jis greičiausiai sektų paskui jį. Miesto vaikas, galvojo ji, užburtas miško, gyvūnų ir viso *kito*.

Argi jis galėtų atsispirti?

Fiona suprato tą magiją. Kadaise ji irgi buvo miesto mergaitė, kurią užbūrė ir užhipnotizavo žali šešėliai, šviesos žaismas, neaprėpiama miškų platybė, kalvos ir jūra.

Vaikui taip paprasta pasiklysti šiame didžiuliame parke.

Jam šalta, galvojo ji. Jis išalkęs ir išsigandęs. Nori pas mamą.

Nors lietus sustiprėjo, nepailstantis šuo ir aukšta moteris su storo audinio kelnėmis ir tvirtais batais tęsė savo kelionę. Jos rusvų plaukų uodega it šlapia virvė karojo ant nugaros, o ežero mėlynumo akys naršė tankmę.

Pekas vėl pakeitė kryptį ir pasuko vingiuotu šlaitu žemyn. Fiona mintyse nusipiešė vietovės vaizdą. Mažiau nei už ketvirčio mylios, jei ir toliau eis šia kryptimi, jie prieis upelį, kuris žymi pietrytinę jos sektoriaus ribą. Kitoje pusėje dirba Čakas su Kverku. Tokiu metų laiku upelis labai sraunus, galvojo ji, šaltas ir sraunus, su slidžiais, samanomis apžėlusiais ir lietaus permerktais kraštais.

Ji vylėsi, kad mažylis nebus priėjęs per arti arba, dar blogiau, bandęs jį perbristi.

Ir vėjas keičiasi, suvokė ji. Prakeikimas. Bet jie prisitaikys. Ji atšviežins kvapą, duos Pekui palakti. Jie eina jau dvi valandas, ir nors Pekas aptiko tris vietas, kur buvo berniukas, jo paties nesimatė nė žymės — nei drabužių atplaišos ant kokio krūmo, pėdsako minkštoje žemėje. Ji buvo pažymėjusi visas vietas mėlynomis ir oranžinėmis juostelėmis, todėl žinojo, jog kartą ar du jie buvo grįžę į tą pačią vietą.

Reikia pasikalbėti su Čaku, nusprendė ji. Jei Pekas seka teisingais pėdsakais, ir vaikas perbrido upelį ...

Ji neleido sau pagalvoti *įkrito*. Dar ne.

Jai besiekiant radijo, Pekas vėl sukluso. Dabar jau jis pasileido bėgti, kartkartėmis trumpam atsigręždamas į ją.

Ir ji pamatė šviesą jo akyse.

— Hju! — ji pašaukė garsiau, perrėkdama šniokščiantį lietų ir švilpiantį vėją.

Ji neišgirdo berniuko balso, tačiau išgirdo tris skubius šuns amtelėjimus.

Fiona pasileido paskui Peką.

Bėgdama šlaito vingiu ji slystelėjo.

Ir pamatė prie sraunaus upelio kranto — o Dieve, gerokai per arti — permirkusį berniuką, tysantį ant žemės su šuniu glėbyje.

— Ei, Hju, sveikas. — Ji pripuolė prie jų, pritūpė ir paskubomis nusiėmė kuprinę. — Aš Fiona, o čia Pekas.

— Šuniukas. — Vaikas verkė įsikniaubęs į šuns kailį. — Šuniukas.

— Jis geras šuniukas. Pats geriausias.

Pekas pritariamai suplakė uodega, o Fiona ištraukė iš kuprinės antklodę.

— Apsupsiu tave — ir Vubį. Ar čia Vubis?

— Vubis nukrito ant žemės.

— Matau. Nieko baisaus. Tuoj abu sušildysiu, gerai? Ar nesusižeidei? Na, štai.

Linksmai kalbėdama, ji apgaubė berniuką antklode ir pamatė ant jo pėdos purvą ir kraują.

— Ar skauda? Tuoj viską sutvarkysime.

Nepaleisdamas iš glėbio Peko, Hju atsisuko į Fioną ir graudžiai pažiūrėjo, virpindamas apatinę lūpą.

— Aš noriu pas mamą.

— Žinoma. Mes su Peku nugabensime tave pas mamą. Žiūrėk, ką mama tau atsiuntė.

Fiona ištraukė mažą maišelį su guminukais.

— Blogas berniukas, — ištarė Hju, bet susidomėjęs nužvelgė maišelį.

— Mamytė nepyksta. Tėtis irgi ne. Imk.

Ji padavė jam saldainius ir išsitraukė radijo stotelę. Kai Hju pasiūlė vieną tąsų saldainį Pekui, šis atsargiai dėbtelėjo į Fioną.

Ar galiu? A? Galiu?

— Paimk. Ir padėkok.

Pekas atsargiai paėmė saldainį iš berniuko, nurijo ir atsidėkojo šlapiu bučiniu. Hju sukikeno.

Nusiraminusi Fiona susisiekė su baze.

— Mes radom jį. Sveikas ir gyvas. Pasakykit mamai, kad jis valgo savo guminukus ir netrukus keliaus namo. — Ji mirktelėjo Hju, kuris bandė pamaitinti purviną ir šlapią triušį, paskui įsikišo tą patį saldainį sau į burną. — Jis apsibraižęs, turi vieną kitą mėlynę, permirkęs, tačiau žvalus. Baigiau.

— Supratau. Puikiai padirbėjai, Fi. Ar reikia pagalbos? Baigiau.

— Nereikia. Susitvarkysime. Informuosiu tave. Ryšį baigiau.

— Atsigerk, — pasiūlė ji, ištiesdama Hju gertuvę.

— Kascia?

— Vanduo.

— Aš mėgstu sultis.

— Ką gi, kai grįšime, gausi sulčių. Išgerk nors gurkšnelį, gerai?

Hju šniurkščiodamas pakluso.

— Aš pasisiojau lauke, kaip tėtis rodė. Ne į kelnes.

Fiona nusišypsojo jam ir prisiminė vietas, kur Pekas buvo aptikęs jo pėdsakus.

— Gerai padarei. Gal norėtum, kad paneščiau tave ant nugaros?

Kaip ir pamačius saldainius, jo akys vėl nušvito.

— Gerai.

Ji rūpestingai apvyniojo jį antklode ir pasisuko, kad jis galėtų užsiropšti jai ant nugaros.

— Vadink mane Fi. Jei ko reikės, sakyk: Fi, man reikia, aš noriu.

— Šuniukas.

— Jis irgi eis kartu. Rodys kelią. — Tebeklūpėdama Fiona stipriai apkabino Peką ir paglostė. — Geras šuo Pekas. Geras. Atgal!

Ji užsimetė ant peties kuprinę, ir trijulė patraukė atgal.

— Ar pats atsidarei duris, Hju?

— Blogas berniukas, — sumurmėjo jis.

Taip, pagalvojo Fiona, bet juk visi kartkartėmis pasielgia blogai.

— Ką pamatei pro langą?

— Vubius. Vubis sako, eime pažiūrėti vubių.

— Štai kaip.

Gudrus vaikis, pagalvojo ji. Suverskim kaltę triušiui.

Ir Hju ėmė tarškėti taip greitai ir painiai, kad ji jau po trečio žodžio susipainiojo. Bet esmę suprato.

Mamytė ir tėtukas miega, už lango laksto triušiai, tai ką gi daryti? Paskui, jei ji teisingai išsivertė, namas dingo, ir jis negalėjo jo rasti. Mamytė neatėjo, kai jis pašaukė, ir jis nusprendė, kad teks stoti į kampą. Jis nemėgsta stovėti kampe.

Fiona suprato, ką reiškia „stovėti kampe“, nes vien šie žodžiai privertė jį apsiverkti įsikniaubus jai į nugarą.

— Na, jei tau teks stoti į kampą, tai ir Vubis stos kartu su tavim. O, pažiūrėk, Hju. Bembis ir jo mama.

Tebešniurkščiodamas jis kilstelėjo galvą. Ir pamatęs elnio jauniklį ir patelę, iškart pamiršo ašaras. Paskui, kai Fiona pasitaisė naštą, jis padėjo galvą jai ant peties ir atsiduso.

— Noriu valgyti.

— Neabejoju. Tu patyrei labai didelį nuotykį.

Ji šiaip taip ištraukė iš kuprinės energetinį batonėlį.

Kelionė atgal truko trumpiau nei paieška, tačiau kai medžiai ėmė retėti, berniukas, rodės, svėrė kaip geras akmuo.

Atsigavęs, pailsėjęs ir viskuo besižavintis Hju kalbėjo nesustodamas. Fiona šypsojosi ir leido jam tarškėti, o pati svajojo apie cisterną kavos, didžiulį mėsainį ir kibirą keptų bulvyčių.

Pamačiusi pro medžius namus, ji perjungė pavarą ir paspartino žingsnį. Vos tik jie išlindo iš miško, iš namo išbėgo Rouzė ir Devinas.

Fiona atsitūpė.

— Nulipk, Hju. Bėk pas mamytę.

Ji liko klūpoti, apsikabinusi Peką, kurio visas kūnas virpėjo iš džiaugsmo.

— Taip, — sumurmėjo ji jam, kai Devinas pora žingsnių aplenkė žmoną ir stvėrė Hju į glėbį. Tada visi trys ašarodami sulipo į krūvą. — Taip, gera diena. Tu didvyris, Pekai.

Nešina sūnumi, Rouzė nuskubėjo į namą. Devinas atsiskyrė nuo jų ir dvejodamas prisiartino prie Fionos.

— Ačiū jums. Nežinau, kaip...

— Prašom. Jis nuostabus vaikis.

— Jis... viskas. Labai jums ačiū. — Kupinomis ašarų akimis Devinas apkabino Fioną ir, kaip ir Hju, padėjo jai ant peties galvą. — Negaliu apsakyti.

— Ir nereikia. — Pajutusi geliant akis, Fiona paplekšnojo jam per nugarą. — Jį rado Pekas. Čia jis svarbiausias. Jam būtų labai malonu, jei paspaustumėt leteną.

— Och. — Devinas pasitrynė veidą ir porą kartų giliai įkvėpė. — Ačiū tau, Pekai. Ačiū. — Jis atsitūpė ir ištiesė ranką.

Pekas nusišypsojo, kaip moka tik šunys, ir padavė Devinui leteną.

— Ar galiu... galiu jį apkabinti?

— Jis apsidžiaugtų.

Giliai, virpulingai atsiduseęs, Devinas apkabino Peko kaklą ir prisiglaudė veidu prie jo kailio. Pekas per jo petį mirktelėjo Fionai.

Buvo smagu, ar ne? — rodės, sakė jis. *Gal pakartokime?*

Antras skyrius

PATEIKUSI ATASKAITĄ, Fiona važiavo namo, o Pekas snaudė išsitiesęs automobilio gale. Jis nusipelnė, galvojo ji, kaip ir ji nusipelnė mėsainio, kurį pasigamins ir praris, kol pildys internetinį dienoraštį.

Taip pat reikia paskambinti Silvijai, papasakoti savo pamotei, kad vaikas surastas ir jai vis dėlto nereikėsią jos pavaduoti.

Žinoma, dabar, kai sunkiausias darbas atliktas, galvojo Fiona, lietus nusprendė atsitraukti. Pilkame danguje jau buvo matyti keletas žydrų dryžių.

Karšta kava, nusprendė ji, karštas dušas, pietūs ir popierizmas — jei viskas gerai susiklostys, dienos užsiėmimai vyks sausu oru.

Išsukus iš parko, virš lietaus debesų pasimatė nežymi vaivorykštė. Geras ženklas, nusprendė ji, — galbūt netgi pranašiškas. Prieš keletą metų jos gyvenimas buvo it lietus — nykus, pilkas ir liūdnas. Sala tapo jos šviesuliu debesyse, o jos sprendimas apsistoti čia — daug žadančia vaivorykšte.

— Dabar turiu viską, ko man reikia, — sumurmėjo ji. — O jei bus kas nors daugiau — ką gi, pamatysime.

Ji išsuko iš vingiuoto kelio į nelygų keliuką. Pajutęs pasikeitusį važiavimą, Pekas prunkštelėjo ir atsisėdo. Kai jie užvažiavo ant siauro tiltelio virš mažo kunkuliuojančio upeliūkščio, jo uodega ėmė plaktis į sėdynę, o kai prieš akis išdygo namas, uodega ėmė judėti ritmingai, ir jis du kartus nekantriai amtelėjo.

Jos nedidelis, kedrų malksnomis dengtas namukas su dideliais langais stovėjo dailiame miško ir lauko lopinėlyje. Priešais jį nuožulniai driekėsi kiemas, kuriame buvo įrengta mokymo zona. Šliuožyklės, supimosi lentos, kopėčios ir pakylos, tuneliai ir kliūtys rungėsi su suoleliais, kabančiomis padangomis ir rampomis, — visa tai atrodė tarsi medinė vaikų žaidimų aikštelė.

Beveik taip ir yra, galvojo Fiona. Tik šie vaikai turi keturias kojas.

Kiti du iš trijų jos vaikų stovėjo dengtoje verandoje vizgindami uodegas ir trypdami. Fionos nuomone, geriausias šunų bruožas yra tas, kad jie neapsakomai džiaugiasi tave pamatę — nesvarbu, nebuvai penkias minutes ar penkias dienas. Jų meilė besąlygiška ir beribė.

Ji sustabdė automobilį, kurį tučtuojau apsupo šunys, ir Pekas ėmė veržtis pas savo geriausius bičiulius.

Ji išlipo ir atsidūrė meiliai atkištų snukių ir besiplakančių uodegų būryje.

— Sveiki, berniukai.

Šiaušdama jų kailius, Fiona prisislinko prie užpakalinių durelių. Pekas iššoko, ir prasidėjo visuotinė meilės šventė.

Pasigirdo prunkštimas, džiaugsmingas urzgimas, kūnų trynimasis, paskui lenktynės ir gaudynės. Kol ji išsikėlė kuprinę, trejetas šunų spėjo apibėgti ratą ir sugrįžti prie jos.

Visuomet pasiruošę žaisti, pagalvojo ji, kai trys poros akių viltingai susmigo į ją.

— Greitai, — pažadėjo ji. — Man reikia nusiprausti, persirengti sausais drabužiais ir pavalgyti. Eime į vidų. Ką pasakysite — norite į vidų?

Atsakydami visi trys nuskuodė prie durų.

Gaujai vadovavo Njumanas, šešiametis geltonasis labradoras — vyriausias ir oriausias. Bogartas, trimetis juodasis labradoras, nusprendė stabtelėti ir pasičiupti savo virvę.

Kai kas tikrai pasiruošęs žaisti.

Jie sugriuvo paskui ją, tapšnodami letenomis plačias grindų lentas. Laikas, pagalvojo ji dirsteldama į savo laikrodį. Bet jo nedaug.

Fiona iškraustė kuprinę, nes turėjo išimti ir išdžiovinti antklodę. Kol šunys raičiojosi ant grindų, ji pažarstė židinį, kurį buvo įkūrusi prieš išvažiuodama, įmetė porą malkų. Stebėdama kylančias liepsnas, nusivilko savo šlapią striukę.

Šunys ant grindų, ugnis židinyje suteikia kambariui jaukumo, mąstė ji. Taip ir norisi susirangyti ant sofos ir nusnūsti.

Nėra laiko, priminė ji sau ir paklausė savęs: ko labiau norinti — sausų drabužių ar maisto. Kurį laiką pasvarsčiusi nusprendė, kad pasielgs kaip suaugusi ir pirmiausia persirengs. Tačiau jai žengus laiptų link, visi šunys sukluso. Po akimirkos pasigirdo tilto tratėjimas.

— Kas tai galėtų būti?

Mėlynas furgonas buvo nematytas, o tokio dydžio saloje kaip Orkų, nepažįstamųjų ne tiek jau daug. Pirma mintis buvo, jog tai turistai. Tikriausiai pasiklydo, klaus kelio.

Atsidususi ji išėjo į lauką, paliepusi šunims laukti verandoje.

Iš furgono išlipo vyras. Aukštas, vešlūs tamsūs plaukai, panešioti batai, nudėvėti džinsai, ilgos kojos. Dailus veidas, nusprendė Fiona,

kampuoti bruožai, aiškios linijos, švelninamos šerių, kurių nenusiskuto šįryt, nes buvo pernelyg užsiėmęs arba tingėjo. Tame dailiame veide atsispindėjo kažkas panašaus į nusivylimą ar pasipiktinimą — o gal abiejų derinys. Jis panardino ranką į savo tankius plaukus.

Didelės plaštakos, pastebėjo ji, ilgos rankos.

Kaip ir batai, jo odinis švarkas buvo gerokai padėvėtas. Užtat furgonas atrodė naujas.

— Kuo galiu padėti? — šūktelėjo ji, ir jis, atplėšęs niūrų žvilgsnį nuo mokymo zonos, atsisuko į ją.

— Fiona Bristou? — jo balsas buvo įsitempęs, ne tiek piktas, kiek suirzęs, kaip ir visa povyza.

Bogartas sucypė jai už nugaros.

— Taip.

— Šunų dresuotoja?

— Taip. — Ji nulipo nuo verandos, kai jis pajudėjo jos link, žvelgdamas į tris jos sargybinius. — Kuo galiu padėti?

— Jūs dresavote šiuos tris?

— Taip.

Jo akys, gelsvai rudos kaip šilta stipri arbata, sugrįžo prie jos veido.

— Tada jūs pasamdyta.

— Oho. Kam?

Jis parodė į jos šunis.

— Dresuoti šunį. Sakykite savo kainą.

— Gerai. Pradėkime nuo milijono dolerių.

— Ar imsite dalimis?

Fiona neišlaikiusi šyptelėjo.

— Galėsime derėtis. O dabar pradėkime iš naujo. Fiona Bristou, — tarė ji ištiesdama ranką.

— Atsiprašau. Saimonas Doilis.

Darbininko rankos, pagalvojo ji, kietos, įdiržusios. Tada prisiminė girdėjusi jo pavardę.

— A, taip. Medžio dirbinių meistras.

— Dažniausiai gaminu baldus.

— Gražūs daikčiukai. Prieš kelias savaites pirkau vieną iš jūsų

dubenių. Niekaip negaliu atsispirti gražiems indams. Mano pamotė savo parduotuvėje „Salos menai“ turi jūsų dirbinių.

— Taip, Silvija. Ji nuostabi. — Jis negirdomis nuleido komplimentą, nesileido į kalbas apie dirbinius, nenorėjo šnekučiuotis tuščiai. Žmogus su misija. — Ji ir patarė man kreiptis į jus. Tai kurią dalį milijono turiu sumokėti iš anksto?

— Kur šuo?

— Furgone.

Ji pažvelgė jam per petį, pakreipė galvą. Dabar pro langą pamatė šuniuką. Labradoro retriverio mišrūnas, nusprendė ji, ir šią akimirką labai užsiėmęs.

— Jūsų šuo ėda jūsų furgoną.

— Ką? — Jis skubiai atsisuko. — *Velniai rautų!*

Vyriškis puolė prie automobilio, o Fiona, paliepusi iš naujo suklususiems šunims likti vietoje, pamažu nusekė paskui jį. Geriausias būdas įvertinti žmogų, šunį ir jų tarpusavio dinamiką yra stebėti, kaip jis susidoros su situacija.

— Dėl Dievo meilės. — Jis atplėšė dureles. — Po velniais, kas tau darosi?

Šunelis, akivaizdžiai neišsigandęs ir nė kiek nesusigėdęs, puolė vyrui į glėbį ir apipylė jo veidą godžiais bučiniais.

— Liaukis. *Baik,* pasakiau!

Jis atplėšė nuo savęs šunį ir laikė ištiesęs per rankos atstumą, o šis patenkintas rangėsi, vizgino uodegą ir inkštė.

— Aš ką tik nusipirkau šį furgoną, o jis jau sugraužė sėdynės pagalvėlę. Kaip jis galėjo ją sugraužti per penkias minutes?

— Mažam šuniukui užtenka dešimties sekundžių, kad imtų nuobodžiauti. O nuobodžiaujantys šunys graužia. Patenkinti šunys irgi graužia. Graužia ir nusiminę.

— Geriau nepasakokite, — karčiai atsiduso Saimonas. — Pripirkau jam kalnus graužiamų daikčiukų, bet jis taikosi apgraužti batus, baldus, krėslus ir visa kita — įskaitant mano naująjį furgoną. Imkit. — Jis atkišo šuniuką Fionai. — Padarykit ką nors.

Ji paėmė šuniuką, ir šis tučtuojau aplaižė jai veidą, tarsi jie būtų

seniai nesimatę įsimylėjėliai. Jo karštame šuniškame alsavime ji pajuto silpną odos kvapą.

— Argi tu ne mielas? Gražuoliukas.

— Jis pabaisa, — iškošė Saimonas. — Akrobatas, kuris niekada nemiega. Jei nors minutei nusisuku, jis ką nors suėda, sulaužo arba suranda pačią netinkamiausią vietą nusilengvinti. Per tris savaites neturėjau nė minutės ramybės.

— Chmm, — nutęsė Fiona. — Kuo jis vardu?

Saimonas sviedė į šunį nieko gera nežadantį žvilgsnį.

— Nasrai.

— Labai tinkamas vardas. Ką gi, pažiūrėkim, ko jis vertas.

Ji atsitūpė laikydama jį, tada davė ženklą savo šunims. Kai šie pribėgo, padėjo šuniuką ant žemės.

Kiti šuniukai būtų išsigandę, būtų bandę slėptis arba bėgti. Bet tokie kaip Nasrai buvo nudrėbti iš tvirtesnio molio. Jis prišoko prie šunų cypaudamas ir plakdamas uodega. Jiems uostinėjant jį, jis uostinėjo juos ir virpėdamas iš džiaugsmo kramtė jiems kojas ir uodegas.

— Narsus mažas kareivėlis, — sumurmėjo Fiona.

— Jis visiškai nejaučia baimės. Priverskite jį bijoti.

Ji atsiduso ir papurtė galvą.

— Kam jūs įsigijote šunį?

— Nes man jį padovanojo mano motina. Dabar aš turiu gyventi su juo. Šiaip man patinka šunys. Išmainyčiau jį į porą jūsiškių. Galite išrinkti.

Ji nužvelgė Saimono kampuotą, šeriais apaugusį veidą.

— Trūksta miego, ar ne?

— Galiu nusnausti valandą, jei pasiguldau jį šalia. Jis jau sudraskė į skutus visas mano pagalves. Ir ėmėsi čiužinio.

— Turėtumėt pamėginti įpratinti jį miegoti dėžėje.

— Turiu dėžę. Jis ją apgraužė. Bent jau tiek, kad išlįstų. Man atrodo, jis sugeba išvinguriuoti kaip gyvatė. Aš negaliu dirbti. Gal jam negerai su galva, gal jis psichiškai nesveikas?

— Jis tiesiog mažas šunelis, kuriam reikia daug žaidimų, meilės,

kantrybės ir disciplinos, — pataisė ji, kai Nasrai ėmė smagiai krutėti ant Njumano kojos.

— Kodėl jis taip daro? Jis lipa ant bet ko. Jeigu jis mažas, kodėl taip nori viską dulkinti?

— Tai instinktas — ir bandymas parodyti savo dominavimą. Jis nori būti didelis šuo. Bogartai! Atnešk virvę!

— Jėzau, aš nenoriu jo pakarti. Bent jau kol kas, — tarė Saimonas, kai juodasis labradoras nuskuodė į verandą ir įlėkė pro atviras duris.

Šuo pasirodė įsikandęs virvę, atliuoksėjo prie Fionos ir numetė šią prie jos kojų. Kai ji pasilenkė paimti, jis nuleido savo priekines letenas, iškėlė į viršų užpakalį ir pakrutino.

Fiona papurtė virvę. Bogartas pašoko, griebė už virvės ir urgzdamas ėmė tempti į save.

Nasrai pamiršo Njumaną, puolė prie virvės, nepataikė ir parvirto ant nugaros. Tada apsivertė ir vėl pašoko kaukšėdamas savo mažais dantukais ir įnirtingai mojuodamas uodega.

— Nori virvės, Nasrai? Nori virvės? Žaisk!

Fiona nuleido virvę, kad jis galėtų pasiekti, o kai jis įsikando ją, ji paleido savo galą.

Bogarto truktelėjimas atplėšė Nasrus nuo žemės, tačiau šis laikėsi įsikibęs virvės it besiblaškanti žuvis ant kabliuko.

Ryžtingas, pagalvojo Fiona, ir apsidžiaugė pamačiusi, kaip Bogartas palaukia, kol mažas šuniukas aprims, o tada įtraukia jį į draugišką žaidimą.

— Pekai, Njumanai, atneškit kamuolius. Atneškit kamuolius!

Kaip ir jų draugas, Pekas su Njumanu nuskuodė vykdyti komandos. Jie sugrįžo su geltonais teniso kamuoliukais ir išmetė juos prie Fionos kojų.

— Njumanai, Pekai! Gaudykit!

Ji vieną paskui kitą nusviedė kamuoliukus į tolį, ir abu šunys šoko iš vietų.

— Puikiai mėtote, — pastebėjo Saimonas, kai šunys, pagavę kamuoliukus, sugrįžo pas Fioną.

Šį kartą ji pakštelėjo lūpomis tarsi bučiuotųsi, ir šis garsas privertė

suklusti Nasrus, nors jis tebebuvo įsikibęs į virvę. Ji porą kartų išmetė kamuoliukus į orą, stebėdama jo akių liniją.

— Gaudykit! — pakartojo ji.

Kai didieji šunys nulėkė, mažasis kiek įkabindamas nuskuodė paskui juos.

— Jis turi stiprų žaidimo instinktą — o tai gerai. Jums tereikia nukreipti jį tinkama kryptimi. Jis buvo pas veterinarą, paskiepytas?

— O taip. Prižadėkite, kad jį paimsite. Aš apmokėsiu už kambarį ir išlaikymą.

— Viskas vyksta ne taip, — kalbėdama Fiona paėmė kamuoliukus ir nusviedė juos dar kartą. — Jei paimsiu jį, paimsiu ir jus. Dabar judu komanda. Jei nesate pasiruošęs įsipareigoti šuniui, jo dresavimui, jo sveikatai ir gerovei, aš padėsiu jums surasti šuneliui kitus namus.

— Tai, ką aš pradedu, užbaigiu. — Saimonas susikišo rankas į kišenes, kai Fiona dar kartą nusviedė kamuoliukus. — Be to, mano motina... Nenoriu su ja ginčytis. Ji įsikalė į galvą, kad jei jau aš persikėliau į tą namą, man reikia draugijos. Žmonos arba šuns. Ji negali išrinkti man žmonos, tad...

Jis susiraukė, kai didysis geltonasis labradoras leido Nasrams pagauti kamuoliuką. Triumfuodamas šuniukas atnešė jį atgal.

— Jis atnešė kamuoliuką.

— Taip. Paprašykit, kad padarytų tai dar kartą.

— Ką?

— Liepkit jam, kad atiduotų kamuoliuką. Pritūpkite, ištieskite ranką ir liepkite atiduoti kamuolį.

Saimonas pritūpė, ištiesė ranką ir pasakė „duokš man", bet Nasrai puolė jam ant kelių, vos neparversdamas Saimono, ir sugrūdo snukį su kamuoliuku tiesiai jam į veidą.

— Pasakykit jam „šalin", — pamokė Fiona ir turėjo prisikąsti lūpą, nes, sprendžiant iš išraiškos, Saimonas Doilis nematė tame nieko juokinga. — Pasodinkite jį ant užpakalio. Švelniai laikydamas atimkite kamuolį. Kai paimsite kamuolį, pasakykite *geras šuo*, tada pakartokite, įtikinamiau. Su šypsena.

Saimonas padarė kaip lieptas, nors buvo lengviau pasakyti nei padaryti, kai šuo rangosi it drėgnas sliekas.

— Na, štai, jis sėkmingai sugrįžo ir parnešė. Už tai reikia pamaloninti jį kokiu nors skanėstu ir pagirti. Tada dar ir dar kartą pakartoti šią komandą. Jis supras.

— Visa tai puiku, bet man labiau rūpi išmokyti jį neniokoti mano namų. — Jis liūdnai pažiūrėjo į sudarkytą pagalvėlę. — Ir furgono.

— Komandų vykdymas yra disciplina. Jis išmoks daryti tai, ko prašote, jei dresuosite jį žaisdamas. Jis nori žaisti — nori žaisti su jumis. Atsilyginkite jam žaidimais, maistu, pagyrimais ir meile, ir jis išmoks gerbti namų taisykles. Jis nori jums įtikti, — pridūrė ji, kai šuniukas klestelėjo ant žemės ir išvertė pilvą. — Jis myli jus.

— Tuomet jis lengvas taikinys, nes mūsų romanas buvo trumpas ir labai siautulingas.

— Kas jūsų veterinaras?

— Funaki.

— Mai pati geriausia. Man reikės jo medicininės kortelės kopijos.

— Atvešiu.

— Taip pat nupirkite mažesnių skanėstų šunims — tokių, kuriuos jis galėtų iškart praryti, užuot kramtęs didesnį, kam reikia laiko. Čia būtų greitam atsidėkojimui. Be įprasto antkaklio, dar reikės antsnukio ir pavadėlio.

— Turėjau pavadėlį. Jis...

— Suėdė jį, — užbaigė Fiona. — Gana įprastas reiškinys.

— Nuostabu. O antsnukis?

Saimono veidą buvo ganėtinai lengva skaityti, todėl ji nenustebo, kai jis užsiminė apie antsnukį. Ir apsidžiaugė pastebėjusi, kad ši mintis jam nelabai patinka.

— Ne. Tai tarsi apynasris; jis švelnus ir veiksmingas. Juo naudositės per treniruotes čia ir namuose. Užuot spaudęs gerklę, jis švelniai spaudžia raminamuosius taškus. Padeda išmokyti šunį eiti, o ne puldinėti ar straksėti ant užpakalinių kojų. Tas daiktas bus naudingas ir šuniui, ir jums.

— Puiku. Kad tik padėtų.

— Patarčiau nupirkti arba sutaisyti jo dėžę ir primesti į ją daugybę kramtomųjų žaislų ir presuotos odos kramtukų. Virvė visuomet praverčia, bet jums reikės teniso kamuoliukų, presuotos odos kaulų ir panašių daikčiukų. Aš sudarysiu jums pagrindinį rekomendacijų ir treniruočių reikalavimų sąrašą. Mano užsiėmimas prasideda... — ji žvilgtelėjo į laikrodį. — Velniava. Po trisdešimties minučių. O aš nepaskambinau Silvijai.

Kai Nasrai ėmė šokinėti ir mėginti užlipti jos koja, Fiona tiesiog pasilenkė ir prispaudė jo užpakalį prie žemės.

— Sėdėt. — Kadangi neturėjo su savimi jokių skanėstų, ji pritūpė, paglostė ir pagyrė jį. — Jei turite laiko, galite likti. Užregistruosiu jus.

— Bet aš nepasiėmiau to milijono.

Ji paleido šuniuką ir paėmė jį ant rankų.

— Trisdešimt turite?

— Tikriausiai.

— Trisdešimt už trisdešimties minučių pamoką su grupe. Kiek jam, kokie trys mėnesiai?

— Maždaug.

— Mums pavyks. Kursas trunka aštuonias savaites. Dvi iš jų jau praleidote. Pasistengsiu įterpti dvi individualias treniruotes, kad jis greičiau prisivytų. Tinka?

Saimonas patraukė pečiais.

— Vis pigiau, nei pirkti naują furgoną.

— Gerokai. Laikinai paskolinsiu jums pavadėlį ir antsnukį.

Nešina Nasrais, ji pasuko į namą.

— O jei sumokėčiau penkiasdešimt, ir jūs padirbėtumėt su juo viena?

Fiona kreivai jį nužvelgė.

— Aš ne taip dirbu. Ne jį vieną reikia mokyti. — Ji padavė jam šuniuką, tada įleido į vidų. — Eikite paskui mane. Turiu pavadėlių ir antkaklių, taip pat skanėstų. Man reikia paskambinti.

Ji pasuko iš virtuvės į sandėliuką, kur ant lentynų tvarkingai išdėlioti gulėjo įvairiausių rūšių ir dydžių pavadėliai, antkakliai, šepečiai, įvairūs žaislai ir skanėstai.

Tarytum maža brangių reikmenų augintiniams parduotuvė, pagalvojo jis.

Ji pažiūrėjo į šunelį, kuris rangėsi Saimono glėbyje ir bandė žiaumoti šeimininko ranką.

— Padarykite štai taip.

Ji atsisuko į šuniuką, smiliumi bei nykščiu švelniai užspaudė jam burną ir pasakė:

— Negalima. — Stebėdama šunį, pagraibė už savęs ir surado kaulo formos kramtomąjį žaislą. — Čia tavo. — Kai Nasrai apsižiojo jį, Fiona linktelėjo. — Geras šuo! Dabar galite padėti jį ant žemės. Kai kitą kartą jis kramtys jus arba ką nors kita, ko nederėtų, darykite taip, kaip aš padariau. Taip, duokite garsinę komandą ir pakeiskite tą daiktą kitu, kurį jis galėtų kramtyti. Nepamirškite pagirti. Kiekvieną kartą. O dabar suraskite jam pavadėlį ir antkaklį.

Fiona grįžo į virtuvę, čiupo telefoną ir nuspaudė pamotės numerio greito rinkimo mygtuką. „Velniava“, sumurmėjo ji, išgirdusi balso paštą.

— Sil, tikiuosi, kad dar nevažiuoji čionai. Kai kas atsitiko, ir aš pamiršau paskambinti. Aš namie. Mes suradome tą berniuką. Jis sveikas ir gyvas. Nutarė pasivyti triušį ir pasiklydo, bet tik išsigando ir pavargo. Jei tu jau pakeliui, tuomet pasimatysime čia. Jei ne, ačiū už gerus ketinimus; paskambinsiu vėliau. Iki.

Ji padėjo ragelį ir atsisuko. Tarpduryje stovėjo Saimonas, vienoje rankoje laikydamas pavadėlį, kitoje — antsnukį.

— Tiks?

— Turėtų tikti.

— Kokį berniuką?

— Chm. A, Hju Koldvelą — jis su tėvais atostogauja valstybiniame parke. Šįryt, kol jie miegojo, išėjo iš namų ir pasiklydo miške. Negirdėjote?

— Ne. Kodėl turėčiau?

— Nes čia Orkos. Bet jam viskas gerai. Grįžo į namus sveikas ir gyvas.

— Jūs dirbate parke?

— Ne. Aš viena iš Paieškos su šunimis ir gelbėjimo asociacijos savanorių.

Saimonas parodė į tris šunis, it lavonus tysančius ant virtuvės grindų.

— Ir jie?

— Taip. Išdresuoti ir sertifikuoti. Žinot, Nasrai irgi galėtų kandidatuoti į šią tarnybą.

Jis prunkštelėjo.

— Kurgi ne.

— Stiprus polinkis žaidimams, smalsus, drąsus, draugiškas, fiziškai tvirtas. — Ji kilstelėjo antakį, kai šunytis paleido savo naująjį žaislą ir užsipuolė Saimono batraiščius. — Energingas. Ar jau pamiršote, ką turite daryti, žmogau?

— A?

— Sudrausminti, pasiūlyti pakaitalą ir pagirti.

— Oi.

Saimonas pritūpė ir pakartojo tai, ką buvo rodžiusi Fiona. Nasrai apžiojo žaislą, paskui paleido ir vėl ėmėsi batraiščių.

— Vėl viską iš naujo. Man reikia pasiruošti. — Ji jau ruošėsi eiti, bet stabtelėjo. — Ar mokate naudotis šiuo kavos aparatu?

Jis dirstelėjo į prietaisą ant spintelės.

— Turbūt sugebėčiau.

— Gal paruoštumėt kavos? Juodos, su vienu šaukšteliu cukraus. Visai nebeturiu laiko.

Jis susiraukęs nulydėjo ją akimis.

Nors jis gyveno saloje jau ne pirmą mėnesį, abejojo, ar kada nors pripras prie nerūpestingos atvirų durų politikos. Ateina visiškai nepažįstamas žmogus, galvojo jis, o jį palieka visiškai vieną ir dar liepia išvirti kavos.

Na ir kas, kad jis pasisakė, kas esąs, tai tik jo žodžiai, be to, niekas nežino, kad jis čia. O jei jis koks pamišėlis? Prievartautojas? Na, gerai, trys šunys, mąstė jis vėl nužvelgdamas juos. Bet iki šiol jie elgėsi draugiškai ir beveik taip pat nerūpestingai kaip ir jų šeimininkė.

O šiuo metu jie pučia į akį.

Kaip ji gali gyventi su trim šunimis, mąstė jis, kai jis vos pakenčia vieną? Pažiūrėjęs žemyn pamatė, kad jo augintinis liovėsi kramtęs batraiščius, nes užmigo uždribęs ant batų — bet batraiščių iš dantų nepaleido.

Atsargiai, tarsi trauktųsi nuo laukinio šerno, Saimonas užgniaužęs kvapą pamažu traukė kojį, kol šunelis it kilimėlis išsidriekė ant virtuvės grindų.

Miega kaip užmuštas.

Vieną dieną, galvojo jis eidamas prie kavos aparato, jis ras būdą atsilyginti savo motinai. Vieną gražią dieną.

Jis apžiūrėjo aparatą, patikrino, ar yra pupelių ir vandens. Kai įjungė blerbiančią kavamalę, Nasrai pašoko ir ėmė įnirtingai loti. Kiti šunys tik kilstelėjo ausis. Vienas iš jų nusižiovavo.

Išgirdęs šį garsą, Saimono šuo iš džiaugsmo pašoko ir įlėkė į gaują tarsi patrankos sviedinys.

Kol jie raičiojosi, plakėsi ir prunkščiojo, Saimonas svarstė, ar negalėtų pasiskolinti vieno iš jų. Išsinuomoti. Vietoj auklės.

Kadangi spintelių durelės buvo stiklinės, jis nesunkiai rado porą kobalto žydrumo puodelių. Šaukštelių teko paieškoti ilgiau, tačiau jis gavo progą pasigrožėti. Visi stalčiai buvo tvarkingi.

Kaip jai tai pavyko? Jis gyvena savo name keletą mėnesių, o jo virtuvės stalčiai primena sendaikčių turgų. Žmonės neturėtų būti tokie organizuoti kaip ji. Tai nenatūralu.

Nors ji gana įdomi, nusprendė jis smalsaudamas kitose vietose. Plaukai nei rausvi, nei šviesūs, akys skaidrios ir nepaprastai mėlynos. Nosies galiukas šiek tiek riestas, švelniai strazdanotas, o šiek tiek netaisyklingas sukandimas išryškina apatinę lūpą.

Ilgas kaklas, galvojo jis pildamas kavą, lieknas kūnas, bet ne vien oda ir kaulai.

Ne daili. Ne graži ar miela. Bet... įdomi. O kai nusišypso? Beveik patraukli. Beveik.

Iš mažos baltos cukrinės į vieną puodelį jis įvertė šaukštelį cukraus, tada pakabino kitą.

Nugėrė pirmąjį gurkšnį žiūrėdamas pro langą virš kriauklės, tada,

išgirdęs jos žingsnius, atsisuko. Ji judėjo vikriai, tikslingai, kaip sportininkė. Ne tik liekna, bet ir lanksti.

Jis pasekė jos žvilgsnį ir pamatė Nasrus, sukantį ratus ir ketinantį tūptis.

Saimonas išsižiojo, tačiau nespėjus jam šūktelėti Fiona metė aplanką, kurį nešėsi, ant spintelės ir dukart skambiai pliaukštelėjo rankomis.

Garsas išgąsdino Nasrus ir jis sustingo.

Ji skubiai prišoko, viena ranka sugriebė šunį, kita — pavadėlį.

— Geras šuo, Nasrai, geras. Eime *laukan*. Laikas eiti *laukan*. Indauja, antra lentyna, indas su mažais skanėstais, paimk saują, — paliepė ji Saimonui, tada prisegė pavadėlį ir išskubėjo pro užpakalines duris.

Trejetas šunų iššvilpė paskui ją.

Jos nykštukų namelio dydžio indauja buvo taip pat bauginamai tvarkinga kaip ir stalčiai. Iš stiklinio indo jis pasėmė saują jo krumplio dydžio šunų sausainių, kita paėmė abu puodelius ir išėjo į lauką.

Ji tebenešė šunį, savo ilgomis kojomis žingsniuodama prie medžių, žyminčių jos nuosavybės ribas. Saimonas pasivijo ją, kai ji padėjo Nasrus ant žemės.

— Negalima. — Ji sustabdė šunį, kuris ruošėsi pulti pavadėlį, ir paglostė jam galvą. — Pažiūrėk į dičkius, Nasrai! Ką daro dičkiai? — Ji apsuko jį ir pastūmėjo į priekį.

Žinoma, šuneliui labiau parūpo kiti šunys, šią akimirką uostinėjantys, keliantys kojas, vėl uostinėjantys, nei pavadėlis. Jis prišoko prie jų.

— Aš kol kas jam atlaidi. Ačiū. — Fiona paėmė kavą, nugėrė didelį gurkšnį ir atsiduso. — Garbė Jėzui. Taip, jums teks nuspręsti, kur bus jūsų pastovus Kakučių miestelis. Juk nenorite, kad visa teritorija būtų nuklota minomis. Todėl visuomet veskite jį ten, kur norite jūs. Paskui jis pats pradės ten eiti. Budrumą ir nuoseklumą teks demonstruoti jums. Jis dar mažas, o tai reiškia, kad jį reikės išvesti keletą kartų per dieną. Vos tik pabudus, prieš einant miegoti, po valgio.

Saimonas mintyse jau matė, kaip jo namų durys varstosi pagal šuns tuštinimosi poreikius.

— O kai jis padarys, ką turi padaryti, — tęsė Fiona, — parodykite, kad džiaugiatės. Pagirkite ir nepagailėkite skanėsto. Jis nori jums įtikti. Nori būti giriamas ir skatinamas. Matot, didieji nueina, tad ir jis išmoks ir įpras.

Saimonas papurtė galvą.

— Kai išvedu jį į lauką, jis valandą uostinėjasi, vartosi ir kvailioja, o vos tik parvedu atgal — paleidžia balą.

— Parodykit jam. Jūs juk vyras. Išsitraukit ir pasisiokit.

— Dabar?

Ji nusijuokė — o taip, pagalvojo jis, *beveik* patraukli.

— Ne, savo valdose, kur niekas nemato. Imkit. — Ji padavė jam pavadėlį. — Atsitūpkit ir pašaukit jį. Linksmiau, linksmiau! Šaukit jį vardu, o kai ateis, pagirkit, duokit skanėstą.

Jis jautėsi kvailai, leisdamas džiaugsmingus garsus, nes jo šuo kakoja miške, bet prisiminęs krūvas, kurias turėjo valyti nuo grindų, laikėsi nurodymų.

— Puiku. Dabar išmėginkime pagrindinę komandą, kol kiti nesuvažiavo. Nasrai. — Ji paėmė jį už sprando, kad patrauktų dėmesį, tada kurį laiką glostė, kol jis nurimo. Paėmusi iš Saimono skanėstą, padėjo jį ant kairės rankos delno, o dešinę iškėlė virš šuniuko galvos ir ištiesė smilių. — Nasrai, sėdėt. Sėdėt! — Kalbėdama ji judino pirštą virš jo galvos, todėl jis žiūrėjo į viršų, bandydamas jį sekti. Tačiau jo užpakalis liko ant žemės.

— Geras šuo! Geras! — Ji davė jam skanėstą, pagyrė. — Pakartokit. Jis automatiškai užvers galvą ir nuleis užpakalį. Kai atsisės, pagirkite ir atsilyginkite. Kai jis perpras komandą, pamėginkite panaudoti vien balso komandą. Jei nesupras, mėginkite iš naujo. Tik nepamirškite pagirti ir atsilyginti.

Fiona atsitraukė.

Kadangi šunytis norėjo sekti jai iš paskos, Saimonui teko paplušėti.

— Priverskite jį klausyti jūsų. Jūs čia šeimininkas. Nors dabar jis mano, kad esate liurbis.

Pasipiktinęs Saimonas šaltai dėbtelėjo į ją. Tačiau turėjo pripa-

žinti, kad kai šuns pasturgalis palietė žemę, jis pajuto nežymų pasididžiavimo ir pasitenkinimo pliūpsnį.

Fiona stovėjo atokiau, susidėjusi ant krūtinės rankas. Vertina mane, pagalvojo Saimonas, kartodamas tą pačią komandą. Kai prie jos pribėgo jos šunys ir sustingo it trys sfinksai, jis pasijuto keistai.

— Dabar pamėginkite be judesio. Naudokite tik gestą ir balsą. Žiūrėkite jam į akis. Gestas, balsas.

Tarsi tai padėtų, pagalvojo Saimonas, bet davė šuniui ženklą. Ir net išsižiojo, kai Nasrai klestelėjo užpakalį ant žemės.

— Jis atsisėdo. Tu atsisėdai. Gerai padarei. Puiku. — Kai Nasrai nugurgė sausainį, Saimonas nusišiepė Fionai. — Matėte?

— Taip. Jis geras, protingas šuo. — Josios šunys tuo metu suskliaudė ausis. — Laikas pradėti. Atvyksta jūsų bendraklasiai.

— Iš kur žinote?

— Jie žino. — Ji uždėjo ranką ant vieno iš šunų galvos. — Dabar Njumanas jus apuostys.

— Ką?

Ji tik mostelėjo, paskui paėmė Saimono ranką ir ištiesė ją Njumanui.

— Njumanai, čia Saimonas. Saimonas. Eik su Saimonu. Eik. Aš turiu kai ką nuveikti. Njumanas eis su jumis, o jūs mokysitės vesti Nasrus už pavadėlio. Užsukite į namą, pasiimkite antsnukį ir sugrįžkite. Njumanas jums padės.

Kai ji ir kiti jos šunys nulėkė savais keliais, Nasrai šoko vytis. Njumanas švelniai sustabdė jį savo kūnu.

— Gal norėtum važiuoti pas mane į namus, dički? Tu man praverstum. Eiti, taip? Eime!

Su kliūtimis ir trukdžiais, su didžiojo labradoro pagalba Saimonui pavyko pervesti, pertempti arba perstumti Nasrus per pievelę.

Jei toji smilga, beveik patraukli šunų dresuotoja išmano savo darbą, galvojo jis, gali būti, kad jo šuo pasidarys toks pat mielas kaip Njumanas.

Stebuklų būna — kartais.

PO VALANDOS IŠSEKĘS Saimonas išsitiesė ant svetainės sofos. Nasrai kepštelėjo jam koją ir suinkštė.

— Jėzau, negi tu niekada nepailsti? Jaučiuosi tarsi būčiau grįžęs iš naujokų stovyklos. — Jis prisitraukė Nasrus, ir šuo patenkintas susirangė šalia. — Taip, taip. Tu puikiai pasirodei. Mes puikiai pasirodėme.

Jis pakasė šuniui ausį.

Po minutės žmogus ir šuo jau knarkė iš širdies.

Trečias skyrius

KADANGI LAUKĖ įtempta diena, Fionai pusryčiams reikėjo gero energijos užtaiso. Įsipylusi puodelį juodos saldžios kavos, ji lygino *Froot Loops* dribsnių ir *Toaster Strudels* pusrytainių energinę vertę.

Norėtųsi abiejų, nusprendė ji, kadangi vakar per tą vyrą su jo šuniu liko be riebaus mėsainio ir be kalno bulvyčių.

Seksualus vyras, mielas šuo, mąstė ji, tačiau dieną ji užbaigė šaldyta pica, nes buvo per daug pavargusi, kad galvotų apie tikrą maistą.

Kadangi prieš akis dar viena ilga diena, kas čia tokio, jei organizmas gaus papildomą dozę cukraus?

Derėdamasi su savimi, ji gėrė kavą ir stebėjo lauke žaidžiančius šunis. Jai niekada nenusibosdavo į juos žiūrėti. Kaip jai pasisekė, kad gali užsidirbti pragyvenimui, ir gana neblogai, gyvendama šunų draugijoje ir darydama šį tą svarbaus.

Ji prisiminė mažą berniuką, šiltai ir saugiai žaidžiantį namuose, tėvą, apsikabinusį labai gerą šunį ir verkiantį iš džiaugsmo. Dabar tas labai geras šuo lakstė po kiemą įsikandęs pagalį — beveik taip pat didžiuodamasis savo radiniu kaip ir tuomet, kai rado vaiką.

Jai stebint, šunys sukluso, o paskui pasileido į priešakinį kiemą.

Kažkas važiavo per jos mažąjį tiltelį.

Prakeikimas. Jos diena turėjo prasidėti tik po valandos. Prieš susitikdama su kitais žmonėmis, norėjo pabūti viena ir užkrimsti dribsnių su pusrytainiais.

Bet kai ji priėjo prie priekinių durų ir atidarė jas, jos nuotaika gerokai pasitaisė. Ji visuomet turi laiko Silvijai.

Silvija iššoko iš savo madingo hibrido — neaukšta, energinga moteris su banguojančia tankių rudų plaukų kupeta. Ji avėjo ilgaaulius batus plonais kulniukais, kyšančiais iš po plataus sijono, priderinto prie įmantraus megztuko, kuris, be jokios abejonės, buvo iš jos pačios parduotuvės. Didžiuliai sidabriniai trikampiai susiūbavo ausyse, kai ji pasitraukė į šoną, leisdama iššokti jos judriam Bostono terjerui Orėjui.

Šunys nieko nelaukdami pradėjo džiaugsmingą susitikimo orgiją — uostinėjosi, laižėsi, raičiojosi ir vaikėsi vienas kitą. Silvija gracingai pravingiavo tarp jų ir apdovanojo Fioną viena iš savo stulbinamų šypsenų.

— Labas rytas, gražuole! Žinau, mes ankstyvi, bet aš norėjau paplepėti. Gali mums skirti valandėlę?

— Jums galiu. — Kai Fiona pritūpė, Orėjas atskuodęs skubiai pasisveikino su ja ir nurūko atgal pas savo draugus. — Eime į virtuvę. Kol aš valgysiu, galėsi išgerti arbatos.

Silvija pasisveikino stipriai apkabindama Fioną — visuomet taip darydavo — tada, vis dar apkabinusi ją per liemenį, nuėjo į namą.

— Visa sala šneka, kaip judu su Peku suradote mažąjį berniuką. Puikiai pasidarbavai.

— Tai Peko nuopelnas. Gerai, kad pakeliui Hju dukart pasisiojo. Negaliu atsistebėti, kaip toli gali nueiti trimetis su pižama.

— Tikriausiai buvo labai išsigandęs.

— Labiau sušlapęs, sušalęs ir pavargęs. — Fiona užkaitė virdulį ir parodė į spintelę, kurioje laikė kelių rūšių žolelių arbatas — būtent Silvijai. — Labai atsiprašau, kad ne iš karto tau paskambinau.

— Nieko tokio, — mostelėjo Silvija, pasirinkdama cinamono ir persikų arbatą. — Vis tiek buvau išvažiavusi, turėjau išsirinkti keramikos gaminių — ir, žinoma, palikau telefoną automobilyje. Turiu atsikratyti šio įpročio.

Ji atsisuko ir smerkiamai prisimerkė, kai Fiona iš kitos spintelės išsitraukė dribsnius.

— Juk nevalgysi pusryčiams to perdirbto cukraus.

— Čia rašo *Froot Loops*. — Viltingai šypsodamasi, Fiona pakratė dėžę. — Juose turi būti vaisių.

— Sėskis. Paruošiu tau padorius pusryčius.

— Sil, viskas gerai.

— Gali retsykiais pabūti dešimties. Sėskis, — pakartojo ji ir, jausdamasi kaip namie, atidarė Fionos šaldytuvą. — Chmm, chmm. Galiu šį tą sugalvoti. Gausi skanų kiaušinių baltymų omletą su rupių kviečių skrebučiu.

— Tikrai?

— O tu tuo metu papasakok apie tą kai ką, kas tau sutrukdė. Įdomus objektas, ar ne?

— Žavingas, o tinkamai išdresavus taps puikiu draugu.

Silvija kilstelėjusi antakį žvilgtelėjo į Fioną ir išsitraukė nedidelį dubenį.

— Aš kalbėjau apie Saimoną.

— Galbūt aš irgi.

— Cha. Jis nepaprastai talentingas, gerai išauklėtas, tik šiek tiek paslaptingas.

— Apie kurį tu čia kalbi?

— Negudrauk. — Silvija įgudusiu judesiu atskyrė baltymus nuo trynių, tada ėmė plakti baltymus kartu su trupučiu sūrio ir prieskoniais. — Jis turi gražų namą Ist Saunde, labai kruopščiai atlieka savo darbą, turi nuostabias akis, tvirtą nugarą, žavų šunelį ir yra nevedęs.

— Tobulai tinka tau. Čiupk jį, Silvija.

— Čiupčiau, jei nebūtų dvidešimčia metų jaunesnis. — Kol Fiona ruošė arbatą, Silvija išpylė baltymus į įkaitintą keptuvę ir įdėjo į skrudintuvę skrebutį. — Pati jį čiupk.

— Ir ką aš su juo daryčiau pasičiupusi? Be to, — pridūrė ji, kai Silvija prunkštelėjo, — vyrai, kaip ir šunys, nėra vien džiaugsmui. Jiems reikia visiško ir ilgalaikio įsipareigojimo.

— Tau reikia kartkartėmis pasilinksminti, todėl galėsi nuspręsti, ar reikia viso kito. Galėtum pabandyti — net nežinau — karštus ir pašėlusius pasimatymus.

— Aš vaikštau į pasimatymus. Žinoma, labiau mėgstu grupinius

renginius, bet kartais einu ir į pasimatymus. Ir kartais leidžiu sau, kaip tu sakai, pasilinksminti. Ir kol nespėjai dar ko nors sugalvoti, leisk priminti: juokiasi puodas, kad katilas juodas.

— Aš ištekėjau už savo gyvenimo meilės ir nugyvenau su juo dešimt nuostabių metų. Kartais vis dar jaučiuosi apgauta, kad neturėjome daugiau laiko.

— Žinau. — Fiona paglostė Silvijai nugarą, nes jos abi pagalvojo apie Fionos tėvą. — Tu padarei jį labai laimingą.

— Mes vienas kitą padarėme laimingus. Todėl noriu, kad ir tu tai išgyventum. — Silvija uždėjo omletą ant lengvai paskrudinto skrebučio. — Valgyk savo pusryčius.

— Klausau, ponia. — Jos susėdo viena priešais kitą prie mažo staliuko, ir Fiona sukramtė pirmąjį kąsnį. — Dieve, kaip skanu.

— Ir neužtrukau ilgiau nei berdama spalvotą cukrų į dubenį.

— Tu pernelyg griežta dėl vaisinių dribsnių, bet man per daug skanu, kad ginčyčiausi.

— Gerai, kol valgysi padorius pusryčius, aš papasakosiu tau, ką žinau apie Saimoną Doilį. — Gurkšnodama arbatą, Silvija atsilošė ir užsimetė koją ant kojos. — Tik nepradėk aiškinti, kad tau nesmalsu.

— Gerai, nes man smalsu. Šiek tiek.

— Jam trisdešimt treji, gimė Spokane, nors pastaruosius keletą metų gyveno Sietle.

— Spokanas ir Sietlas. Naktis ir diena.

— Tai jau tikrai. Jo tėvas tebedirba statybų rangovu Spokane — kartu su Saimono vyresniuoju broliu. Studijavo dailę ir architektūrą Pietų Kalifornijos universitete, po to gamino spinteles, o vėliau pradėjo konstruoti ir gaminti baldus. Jam puikiai sekėsi Sietle, laimėjo keletą apdovanojimų. Turėjo labai karštą romaną su Nina Ebot...

— Dainininke?

— Taip. Popso, roko žvaigžde — nežinau, kuriai kategorijai ją priskirti.

— Blogoji popso mergaitė, — tarė Fiona pilna burna omleto. — Ji truputį pamišusi.

— Gali būti, bet ji pasamdė jį pagaminti šį tą jos namams Bein-

bridž Ailende, ir tarp jų įsiplieskė romanas. Šiaip ji gyvena Vašingtono valstijoje ir turi ten namus.

— Taip, žinau. Skaitau *People*, kartais žiūriu *E! TV*. Tiesiog... Pala. Tai čia *jis?* Prisimenu, buvo kažkoks straipsnis apie ją ir kažkokį dailidę. Spauda taip ir vadino jį — dailide. Ji seksuali ir talentinga, bet šiek tiek pamišusi.

— Kai kurie žmonės mėgsta šokiruoti. Na, bet jausmai atvėso. Manau, jo verslui tai nepakenkė. O tada, maždaug prieš tris mėnesius, jis atsikėlė čionai, ir „Salos menai" labai didžiuojasi — ir velniškai džiaugiasi — būdami jo išskirtine realizavimo rinka San Chuane.

Silvija sveikindama kilstelėjo puoduką, o paskui gurkštelėjo.

— Ar jis paskelbė savo biografiją „Salos menų" tinklalapyje ir brošiūrose?

— Tiesą sakant, duomenys, kuriuos jis man pateikė, buvo gana menki, tad aš pasidomėjau juo internete.

— Silvija.

Nė kiek nesusigėdusi, Silvija papureno savo vešlias garbanas.

— Kai aš imuosi dirbti su menininkais, turiu žinoti, kas jie tokie. Visų pirma, man dažnai tenka keliauti pas juos apžiūrėti darbų. Nenorėčiau vieną dieną patekti į kokio nors žudiko su kirviu dirbtuves.

— Internete žudikai nesiskelbia. Nebent tie, kurie jau kalėjime arba po žeme.

— Niekad negali žinoti. Bet kad ir kaip ten būtų, man patinka ir jo darbai, ir jis pats. Kokią nuomonę tu susidarei?

— Kadangi jis buvo šiek tiek susierzinęs, kad Nasrai sugraužė sėdynės pagalvėlę jo furgone...

— Vaje.

— Taip, ir jam akivaizdžiai nepatiko jo naujasis šuns šeimininko statusas, todėl man sunku spręsti. Pirmas įspūdis, atmetus jo fizinius duomenis...

— O juos jis turi, — pridūrė Silvija, šelmiškai pakrutindama antakius.

— Nesiginčiju. Man susidarė įspūdis, kad jis įpratęs atsakyti tik

už save ir mėgsta vienatvę. Toks vienišas vilkas — ką tik tu patvirtinai savo informacija: privati vieta pačiame labai mažos salos sąsiauryje, toli nuo šeimos, jo karjeros pasirinkimas.

— Kartais vienišas vilkas tiesiog dar nebūna radęs sau poros — arba gaujos.

— Tu amžina romantikė.

— Kalta, — sutiko Silvija. — Ir didžiuojuosi tuo.

— O šunelis tiesiog pamišęs dėl jo. Visiškai jo nebijo. Šiuo metu šuo užima vadovaujamą padėtį, o tai man sako, jog tas vyras turi minkštą vietą. Galbūt ji maža — negali žinoti — bet jis ją turi. Nes nors šuo jį erzina, jis nerodo noro jo atsikratyti. Be to, priima ir sutinka su logiškais paaiškinimais. Jis užrašė Nasrus į darželį, ir nors pats netrykšta nei džiaugsmu, nei entuziazmu, vis dėlto atrodo pasiryžęs eiti iki galo. Vadinasi, neturėdamas kitos išeities, jis prisiims atsakomybę už kitus, nors ir nėra pratęs to daryti.

— Prisiekiu, tau reikėjo studijuoti psichologiją. Arba profiliavimą.

— Viską, ką žinau, išmokau iš šunų. — Fiona atsistojo, nunešė lėkštę į indaplovę, tada sugrįžusi atsistojo už Silvijos kėdės ir apkabino pamotę. — Ačiū už pusryčius.

— Visuomet prašom.

— Išgerk dar arbatos. Man reikia pasiruošti pamokoms.

— Aš tau padėsiu.

— Tik ne su šiais batais. Po vakarykščio lietaus žemė vis dar įmirkusi. Pakeisk savo seksualiuosius manaisiais botais. Jie prieangyje.

— Fi, — ištarė Silvija, Fionai nespėjus išeiti.

— Taip?

— Praėjo beveik aštuoneri metai, mums abiem.

— Žinau.

— Šįryt vėl viską prisiminiau. Kartais taip atsitinka per Vilo mirties metines. Todėl norėjau paprasčiausiai dingti iš namų, dar labiau — aplankyti tave. Noriu pasakyti tau, kaip džiaugiuosi, kad tu esi čia, kad aš galiu užsukti ir pagaminti tau pusryčius, pasiskolinti tavo botus. Aš taip džiaugiuosi, Fi.

— Aš irgi.

— Jis taip didžiuotųsi tavimi. Jis didžiavosi tavimi, bet...

— Žinau, ir man smagu žinoti, kad jis didžiuotųsi ir džiaugtųsi tuo, ką padariau. Ką darau. — Fiona iškvėpė. — Ir Gregas didžiuotųsi. Man taip atrodo. Jo balsas, jo kvapas — netgi veidas — viskas taip išblėso. Niekada nemaniau, jog turėsiu išsitraukti jo nuotrauką, kad aiškiai prisiminčiau jį.

— Septyneri metai — ilgas laiko tarpas. Buvai tokia jauna, mieloji. Žinau, kad mylėjai jį, bet buvai tokia jauna. Judu nedaug laiko praleidote kartu.

— Beveik dvejus metus, ir jis tiek daug mane išmokė. Visa, ką dabar turiu — Grego dėka, jo dėka tapau tokia, jis daug man davė. Aš mylėjau jį, Sil, bet nebeprisimenu to jausmo. Nebeprisimenu, kaip jausdavausi šalia jo.

— Mes su tavo tėčiu irgi jį mylėjome. Jis buvo geras žmogus.

— Pats geriausias.

— Fi, galbūt nebegali prisiminti, ką jautei jam, nes atėjo laikas naujiems jausmams.

— Nežinau. Kartais... kartais abejoju, ar kada nors būsiu pasirengusi tam.

— Jausmai užklumpa netikėtai.

— Gali būti. Gal įvyks stebuklas. Bet kol kas turiu kuo užsiimti. Nepamiršk botų.

BAIGUSI UŽSIĖMIMĄ SU PAŽENGUSIŲJŲ GRUPE, kurioje, įskaitant Orėją, buvo šeši šunys, Fiona pasiruošė specialiųjų gebėjimų grupei, naujokų lygiui. Dauguma mokinių buvo iš žemyno ir vylėsi užsitarnauti Paieškos ir gelbėjimo šunų sertifikatus. Kai kuriems iš jų pavyks, kai kuriems — ne. Tačiau ji žinojo, jog visi šunys ir jų šeimininkai gaus naudos iš papildomo ir labiau specializuoto mokymo.

Suvažiavus mokiniams, visi kurį laiką bendravo — tiek šunys, tiek žmonės. Fionos nuomone, tai nebuvo laiko švaistymas, o gyvybiškai svarbus žingsnis. Šuo, kuris nenori arba negali bendrauti, niekada ne-

taps geriausiu. O dešimties minučių „bendravimas" leido jai spręsti, kaip sekasi šunims iš jų šeimininkams mokytis namuose.

Ji stebėjo, susikišusi rankas į nukarusias seno švarko su gobtuvu kišenes.

— Gerai, pradedam. Pirmiausia pakartosime pagrindus.

Ji patikrino jų gebėjimus sėdėti, eiti greta su pavadėliu ir be jo — rezultatai buvo skirtingi.

— Sničai, Valdo, — tarė kreipdamasi į šunis, o ne į šeimininkus. — Mums reikės papildomai padirbėti namuose. Neblogai, bet galite geriau. Dabar bandysime pakviesti šunis. Šeimininkai, atsitraukite. Palaukite, kol jūsų šunys užsiims kitais reikalais, tada duokite komandą. Būkite ryžtingi. Nepamirškite atsilyginti ir pagirti.

Ji tyčia pati atkreipė kai kurių jaunesnių šunų dėmesį. Glostė juos, žaidė su jais. Vis dėlto apskritai ji liko patenkinta. Tačiau kai kurie šunys vis dar neklausė komandų „gult" arba nereaguodavo į šeimininko kvietimą, ypač jei žaisdavo.

Ji atskyrė nepaklusniausius ir ėmėsi dirbti su jais individualiai; kitiems buvo liepta mokytis kitų komandų.

— Jūsų šuo privalo sustoti tučtuojau, vos palieptas, nes jo kelyje gali pasitaikyti pavojų, kurių jis nesupranta. Be to, neatidėliotinas ir visiškas paklusimas komandai rodo absoliutų pasitikėjimą. Kai jūs sakote „stok" arba duodate kitą komandą, jūsų šuo turi paklusti nedvejodamas. Pabandom. Liepkite šunims eiti greta, be pavadėlio, tada liepkite atsigulti. Kali, ar galiu pasinaudoti Sniču ir parodyti visiems?

Šiuo atveju, Fionos nuomone, dirbti reikėjo ne su šunimi, o su jo šeimininke. Kali buvo linkusi dvejoti.

Po minutėlės, paklusęs tvirtam Fionos tonui, šuo ėjo ir gulėsi pagal komandą kaip kareivis.

— Nesuprantu, kodėl jis neklauso manęs.

— Jis žino, kad su tavimi gali gudrauti, Kali. Jis netiki, kad kalbi rimtai, kad esi šeimininkė. Tau nebūtina rėkti ar pykti, tačiau turi būti tvirta. Tavo balsas, veidas, kūno kalba turi demonstruoti ryžtą. Įtikink jį, kad esi nusiteikusi rimtai.

— Pasistengsiu.

Šiek tiek geriau, nusprendė Fiona, tačiau Sničas, matyt, vis dar girdi jos komandas. Jeigu Kali neišmoks būti ryžtingesnė, tas mažas auksinis kamuoliukas netrukus laipios per ją ir atgal.

— Gerai, trumpa pertrauka žaidimams.

Tai buvo ženklas, kurio laukė šunys. Prasidėjo penkių minučių chaosas — gaudynės, kamuoliukų medžioklė, imtynės.

— Nenorėčiau skųstis.

Fiona užsidėjo dar vieną kantrybės sluoksnį, nes Erlas Geineris, buvęs policininkas ir labai protingo jauno vokiečių aviganio šeimininkas, taip pradėdavo visus savo nusiskundimus.

— Kokios bėdos, Erlai?

— Aš suprantu, kad vienas iš tavo principų yra išnaudoti žaidimų aikštę, tačiau man atrodo, kad mes sugaištame labai daug laiko, leisdami šiems šunims žaisti.

O laikas, žinojo ji, taip pat reiškia pinigus.

— Žinau, tai gali pasirodyti nerimta, tačiau jų amžiaus gyvūnams labai sunku ilgai išlaikyti dėmesį. Gresia realus persimokymo pavojus. Jei šuo pavargsta, nebesuspėja vykdyti visų naujų komandų ir nebepajėgia daryti viso to, ko iš jo tikimasi, jis gali paprasčiausiai pasiduoti, arba atvirkščiai — imti maištauti. Jie turi išlieti savo jaunatvišką energiją ir tęsti bendravimą su kitais šunimis ir žmonėmis. Per kitą pusvalandį mes mokysimės poros naujų dalykų.

Erlas tučtuojau pagyvėjo.

— Kokių?

— Duokime jiems dar porą minučių. Kodžakas turi didelį potencialą. Tu tai žinai. Jis protingas, siekiantis įtikti. Jei pakentėsi dar porą savaičių, mes pradėsime mokytis skirti kvapus. Tačiau prieš tai turime įtvirtinti ryšius, bendravimą ir paklusnumą.

Erlas išpūtė skruostus.

— Girdėjau, kad tu ir tavo šuo radote tą berniuką. Ir aš norėčiau tokio darbo.

— Žinau. Tu su savo žiniomis ir patirtimi būsi didžiulis turtas. Padėkime Kodžakui norėti to paties. Jis pakeliui į tai, neabejoju.

— Visi, kas tave pažįsta, sako, kad esi pati geriausia valstijoje, gal

net visuose Šiaurės Vakaruose. Todėl mes ir keliamės keltu dukart per savaitę. Ką gi, jam bent jau smagu.

— Ir kartu jis mokosi. — Fiona patapšnojo Erlui per petį.

Ji pašaukė savo šunis ir liepė jiems grįžti į verandą, kur jie išsitiesė ir ėmė stebėti pasirodymą.

— Sustatykite savo šunis greta! — šūktelėjo Fiona ir luktelėjo, kol jie sustojo į eilę. — Paieškos ir gelbėjimo šuniui gali tekti dirbti įvairiose vietovėse — nelygiose, užšalusiose, uolėtose, miškingose, tarp pastatų. Ir vandenyje. Šiandien mes susipažinsime su vandeniu.

Ji parodė į vaikišką baseiną, kurį jau buvo pripildžiusi, tada paėmė guminį kamuolį.

— Dabar kiekvienas iš eilės nusegsite savo šuniui pavadėlį, o tada įmesite šį kamuolį į baseiną. Liepkite šuniui jį atnešti. Nesijaudinkite. Rankšluosčių turiu. Erlai, kodėl tau ir Kodžakui nepamėginus pirmiesiems? Atsistokite maždaug už dešimties pėdų.

Erlas paėmė kamuolį ir nuėjo į starto vietą. Jis nusegė pavadėlį, paskubomis paglostė šunį ir parodė jam kamuolį.

— Atnešk jį, Kodžakai! — šūktelėjo jis sviesdamas kamuolį.

Šuo nulėkė it kulka, pašoko ir tėškėsi į vandenį. Jis išniro su kamuoliu dantyse ir nuostaba snukyje, kurią Fiona išvertė į žmonių kalbą: *Kas čia buvo, velniai rautų?*

Bet jis iššoko iš vandens ir sugrįžo pas šeimininką, kai šis spragtelėjo pirštais.

Pasipuikuok, pagalvojo Fiona, tačiau su šypsena, kuri dar labiau praplatėjo, kai Kodžakas įnirtingai pasipurtė ir aptaškė savo pasipūtusį šeimininką.

— Matai? — šluostydamasis nuo veido vandenį, Erlas pažiūrėjo į Fioną. — Jis tai padarė iš pirmo karto.

— Šaunuolis.

Tu irgi, pagalvojo ji.

Fiona paprastai tarp užsiėmimų planuodavo valandos pertrauką, nes žinojo, jog dalį jos išnaudos šunų savininkai, kurie norės patarimo ar jos nuomonės apie dienos pasirodymą.

Per likusį laiką jai galbūt pavyks paskubomis papietauti, pažaisti

su savo šunimis ir atsakyti į skambučius, kurių sulaukė per užsiėmimą.

Kai per tiltelį išdardėjo paskutinis automobilis, jai buvo likę keturiasdešimt minučių. Ji pamėtė kamuolius, pažaidė virvės traukimą, tada nuskubėjo į vidų ir pasisėmė porą saujų traškučių. Akimirką pagalvojusi, pasigriebė dar ir obuolį, kad nesijaustų tokia kalta.

Valgydama patikrino savo elektroninį paštą, atsakė į laiškus, balso pašto žinutes ir papildė savo internetinį dienoraštį, kurį atnaujindavo du ar tris kartus per savaitę.

Dienoraštis, žinojo ji, skatino žmones pasidomėti jos tinklalapiu, o tinklalapis — dienoraščiu. Taip jie surasdavo kelią į jos mokyklą.

Fiona pasiliko pakankamai laiko, kad spėtų ištuštinti baseiną ir pasiruošti kitai grupei. Tačiau vos pradėjus ruoštis, išgirdo dardant tiltelį.

Štai tau ir ramybės laikas, pagalvojo ji ir susiraukė, nes į jos kiemą jau antrą kartą per dvi dienas įriedėjo nepažįstamas automobilis.

Ji prisidengė ranka akis ir atpažino Rouzę ir Deviną Koldvelus. Automobiliui pasisukus, pastebėjo ant užpakalinės sėdynės Hju.

— Gerai, berniukai, gražiai elgiatės. Pasisveikint.

Kai automobilis sustojo, visi trys šunys išsirikiavo šalia ir susėdo.

Devinas išlipo į šunų pusę.

— Ei, Pekai. Sveikas. — Pekas kilstelėjo leteną, o Devinas nusišypsojo ir pasilenkęs papurtė ją. — Smagu vėl tave matyti.

— Njumanas, — pristatė Fiona, kai Devinas priėjo prie kito ir paėmė iškeltą leteną. — Ir Bogartas.

— Matyt, esate klasikinių filmų gerbėja. — Jis ištiesė ranką Fionai. — Tikiuosi, nesupyksite, kad užsukome.

— Žinoma, ne. — Ji atsisuko į raudonu bluzonu ir džinsais vilkintį Hju, kuris stovėjo įsikibęs motinai į ranką. — Sveikas, Hju. Ar nori pasisveikinti su Peku ir jo draugais?

— Šuniukai! — Hju atkurnėjo ir apsikabino Peką. — Šuniukas mane surado. Aš buvau pasiklydęs.

Ji supažindino berniuką su kitais šunimis, kurie visi susilaukė apkabinimo.

— Aš vakar taip ir nepadėkojau jums, — prašneko Rouzė.

— Buvote šiek tiek susirūpinusi.

— Aš... ar nieko tokio? — paklausė ji, kai šunys sugulė ant žemės, o Hju ėmė šliaužioti per juos kikendamas ir tampydamas už ausų.

— Jie danguje. Jie myli vaikus.

— Mes kalbėjomės, kad galbūt irgi reikėtų įsigyti šunį. Norėjome palaukti dar metus ar dvejus, bet dabar... — Rouzė pažiūrėjo į Hju ir nusišypsojo. — Ką rekomenduotumėt aktyviam trimečiui?

— Akivaizdu, kad aš jaučiu silpnybę labradorams. Jie moka elgtis su vaikais, puikiai prisitaiko šeimoje, bet jiems reikia daug dėmesio. Ir vietos.

— Mes turime kiemą, o netoli namų yra parkas. Žinote, ką aš jaučiu šią minutę? Jei kur nors yra dar vienas Pekas, aš jo noriu. Atleiskite, — pridūrė Rouzė, kai jos akyse pasirodė ašaros. — Dar neapsiraminau. Panele Bristou...

— Fiona.

— Fiona. — Rouzė suspaudė Fionos rankas. — Nėra žodžių. Tiesiog nėra. Nėra atlygio. Niekas neprilygs tam, ką jūs padarėte dėl mūsų.

— Hju žaidžia su mano šunimis ir juokiasi. Štai atlygis. Štai dėl ko mes tai darome.

Devinas uždėjo ranką žmonai ant peties.

— Mes parašėme laišką organizacijai — Paieškos ir gelbėjimo tarnybai — apie jūsų komandą, o šiandien išsiųsime jai pinigų. Vis šis tas.

— Tai daug. Dėkoju.

— Kai įsigysime šuniuką, užsirašysime į jūsų mokyklą, — pridūrė Rouzė. — Niekam kitam neleistume jo mokyti. Pavaduotojas Engelvudas sakė, kad jūs vadovaujate paklusnumo mokyklai ir dresuojate tarnybinius šunis.

— Ir mes tikriausiai jums trukdome. Bet prieš išvykdami... Hju, tu kažką turi panelei Bristou ir Pekui? Tiesą sakant, mus įspėjo, kad turite tris šunis, — tęsė Devinas, o Rouzė palydėjo Hju prie automobilio. — Tad mes visiems turime lauktuvių.

Hju sugrįžo su trimis didžiuliais kaulo formos kramtalais ir numetė juos priešais šunis.

— Jie nenori? — nuliūdo jis, kai šunys nė nepalietė jų.

— Jie neims, kol aš jiems neleisiu.

Fiona padėjo po kaulą priešais kiekvieną šunį.

— Griebkit kaulą! Griebkit kaulą! — ragino Hju.

Fiona davė ženklą, ir šunys džiaugsmingai pašoko, tada gracingai nusilenkė. Hju susijuokė.

— Jie tau padėkojo.

— O šias Hju išrinko jums. — Rouzė ištiesė jai raudonų tulpių puokštę. — Jis sakė, kad jos primena ledinukus.

— Tikrai, ir jos nuostabios. Ačiū.

— Aš nupiešiau piešinį. — Hju paėmė iš motinos piešinį. — Nupiešiau save, Peką ir jus.

— Oho. — Fiona pasigrožėjo spalvingais vingiais, apskritimais ir linijomis. — Gražu.

— Čia Pekas. Jis didelis. O čia Fi ir aš. Aš joju ant Fi nugaros, o čia Vubis. Mes su mamyte užrašėme vardus.

— Labai gražus piešinys.

— Galėsite prisiklijuoti ant savo šaldytuvo.

— Būtinai. Ačiū, Hju. — Ji apkabino jį ir įkvėpė vaikiško kvapo — nuostabaus, nekalto ir laisvo.

Išlydėjusi juos, Fiona nuėjo į virtuvę ir pritvirtino piešinį prie šaldytuvo, o paskui pamerkė tulpes į ryškiai mėlyną vazą.

Tada apsidžiaugė pamačiusi, kad dar liko kelios minutės susikaupti, kol atvyks kiti mokiniai.

Ketvirtas skyrius

GERIAUSIAS ŽMOGAUS DRAUGAS, kad tave kur.

Po įnirtingų gaudynių ir lemiamų kautynių Saimonui pavyko išplėšti medinį plaktuką iš savo šunelio mirtinų nasrų.

Laikydamas dabar jau suplonėjusį ir sudarkytą įrankį ir žiūrėdamas į aplinkui it gauruotą spyruoklę šokinėjantį šunį, Saimonas norėjo jam užvožti. Žinoma, jis to nepadarys, kad ir kaip gundytųsi, bet vis tiek norėjo.

Jis įsivaizdavo Nasrus su animaciniais paukštukais šuns galvoje ir mažais kryželiais akyse.

— Jei tik galėčiau, — sumurmėjo jis.

Saimonas padėjo įrankį nepasiekiamoje vietoje ant darbastalio ir apsidairė — jo dirbtuvių grindys buvo nusėtos žaislais ir kaulais.

— Kuo šie tau netinka? Kodėl? — Jis pačiupo Nasrų dydžio virvę ir pasiūlė šuniui. — Imk, graužk ją.

Po akimirkos, kai Saimonas valė sudarkytą plaktuką, šuo numetė virvę prie jo kojų ir atsisėdo plakdamas uodega. Jo akys džiaugsmingai spindėjo.

— Negi nematai, kad aš užsiėmęs? — piktinosi Saimonas. — Neturiu laiko žaisti kas penkias sumautas minutes. Vienam iš mūsų reikia uždirbti duoną.

Saimonas nusisuko į vyno spintelę iš laukinės vyšnios ir juodmedžio su stiklais — tikras grožis, kaip jis kartojo sau. Jis kaip tik medžio klijais tvirtino paskutinius papuošimus, kai šuo užsipuolė jo batraiščius. Stengdamasis nesiblaškyti, Saimonas nusikratė šuns ir paėmė spaustuvą. Papurtyti, priklijuoti, papurtyti, suspausti.

Nasrų urzgimas ir džiaugsmingi viauksėjimai susimaišė su *U2* grupės muzika, kurią buvo išsirinkęs šiam rytui.

Jis perbraukė pirštais per lygų lyg šilkas paviršių ir linktelėjo.

Kai nuėjo patikrinti, ar gerai sulipo poros supamųjų krėslų siūlės, šuo įsikibęs jam į koją nučiuožė per pjuvenas.

Matyt, vis dėlto šunėkui pavyks įkalbėti jį pažaisti.

Jis dirbo jau beveik dvi valandas, tuo pačiu metu tampydamasis paskui save šunį, vaikydamas jį, nepamiršdamas kartkartėmis atsiplėšti nuo darbo ir nuvesti šunį į vietą, kurią jau buvo pavadinęs Kakučių kaimu.

Pertrauka būtų ne pro šalį, nusprendė jis. Praskaidrins galvą, įkvėps šilto oro ir prasiblaškys ryškioje saulėje. Jam niekuomet nenu-

sibosdavo stebėti, kaip saulės ar mėnulio šviesa žaidžia virš sąsiaurio, jungiančio salą su žemynu.

Patikdavo stovėti ant kalvos ir klausytis subtilios ir nenuilstančios vandens muzikos apačioje arba sėdėti dirbtuvių prieangyje ir žiūrėti į tankų mišką, juosiantį jo namus.

Vis dėlto ne be reikalo atsikėlė į šią salą.

Jis ieškojo vienumos, ramybės, erdvės, įspūdingo kraštovaizdžio.

Galbūt tam tikra prasme motina buvo teisi, kad įbruko jam šunį. Dabar jis priverstas dažniau išeiti į lauką — juk tai ir buvo viena iš persikraustymo priežasčių. Turėti galimybę pasižvalgyti, atsipalaiduoti, susilieti su aplinka. Oras, vanduo, medžiai, kalvos, uolos — viskas įkvepia jo kūrybą.

Spalvos, kontūrai, tekstūros, linijos ir kampai.

Šis mažas žemės lopinėlis, miškas ir vanduo, uolėtas šlaitas, paukščių čiulbėjimas vietoj automobilių ir žmonių yra būtent tai, ko jis ieškojo.

Pasistatys šioje vietoje suolą, nusprendė jis, grubų ir natūralų. Iš tikmedžio, jei tik pavyks tokį rasti, su pakankamai plačiais porankiais, kad galėtų pasistatyti butelį alaus.

Jis pasuko atgal į dirbtuvę, norėdamas pasiimti popieriaus lapą ir nusipiešti eskizą, bet prisiminė šunį.

Pašaukė Nasrus susierzinęs, kad šuo nesitrina aplink kojas, nors šiaip tikriausiai pusę dienos sekioja paskui jį, ir jis vis suklumpa arba ant jo užmina.

Saimonas šūktelėjo dar ir dar kartą. Keikdamasis, tačiau kartu imdamas jausti kaltę ir paniką, jis ėmė ieškoti šunelio.

Šaukdamas ir švilpdamas dirstelėjo į dirbtuvę — gal kartais bus sugrįžęs ko nors niokoti, tada apėjo aplink pastatą, pažiūrėjo krūmuose ir brūzgynuose. Jis patikrino šlaitą, vedantį prie vandens, siaurą takelį nuo namo iki kelio.

Pažiūrėjo po dirbtuvės prieangiu, tada nuskubėjo į namą ir patikrino po visomis verandomis.

Nė žymės.

Juk jis šuo, dėl Dievo, ramino save Saimonas. Jis sugrįš. Be to,

jis *mažas* šuo, tai negi galėjo toli nueiti? Įtikinėdamas save, jis sugrįžo į dirbtuvę, kur paskutinį kartą matė tą prakeiktą chuliganą, ir ėmėsi darbo.

Bet ramybė jau buvo suardyta, ir dabar šviesos ir šešėlių žaismas, vėjo dūsavimas bei erškėtrožių brūzgynai atrodė grėsmingi.

Ar galėjo vanagas arba pelėda pagriebti tokio dydžio šunį? — svarstė jis. Kartą jis lyg ir matė erelį. Bet...

Na, taip, šuo mažas, bet jis *sunkus*.

Jis atsitiesė, įkvėpė ir pabandė save įtikinti, jog nepanikuoja. Visiškai ne. Tiesiog nervinasi. Erzinasi, kad turi švaistyti laiką ir energiją ieškodamas to mažo kvailio, kuriam norėjo užtvoti plaktuku.

Jėzau.

Jis išriaumojo šuns vardą ir pagaliau išgirdo atsakomąjį viauksėjimą. Tasai jo lojimas, nusprendė Saimonas, kai vidurius sukę nervai aprimo, visai neatrodo liūdnas ar išgąstingas, greičiau velniškai džiaugsmingas.

— Prakeikimas, — sumurmėjo jis, bet nusprendęs pagudrauti, irgi nutaisė džiugų balsą. — Čionai, Nasrai, tu mažas niekšeli. Nagi, čionai, tu pragaro demone.

Jis paspartino žingsnį laimingo šuns garso link ir išgirdo šlamėjimą krūmuose.

Šuo išlindo purvinas, bet išdidus. Dantimis įsikirtęs jis tempė pūvantį labai didelio paukščio lavoną.

O jis dar jaudinosi, kad jį nutvers labai didelis paukštis? Cha cha.

— Jėzau Kristau, mesk tą daiktą. Aš rimtai.

Nasrai žaismingai suurzgė žvelgdamas spindinčiomis akimis ir atsitraukė su savo grobiu.

— Ateik čia! Tučtuojau! Čionai!

Nasrai atitempė lavoną prie jo kojų ir padėjo.

— Ir ką man su juo daryti, velniai rautų?

Pasinaudojęs akimirka, Saimonas sugriebė šunį ir paspyrė paukščio liekanas į krūmus. Šuo ėmė raitytis, stengdamasis išsivaduoti.

— Mes nežaisime žaidimo — negalima sakyti žodžio iš ž. Kita

vertus — žalty tu, žalty. — Saimonas laikė šunį atokiau nuo savęs. Smarvė buvo neapsakoma.

— Tu ką, voliojais ant jo? Dėl Dievo meilės, kodėl?

Neturėdamas kitos išeities, Saimonas pasikišo smirdantį šunį po ranka ir, kvėpuodamas pro burną, nužingsniavo atgal į namus.

Pakeliui apsvarstė ir atmetė galimybę išprausti šunį su žarna. Jokia žarna nepanaikins šios smarvės — net jei jam pavyktų ganėtinai ilgai išlaikyti šunį. Geriau maudyti vonioje, tik gaila, kad jis neturi cinkuotos vonios su grandinėmis. Mintyse jis matė užtvindytą vonios kambarį.

Prieangyje jis šiaip taip nusispyrė batus, o Nasrai tuo tarpu išmaudė jo veidą meiliais, dvokiančiais bučiniais. Jis numetė ant stalo piniginę ir nuėjo tiesiai į dušą.

Užsidaręs su šunimi kabinoje, Saimonas išsirengė iki trumpikių, nekreipdamas dėmesio, jog Nasrai dūksta su jo džinsais ir marškinėliais. Tada atsuko čiurkšlę.

— Dabar kentėk, — patarė Saimonas, kai Nasrai atsimušė į sienos plyteles, o paskui į stiklines duris bandydamas pabėgti.

Sukandęs dantis Saimonas paėmė muilą.

JIE VĖLUOJA. Fiona dar kartą žvilgtelėjo į laikrodį, gūžtelėjo pečiais ir toliau sodino į vazoną našlaites ir žiemes. Jai teks išmokyti Saimoną gerbti jos dienotvarkę, tačiau šią akimirką ji džiaugėsi prabanga panardinti rankas į žemę. Šunys snaudė netoliese, o ji klausėsi per grotuvą roko.

Jei jos naujieji mokiniai nepasirodys, ji apsodins antrąjį vazoną, tada nusives savo berniukus į mišką pažaisti slėpynių.

Tokią gražią dieną, saulėtą ir šiltą, kai dangus giedras ir pučia lengvas vėjelis, nevalia sėdėti namuose.

Ji apžiūrėjo savo darbą, pataisė žiedlapius, tada ėmėsi antrojo vazono.

Ir pastebėjo furgoną.

— Tai Saimonas, — tarė ji, kai šunys sukilo. — Saimonas ir Nasrai. — Fiona vėl sukaupė dėmesį į našlaites.

Ji nesiliovė sodinusi, kai žmogus ir šuo išlipo iš furgono, kai jos šunys nulėkė pasisveikinti su jais — kai žmogus prasiyrė pro šunis. Ir neskubėdama, kruopščiai rikiavo kitą našlaičių eilę.

Tik Saimonui patapšnojus jai per petį, ji nusiėmė ausines.

— Atsiprašau, ką nors sakei?

— Mes tikriausiai vėluojame.

— Aha.

Ji sulygino žemes.

— Tam yra pasiteisinimas.

— Pasaulis pilnas tokių.

— Mums teko didelė dalis pasaulio išbandymų, tačiau didžiausias susijęs su negyvu paukščiu.

— O? — Fiona žvilgtelėjo į šunytį, kuris šiuo metu bandė atimti virvę iš Bogarto. — Jis sumedžiojo paukštį?

— Ne, jį sumedžiojo kažkas kitas prieš keletą dienų, sprendžiant iš išvaizdos ir iš kvapo.

— Štai kas. — Ji linktelėjo, nusprendusi pasigailėti, ir nusitraukė pirštines. — Ir jis atnešė jį tau?

— Kiek vėliau. Po to, kai gerokai ant jo pasivoliojo.

— Kaip jam patiko vonia?

— Mes maudėmės po dušu.

— Tikrai? — Ji užgniaužė juoką, nes jam aiškiai nebuvo juokinga. — Kaip sekėsi?

— Kai liovėsi bandęs ištrūkti pro duris ir ėsti muilą, gerai. Tiesą sakant, jam patiko. Gali būti, kad mums pavyko rasti šiokį tokį bendrumą.

— Tai pradžia. Ką padarėte su lavonu?

— Paukščio? — Jis įsistebeilijo į ją nesuprasdamas, kodėl, po galais, jai tai rūpi. — Nuspyriau atgal į krūmus. Mano rankos buvo užimtos — laikiau šunį.

— Geriau įdėk jį į maišą ir užkask. Antraip jis vėl išsivilks jį, kai tik turės galimybę.

— Puiku. Tiesiog nuostabu.

— Kvapai yra šuns silpnybė. Jis daro tai, ką liepia instinktas. — O

žmogus, nusprendė ji, pasielgė kaip ir turėjo — bet galėjo paskambinti ir pasakyti, kad pavėluos. — Atsižvelgdama į aplinkybes, duosiu jums pilną pamoką. Ar padarėte namų darbus?

— Aha, padarėme. Taip, — pasitaisė jis, kai Fiona kilstelėjo antakį. — Jis klauso komandos „sėdėt“ — beveik kiekvieną kartą. Atbėga pakviestas tuomet, kai jam, velniai rautų, norisi. Nuo tada, kai buvome čia paskutinį kartą, jis bandė suėsti arba suėdė nuotolinio valdymo pultelį, pagalvę, visą ritinį tualetinio popieriaus, laipto pakopą, didesnę keptų bulvyčių maišelio dalį, dvi kėdes ir medinį plaktuką. Ir kol nepaklausei — taip, aš subariau ir pakeičiau kitu daiktu. Jam nė velnio nerūpi.

— Mokykis kantrybės mažiems šuniukams, — patarė ji ne itin užjausdama. — Nasrai! — Fiona suplojo rankomis, kad patrauktų jo dėmesį, kviečiamai ištiesė jas ir nusišypsojo. — Ateik. Nasrai, čionai!

Jis paknopstomis atlėkė ir atsirėmė jai į kelius.

— Geras šuo! — Fiona ištraukė iš kišenės skanėstą. — Labai geras šuo.

— Nesąmonė.

— Kur tavo teigiamas požiūris ir pagyrimas!

— Tu su juo negyveni, — sumurmėjo Saimonas.

— Tas tiesa. — Ji lėtai padėjo kastuvėlį ant laiptų. — Sėdėt. — Nasrai pakluso ir sulaukė dar vieno skanėsto, dar vieno pagyrimo ir glamonių.

Jai stebint, jo akys nukrypo į kastuvėlį.

Kai ji pasidėjo rankas ant kelių, jis it žaibas šoko iš vietos, griebė kastuvėlį ir nukūrė.

— Nesivyk jo. — Fiona sulaikė Saimoną už rankos. — Jis tik bėgs nuo tavęs ir viską pavers žaidimu. Bogartai, atnešk man virvę.

Fiona liko sėdėti su virve rankose, tada pašaukė Nasrus. Jis atlėkė, bet paskui vėl nuskuodė tolyn.

— Matai, jis bando mus suvilioti. Jei mes atsiliepsime, vysimės jį, jis bus laimėjęs šį raundą.

— Man atrodo, jei jis suės tavo įrankį, tai jis ir laimės.

— Įrankis senas, bet kita vertus, jis nežino, ar laimėjo, jei mes nežaidžiame. O mes nežaisime. Nasrai! Čionai!

Ji ištraukė dar vieną skanėstą. Trumpai padvejojęs, šunytis atlapnojo pas ją.

— Čia ne tavo. — Ji atplėšė jo nasrus, ištraukė kastuvėlį ir papurtė galvą. — Ne tavo. Čia tavo. — Ir padavė jam virvę.

Ji vėl padėjo kastuvėlį, ir Nasrai vėl puolė prie jo. Šį kartą Fiona uždėjo ant jo ranką ir papurtė galvą.

— Ne tavo. Čia tavo.

Ji kantriai kartojo procesą, kartu mokydama ir Saimoną.

— Stenkis kuo rečiau sakyti *ne*. Šį žodį reikia pasitaupyti tokiems atvejams, kai reikia arba tu nori sustabdyti jį tučtuojau. Kai atsitinka kažkas svarbaus. Matai, jis prarado susidomėjimą kastuvėliu. Nes mes nežaidžiame. Bet mes žaisime su virve. Griebk už kito galo ir pažaisk.

Saimonas atsisėdo šalia jos, paėmė virvę, leido šuniui įsikąsti vieną galą, tada ėmė tampyti į šonus.

— Gal aš tiesiog nesugebu tvarkytis su šuniu.

Dabar jau leisdama sau parodyti jam šiokią tokią užuojautą, Fiona patapšnojo Saimonui per kelį.

— Ir taip kalba žmogus, kuris maudosi kartu su savo šuniuku?

— Tai buvo būtinybė.

— Tai buvo protinga, veiksminga ir išradinga. — Jie abu atsiduoda muilu ir... pjuvenomis, suprato Fiona. Kaip miela. — Jis išmoks. Jūs abu išmoksite. Ar jau prašosi lauk?

— Tiesą sakant, šį reikalą sprendžiame gana sėkmingai.

— Na štai, matai. Jūs abu išmokote šito, o jis dar ir sėdėti pagal komandą.

— Ir tada jis nuklysta į mišką, pasivarto ant negyvo paukščio, paskui suėda televizoriaus pultelį.

— Saimonai, tu tikra poliana.*

Jis kreivai nužvelgė ją, tačiau ji tik nusijuokė.

* Eleanor H. Porter vaikiškos knygelės herojė, kurios vardas tapo bendriniu optimistų vardu.

— Tu darai pažangą. Tiesiog padirbėk, kad pakvietus ateitų, kiekvieną kartą, kai pašauki. Kiekvieną. Tai svarbu. Mes pasitreniruosime su pavadėliu, o vėliau pakartosime komandas.

Atsistojusi ji pamatė atlinguojantį policijos automobilį.

— Kaip tik proga pamokyti jį nebėgti prie automobilio ir nešokti ant lankytojų. Stenkis jį suvaldyti, kalbėkis su juo.

Ji pamojavo ir luktelėjo, kol automobilis sustojo ir iš jo išlipo Deivis.

— Sveikas, Deivi.

— Fi. Sveiki, vyručiai, kaip sekasi? — Jis pasilenkęs paglostė juodą, geltoną ir rudą kailius. — Atleisk, Fi. Nežinojau, kad vyksta pamoka.

— Nieko tokio. Čia Saimonas Doilis ir Nasrai. Šerifo pavaduotojas Engelvudas.

— A, taip, prieš keletą mėnesių jūs nusipirkote Dobų namą. Malonu susipažinti. — Deivis linktelėjo Saimonui, tada pritūpė pasisveikinti su šuniu. — Sveikas, mažyli. Nenoriu trukdyti, — tarė jis, kasydamas ir glostydamas leipstantį šunelį. — Galiu palaukti, kol baigsi.

— Viskas gerai. Saimonai, kodėl tau nepasiėmus pavadėlio ir nepamokius Nasrų eiti šalia? Aš tuoj ateisiu. Ar kas nors atsitiko, Deivi? — negarsiai paklausė ji, kai Saimonas nuėjo prie savo furgono.

— Gal mudu irgi galėtume pasivaikščioti?

— Dabar jau tu mane gąsdini. Ar kas nors atsitiko? Silvijai?

— Silvija, kiek žinau, sveika ir gyva. — Deivis uždėjo ranką jai ant peties ir nusivedė pro namo šoną. — Šiandien gavome naujienų, ir šerifas pagalvojo, jog turėčiau pasikalbėti su tavim.

— Apie ką?

— Sausio vidury Kalifornijoje dingo moteris. Sakramente. Vieną rytą išbėgo pabėgioti ir negrįžo. Ją surado po savaitės Eldorado nacionaliniame draustinyje negiliame kape. Paskambino anonimas ir pasakė, kur ieškoti.

Fiona nurijo drebulį gerklėje ir nieko neatsakė.

— Prieš dešimt dienų dar viena moteris išbėgo rytą pabėgioti. Eurekoje, Kalifornijoje.

— Ir kur rado ją?

— Triničio nacionaliniame draustinyje. Pirmajai buvo devyniolika. Antrajai — dvidešimt. Koledžo studentės. Mėgstančios bendrauti, sportiškos, netekėjusios. Abi dirbo pusę dienos. Pirmoji dirbo barmene, antroji — knygyne. Abi apsvaigintos ginklu, paskui surištos nailonine virve, burnos užklijuotos lipnia juosta. Abi pasmaugtos raudonomis skarelėmis, kurios buvo paliktos ant kūnų.

Fiona nebejautė drebulio, nes nutirpo visas kūnas.

— Ir kurios buvo surištos į kaspiną.

— Taip.

Fiona prisidėjo ranką prie širdies ir pajuto, kaip ji trankosi.

— Peris kalėjime. Jis tebėra kalėjime.

— Jis niekada neišeis, Fi. Sėdi po devyniais užraktais.

— Kažkas jį mėgdžioja.

— Tai dar ne viskas. — Deivis suspaudė Fionai petį. — Tai dar ne viskas, Fi. Yra smulkmenų, kurios nebuvo atskleistos per Perio apklausą — pavyzdžiui, kaip jis nukirpdavo nuo aukos plaukų sruogą arba užrašydavo numerį ant jų dešinės rankos.

Sustingimas sklaidėsi. Ji norėjo, kad jis vėl apimtų, kad užblokuotų jos pilve pradedantį augti šleikštulį.

— Jis arba kuris nors iš tyrėjų kam nors pasakė — o gal prasitarė kas nors iš tyrimų laboratorijos ar teismo ekspertizės biuro.

Deivis nenuleido nuo jos akių ir tebelaikė ant peties ranką.

— Greičiausiai. Jie išsiaiškins.

— Nesielk su manimi kaip su kvaiša, Deivi. Daug kas galėjo nutekinti tą informaciją. Praėjo beveik aštuoneri metai...

— Žinau. Man labai gaila, Fi. Noriu, kad žinotum, jog policija dirba. Mes norėjome tave perspėti, nes žiniasklaida netrukus atseks ryšį. Jie gali imti šniukštinėti.

— Su žiniasklaida aš susitvarkysiu. Kaip Grego šeima?

— Jiems irgi pranešta. Žinau, kad tau sunku, Fi, bet nenoriu, kad jaudintumeisi. Jie jį sučiups. Kad ir kaip blogai būtų, tas išpera kartoja Perio modelį. Jaunos koledžo merginos. Tau jau nebe dvidešimt.

— Ne. — Ji labai stengėsi išlaikyti ramų balsą. — Bet aš vienintelė, kuriai pavyko pasprukti.

*

SAIMONUI NEREIKĖJO IŠGIRSTI pokalbio, kad suprastų, jog kažkas negerai. Blogos naujienos arba problemos, galbūt ir tai, ir tai. Jis nesuprato, kodėl Fiona norėjo, kad jis liktų — tuo labiau kad jiedu beveik nepažįstami.

Jis ėmė svarstyti, ar neįsimetus šuns į furgoną ir neišvažiavus. Tai būtų nemandagu, bet jam ne itin rūpi mandagumas.

Tačiau tai būtų ir velniškai bešir diška, o abejingumo jis netoleruoja.

Teks palaukti, kol išvažiuos pavaduotojas, ir leisti jai pačiai išsisukti iš padėties. Niekas neprarastų savigarbos.

Be to, stebuklų stebuklas, jam jau beveik pavyksta priversti Nasrus eiti šalia, bent jau trisdešimt procentų viso laiko. Netgi tai, kad jam, įsijautusiam į ėjimą, ne visada pavyksta sustoti pagal komandą, nemenkina sėkmės.

Neskaitant tos paukščio maitos, diena gana gera.

Kai policijos automobilis išlingavo, jis tikėjosi, kad Fiona prieis, sugalvos kokį nors pasiteisinimą ir nueis savais keliais.

Tačiau ji kurį laiką stovėjo kaip stovėjusi ir stebeilijosi į kelią. Tada nuėjo prie laiptų, atsisėdo. Ir sėdėjo.

Vadinasi, teks jam sugalvoti pasiteisinimą, nusprendė Saimonas. Ką gi, gana paprasta. Ką tik prisiminiau, jog turiu kai ką padaryti. Šunį irgi vešiuos kartu, taip toliau ir panašiai.

Jis pasuko jos link, patenkintas, kad prireikė tik poros truktelėjimų, ir Nasrai ėjo šalia. Prisiartinęs pamatė, jog ji mirtinai išbalusi, o rankos, sugniaužtos ant kelių, truputį virpa.

Mėšlas.

Kadangi eiti lyg niekur nieko nebegalėjo, Saimonas paėmė šunį ant rankų, kad šis nemėgintų užšokti jai ant kelių.

— Blogos naujienos, — tarė jis.

— Ką?

— Pavaduotojas atvežė blogų žinių. Ar Silvijai viskas gerai?

— Taip. Jis atvažiavo ne dėl jos.

Fionos šunys, pajutę jos nuotaiką, susispietė aplinkui. Geltonasis labradoras padėjo galvą jai ant kelių.

— A... mes turėtume...

Jis matė, kad ji iš visų jėgų stengiasi išlipti iš tos duobės, į kurią buvo įkritusi.

— Turėtume pasitreniruoti komandas „sėdėt" ir „lik vietoje".

— Ne šiandien.

Ji pakėlė į jį akis, bet jis nesuprato, kas jas temdė. Skausmas? Baimė? Šokas?

— Ne, — sutiko ji, — ne šiandien. Atsiprašau.

— Jokių problemų. Iki kito karto.

— Saimonai. — Ji įkvėpė oro, kai jis dvejodamas stabtelėjo. — Gal galėtum... gal galėtum dar pabūti?

Jis norėjo atsakyti ne — norėjo turėti drąsos pasakyti ne. Galbūt būtų suradęs tos drąsos, jei nebūtų buvę akivaizdu, kaip jai sunku to paprašyti.

— Gerai.

— Paleisk jį, tegu pabėgioja. Dičkiai jį prižiūrės. Žaist, — tarė ji, kai Saimonas atsegė pavadėlį. — Lik netoliese. Netoliese, — pakartojo glostydama šunį. — Stebėkit Nasrus, bėkit žaisti.

Jos šunys suinkštė ir nubėgo į kiemą vis atsigręždami į ją.

— Jie žino, kad man liūdna. Jie mieliau liktų, kol nusiraminčiau. O tu mieliau išvažiuotum.

Saimonas atsisėdo šalia jos.

— Taip. Nekoks iš manęs guodėjas.

— Nekoks vis geriau nei joks.

— Gerai. Tikriausiai nori papasakoti man tą blogą žinią.

— Tikriausiai. Vis tiek ji greitai pasklis po salą.

Ji kurį laiką tylėjo, kol susikaupė.

— Prieš keletą metų buvo įvykdyta daugybė pagrobimų ir nužudymų. Buvo grobiamos jaunos moterys nuo aštuoniolikos iki dvidešimt trejų. Jos visos buvo koledžo studentės. Per trejus metus nužudyta dvylika. Jos buvo grobiamos ir žudomos Kalifornijoje, Nevadoje, Oregone, Naujojoje Meksikoje, Vašingtono valstijoje.

Jis kažką miglotai prisiminė, tačiau nieko nepasakė.

— Jos visos buvo panašios — ne fiziškai, nes jis nesirinko rasės ar spalvos, tačiau panašaus kūno sudėjimo, visos studentės, sportiškos, mėgstančios bendrauti. Išsirinkęs taikinį, jis sekdavo jį ištisas savaites. Kartais net ilgiau. Būdamas kruopštus ir kantrus, žymėdavosi jų maršrutus, įpročius, aprangą, draugus, šeimą, dienotvarkę. Įrašydavo į magnetofoną arba užsirašydavo į sąsiuvinį. Visos jos mėgo bėgioti, keliauti pėsčiomis arba važinėtis dviračiu. Paprastai.

Ji vėl įkvėpė — tarsi žmogus, besiruošiantis nerti į drumzliną vandenį, pagalvojo Saimonas.

— Jis rinkdavosi tas, kurios vaikščiodavo vienos — anksti rytą arba temstant. Jis paprastai prisiartindavo iš priešingos pusės, apsimetęs dar vienu bėgiku ar keliauninku. Susilyginęs apsvaigindavo jas ginklu. Kol jos būdavo be sąmonės, nutempdavo į savo automobilį. Jo bagažinė būdavo išklota plastiku, kad neliktų jokių pėdsakų ant kūnų ir kūnų pėdsakų bagažinėje.

— Apdairu, — garsiai pagalvojo Saimonas.

— Taip. Labai. — Ji tęsė neužsikirsdama, tarytum darytų pranešimą, kurį mokėjo atmintinai. — Jis surišdavo jas nailonine virve, užklijuodavo burnas lipnia juosta, paskui suleisdavo lengvų raminamųjų, kad jos miegotų ir netriukšmautų. Tada nusiveždavo į nacionalinį parką. Jis jau būdavo išsirinkęs vietą. Kol toje vietovėje, kur įvyko pagrobimas, prasidėdavo paieška, jis jau būdavo už kelių valandų kelio, versdamas apdujusią, išsigandusią moterį eiti per tamsą gilyn į mišką.

Dabar jos balsas įsitempė ir ėmė virpėti. Ji sunėrė pirštus ir įsmeigė akis priešais save.

— Pirmiausia jis iškasdavo duobę — nelabai gilią. Norėdavo, kad jas rastų. Norėdavo, kad jos žiūrėtų, kaip jis kasa duobę, tad pririšdavo jas prie medžių. Jos negalėdavo maldauti, netgi negalėdavo paklausti kodėl, nes jis visą laiką laikydavo jas užkimštomis burnomis. Fiziškai neprievartaudavo ir nekankindavo. Nemušdavo ir nesityčiodavo. Tiesiog išsitraukdavo raudoną skarelę ir pasmaugdavo jas, negalinčias apsiginti, nes jos tebebūdavo pririštos prie medžių užklijuotomis burnomis. Baigęs surišdavo skarelę į kaspiną ir palaidodavo jas.

— Raudonosios skarelės žudikas. Taip jį vadino spauda, — įsiterpė Saimonas. — Dabar prisimenu. Jį sugavo, kai jis nušovė policininką.

— Gregą Norvudą. Policininkas buvo Gregas Norvudas, o jo tarnybinis šuo — Kongas.

Šie žodžiai supulsavo ore tarp jų tarsi atvira žaizda.

— Tu jį pažinojai?

— Peris patykojo jų. Gregas turėjo namuką, gražų vasarnamį netoli Samamišo ežero. Jis mėgdavo nusivežti ten Kongą, padirbėti su juo. Kartą per mėnesį, tik jiedu. Vaikinų diena, sakydavo jis.

Ji pasidėjo rankas ant kelių, lyg niekur nieko, tačiau jis pastebėjo, kaip jos pirštai susmigo į šlaunis.

— Pirmiausia jis šovė į Gregą, ir galbūt tai buvo jo klaida. Tada paleido dvi kulkas į Kongą, bet šis tebepuolė. Taip vėliau nustatė policija, o ir pats Peris daug ką papasakojo norėdamas išvengti mirties bausmės, kai suprato, kad pralaimės bylą. Kongas prieš mirdamas gerokai apdraskė Perį. Peris buvo stiprus, sugebėjo nusigauti iki savo automobilio ir netgi nuvažiuoti kelias mylias, o paskui neteko sąmonės. Policija jį sučiupo. Gregas irgi buvo stiprus. Gyveno dvi dienas. Tai atsitiko rugsėjį. Rugsėjo dvyliktą. Kitų metų birželį mes turėjome susituokti.

Beverčiai žodžiai, pagalvojo Saimonas, bet reikia juos pasakyti.

— Man labai gaila.

— Taip, man irgi. Jis sekė Gregą ištisus mėnesius, gal net ilgiau. Kruopščiai, kantriai. Jis nužudė jį, kad atkeršytų man. Supranti, aš turėjau būti trylikta, bet pabėgau.

Ji trumpam užsimerkė.

— Noriu išgerti. O tu?

— Taip. Gerai.

Jai atsistojus ir įėjus į vidų, jis norėjo eiti iš paskos, bet paskui nusprendė leisti jai pabūti vienai ir apsiraminti.

Prisiminė šį tą iš šios istorijos. Prisiminė, kad buvo mergina, kuri pabėgo ir apibūdino ją pagrobusį vyrą FTB.

Tai buvo prieš keletą metų — o ką jis veikė tuo metu?

Jis tiesiog nelabai kreipė dėmesį, dabar pagalvojo Saimonas. Jam buvo kiek? Apie dvidešimt penkerius? Buvo ką tik persikraustęs į Sietlą, bandė susikurti reputaciją, užsidirbti pragyvenimui. Ir tuo metu jo tėvas sirgo vėžiu. Apie tai ir sukosi visas jo gyvenimas.

Fiona išėjo su dviem taurėmis baltojo vyno.

— Australiškas šardonė. Tik tokio ir teturiu.

— Puiku. — Jis paėmė taurę, ir jie tylėdami ėmė stebėti šunis, kurie buvo sugulę pasnausti. — Ar nori papasakoti man, kaip pasprukai?

— Man tiesiog pasisekė, nes buvau kvaila. Tą rytą neturėjau bėgioti viena tuo taku. Turėjau žinoti, kuo viskas gali baigtis. Mano dėdė policininkas, be to, jau susitikinėjau su Gregu, ir jie abu primygtinai reikalavo, kad nebėgiočiau viena. Bet aš neradau partnerio, kuris suspėtų su manim. Bėgimo žvaigždė, — pridūrė ji vos vos šyptelėjusi.

— Turi tam tinkamas kojas.

— Taigi. Man pasisekė. Aš jų nepaklausiau. Tuo metu Perio Vašingtone nesigirdėjo, o ir pagrobimų kurį laiką nebuvo. Juk niekada nepagalvoji, kad taip gali atsitikti tau. Ypač kai tau dvidešimt. Išbėgau pabėgioti. Mėgdavau bėgioti anksti rytais, paskui užsukdavau į kavinę. Buvo bjauri diena, niūri, lietinga, bet man patikdavo bėgioti lyjant. Buvo lapkričio pradžia, metai iki Grego mirties. Turėjau sekundę, tik sekundę pamatyti jį. Tokį visai įprastai atrodantį, malonų, bet manyje kažkas spragtelėjo. Prie raktų grandinėlės turėjau prisisegusi pavojaus mygtuką. Netgi spėjau jį čiuptelėti, tačiau buvo per vėlu. Pajutau skausmą, o tada jau niekas nebegelbėjo.

Ji minutėlę nutilo, įkvėpė ir iškvėpė.

— Niekas nebegelbėjo, — pakartojo ji. — Skausmas, šokas, apmiręs bevertis kūnas. Furgone mane ėmė pykinti. Buvo tamsu, bet aš jaučiau judėjimą, padangų zvimbimą ant kelio. Negalėjau rėkti, negalėjau spardytis, beveik negalėjau pajudėti.

Ji vėl nutilo, atsiduso, lėtai gurkštelėjo vyno.

— Kurį laiką verkiau, kad jis mane nužudys, o aš negalėsiu jo sustabdyti. Jis nužudys mane, nes bėgiojau viena. Galvojau apie šeimą, apie Gregą, draugus, savo gyvenimą. Paskui lioviausi verkti ir įsiutau. Nebuvau padariusi niekam nieko blogo, kad nusipelnyčiau mirties.

Fiona nutilo, vėl gurkštelėjo vyno klausydamasi, kaip lengvas brizas linguoja pušis.

— Be to, labai norėjau į tualetą. Kvaila, tačiau mintis, jog apsisiosiu prieš jam mane nužudant ir taip pažeminsiu save, sukėlė įniršį. Ėmiau muistytis, raičiotis ir pajutau kažką kieta savo kišenėje. Mano sportinėse kelnėse buvo slapta vidinė kišenėlė. Gregas buvo padovanojęs man šveicarišką peilį. — Ji įkišo ranką į džinsų kišenę ir ištraukė jį. — Mažas peiliukas su mažytėmis žirklutėmis ir mažyte nagų dilde. Mergaitiškas peiliukas. — Ji sugniaužė jį delne. — Jis išgelbėjo man gyvybę. Jis buvo atėmęs iš manęs raktus, pinigus kavai, kuriuos laikiau megztinio kišenėlėje, bet nepagalvojo patikrinti vidinių kelnių kišenių. Tikriausiai nežinojo, kad jų esama. Mano rankos buvo surištos už nugaros. Galėjau jį pasiekti. Žinai, turbūt labiausiai išsigandau tada, kai man pavyko jį paimti, kai pradėjau galvoti, kad galbūt, galbūt išeitis vis dėlto yra.

— Galiu pažiūrėti? — Kai Fiona ištiesė ranką, Saimonas atgniaužė ją ir apžiūrėjo peiliuką ryškioje dienos saulėje. Kaip jo nykštys, pagalvojo jis. — Tu perpjovei juo nailonines virves?

— Pjoviau, brūžinau, kapojau. Užtrukau visą amžinybę, kol įpjoviau ją, paskui dar kitą amžinybę, kol perpjoviau. Turėjau perpjauti tą, kuria buvo surištos mano kojos, nes negalėjau atrišti mazgo. Iš pradžių baiminausi, kad jis sustos man nebaigus, paskui drebėjau, kad jis niekada nesustabdys to sumauto automobilio. Bet jis sustabdė. Sustabdė ir išlipo švilpaudamas kažkokią melodiją. Niekada nepamiršiu to garso.

Jis mintyse pamatė vaizdą — bejėgė mergina, išsigandusi, tikriausiai kruvina ten, kur virvės įsirėžė į kūną. Ir apsiginklavusi peiliuku, kuris neką ilgesnis už jo nykštį.

— Aš vėl užsiklijavau burną.

Šiuos žodžius ji ištarė taip ramiai, taip dalykiškai, kad jis atsigręžęs įsispoksojo į ją.

— Apsivyniojau virve kojas, susidėjau už nugaros rankas. Užsimerkiau. Jis tebešvilpaudamas atidarė bagažinę. Įkišo galvą ir paplekšnojo man per veidą, kad atsigaučiau. Ir tada aš smeigiau jam tuo

peiliuku. Taikiausi į akį, bet nepataikiau ir įbedžiau į veidą. To užteko, kad jis sekundę apstulbtų ir atšoktų. Tada smogiau kumščiu jam į veidą, ištiesiau kojas ir spyriau. Ne taip smarkiai, kaip norėjau, bet pakankamai, kad pargriaučiau jį ir spėčiau iššokti. Stvėriau jo kastuvėlį, kuris iškrito jam iš rankos, kai bedžiau peiliu į veidą, ir porą kartų trenkiau per galvą. Pastvėriau jo raktelius. Aš vis dar miglotai viską prisimenu — sako, kad dėl šoko, adrenalino, — bet man pavyko įšokti į automobilį ir nuvažiuoti.

— Tu apsvaiginai jį ir nuvažiavai, — nustebęs ir susižavėjęs sumurmėjo Saimonas.

— Aš nežinojau, kur esu, kur važiuoju, ir man pasisekė, kad neužsimušiau, nes lėkiau kaip šikšnosparnis iš pragaro. Pakeliui pamačiau kažkokio nedidelio viešbutuko šviesas. Jis buvo atsivežęs mane į Olimpinį nacionalinį parką. Viešbučio darbuotojai paskambino reindžeriams, reindžeriai paskambino FTB ir taip toliau. Jis paspruko, bet aš apibūdinau jiems jo išvaizdą. Jie turėjo jo automobilį, jo vardą, jo adresą. Bent jau tokį, kokį jis buvo nurodęs. Vis dėlto jis dar metus slapstėsi. Kol nušovė Gregą ir Kongas jį sustabdė. Kongas paaukojo savo gyvybę, kad sustabdytų jį.

Ji atsiėmė peiliuką ir įsikišo į kišenę.

— Tu ganėtinai sumani moteris, — po kelių akimirkų ištarė Saimonas. — Vadinasi, žinai, jog tai, ką padarei, išgelbėjo kitas moteris. Tas išpera sėdi, ar ne?

— Jis nuteistas kalėti iki gyvos galvos. Po to, kai aš daviau parodymus ir kai jis suvokė, kad bus nuteistas dėl Grego mirties, dėl manęs, kad jam gresia mirties bausmė, jie susitarė.

— Dėl ko jie susitarė?

— Jis sutiko prisipažinti dėl Grego, dėl manęs, dėl kitų dvylikos aukų, pasakė, kur laiko savo užrašus, įrašus. Atsakė į visus klausimus. Jis niekada neišeis iš kalėjimo.

Ji linktelėjo, tarsi atsakydama į klausimą savo galvoje.

— Aš visuomet maniau, kad taip bus teisingiausia. Kad ir kaip būtų keista, man palengvėjo sužinojus, kad jis turės kentėti diena po dienos ir labai labai ilgai mokėti už tai, ką padarė. Norėjau viską pa-

miršti, uždaryti duris. Praėjus vos devynioms savaitėms, mirė mano tėvas. Taip staiga, taip netikėtai, ir aš vėl palūžau.

Ji pasitrynė rankomis veidą.

— Siaubingas metas. Atvažiavau paviešėti pas Silviją — maniau, porai savaičių, gal porai mėnesių, bet paskui supratau, kad nenoriu grįžti. Man reikėjo pradėti iš naujo, ir aš norėjau pradėti čia. Taip ir padariau, ir didžiąją laiko dalį durys buvo uždarytos.

— Kas jas atidarė šiandien?

— Deivis atvažiavo pasakyti, kad kažkas naudojasi Perio modeliu, įskaitant detales, kurios nebuvo atskleistos viešumai. Kol kas jie turi dvi aukas. Kalifornijoje. Vėl prasidėjo.

Jo galvoje sukosi klausimai, bet jis nepaklausė. Ji baigė, pagalvojo jis. Išliejo, ką turėjo išlieti.

— Tau bus sunku. Vėl sukils prisiminimai, vėl turėsi gyventi praeitimi.

Fiona užsimerkė, ir jos visas kūnas, rodės, atsipalaidavo.

— Taip. Taip, būtent. Dieve, galbūt tai kvaila, bet man labai palengvėjo, jog tai pasakė kažkas kitas. Kad kažkas kitas tai *suprato*. Todėl ačiū tau.

Ji trumpam uždėjo ranką ant jo kelio.

— Turiu eiti, reikia kai kam paskambinti.

— Gerai. — Jis padavė jai taurę. — Ačiū už vyną.

— Tu nusipelnei.

Saimonas atsistojo ir paėmė ant rankų savo šunelį, kuris tučtuojau apipylė jį bučiniais, tarsi jie būtų nesimatę visą dešimtmetį.

Nuvažiuodamas jis dirstelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį. Fiona, rūpestingai lydima šunų, ėjo į vidų.

Penktas skyrius

FIONA PAGALVOJO apie vakarienę, tačiau vietoj jos išgėrė dar vieną taurę vyno. Pokalbis su Grego tėvais sužalojo randą ir vėl atvėrė žaizdą.

Ji žinojo, jog būtų geriausia pasigaminti valgyti, galbūt išeiti pasivaikščioti su šunimis. Išeiti iš namų, pabėgti nuo savęs.

Tačiau ji išvarė šunis į lauką ir pasinėrė į ilgus niūrius apmąstymus, tokius plačius ir gilius, kad ji net supyko, kai pasirodė kitas lankytojas.

Kodėl žmonės neleidžia jai tiesiog paniūroti?

Džiugus lojimų choras leido suprasti, jog atėjo draugas. Ji nenustebo pamačiusi Džeimsą ir jo Kobį, besisveikinantį su jos šunimis.

Fiona atsirėmė į verandos koloną tingiai gurkšnodama vyną ir stebėdama jį. Prožektoriaus šviesoje, kurį ji įjungė, jo plaukai atrodė tarsi padengti blizgesiu. Bet Džeimsas visuomet iš visų išsiskyrė. Jo įdomaus atspalvio oda — tarsi karamelė, pamirkyta į aukso dulkes, jos manymu, liudijo apie jo gerokai mišrų paveldą. O ryškios, spindinčios žalios akys dažnai juokdavosi pro blakstienų mišką.

Dabar jis nukreipė jas į Fioną ir, nerūpestingai šypsodamasis, pakratė popierinį maišą.

— Atvežiau maisto.

Ji neskubėdama gurkštelėjo vyno.

— Kalbėjaisi su Deiviu.

— Kadangi jis vedęs mano seserį, tai mes dažnai kalbamės.

Jis priėjo prie jos, atsinešdamas kartu maisto kvapą, tada laisvąja ranka apkabino ją ir prisitraukė. Pasūpavo.

— Man viskas gerai. Ką tik sudalyvavau pirmajame „Pagailėk manęs“ klubo susirinkime.

— Aš irgi noriu prisidėti. Būčiau prezidentu.

— Aš jau išrinkau save prezidente. Bet kadangi atvežei maisto, galėsi būti antruoju svarbiausiu asmeniu.

— Ar mums duos ženklelius? Paslapčia paspaus ranką? — Jis palinko į ją ir prispaudė prie jos kaktos lūpas. — Eime į vidų, balsuosime valgydami mėsainius.

— Kalbėjausi su Grego motina, — pasakė jam Fiona, eidama į vidų.

— Baisu.

— Žiauru. Todėl ir sėdėjau tamsoje gerdama vyną.

— Suprantu, bet aš negaliu prisidėti. Turi kokakolos?

— Pepsi. Dietinės.

— Fu. Išgersiu.

Jausdamasis kaip namuose, jis ištraukė lėkštes, padėjo ant jų po mėsainį, tada užvertė kalnu bulvyčių iš sandarios dėžutės. Ji išpylė likusį vyną į kriauklę ir įpylė abiem pepsio.

— Mums reikėjo pasimylėti prieš tampant draugais.

Jis nusišypsojo ir atsisėdo.

— Tau buvo vienuolika ar dvylika, kai pradėjai lankytis saloje pas tėtį, tad mes buvome šiek tiek per jauni mylėtis, prieš tapdami draugais.

— Vis dėlto. — Ji klestelėjo į kėdę. — Jei tuomet būtume pasimylėję, dabar galėtume atgaivinti santykius. Būtų geras prasiblaškymas. Bet dabar jau per vėlu, nes jausčiausi kvailai būdama nuoga su tavimi.

— Taip, tai problema. — Jis atsikando mėsainio. — Galėtume tai padaryti tamsoje, išgalvotais vardais. Aš būčiau Kietasis Akmuo, o tu Šilkinė Levanda.

— Kas galėtų šaukti „Levanda" apimtas aistros? Aš būsiu Ūkanotasis Marsas. Man patinka aliteracija.

— Puiku. Taigi, Ūkanotoji, ar nori pirma pavalgyti, ar šokam į lovą?

— Sunku atsispirti tokiam romantiškam kvietimui, bet geriau pavalgykim. — Fiona pasmeigė bulvytę. — Nenorėčiau apie tai per daug kalbėti, Džeimsai, bet viskas labai keista. Dar aną dieną sakiau Silvijai, kad beveik nebeprisimenu Grego veido. Kad jis išblėso. Supranti?

— Taip, manau, kad suprantu.

— Bet vos tik Deivis papasakojo man, kas vyksta, jis vėl stojo prieš akis. Vėl matau jį, kiekvieną bruožą. Jis sugrįžo. Ar... ar tai siaubinga? — išspaudė ji, kimstančia nuo ašarų gerkle. — Ar siaubinga? Kad aš nebenoriu jo matyti? Dalis manęs nori, kad jis išbluktų, bet aš to nesuvokiau, kol jis nesugrįžo.

— Tai kas? Negi dabar visą likusį gyvenimą turėtum dėvėti juodus drabužius ir skaityti liūdnas eiles? Tu liūdėjai, Fi. Tu palūžai, tu

gedėjai, o paskui pasveikai. Tu įkūrei šią mokyklą iš meilės ir pagarbos jam. — Jis ištiesė ranką ir spustelėjo jai riešą. — O tai velniškai didelė duoklė.

— Jei būsi toks racionalus ir tokio sveiko proto, nemanau, kad galėsi tapti „Pagailėk manęs“ klubo nariu.

— Vis tiek negalime posėdžiauti, kol valgome mėsainius. Tam reikėtų tikrai prasto vyno ir neįkandamų sausainių.

— Kad tave kur, Džeimsai, sugadinai tokį gerą niūrojimą.

Ji atsiduso ir ėmė valgyti mėsainį.

NETGI DRAUGO PAGUODA, jos šunų meilumas per vakarinį pasivaikščiojimą neišgelbėjo jos nuo blogų sapnų. Ji pabusdavo kas valandą, stengdamasi išsivaduoti iš klampaus košmaro, tačiau vos tik užsnūsdavo, vėl į jį nugrimzdavo.

Šunys, neramūs kaip ir ji, vis atsikeldavo pasivaikščioti arba pakeisti vietą. Trečią ryto prie jos lovos atėjo Bogartas su virve dantyse, tarsi žaidimas būtų galėjęs viską ištaisyti.

Ketvirtą Fiona pasidavė. Ji išleido šunis, išsivirė kavos. Energingai pasimankštino, tada ėmėsi popierių.

Patikrino čekių knygelėje balansą, paruošė naujienraščius užsiėmimų dalyviams bei „Paieška ir gelbėjimas“ prenumeratoriams. Dangui prašviesėjus, ji atnaujino savo tinklalapį ir kurį laiką naršė po įvairius dienoraščius, nes negalėjo prisiversti parašyti savojo.

Kai prasidėjo pirmasis užsiėmimas, ji buvo atsikėlusi jau daugiau nei keturias valandas ir norėjo nusnausti.

Jai patinka tai, ką ji daro, priminė sau Fiona. Jai patinka pats darbas, šunys, bendravimas. Patinka didesnę dalį dienos leisti lauke.

Bet šią akimirką jai norisi kitas dvi pamokas atšaukti. Ne dėl to, kad galėtų pasielvartauti, tarė sau, o kad pabūtų viena, numigtų, galbūt paskaitytų.

Vis dėlto ji pasiruošė antrajam raundui, atsiliepė į Silvijos skambutį — gandai sparčiai sklinda — ir pasikalbėjo su ja.

Dienai baigiantis, po to, kai ji su šunimis surinko ir sudėjo į vietas

visus žaislus ir mokymo priemones, Fiona suvokė, jog vis dėlto nenori būti viena. Namuose pernelyg tylu, miške — per daug šešėlių.

Važiuos į miestelį, nusprendė ji. Apsipirks, galbūt užsuks pas Silviją. Vėliau galėtų netgi pasivaikščioti paplūdimiu. Grynas oras, kitokia aplinka. Vaikščios, kol taip nuvargs, kad nieko nebesapnuos — nei gerų, nei blogų sapnų.

Ji nusprendė drauge pasiimti Njumaną. Kai jis įšoko į jos automobilį, ji atsisuko į kitus šunis.

— Jūs žinote tvarką. Visi turėsite progą pabūti su manimi viena. Mes jums ką nors parvešime. Elkitės gražiai.

Kai ji įlipo, Njumanas kreivai žvilgtelėjo į ją.

— Nesivaipyk, — paliepė ji.

Važiuojant įtampa ėmė sklaidytis, nusirangė it gyvatė kartu su ankstyvo vakaro saule į vandenį. Netgi nuovargis sumažėjo, kai ji atidarė langus, pagarsino radiją ir leido vėjui taršyti plaukus.

— Padainuokim!

Njumanas paslaugiai ėmė stūgauti kartu su *Beyonce*.

Ji ketino važiuoti į Ist Saundą nusipirkti būtiniausių dalykų ir pamaloninti save kokiu nors mažmožiu, kurio jai visai nereikėjo. Tačiau vingiuodama tarp kalvų ir vandens, šalia laukų ir miško, Fiona pasidavė impulsui ir pasuko ties pašto dėžute, ant kurios buvo užrašyta DOILIS.

Galbūt jam reikia ko nors iš miestelio. Ji pasielgtų kaimyniškai, sutaupytų jam kelionę. Tai neturi nieko bendra su noru pamatyti, kur ir kaip jis gyvena. Ar dar kuo nors.

Jai patiko medžių užuovėja, pro kurią skverbėsi saulės šviesa, nutvieksdama akmenis ir aukštą žolę. Ir namas gražus, pagalvojo ji, kai jis išdygo prieš akis. Su dviem centriniais bokšteliais, žemyn vilnijančiomis linijomis, derančiomis prie nuožulnios žemės.

Būtų ne pro šalį jį perdažyti, nusprendė Fiona. Kokia nors šviežia, gyva spalva. Ir pastatyti verandoje bei antro aukšto balkonėlyje porą kėdžių, vazonų su spalvingomis gėlėmis. Galbūt suolelį po japoniška vyšnia, kuri pavasarį apsipils žiedais.

Ji sustojo šalia Saimono furgono ir pastebėjo, kad jis pakeitė ap-

kramtytą pagalvėlę nauja. Tada už kelių žingsnių nuo namo pamatė pagalbinį pastatą, beveik apsuptą medžių.

Ilgas ir žemas, jis buvo beveik tokio paties dydžio kaip jos namas, su plačia dengta veranda. Pavėsyje stovėjo stalai, kėdės ir, nusprendė ji, greičiausiai kitos baldų dalys.

Ji išgirdo pjūklą — bent jau manė, jog tai pjūklas — didvyriškai zvimbiantį garsaus roko fone.

Išlipo ir pamojo Njumanui sekti paskui. Šuo apuostė orą — nauja vieta, nauji kvapai — ir nusivijo ją.

— Gražus vaizdas, a? — sumurmėjo ji, nužvelgdama krantus ir mažus žalius kupstus vandenyje. — Žiūrėk, jis turi mažą paplūdimį ir prieplauką. Trūksta tik valties, bet gražu. Vanduo, miškas, dailus žemės lopinėlis, ir ne per arti kelio. Geri namai šuniui.

Ji pakasė Njumanui paausį ir nužingsniavo dirbtuvių link.

Fiona užmatė jį pro langą — džinsai, marškinėliai, akiniai, įrankių diržas. Ir taip, ji buvo teisi, pjūklas. Koks didžiulis ir baisus. Jis kišo medieną po jo greitais, dantytais ašmenimis. Ji nustėro pagalvojusi, kas galėtų atsitikti pirštams, todėl, turėdama tai omenyje, atsargiai prisiartino prie durų ir palaukė, kol zvimbimas nutilo.

Tada pasibeldė ir pamojavo pro langelį. Kai jis ir toliau stovėjo niūriai žiūrėdamas į ją, ji atidarė duris. Jo šuo gulėjo ant grindų užvertęs į viršų kojas, tarytum būtų miręs nuo elektros šoko.

— Labas! — Fiona turėjo gerokai riktelėti, kad jis išgirstų ją per muziką. — Važiavau į miestelį, pamaniau ...

Ji nutilo, kai jis nusitraukė ausines.

— O, nėra ko stebėtis, kai muzika tokia garsi. Klausyk...

Ji vėl nutilo, jis išsitraukė iš kišenės nuotolinio valdymo pultelį ir išjungė muziką. Tyla suriaumojo kaip cunamis — ir pažadino šunį.

Jis nusižiovavo, pasirąžė, tada pamatė ją. Šunelio akys nušvito pamišėlišku džiaugsmu, ir jis pašokęs puolė prie jos. Fiona pritūpė, ištiesė ranką ir atkišo delną, tad šuo pirmiausia atsitrenkė į jį.

— Taip, labas, ir tave malonu matyti. — Ji patrynė jam sprandą, pilvą, tada parodė pirštu į žemę. — Sėdėt! — Jo pasturgalis kurį laiką vibravo, bet paskui klestelėjo ant žemės. — Tu tikras gudruolis,

ar ne? — Ji sugriebė jį, nes jis pastebėjo Njumaną, kantriai laukiantį kieme. — Ar leisi jam išbėgti? Njumanas juo pasirūpins.

Saimonas tylėdamas gūžtelėjo.

— Gerai. Bėk žaisti.

Ji nusijuokė, kai Nasrai prazvimbė pro ją ir čiūžtelėjo ant pilvo į žolę. Saimonas tebestovėjo prie stalo stebėdamas ją.

— Aš tau sutrukdžiau.

— Taip.

Tiesmukiškas, pagalvojo ji. Ką gi, ji nieko prieš.

— Važiuoju į miestelį. Pamaniau, paklausiu, gal tau ko nors reikia. Atsilyginsiu už tai, kad išklausei mane.

— Ne, nieko.

— Ką gi. Mes abu žinome, kad tas „gal tau ko nors reikia" yra tik pasiteisinimas, bet tegu taip ir lieka. Aš — o Dieve, koks gražus!

Ji pasuko tiesiai prie spintelės su stiklais, laviruodama tarp suolų ir įrankių.

— Neliesk! — nukirto Saimonas, ir ji sustojo it įbesta. — Ji ką tik nulakuota, — jau ramiau pridūrė jis.

Fiona paklusniai susidėjo rankas už nugaros. Tai lako kvapas, suprato ji, sumišęs su pjuvenų kvapu, šviežiai pjaunama mediena. Šis derinys susiliejo į nuostabų aromatą.

— Čia jos durelės? Raižiniai tiesiog nepakartojami, o kokia graži mediena. Tiesiog nuostabu. — Taip nuostabu, kaip ir tas kvapas, tvyrantis ore. — Aš jos noriu. Tikriausiai negaliu sau leisti, bet vis tiek noriu. Kiek ji kainuoja?

— Ji netinka tavo namams. Ji *elegantiška,* netgi puošni. O tu ne.

— Aš galiu būti elegantiška ir puošni.

Jis papurtė galvą, nuėjo prie seno žemo šaldytuvo ir ištraukė du butelius kokakolos. Vieną metė jai, ir ji viena ranka sugavo.

— Ne, negali. Tau reikia arba ko nors paprastesnio, be ornamentų, arba atvirkščiai — ko nors įmantresnio. Esi linkusi į moderniosios klasikos stilių su tam tikrais elementais.

— Aš linkusi į moderniosios klasikos stilių?

— Buvau tavo namuose, — priminė jis.

Jai be galo norėjosi paliesti gilius raižinius — pailgintas širdutes — ant durelių plokštės.

— Tai galėtų būti tie elementai.

— Ne.

Nuoširdžiai sugluminta, Fiona atsisuko į jį.

— Tu tikrai neparduotum man šios spintelės, nes aš nesu elegantiška?

— Taip.

— Kaip tu iš viso ką nors parduodi?

— Komiso tvarka arba tiesiogiai. Kurdamas tai, kas tinka užsakovui. — Gerdamas kolą, jis nužvelgė ją. — Bemiegė naktis.

Dabar ji susikišo rankas į kišenes.

— Ačiū, kad pastebėjai. Ką gi, kadangi trukdau ir nesu tinkama pirkti tavo kvailą spintelę, paliksiu tave vieną su tuo monstru pjūklu.

— Man dabar pertrauka.

Ji gėrė kolą tyrinėdama jį taip, kaip jis tyrinėjo ją.

— Žinai, turint galvoje mano darbą, tokios sumautos manieros kaip tavo nedaro man jokio įspūdžio.

— Jei manai, kad išdresuosi mane kaip mano šunį, tai žinok, kad aš sunkiai auklėjamas.

Ji tik šyptelėjo.

— Jei tas „ar tau ko nors reikia“ buvo tik pasiteisinimas, ar tai reiškia, jog kabini mane?

Fiona vėl šyptelėjo ir pajudėjo per dirbtuves. Spaustuvai, kaltai, mažesnis pjūklas, kažkoks grąžtas, kuris atrodo taip pat grėsmingai kaip ir pjūklas.

Ji matė daug įrankių, kurių net pavadinimų nežinojo, tuščias kavos dėžutes, pilnas vinių, varžtų ir kitų keistų dalykų.

Tik nematė nieko panašaus į tvarką.

— Kabinu? Dar ne. Be to, turint galvoje tavo elgesio trūkumus, turėčiau gerai pagalvoti.

— Ką gi, pakankamai atvirai. Atsakydamas tuo pačiu, turiu pasakyti, kad tu ne mano stiliaus.

Ji liovėsi tyrinėjusi nuostabų krėslą su plačiais porankiais ir atsisukusi šaltai įsistebeilijo į jį.

— Tikrai?

— Taip. Man patinka meniškos, moteriškos moterys. Su apvalumais.

— Kaip Silvija.

— Aha.

— Arba Nina Ebot.

Ji negalėjo nuslėpti pikdžiugiškos šypsenėlės, kai jo akyse plykstelėjo susierzinimas.

— Arba.

— Ačiū Dievui, kad išsiaiškinome, kol dar neatidaviau į tavo rankas savo neabejingos, lengvai įsimylinčios širdies.

— Mums pasisekė. Bet... kartais ne pro šalį pamaišyti ir išmėginti šį tą naujo.

— Puiku. Aš tau pranešiu, kai užsimanysiu būti pamaišoma ir išmėginama. O dabar patrauksiu savo neelegantišką, nemenišką, nemoterišką, plokščiakrūtę personą tau iš kelio.

— Tu nesi plokščiakrūtė.

Ji nesusivaldžiusi nusijuokė.

— Žinai, tu keistas tipas. Važiuosiu, kol dar liko pakankamai mano ego trupinių, kuriuos galėčiau sušluoti į krūvelę.

Ji nuėjo prie durų ir pašaukė jo šunį. Kai šis atlėkė pas ją, ji paglostė ir pagyrė jį. Tada įspraudė jo užpakalį pro duris ir uždarė viduje. Lydima ištikimojo Njumano, praėjo pro langą mesdama į Saimoną trumpą žvilgsnį.

Jis stebėjo ją pro langą — jos didelius, sportiškus žingsnius, lengvą grakštumą. Ji atrodė tokia sutrikusi, kai atvažiavo. Dvejojanti, neryžtinga. Pavargusi.

Dabar jau nebe, pagalvojo jis, kai ji įšoko į automobilį. Dabar ji spirganti, suglumusi, galbūt šiek tiek įsižeidusi.

Taip geriau. Galbūt jis keistas tipas, bet dabar nebereikės taip jaudintis dėl jos.

Patenkintas jis užsidėjo ausines, akinius ir įjungė muziką. Ir ėmėsi darbo.

*

SPINDINČIOMIS AKIMIS SILVIJA stovėjo pasirėmusi į prekystalį savo gražioje mažoje krautuvėlėje, o Fiona rinkosi auskarus.

— *Negali* būti, kad jis taip pasakė.

— Žodis žodin. — Fiona prisidėjo prie vienos ausies ilgus perlų auskarus, prie kitos — madingus spalvoto stiklo karoliukus. — Aš nesu pakankamai elegantiška jo brangiajai spintelei. Aš galiu būti elegantiška. — Ji atsisuko. — Matai? Perlai.

— Labai gražu. Tačiau tau labiau tinka tie lydyto stiklo.

— Taip, bet aš *galėčiau* dėvėti perlus, jei norėčiau.

Padėjusi juos atgal į vitriną, Fiona nuėjo prie aukštos raku vazos.

Silvijos parduotuvėje visada pamatysi ką nors naujo. Paveikslą, skarelę, staliuką, dėžutę papuošalams. Ji stabtelėjo prie suolo su aukštais lenktais šonais ir paglostė medį.

— Gražus.

— Saimono darbas.

Fiona vos susilaikė nesprigtelėjusi į suolą, kuriuo ką tik žavėjosi.

— Taip ir maniau. Paskui jis pasakė, kad aš ne jo skonio. Tarsi būčiau klaususi. O tu jo.

— Aš?

— Jis netgi pateikė tave kaip pavyzdį. Meniška ir moteriško sudėjimo.

— Tikrai?

— Taip, taip, gali džiūgauti.

Silvija pabrėžtinai pasišiaušė plaukus.

— Kaip čia nedžiūgausi.

— Ką gi, pasinaudok tuo, — abejingai mostelėjo Fiona.

— Gal būtų ir įdomu, bet, manau, pasitenkinsiu komplimentu. Esu tikra, kad jis nenorėjo tavęs įžeisti.

— O, taip, norėjo.

— Žinai ką. Po dešimties minučių baigsiu darbą. Mes pavakarieniausime ir sumalsime jį į miltus. Dar geriau, visus vyrus.

— Būtų smagu, bet man reikia grįžti. Iš tiesų užsukau tik pabambėti. Jėzau, Sil, pastarosios dvi dienos buvo tokios bjaurios.

Silvija išlindo iš už prekystalio ir guodžiamai apkabino Fioną.

— Gal man atvažiuoti, išvirti tau makaronų, o tu tuo tarpu galėsi pagulėti vonioje?

— Jei atvirai, ketinu atsidaryti skardinę sriubos, o paskui griūsiu į lovą. Praeitą naktį mažai miegojau.

— Aš nerimauju dėl tavęs, Fi. — Ji lengvai truktelėjo Fionos plaukus. — Kodėl tau nepersikrausčius pas mane, kol jie sugaus tą maniaką?

— Juk žinai, kad man niekas negresia. Turiu savo berniukus. Be to, aš nedominu to maniako.

— Bet... — ji nutilo, kai atsidarė durys.

— Sveika, Silvija. Labas, Fiona.

— Džeke, kaip gyvuoji? — Silvija nusišypsojo dailiai blondinei, vietinių svečių namų savininkei.

— Puikiai. Norėjau atvažiuoti anksčiau. Žinau, kad netrukus užsidarysi.

— Nieko tokio. Kaip Haris?

— Guli susivyniojęs lovoje ir šniurkščioja, todėl ir pabėgau iš namų. Tikrai, atrodo, jog sirgtų maru, o ne sloga. Jis varo mane iš proto. Nutaikiusi laisvą minutę, kai nereikia šokinėti apie Harį ir klausytis jo dejonių, pamažu tvarkausi ir ruošiuosi pavasariui. Nusprendžiau, kad reikėtų atnaujinti namus, šį tą padailinti. Nieko prieš, jei apsidairysiu, pasigaudysiu minčių?

— Prašom.

— Ką gi, aš jau važiuosiu. Buvo malonu pasimatyti, Džeke.

— Ir man. Beje, Fiona, mano sūnus ir jo žmona ką tik įsigijo šuniuką. Sako, kad nori įgauti praktikos prieš padarydami mane močiute. — Ji užvertė akis.

— Puiku. Kokios veislės?

— Nežinau. Parsivežė iš prieglaudos. — Džekė nusišypsojo. — Bredas sako, kad jie pirmiausia išgelbės gyvybę, tada ims galvoti apie naujos užmezgimą.

— Kaip miela.

— Pavadino ją Šeba — kaip tą karalienę. Jis sakė, kad jei sutikčiau tave, tai turėčiau pasakyti, kad jie ketina užsirašyti į tavo mokyklą.

— Lauksiu. Na, man metas.

— Rytoj užsuksiu, padėsiu vesti užsiėmimus, — tarė jai Silvija. — Orėjui irgi ne pro šalį atnaujinti įgūdžius.

— Tuomet iki pasimatymo. Iki, Džeke.

Išeidama ji išgirdo, kaip Džekė susižavėjusi šūktelėjo:

— O, Silvija, koks gražus suolas.

— Taip. Čia to naujojo menininko, apie kurį tau pasakojau, darbas. Saimono Doilio.

Fiona niurnėjo sau po nosimi visą kelią iki furgono.

SAVO KAMEROJE Vašingtono valstijos sunkiųjų darbų kalėjime Džordžas Alenas Peris skaitė Bibliją. Nors už savo nusikaltimus jis pateko į griežčiausios apsaugos kalėjimą visam likusiam gyvenimui, buvo laikomas pavyzdiniu kaliniu.

Jis nepriklausė jokioms gaujoms, nereiškė jokių pretenzijų. Dirbo jam priskirtą darbą, valgė jam paduotą maistą. Laikėsi švaros, pagarbiai kalbėjosi su sargybiniais. Reguliariai mankštinosi. Nerūkė, nesikeikė ir nevartojo narkotikų, dažniausiai leisdavo savo ilgas dienas skaitydamas. Kiekvieną sekmadienį dalyvaudavo Mišiose.

Lankytojų jis beveik nesulaukdavo. Žmonos ir vaikų neturėjo, ištikimų draugų irgi — nei išorėje, nei viduje.

Jo tėvas jau seniai paliko šeimą, o motina, kurią psichiatrai pripažino jo patologijos šaknimis, jo bijojo.

Jo sesuo rašydavo kartą per mėnesį, o kartą per metus išsiruošdavo į ilgą kelionę iš Emeto Aidaho valstijoje, laikydama tai savo krikščioniška pareiga.

Ji ir padovanojo jam Bibliją.

Pirmieji metai buvo sunkūs, ir jis praleido juos nuleistomis akimis ir tylėdamas, slėpdamas stiprią baimę. Antraisiais metais baimę pakeitė depresija, o trečiaisiais jis suvokė, jog niekada neišeis į laisvę.

Jis niekada nebegalės pasirinkti, ką valgyti, kada valgyti, kada keltis, o kada gultis. Niekada nebegalės vaikščiotis po mišką ar laukymę, važiuoti automobiliu tamsiu keliu su slaptu kroviniu bagažinėje.

Niekada nebepajus tos žudymo galios ir rimties.

Tačiau atsirado kitų galimybių, ir jis jomis mielai pasinaudojo. Kruopščiai. Jis išpažino kaltę už savo nusikaltimus savo advokatui, psichiatrui.

Jis verkė, tačiau tos žeminančios ašaros atsipirko.

Jis pasakė savo seseriai, kad atgimė iš naujo. Jam buvo leista asmeniškai kalbėtis su pastoriumi.

Ketvirtaisiais metais jis buvo paskirtas į biblioteką, kur tyliai darbavosi reikšdamas dėkingumą, kad gali prieiti prie knygų.

Tada jis ir pradėjo ieškoti mokinio.

Jis paprašė leidimo lankyti kursus, kuriuos vesdavo atvykstantys instruktoriai arba būdavo naudojama filmuota medžiaga. Tai suteikė jam galimybę bendrauti ir pažinti kitus kalinius naujoje aplinkoje.

Dauguma jam pasirodė per daug netašyti, per daug brutalūs, nepakankamai intelektualūs. Arba tiesiog per daug seni, per jauni, per giliai įklimpę į sistemą. Jis tęsė savo mokslus — jie pasirodė jam įdomūs — ir laikėsi įsikibęs vis labiau blėstančios vilties, kad lemtis pamėtės jam taip trokštamą dvasinę laisvę.

Penktaisiais Vola Voloje metais likimas jam nusišypsojo. Ne kalinio, o instruktoriaus asmenyje.

Jis akimirksniu suprato, kaip kad suprasdavo vos pamatęs moterį, jog nužudys ją.

Toks buvo jo gebėjimas.

Jis ėmė pamažu vertinti, matuoti, testuoti. Kaip visuomet kantriai, jis kūrė ir tobulino metodus, kuriems padedant jis sukurs savo atstovą tokį, kuris už jį išeis už šių sienų, už jį medžios ir žudys už jį.

Ir kuris — laikui bėgant — ištaisys jo vienintelę klaidą. Tą, kuri persekioja jį kiekvieną naktį tamsioje kameroje, nepažįstančioje tylos ir paguodos.

Kuris laikui bėgant nužudys Fioną Bristou.

Tas laikas, galvojo Peris skaitydamas Apokalipsę, jau beveik atėjo.

Jis pakėlė akis, pamatęs prie kameros durų sargybinį.

— Pas tave lankytojas.

Peris sumirksėjo ir rūpestingai pasižymėjo vietą prieš padėdamas nušiurusią Bibliją.

— Sesuo? Ji turėjo pasirodyti tik po gerų šešių savaičių.

— Ne sesuo. FTB.

— Jergutėliau.

Peris, stambus vyras retėjančiais plaukais ir kalėjimo blyškumu, nedrąsiai atsistojo, kai atsidarė subarškėjusios durys.

Du sargybiniai atsistojo jam iš šonų, ir jis žinojo, kad kol jo nebus, kiti apieškos jo kamerą. Nesvarbu, visiškai nesvarbu. Jie neras nieko, išskyrus jo knygas, kelis religinius traktatus, sausus, dievobaimingus jo sesers laiškus.

Jis nuleido galvą ir užgniaužė šypseną, kuri veržėsi išsiskleisti jo veide. FTB pasakys jam tai, ką jis jau žino. Jo mokinys išlaikė ir šį išbandymą.

Taip, pagalvojo Peris, yra įvairių laisvės rūšių. O mintis, kad vėl teks pažaisti su FTB, suteikė jam sparnus ir kilstelėjo į dangų.

Šeštas skyrius

DŽIAUGDAMASI SKAISČIU, giedru rytu ir darbu, kuris reikalavo visiško susikaupimo, Fiona apžiūrinėjo savo pažengusiųjų, specialių gebėjimų mokinių grupę.

Šiandien svarbi diena šunims ir jų šeimininkams. Jie išmėgins savo pirmąją aklą paiešką.

— Gerai, auka vietoje. — Ji pagalvojo apie Silviją, esančią už trijų ketvirčių mylios, jaukiai įsitaisiusią po šakotu kedru su knyga, žolelių arbata ir radijo stotele. — Noriu, kad dirbtumėt kaip viena komanda. Naudosimės sektorių sistema. Kaip matote, aš jau įrengiau bazę. — Ji parodė į stalą, kurį buvo pastačiusi po brezentine pastogine ir apkro-

vusi įranga. — Šiandien aš vadovausiu bazei ir atliksiu operacijų vado vaidmenį, tačiau kitą savaitę turėsite išsirinkti savo žmones.

Ji parodė į baltą lentą po pastogine.

— Tai štai. Vietinė valdžia pranešė operacijų vadui — tai yra man — ir paprašė pagalbos ieškant ir gelbėjant suaugusią turistę, kuri pasiklydo maždaug prieš dvidešimt keturias valandas. Kaip matote lentoje, temperatūra praeitą naktį nukrito iki šešių laipsnių. Ji pasiėmusi atsargų tik dienai ir turi labai mažai patirties. Auka vardu Silvija Bristou.

Kai kurie šunų šeimininkai, kurie pažinojo Silviją kaip Fionos pagalbininkę, nusišypsojo.

— Jos amžiaus — savo pačios labui — nesakysiu; baltoji, rudų plaukų, rudų akių, penkių pėdų ir penkių colių ūgio, sveria maždaug šimtą trisdešimt svarų. Paskutinį kartą pastebėta su raudona striuke, džinsais ir mėlyna beisbolo kepuraite. Taigi, ką turite sužinoti prieš išeidami į savo sektorius?

Ji smulkiai atsakė į klausimus pagal scenarijų, kurį pati buvo sugalvojusi. Ieškomas asmuo geros sveikatos, turi mobilųjį telefoną, bet dažnai pamiršta jį įkrauti, išėjo į žygį, kuris turėjo trukti nuo dviejų iki keturių valandų, yra ne vietinė ir beveik neturi patirties.

Ji sukvietė būrį prie žemėlapio ir žurnalo, kurį jau buvo pradėjusi. Paskirsčiusi sektorius, Fiona liepė kiekvienam susidėti kuprines.

— Turiu daiktų, kuriuos paieškomoji neseniai dėvėjo. Paimkite maišelį, duokite šunims pauostyti. Nepamirškite vadinti ieškomąją vardu. Jei manote, kad šuo pametė pėdsaką, sutriko ar prarado susidomėjimą, duokite pauostyti dar kartą. Neišklyskite iš savo sektorių ribų. Naudokitės kompasu, palaikykite ryšį per radiją. Pasitikėkite savo šunimis. Sėkmės.

Ji jautė jų nekantrumą, jaudulį ir norą varžytis. Laikui bėgant, jei jie susiformuos į komandą, konkurencija peraugs į bendradarbiavimą ir pasitikėjimą.

— Kai sugrįšite, tuos šunis, kurie neras mūsų aukos, reikės pamaloninti netoliese paslėptu radiniu, kad palaikytumėt jų dvasią. Nepamirškite, kad testuojami ne tik šunys. Jūs tobulinate ir savo įgūdžius.

Fiona stebėjo, kaip jie išsisklaido, atsiskiria, ir pritariamai linkčiojo kiekvienam, tinkamai pradedančiam paiešką.

Jos pačios šunys ėmė inkšti ir nerimauti, kai kiti iškėlė nosis į orą.

— Mes pažaisime vėliau, — pažadėjo ji. — Jie turi tai padaryti patys.

Ji atsisėdo, pasižymėjo laiką, užrašė jį į žurnalą.

Ši grupė gera, galvojo ji, galėtų sudaryti tvirtą komandą. Iš pradžių buvo aštuoni, tačiau per pastarąsias dešimt savaičių trys iškrito. Neblogas procentas, mąstė ji, nes tie, kurie liko, buvo atsidavę mokiniai. Jei ištemps kitas penkias savaites, taps puikiu programos papildu.

Ji paėmė radijo stotelę, patikrino dažnį ir susisiekė su Silvija.

— Jie pradėjo paiešką. Baigiau.

— Ką gi, tikiuosi, nesuras pernelyg greitai. Įdomi knyga. Baigiau.

— Nepamiršk. Išsukta kulkšnis, dehidracija, lengvas šokas. Baigiau.

— Supratau. Bet iki tol spėsiu suvalgyti obuolį ir paskaityti. Pasimatysime, kai mane partemps. Ryšys baigtas.

Norėdama užimti šunis ir paguosti, kad negali žaisti paieškos žaidimo su kitais, Fiona nusivedė juos prie vikrumo treniruoklių.

Pašaliniam žmogui galėjo pasirodyti juokinga — linksmi labradorai laipioja kopėčiomis ir leidžiasi žemyn vaikiškomis šliaužynėmis arba lipa šliaužynėmis pagal komandą. Tačiau šis įgūdis tobulino šunų gebėjimą išsilaikyti ant kojų sunkiai įveikiamose vietovėse. O tai, kad jie viską atliko su džiaugsmu, taip pat balansavo ant supimosi lentos, vaikščiojo siauromis lentomis, manevravo atviromis statinėmis, iš kurių ji buvo padariusi tunelius, teikė papildomos naudos.

Paliepusi šunims sėdėti, ji atsiliepė į paieškos būrio kvietimus, atsakė į klausimus, pasižymėjo jų koordinates.

Po valandos šunys išsitiesė su kramtomaisiais skanėstais, o Fiona su nešiojamuoju kompiuteriu. Sutraškėjus radijui, ji toliau maigė klaviatūrą viena ranka.

— Baze, čia Treisė. Radau Silviją. Ji sąmoninga ir aiškaus proto.

Gali būti, kad ji išsisuko dešinę kulkšnį, nes ši skausminga. Ji sukrėsta ir netekusi skysčių, tačiau kitų sužeidimų nėra. Baigiau.

— Puiku, Treise. Kokios tavo koordinatės ir ar reikia pagalbos pargabenant Silviją į bazę? Baigiau.

Pratybos ar ne, Fiona užrašė į žurnalą koordinates, laiką, būklę. Nesvarbu, kad nusišypsojo fone išgirdusi Silviją vaidinant aukos vaidmenį, tačiau žurnalas turi būti užpildytas profesionaliai.

Nors jie aptars paiešką tarsi ji būtų buvusi tikra, Fiona manė, jog tokią akimirką verta atšvęsti. Ji išdėliojo ant iškylos stalo lėkštes su sausainiais, atnešė vaisių sveikesnės gyvensenos šalininkams, pastatė ąsočius su šalta arbata.

Šunims paruošė šunų sausainių ir žaislų — o Lolo, sumaniajai Treisės vokiečių aviganei — auksinę žvaigždę prie jos vardinio antkaklio.

Kai ji išėjo į kiemą nešina stiklinėmis, per tiltelį atidardėjo Saimono furgonas.

Ją erzino tai, kad ji erzinasi. Paprastai ji būna geros nuotaikos, pagalvojo Fiona. Draugiška. Jai pakankamai patiko Saimonas, o jo šuo dar labiau. Bet ji vis tiek susierzino.

Gal iš dalies dėl to, kad jis patrauklus — tokios šiurkščios, tačiau kartu ir meniškos išvaizdos, su nutrintais džinsais ir brangiais akiniais nuo saulės — netgi kažkaip prieinamas (klaidingas įspūdis, jos nuomone), kai šalia tas žavus šunelis.

Jis paleido Nasrus, ir šis atlėkė pasisveikinti, tada nustraksėjo it prisukama spyruoklė pas kitus šunis, vėl grįžo pas ją, o paskui ėmė lakstyti ratais po kiemą, kviesdamas šunis žaisti.

— Ruoši iškylą? — pasiteiravo Saimonas.

— Tam tikra prasme. — Ji pamėgdžiojo jo nerūpestingą toną. — Pažengusiųjų grupė grįžta iš paieškos pratybų. Pirmą kartą ieškojo žmogaus. Tad nusprendžiau, kad tai reikia atšvęsti.

— Su sausainiais.

— Aš mėgstu sausainius.

— Kas nemėgsta?

Saimono šuo irgi pamėgino išreikšti savo nuomonę užsiropšda-

mas ant stalo ir mėgindamas nugvelbti vieną. Fiona paprasčiausiai nustūmė jo priekines letenas ant žemės.

— Šalin!

— Taip, sėkmės jį auklėjant. Jis sumautas akrobatas. Vakar sugebėjo užsilipti ant taburetės ir per penkias sekundes, kol buvau nusisukęs, suryti mano sumuštinį — matyt, jam patinka marinuotos daržovės.

— Nuoseklumas. — Fiona dar ir dar kartą pakartojo komandą „šalin", kai šuo nesiliovė mėginęs laimę. — Ir dėmesio atitraukimas.

Ji atsitraukė per keletą žingsnių atgal ir pašaukė jį. Šuo atlėkė, tarsi jie būtų nesimatę nuo karo. Atsisėdo, kai ji paliepė, ir išdidžiai priėmė jos pagyras ir glamones.

— Teigiamas įvertinimas.

Ji išsitraukė iš kišenės skanėstą.

— Geras šuo. Jis išmoks.

— Prieš dvi dienas jis suėdė mano atmintuką. Prarijo kaip vitaminą.

— Oho.

— Taip, taigi nulėkiau su juo pas veterinarę — o ji pažiūri ir sako, kad daiktas per mažas, kad operuotų. Man reikėtų... — Sukandęs dantis, jis niūriai įsistebeilijo į tolį. — Nenoriu kalbėti apie tą dalį, todėl pasakysiu tik tiek, kad po kurio laiko aš jį atgavau.

— Tai irgi praeis.

— Taip, taip. — Jis nusitvėrė sausainį. — Vis dar negaliu atsisakyti. Neapsisprendžiu, ar tai nuostabu, ar bjauru. — Jis atsikando kąsnį. — Skanu.

— Ačiū. Tik juos ir temoku kepti.

Ir kadangi šiuos ji kepė antrą ryto, pagauta nerimo, du buvo suvalgiusi pusryčiams.

— Ką čia veiki, Saimonai?

Matyt, šiek tiek susierzinimo vis dėlto prasiveržė, nes jis tylėdamas įdėmiai pažiūrėjo į ją prieš atsakydamas.

— Bandau išmokyti savo kvailą šunį bendrauti. Be to, tu vis dar skolinga man dalį pamokos. Tai dvi priežastys, o trečia — sausainiai.

— Tavo šuns šeimininkui irgi būtų ne pro šalį pasimokyti bendravimo.

Jis nusičiupo dar vieną sausainį, įsipylė arbatos.

— Aš jau per senas mokytis.

— Neteisingas posakis. Seną šunį vis dėlto galima išmokyti naujų triukų.

— Galbūt. — Atsigėręs arbatos, jis apsidairė. — Velniava. Kur jis, po galais?

— Jis įlindo į tunelį.

— Į ką?

Ji parodė į eilę statinių.

— Pažiūrėkim, ką jis daro, — pasiūlė ji pajudėdama tolimojo galo link.

Šis žmogus, galvojo ji, vaišinasi jos šventiniais užkandžiais. Įskaitysime į pamokos laiką.

— Jei jis išlįs ten, kur įlindo, tebūnie. Bet jei jis išlįs kitame gale, pagirk jį ir duok skanėstą. — Ji padavė Saimonui šunų sausainį.

— Už tai, kad pralįs pro eilę penkiasdešimt penkių galonų statinių?

— Taip, — aštriai atsakė Fiona. — Tam reikia smalsumo, drąsos ir vikrumo — ne tik įlįsti, bet pereiti ir vėl išlįsti.

— O jei jis iš viso neišlįs?

— Tada paliksi jį ten ir keliausi namo žiūrėti sporto kanalo.

Jis apžiūrėjo tunelį.

— Kai kas pasakytų, jog seksistiška manyti, kad aš žiūriu sporto kanalą. O gal aš mėgstu gyvenimo būdo laidas.

Ji pasidavė.

— Jei jis neišlįs, tu imsi kviesti, įkalbinėti, vilioti. O jei ir tai nepadės, lįsi paskui jį.

— Nuostabu. Ką gi, ten bent jau jis nieko nepridirbs. O kam tai įsivaizduojamai paieškai reikalingos radijo stotelės, kompiuteris, žemėlapiai ir visi tie brėžiniai?

— Nes kada nors gali realiai taip atsitikti. Kaip sekasi komandos „sėdėt“ ir „lik vietoje“?

— Gerai, jei jam į galvą nešauna kokia nors kita mintis. Nuo-

seklumas, — pasakė jis nespėjus Fionai prasižioti. — Aš jau išmokau mantrą, viršininke.

Nasrai cyptelėjo ir iszvimbė iš tunelio.

— Ei, jam pavyko. Visai neblogai.

Saimonas pritūpė ir, Fionos nuomone, nuoširdžiai pagyrė šunį. Jis iš tiesų džiaugėsi šuns sėkme ir džiaugsmu. Nusijuokęs pakasė šunį tomis ilgomis, meniškomis rankomis, ir Fiona pradėjo suprasti, kodėl šuo taip myli tą žmogų.

— Jis bebaimis. — Ji priklaupė šalia norėdama prisidėti prie pagyrų ir suvokė, kad jie abu atsiduoda pjuvenomis. — Jei klientą domina vikrumo pratimai, aš pradedu treniruoti tokio amžiaus šunį nuo vienos statinės, kad jis matytų išėjimą. Nasrai ką tik peršoko per kelias klases iš karto.

— Girdi? Tu esi bebaimis atmintukų, pagalių ir košerinių marinuotų daržovių ėdikas.

Jis nusišiepė Fionai, žiūrėdamas tiesiai į akis. Ji pamatė žavingus bronzinius taškelius, išsimėčiusius po gelsvai rudą auksą.

Kai žvilgsnių susirėmimas užtruko ilgiau, Saimonas mąsliai numykė.

— Pamiršk tai. — Fiona pašoko. — Pažiūrėkim, kaip jis sėdi ir klauso komandos likti vietoje. Netrukus grįš mano grupė.

— Tu vis dar niršti dėl tos spintelės.

— Kokios spintelės? — paklausė ji kuo meiliausiai šypsodamasi.

— Ojojoi. Gerai, sėdėti ir likti vietoje. Šunie, tu tuoj prarasi klasės pirmūno vardą.

— Žinai, optimizmą ir pasitikėjimą jaučia tiek šunys, tiek žmonės. O gal tau tiesiog patinka nesėkmės.

— Aš vadinu tai realizmu. — Kai jis paliepė šuniui sėdėti, Nasrai paslaugiai nuleido užpakalį ant žemės. — Šią komandą jis dažniausiai supranta, bet dabar bus sunkiau. — Lik vietoje. — Jis kilstelėjo ranką. — Lik vietoje, — pakartojo Saimonas ir ėmė trauktis.

Šuo ėmė plakti uodega, tačiau nebandė sekti paskui.

— Jam puikiai sekasi.

— Tik nori pasirodyti prieš mokytoją. Namuose jis dabar tikrai

vaikytųsi savo uodegą arba mėgintų sugraužti batus man dar jų nenusiavus. — Jis pašaukė šunį ir atsilygino.

— Pakartokite. Padidink atstumą.

Saimonas paruošė Nasrus antrajam raundui ir padidino atstumą. Paskui, Fionai liepus, trečią kartą padidino atstumą iki dvidešimt penkių pėdų.

— Nesiraukyk, kai šuo daro tai, kas jam liepiama.

— Aš nesiraukau.

— Tuomet pavadinkime tai išraiškos nebuvimu. Tu jį trikdai. Pakviesk jį.

Nasrai tučtuojau atsiliepė; paskutiniąsias porą pėdų šliaužė ant pilvo, o galiausiai apsivertė ir užvertė kojas.

— Puikiai pasirodei, šaunuolis. Pamaiva, — sumurmėjo Saimonas, pasilenkdamas paglostyti jį.

— Jis įjungė paklusnumo režimą, nes nebuvo tikras, ką tu manai. Tu paprašei jį kai ką padaryti, jis padarė, o tu stovi ir dėbsai į jį. Jis gauna A. — Fiona atsiklaupė ir ėmė glostyti šunį, kol šis apsalo iš malonumo. — Tu gauni C su minusu.

— Nieko sau.

— Grįžta mano grupė. Sulaikyk jį. Liepk jam likti vietoje ir išlaikyk keletą sekundžių. Tada galėsi paleisti, leisti jam pasisveikinti.

— Kaip?

— Liepk sėdėti ir likti vietoje — sulaikyk, nes jis norės bėgti pažiūrėti, kas ateina. — Kalbėdama ji žvilgtelėjo į laikrodį, kad galėtų įrašyti į žurnalą laiką. — Paskui duok jam leidimą — naudok paprastus žodžius, įprastus tau. Sakyk labas, pirmyn, pasisveikink. Ką nori. Tada paleisk.

Ji atsistojo ir nuėjo pasitikti pirmųjų sugrįžusiųjų.

— Tu norėjai, kad aš pasirodyčiau blogai, ar ne? Manai, kad nepalaikau tavęs? — Saimonas laikė šunį kasydamas jam paausius. — Nesi toks kvailas, koks atrodai, a? Tik norėjai padaryti įspūdį gražiai merginai. Gerai... bėk, pažiūrėk, kas atėjo, — tarė jis ir paleido Nasrus pas sugrįžusius mokinius.

Kai jis priėjo, Fiona klausėsi šunų šeimininkų pasakojimų apie šunų elgesį, žymėjosi apieškotus plotus, šviežių pėdsakų skaičių.

Saimonas išsitraukė iš kišenės pavadėlį.

— Leisk jam pabėgioti, pažaisti su kitais, — pasiūlė Fiona. Ji pakėlė akis nuo žurnalo. — Juk nori, kad jis priprastų prie kitų žmonių, kitų šunų, su kuriais nėra pažįstamas. Truputis bendravimo nepakenktų ir tau. Suvalgyk dar vieną sausainį. Galbūt pavyks baigti dieną aukštesniu pažymiu.

— Sausainį suvalgysiu, bet, — jis užsikirto, pamatęs iš miško iššlubuojančią Silviją. Ji ėjo pasiramsčiuodama ramentu, iš vienos pusės prilaikoma moters, iš kitos — vyro, o priešais juos išdidžiai bėgo du šunys.

— Jai viskas gerai. — Fiona sulaikė jį už rankos, nes jis buvo bepajudąs jai į pagalbą. — Įsivaizduojama paieška, prisimeni? Jie ieškojo pasiklydusios, nesunkiai susižeidusios moters. Ji vaidina.

Susirinkusieji pradėjo ploti. Silvija iškilmingai nusilenkė, tada išdidžiai mostelėjo į moterį ir šunį šalia jos.

— Čia Treisė ir jos Lolo. Jos surado Silviją per septyniasdešimt penkias minutes. Neblogai. Jai padėjo Mika su savuoju Ringo. Jis buvo netoliese, tad susisiekė su Treise ir padėjo jai pargabenti Silviją su jos neva išsukta kulkšnimi atgal į bazę. Be to, jis įsimylėjęs ją.

— Silviją? Ji kaip sausainiai, kas jos nemyli?

— Ne Silviją. — Nors ir papurtė galvą, Fiona šyptelėjo ir po Saimono pastabos pasijuto geriau. — Treisę. Jie abu iš Belinghamo, kaip ir visa likusi grupė. Atsiprašau.

Ji pasitiko Treisę, paspaudė jai ranką, apkabino, paskui pagyrė šunį. Ir pasijuokė su Silvija, pastebėjo jis.

Ji tikrai patraukli. Jei, žinoma, patinka pernelyg draugiškas tipas, mėgstantis liesti, apkabinti, tarsi tai būtų jos antroji prigimtis, ir kuri gerai atrodo su džinsais, darbinėmis kelnėmis, bluzonais ar megztiniais.

Jis negalėjo prisiminti nė vienos tokios moters, kuri būtų jam patikusi, bent jau tikrai ne seksualiai. Tai, kad *ji* traukė jį seksualiai, buvo įdomus galvosūkis.

Gal tai dėl jos akių. Jos tokios skaidrios, tokios ramios. Tikriausiai todėl ją myli šunys. Tokiomis akimis gali pasitikėti.

Jis stebėjo, kaip ji apkabino Treisę per pečius — na, štai, ji turi ką

nors liesti, prie ko nors glaustis — ir nusivedė moterį į... Kaip ji tai pavadino? Baze? Štabu? Žodžiu, prie stalo po pastogine.

Aptarinėja, nusprendė jis, žymisi reikiamą informaciją. Ar ne per rimta pratyboms? Paskui jis prisiminė, kad ji surado mažą berniuką labai dideliame miške per šaltą lietų.

Smulkmenos svarbu. Disciplina ir efektyvumas irgi svarbu.

Kad ir kaip ten būtų, sausainiai nuostabūs, o jis turi progą paflirtuoti su Silvija.

— Kaip laikotės išgyvenusi tokias kančias? — paklausė jis.

Silvija nusijuokė ir kumštelėjo jam į krūtinę.

— Man patinka, kai tenka vaidinti pasiklydusią moterį. Pasimankštinu, pasivaikštau, o paskui arba sėdžiu paskirtoje vietoje, arba dar pasivaikštinėju. Priklauso nuo to, kokį aukos elgesį Fiona nupiešia. Gerai, kad užsukai. Ketinau tau skambinti sugrįžusi.

— Tikrai? Kad pakviestumėt į pasimatymą?

— Koks tu žavus. Vakar pardaviau du tavo darbus. Tą suolą su aukštais porankiais ir penkių stalčių komodą. Kai turėsi dar ką nors, paimsiu.

— Tiesą sakant, šįryt užbaigiau porą darbų. Vyno spintelę ir supamąjį krėslą.

— A, įžymiąją vyno spintelę.

Jis gūžtelėjo pečiais ir žvilgtelėjo į Fioną.

— Paprasčiausiai tai ne jos stilius.

Silvija nusišypsojo ir atsikando braškės.

— Ji turi daug stilių. Turėtum pakviesti ją pavakarieniauti.

— Kodėl?

— Saimonai, jei manyčiau, kad klausi rimtai, sunerimčiau dėl tavęs.

Ji įsikibo jam į parankę, o Fiona kreipėsi į grupę:

— Šiandien visi puikiai pasirodėte, tiek individualiai, tiek kaip komanda ir būrys. Per kitą pamoką dirbsime kitokioje vietovėje su sąmonės netekusia auka. Noriu, kad dirbtumėt su savo šunimis pusvalandį ar valandą per dieną, įterpdami trumpas, dešimties minučių užduotis. Kitą kartą vėl dirbsime su pažįstama auka. Tačiau po to

pasikviesime šunims nepažįstamą žmogų. Prašau nešykštėti laiko pirmosios pagalbos kursams; taip pat siūlyčiau išmėginti pratybas, kai naudojamasi tik kompasu. Nepamirškite atnaujinti savo dienoraščius. Jei kiltų klausimų, parašykite man elektroninį laišką arba paskambinkite.

— Ir dėl Dievo, maldauju, suvalgykite šiuos sausainius, kol to nepadariau aš.

Silvija pakštelėjo Saimonui į skruostą.

— Turiu bėgti. Reikia užsukti į parduotuvę ir pažiūrėti, kaip laikosi Orėjas. Gali atvežti savo naujuosius darbus kada panorėjęs. Ir nusivesk mano mergaitę pavakarieniauti.

Jis pasiliko grynai iš smalsumo ir dėl to, kad jo šuo pagaliau prisižaidė ir dabar tysojo it negyvas po stalu.

— Šiai dienai jam gana, — pastebėjo Fiona, kai jiedu liko vieni. Ji ėmė nurinkinėti indus.

— Klausimas. — Jis surinko tuščias stiklines ir nusekė paskui ją į namą. — Tie žmonės lanko tavo pamokas.

— Akivaizdu.

— Ši truko kiek — maždaug dvi valandas?

— Šiek tiek daugiau. Čia buvo pažengusiųjų grupė, tariamoji paieška ir gelbėjimas, todėl viską reikėjo padaryti nuo pradžios iki pabaigos — su paplekšnojimais per petį.

— Negana to, jie turi dirbti su šunimis valandą čia, valandą namuose, mokytis pirmosios pagalbos...

— Taip. Vienas iš jų dirba Greitosios pagalbos stotyje, tačiau jiems visiems reikės gauti Pirmosios reanimacijos pagalbos sertifikatus ir susipažinti su pagrindiniais pirmosios pagalbos teikimo principais. Taip pat jie turės išmokti skaityti topografinius žemėlapius, išmanyti klimatą, vėją, lapiją, fauną ir florą. Ir jie, ir šunys turi būti geros fizinės formos.

Ji padėjo lėkštes ant spintelės virtuvėje.

— Tai kada jie randa laiko tikram gyvenimui?

Ji atsirėmė į spintelę.

— Jie turi savo gyvenimą, darbus, šeimas. Ir yra atsidavę. Norint

tapti Paieškos ir gelbėjimo komandos nariu, reikia mėnesių sunkaus, įtempto darbo. Tai reiškia aukotis, tačiau žmogus patiria didžiulį pasitenkinimą. Aš jau keletą savaičių dirbu su šia grupe, — pridūrė ji. — Jie sugeba beveik devyniasdešimčia procentų sėkmingai spręsti individualias problemas. Dabar mes dirbame vienu laiku. Mes kartosime šias pratybas dar ne kartą, įvairiomis oro sąlygomis.

— Ar esi kada nors ką nors išspyrusi?

— Taip. Tai kraštutinė priemonė, bet taip. Dažniausiai tie, kurie nėra tinkami, iškrinta patys. Susidomėjai?

— Ne, nemanau.

— Žinoma, nebegalėtum dažnai mėgautis gyvenimo būdo laidomis. Vis dėlto aš norėčiau pamokyti Nasrus šiokių tokių įgūdžių. Jei ir netaps gelbėtoju, bent turės įvairių įgūdžių. Kai tik jis išmoks eiti šalia, sėdėti ir laukti, atsiliepti į kvietimus ir kristi ant žemės pagal komandą, galėsime pamokyti jį šio to daugiau.

— Daugiau nei paklusnumo? — Saimonas dvejodamas žiūrėjo į ją. — Kiek tai kainuos?

Fiona pakreipė galvą.

— Galėtume susitarti dėl barterinių mainų. Tarkim, papildomas dresavimas ir specialių įgūdžių mokymas... už vyno spintą.

— Ji tau netinka.

Prisimerkusi ji atsispyrė nuo spintelės.

— Žinai, vos tik tu tai pasakai, aš dar labiau užsimanau jos. Turėčiau žinoti, kas man tinka.

— Tu tiesiog užsispyrusi.

— Tikrai? — Ji atkišo abiejų rankų smilius į jį. — Tai tu čia kietakaktis. Kodėl tau rūpi, kas nupirks tą spintelę? Argi gamini ne tam, kad parduotum?

— Kodėl tau rūpi, jei šuo netinkamas dresuoti? Negi mokai ne tam, kad tau mokėtų?

— Tai ne tas pats. Be to, paprastai pasitaiko sumauti šeimininkai, o ne šunys. Pavyzdys — Ponas C Su Minusu.

— Aš nesiraukiau.

— Minutėlę. Nejudėk, nekeisk išraiškos. Atnešiu veidrodį.

Jis sugriebė ją už rankos, bet nespėjo užgniaužti juoko.

— Liaukis.

— Per kitą užsiėmimą atsinešiu fotoaparatą. Turėsiu tūkstančio vertą nuotrauką.

Ji lengvai kumštelėjo jam.

Jis lengvai stumtelėjo ją.

Ir išgirdo už nugaros tylų urzgimą.

— Stok! — griežtai paliepė Fiona, ir šuo sustingo. — Njumanai, čia draugas. Draugas. Jis pagalvojo, kad skriaudi mane. Ne, nesitrauk. Saimonas, — tarė ji šunims. — Mes žaidžiame. Saimonas — draugas. Apkabink mane.

— Ką?

— O, dėl Dievo, nebūk toks išrankus. — Ji apkabino Saimoną, paplekšnojo jam per nugarą, padėjo galvą jam ant peties. — Žaidžiu su Saimonu, — pasakė Fiona šuniui ir nusišypsojo. Tada pamojo jam, ir šuo priėjęs pasitrynė į Saimono koją. — Jis nebūtų tau įkandęs.

— Gera žinoti.

— Nebent aš liepčiau. — Ji atlošė galvą ir vėl nusišypsojo. Tada dar kartą kumštelėjo Saimonui. — Kumštelėk atgal. Viskas gerai.

— Žiūrėk man.

Jis vėl stumtelėjo ją, ir šį kartą šuo galva stumtelėjo Saimoną.

— Juokaujam. — Ji vėl apsikabino Saimoną ir pasitrynė į jį. — Jis skaito mane, — tarė ji. — Jei bijočiau, jis pajustų. Bet jis mato, girdi, jaučia, kad man viskas gerai, kad man smagu su tavim. Štai ką bandžiau tau pasakyti apie tavo perduodamą reakciją Nasrams. Tavo nuotaika veikia jo elgesį, todėl...

Ji nutilo, kai pakėlusi akis pamatė jo akis, visai šalia ir labai įdėmias.

— Kokią nuotaiką, tavo nuomone, aš spinduliuoju dabar?

— Labai juokinga. Tai tik mokymas, — atsakė ji.

— Gerai. Pereikime į pažengusiųjų grupę.

Jis užspaudė jos burną savąja, labai tvirtai ir šiek tiek šiurkščiai.

Ji žinojo, kad jis bus šiurkštokas. Nekantrus, tiesus, be jokių bandomųjų judesių, be jokio lengvo flirto.

Ji nesipriešino. Kam švaistyti laiką, energiją, atsisakant tokio karš-

to ir sveiko bučinio. Užuot atsitraukusi, ji tvirčiau apkabino jį ir leido sau pasinerti į prieštaringus akimirkos pojūčius.

Švelnios lūpos, kietos rankos, tvirtas kūnas — ir vos juntamas šokolado skonis ant jo liežuvio.

Pajutusi, jog artėja lemiama akimirka, kai atsitraukimas gali būti skausmingas, Fiona užkišo tarp jų ranką ir pastūmė jį.

Jis nesiliovė. Jos širdis ėmė trankytis. Sunkiai auklėjamas, pagalvojo ji ir panoro, kad toji jo savybė nebūtų tokia jaudinanti.

Ji stumtelėjo jį dar kartą, stipriau.

Jis šiek tiek atsitraukė, ir jų akys vėl susitiko.

— Įvertink tai.

— O, nėra kalbos, pataikei į dešimtuką. Sveikinu. Tačiau žaidimai baigti. Turiu pasiruošti pamokoms ir... nuveikti šį bei tą. Tad...

— Tai iki pasimatymo.

— Taip. A, nepamirškite kartoti pagrindus. Mėtyk pagalius. Daug pagalių.

— Gerai.

Kai jis išėjo, ji iškvėpė ir pažiūrėjo į Njumaną.

— Oho.

Pats kaltas, galvojo Saimonas, atidarydamas dureles šuniui. Arba ji, nusprendė. Tikrai, labiau kalta ji. Apsikabino, trynėsi, šypsojosi.

Tai ką, velniai rautų, vyrui daryti?

Jis nesitikėjo, kad ji atsakys tuo pačiu. Tiesiog atsivers ir leisis bučiuojama, kol tasai subtilus, beveik neapčiuopiamas geismas prasiverš pro atsilupusį kraštelį ir atvers po juo slypintį karštį.

Dabar jis norėjo jo. Ir jos.

Jis dirstelėjo į šunį, kuris pro pravertą langą palaimingai uostė orą.

— Geriau būčiau pardavęs jai tą prakeiktą spintelę.

Jis įjungė radiją ir pagarsino, tačiau tai neatitraukė jo minčių apie Fioną.

Jis nusprendė išmėginti savąjį „pratimą“ ir ėmė mintyse kurti vyno spintą, kuri tiktų jai.

Gal pagamins tokią, o gal ir ne. Tačiau neabejotinai grįš atgal, kad atluptų dar vieną kampą.

Septintas skyrius

KELIONĖ PAS VETERINARĄ nuolatos virsdavo komedija ir drama, todėl reikalavo atkaklumo, ištvermės ir lankstaus humoro jausmo. Kad supaprastintų šį reikalą, Fiona visuomet užregistruodavo savo tris šunis baigiantis darbo valandoms.

Tokiu būdu ji ir veterinarė, jos draugė Mai Funaki, įvykdžiusios trigubą darbą, galėdavo atsigauti ir atsipalaiduoti.

Vos penkių pėdų ir dviejų colių Mai atrodė gležna it lotoso žiedas, romantiška animacinio filmuko herojė juodmedžio spalvos plaukais, gaubiančiais jos paauksuotus skruostus ir vylingai slepiančiais egzotiškas onikso akis. Jos melodingas balsas ramino tiek gyvūnus, tiek žmones.

Jos dailios rankos ilgais pirštais ramino ir gydė. Tačiau buvo stiprios kaip mūrininko.

Ji garsėjo tuo, kad galėjo išgerti daugiau už tvirtą vyrą ir mokėjo keiktis penkiomis kalbomis.

Fiona ją dievino.

Veterinarijos klinikoje, įsikūrusioje jos namuose visai šalia Ist Saundo, Mai padėjo Fionai užkelti septyniasdešimt penkis svarus sveriantį drebantį Peką ant stalo. Šuo, kuris kartą narsiai naršė po rūkstančius griuvėsius, įvykus žemės drebėjimui Oregone, ieškodamas aukų, kuris nepailsdamas ieškojo pasiklydusiųjų, žuvusiųjų ir mirusiųjų nepaisydamas aštraus vėjo, smarkaus lietaus ar alinančio karščio, bijojo adatos.

— Galima pagalvoti, kad esu kalusi vinis jam į smegenis. Nagi, Pekai. — Mai glostė jį, tuo pačiu metu čiupinėdama jo sąnarius, kailį ir odą. — Būk vyras.

Pekas atkakliai suko nuo jos akis ir kaltinamai žiūrėjo į Fioną. Ji būtų galėjusi prisiekti, jog mato besikaupiančias ašaras.

— Tikriausiai praeitame gyvenime jį kankino ispanų inkvizicija.

Kai Mai ėmėsi apžiūrinėti jo ausis, Pekas dar labiau sudrebėjo.

— Jis bent jau kenčia tylėdamas. — Mai atsuko į save Peko galvą.

Jis vėl nusisuko. — Kai atneša man tokį vieną čihuahuą, turiu uždėti jam antsnukį, antraip jis nugraužtų man veidą, jei galėtų.

Ji tvirtai suėmė šuns snukį ir apžiūrėjo akis, dantis.

— Didelis sveikas berniukas, — meiliai suokė ji. — Didelis gražus berniukas.

Pekas stebeilijosi į tašką per jos petį ir virpėjo.

— Gerai, — tarė Mai Fionai. — Tu žinai, ką daryti.

Fiona suėmė Peko galvą.

— Tai truks tik sekundę, — tarė ji, kai Mai pasitraukė iš matymo lauko. — Juk negalime leisti, kad susirgtum, tiesa?

Ji kalbėjo, glostė ir šypsojosi šuniui, o Mai tuo tarpu suėmė odos gabalą ir įbedė adatą.

Pekas sudejavo tarytum mirštantis žmogus.

— Na, štai. Viskas.

Mai priėjo prie Peko galvos ir parodė rankas, kuriose nebuvo jokių kankinimo įrankių. Tada padėjo ant stalo skanėstą.

Pekas į jį nė nežvilgtelėjo.

— Gali būti užnuodytas, — pastebėjo Fiona. — Viskas šiame kambaryje yra įtartina.

Ji davė ženklą šuniui nulipti nuo stalo, ir jam nepavyko pakankamai greitai nušokti. Paskui jis atsistojo prie sienos ir nusisuko, ignoruodamas abi moteris.

— Jis taip elgiasi todėl, kad nupjoviau jam kiaušus. Jis niekada man už tai neatleido.

— Ne, manau, kad kalčiausias yra Njumanas. Jis bijo, todėl jie visi bijo. Na, bet su dviem jau susitvarkyta. Liko vienas.

Moterys pasižiūrėjo viena į kitą.

— Reikėjo imti jį pirmą. Pirmiausia susidoroti su blogiausiu. Bet aš tiesiog negalėjau prisiversti.

— Aš atsivežiau butelį labai gero *Pinot*.

— Gerai. Darom.

Jos išleido Peką į kiemą, kur jis galėjo pasidalyti siaubu su Bogartu ir pasiguosti Mai šunims — vienakiui buldogui Pečui ir trikojei skalikei Čonsei.

Moterys kartu prisiartino prie Fionos automobilio, kur ant užpakalinės sėdynės gulėjo Njumanas — tvirtai įspraudęs nosį į kampą ir suglebęs kaip pervirti makaronai.

— Herbas ar skaičius? — paklausė Fiona.

— Tebūnie tavo skaičius. Dieve, padėk mums.

Njumanas susitraukė, pamėgino susisukti į kamuolį, peršoko per sėdynę, paskui atgal. Jis raitėsi it gyvatė bandydamas paljsti po sėdyne.

Paskui, matydamas, kad pasprukti nepavyks, vėl suglebo, ir abi moterys gavo nešti jo negyvą kūną į priimamąjį.

— Po paraliais, Fi. Negi negalėjai užsiveisti špicų?

— Vietoj jo galėtų būti veidų graužikas čihuahua.

— Maldauju, pasakyk, kad pasvėrei jį namuose, nes mes tikrai neužkelsime jo ant svarstyklių.

— Aštuoniasdešimt du.

Apžiūra užtruko ilgas ir sunkias trisdešimt minučių, nes Njumanas priešinosi kiekvieną sekundę.

— Žinai, — sunkiai alsuodama Fiona užgulė Njumaną savo kūnu, — šis šuo dėl manęs pereitų ugnį. Per ugnį, stiklo šukes, po meteorų lietumi. Bet aš negaliu priversti jo pabūti ramiai per apžiūrą. Ir jis *žinojo*. Vos tik pašaukiau juos į automobilį, jis suprato. Kiek kartų vežuosi juos dirbti, žaisti, bet kur? Iš kur jis *žino?* Pirmiausia turėjau sukišti kitus — juos lengviau apkvailinti. Paskui įtempti jį. Tu darai mums gėdą, — tarė ji Njumanui. — Mums abiem.

— Ačiū visiems dievams, mes baigėme.

Mai nė nebandė siūlyti Njumanui skanėsto, nes jis tikriausiai būtų spjovęs jai tiesiai į veidą.

— Paleisk jį ir einam gerti vyno.

Gražus Mai namukas stovėjo užpakaline dalimi į jūrą. Kažkada jis buvo fermos dalis, paskui virto svečių namais. Kai Mai su vyru atsikėlė į Orkas, jis panoro ūkininkauti.

Mai savo kliniką perkėlė iš Takomos į salą džiaugdamasi, jog galės dirbti namuose, mėgautis lėtesniu gyvenimo tempu, o jos vyras augins vištas, ožkas, uogas ir daržoves.

Per mažiau nei ketverius metus ponui ūkininkui pabodo ūkis ir jis sumanė nusipirkti barą Jamaikoje.

— Timas kraustosi į Meiną, — pasakė Mai, kai jos išsinešė vyną į kiemą. — Dabar jis bus omarų gaudytojas.

— Juokauji?

— Ne. Turiu pasakyti, kad barą jis išlaikė ilgiau, nei tikėjausi. — Vos tik jos susėdo, šunys atskubėjo pasivaržyti dėl dėmesio. Vizgindami uodegomis, laižydami rankas. — Taip, aišku, *dabar* jau mes bičiuliai.

Mai pavaišino juos atsineštais skanėstais.

— Jie myli tave — ir skanėstai nebėra nuodai, išskyrus tuos, priimamajame.

— Taip, man atleista. Apgailestauju, kad negalėjau padėti ieškoti to mažo berniuko. Turėjau skubią operaciją ir negalėjau jos atidėti.

— Nieko baisaus. Tam ir turime atsarginių. Jie puiki šeima. Tas vaikis tikras šaunuolis.

— Tikrai? — Mai atsiduso. — Žinai, tikriausiai — tikrai — bus geriau, jei mudu su Timu atidėsime vaikų klausimą. Ar gali įsivaizduoti? Bet mano laikrodis tiksi dvigubai greičiau. Baigsis tuo, kad įsivaikinsiu dar vieną šunį ar katę, o gal kokį kitą žinduolį.

— Galėtum įsivaikinti tikrą vaiką. Būtum puiki mama.

— Būčiau. Bet... vis dar turiu vos rusenančią viltį, kad galėčiau pradėti šeimą su vyru, suteikti vaikui abu tėvus. O tai reiškia, kad turiu eiti į pasimatymus, užsiiminėti seksu. O kai pradedu galvoti apie vyrus, pasimatymus ir seksą, prisimenu, kokia aš susijaudinusi. Savo vibratorių ketinu pavadinti Stenliu.

— Stenliu?

— Stenlis švelnus ir galvoja tik apie tai, kaip suteikti man malonumą. Man regis, aš vis dar laimiu mudviejų sausojo periodo varžybas. Keturiolika mėnesių.

— Devyni, bet nemanau, kad tas vienas kartas skaitosi. Seksas buvo nevykęs.

— Kad ir nevykęs, vis tiek seksas. Nors ir sumautos mūsų varžybos, bet taisyklių reikia laikytis. Ir nors aš turiu savo Stenlį, rimtai svarstau kitas galimybes.

— Merginas? Klubus? Asmeninius skelbimus?

— Viskas apsvarstyta ir atmesta. Nesijuok.

— Gerai. Tai kokias dar?

— Naršiau po interneto pažinčių svetaines. Netgi paruošiau savo anketą. Tik dar nenusiunčiau. Kol kas.

— Aš nesijuokiu, bet stebiuosi. Tu graži, protinga, linksma, įdomi moteris, turinti daugybę pomėgių. Jei rimtai galvoji grįžti į pažinčių rinką, tau tereikia dažniau rodytis viešumoje.

Linkčiodama Mai nugėrė ilgą gurkšnį vyno ir atsilošė.

— Fi, gal tu ir nepastebėjai, bet mes gyvename mažoje saloje Vašingtono valstijos pakrantėje.

— Girdėjau žmones kalbant.

— Salos gyventojų skaičius palyginti mažas. O vienišų vyrų skaičius dar mažesnis. Kodėl kitaip dvi gražios, protingos ir seksualios moterys sėdėtų čia tokį gražų vakarą gerdamos vyną su šunimis?

— Nes gal mums patinka?

— Patinka. Taip, patinka. Bet mums patinka ir vyrų draugija. Bent jau manau, kad patinka, nes jau senokai tokios neturėjau. Ir, manau, nesuklysiu pasakiusi, kad mums abiem patinka geras, sveikas ir saugus seksas.

— Tu teisi, todėl ir manau, kad tas vienas kartas nesiskaito.

— A, sena istorija. — Mai nerūpestingai mostelėjo ranka. — Aš atlikau ženklų nemokslinį tyrimą apie vienišų vyrų populiaciją mūsų saloje. Siekdama savo tikslų, turiu eliminuoti vyriškos giminės atstovus, jaunesnius nei dvidešimt vienerių ir vyresnius nei šešiasdešimt penkerių. Riba yra gana plati, nes man trisdešimt ketveri, tačiau elgetos pasirinkimo neturi. Telkinys gana seklus, Fi. Velniškai seklus.

— Nesiginčiju. Bet jei pridėsi turistus ir sezoninius gyventojus, šiek tiek pagilės.

— Vasarą turiu šiokios tokios vilties, bet dabar? Žinai, aš nusižiūrėjau Džeimsą.

— Džeimsą? *Mūsų* Džeimsą?

— Taip, mūsų Džeimsą. Bendri interesai, tinkamas amžius. Taip, kibirkštis silpna, bet turi suktis su tuo, ką turi. Bėda ta, kad jis

nusižiūrėjęs Lorę, o būryje brakonieriauti negalima. Saloje yra viena intriguojanti galimybė. Vienišas, tinkamo amžiaus, turi šunį, labai patrauklus. Kūrybiška asmenybė. Šiek tiek per tylus mano skoniui, bet vėlgi — elgetos nesirenka.

— O, — nutęsė Fiona ir gurkštelėjo vyno.

— Saimonas Doilis. Silvija prekiauja jo darbais. Medžio apdirbėjas, gamina baldus.

— Mm, — numykė Fiona ir vėl kilstelėjo taurę.

Mai prisimerkė.

— Tu jį nusižiūrėjai? Prakeikimas, jis gali būti vienintelis, kuris dar sulaiko mane nuo pažinčių svetainės.

— Nenusižiūrėjau. Bent jau ne ta prasme. Jis mano klientas. Dirbu su jo šunimi.

— Gražus šuo.

— Labai. Karštas vyrukas.

— Labai. Klausyk, jei ketini merkti meškerę, sakyk, nes man reikia susikurti planą. Jaučiu nenugalimą poreikį pasidulkinti.

— Nieko aš nemerkiu. Jėzau, Mai. Jis tikrai ne toks tipas, prie kurio linktum.

— Mėšlas, — tarė Mai ir šliurptelėjo vyno. — Jis gyvas, vienišas, tinkamo amžiaus ir, kiek žinau, ne serijinis žudikas.

— Jis pabučiavo mane.

— Dviguba mėšlo krūva. Gerai, duok man minutėlę, kad išliečiau savo neapykantą tau. — Mai pabarbeno pirštais į stalą. — Gerai, baigta. Seksualiai ar draugiškai?

— Nelabai draugiškai. Jis nėra itin draugiškas. Man atrodo, kad jam nelabai patinka žmonės. Jis užsuko, kad galėčiau padirbėti su Nasrais. O aš vadovavau tariamajai paieškai. Na, pakviečiau jį likti, pabendrauti, pasivaišinti sausainiais. Abejoju, ar jis ištarė kam nors bent penkis žodžius. Išskyrus Sil. Silvija jam patinka.

— Gal jis drovus. Drovumas gali būti mielas.

— Nemanau, ir kalbėdama apie Saimoną nepavartočiau žodžio „mielas“. Tačiau bučiuojasi jis puikiai, o tai pliusas.

— Kale, nežadink manyje žvėries.

Fiona nusišypsojo.

— Ir man nereikia santykių, tačiau jei jau miegu su vyru, tai noriu ir pasikalbėti su juo apie šį bei tą.

— Jau pasikalbėjai kartą, tada, prieš devynis mėnesius. Žiūrėk, kas iš to išėjo.

— Tu teisi. — Fiona atsiduso prisiminusi. — Bet aš neketinu merkti meškerės. Jei pasitaikys galimybė, griebk jį.

— Ne, per vėlu. Aš nebeturiu šansų. Ei, pažinčių svetaine, aš ateinu.

— Mums reikia išvažiuoti atostogų.

Mai prunkštelėjo.

— Taip, kurgi ne.

— Aš rimtai. Tu, aš ir Sil. Merginų kelionė. Į kokį kurortą, — nutarė pagauta įkvėpimo. Ilgas savaitgalis kurorte.

— Nežaisk su manimi, Fiona. Nes tuoj pratrūksiu.

— Todėl mums ir reikia atostogų.

— Klausimas? — Mai kilstelėjo pirštą. — Kada paskutinį kartą atostogavai — buvai išvykusi bent ilgam savaitgaliui?

— Gal prieš porą metų. Gerai, prieš trejus. Tai tik patvirtina mano nuomonę.

— Kaip mums pavyks, jei tu turi darbą, aš turiu darbą ir Sil turi darbą — negana to, kas pasirūpins mūsų gyvūnais?

— Ką nors sugalvosime. Mes mokame planuoti, organizuoti. — Kilus šiai minčiai, Fiona panoro jos tarytum Kalėdų. — Kūno ir veido masažai, purvo vonios, kambarių tarnyba, putojantys gėrimai. Jokio darbo, jokios atsakomybės ar dienotvarkės.

— Tai gali būti geriau nei seksas.

— Įmanoma. Pirmiausia turime pasitikrinti savo darbo kalendorius ir nuspręsti, kada galėtume trims dienoms atsijungti. Mes galime išvažiuoti trims dienoms, Mai. Mes visos turime draugų, kurie per tą laiką pasirūpintų mūsų gyvūnais. Kiek kartų mes esame padėjusios jiems?

— Nesuskaičiuotum. Kur?

— Nežinau. Kuo arčiau, kad nereikėtų gaišti laiko kelionei. Aš pradėsiu ieškoti ir įtrauksiu Silviją. Ką pasakysi?

Mai kilstelėjo taurę.

— Aš už.

Pasiryžusi sutvirtinti sandėrį, prieš važiuodama namo, Fiona užsuko pas Silviją.

Priešais jaukų įlankoje įsispraudusį namelį stovėjo vazonai su našlaitėmis. Fiona žinojo, kad šiltnamiai prikimšti gėlių, daržovių ir vaistinių augalų, kuriuos jos pamotė globojo it kūdikius ir kurie netrukus bus perkelti į jos plačius darželius.

Jausdamasi it namuose, Fiona atidarė ryškiai raudonas duris ir šūktelėjo:

— Silvija?

— Aš čia! — atsišaukė Silvija, o Orėjas atlėkė pasisveikinti. — Didžiajame kambaryje.

— Ką tik buvau pas Mai.

Fiona skubėjo per namą, kuriame Silvija gyveno su Fionos tėvu. Kaip ir parduotuvė, jos namai buvo ryškus, gyvas ir eklektiškas stilių, menų ir spalvų mišinys.

Fiona surado Silviją ant jogos kilimėlio, kartojančią pozą, kurią treneris rodė televizoriaus ekrane.

— Tiesiog atsipalaiduoju po dienos darbų, — tarė jai Silvija. — Beveik baigiau. Ar atsivežei berniukus?

— Jie automobilyje. Aš negaliu likti.

— O kodėl? Ketinau pagaminti kuskuso.

— Skamba viliojamai. — Nė truputėlio, pagalvojo Fiona. — Bet aš turiu planą. Mai apimta geidulių, o jos biologinis laikrodis tiksi. Ji nori kreiptis į vieną iš tų internetinių pažinčių svetainių.

— Tikrai? — Silvija išsivyniojo, paskui susivyniojo į kitą pusę. — Į kurią?

— Man regis, ji minėjo „širdies linija taškas com".

— Sako, kad ji gana gera.

— Aš ne... Tu ką, ja naudojaisi?

— Dar ne. Galbūt niekada nesinaudosiu. Bet domėjausi.

Silvija nusileido ant grindų, susilankstė.

— O. Chm. Na, o ką pasakytum, jei mes visos trys pasiimtume ilgą savaitgalį ir nuvažiuotume į kurortą?

— O, varge, leisk pagalvoti. — Silvija išsilankstė. — Duok penkias minutes daiktams susidėti.

— Tikrai?

— Galiu per keturias, jei spaudi. Kur važiuojame?

— Dar nežinau. Tai plano dalis. Man reikia pasitikrinti darbo kalendorių, suderinti su tavuoju ir Mai, tada surasti kur.

— Aš galiu tuo pasirūpinti. Viena iš mano menininkių turi ryšių kažkokiame kurorte. Sako, kad jis nuostabus. Netoli Snokalmio krioklių.

— Rimtai?

— Mmm. — Silvija išsitiesė visu kūnu. — Ramybės mineralinių vandenų kurortas. Aš tuo pasirūpinsiu — bet tu gali pasidomėti internete, ar būtent tai turi galvoje.

— Ar ten yra masažai, kambarių tarnyba ir baseinas?

— Tiek galiu garantuoti.

— Puiku. — Fiona iš džiaugsmo pašoko. — Dieve, bus nuostabu.

— Nė už ką neatsisakyčiau tokios progos. Bet kaip tau šovė į galvą tokia mintis?

— Juk sakiau. Mai hormonai.

— Ir?

Fiona nuėjo prie lango ir įsižiūrėjo į vandenį.

— Aš beveik nemiegu nuo tada, kai Deivis papasakojo man apie žmogžudystes. Tiesiog... negaliu. Visą laiką apie tai galvoju. Kai dirbu, šiek tiek geriau, bet kai ne — mintys taip ir sukasi. Trumpos atostogos būtų į naudą. O atostogos su dviem mano mylimiausiomis moterimis — kas gali būti geriau. Be to, mane kankina prieštaringi jausmai dėl Saimono, nes jis mane pabučiavo.

— Ką? — Silvija išpūtė akis ir atsisėdo. — Bandei nuslėpti nuo manęs. Kada jis tave pabučiavo?

— Tą dieną, po to, kai tu ir kiti išvažiavote. Tai buvo impulsyvus bučinys, susiklosčius tam tikroms aplinkybėms. Ir taip, kol dar nepaklausei, jis buvo labai geras.

— To ir tikėčiausi. Kas buvo po to?

— Jis išvažiavo namo.

— Kodėl?

— Tikriausiai todėl, kad aš jam liepiau.

— O, Fi, man neramu dėl tavęs. — Purtydama galvą, Silvija atsistojo ir pasiėmė vandens butelį.

— Aš nebuvau pasiruošusi bučiniui, o tuo labiau tam, kas sektų po jo.

Silvija atsiduso.

— Matai? Nenuostabu, kad man neramu dėl tavęs. Netikėtumas yra jaudulio dalis. Bent turėtų būti. Netikėtumas ir aistra.

— Man netikėtumai nepatinka. Bent jau šiuo metu. Kas žino, gal grįžus iš kurorto viskas bus kitaip.

— Pasitikrink savo kalendorių ir lekiam. Aš prisiderinsiu prie tavęs ir Mai.

— Tu pati geriausia. — Fiona paskubomis ją apkabino. — Pažiūrėsiu, kuriuos užsiėmimus galiu atšaukti. Parašysiu tau ir Mai.

— Palauk. Duosiu tau arbatos. Ji natūrali, turėtų padėti atsipalaiduoti, geriau miegoti. Išsimaudyk vonioje, išgerk arbatos, įsijunk tylią muziką. Ir nors kartą išmėgink tuos meditacinius pratimus, kuriuos tau rodžiau, — pridūrė ji traukdama iš spintelės skardinę.

— Gerai. Pažadu. Man pasidaro geriau vien pagalvojus apie kurortą. — Ji dar kartą apkabino Silviją. — Myliu tave.

— Ir aš tave.

Kodėl ji anksčiau apie tai nepagalvojo? Malonus poilsis su gera kompanija yra tobulas būdas kovoti su nerimu ir stresu. Bet ji retai jausdavo poreikį kur nors ištrūkti, nes manė, kad gyvenimas saloje yra pats geriausias.

Ji nepriklausoma, pakankamai finansiškai apsirūpinusi, turi namus, darbą ir savo šunis. Ko dar galima norėti?

Fiona prisiminė karštą netikėtą bučinį virtuvėje ir Saimono šiurkščias, valdingas rankas ant kūno.

Taip, šito nepaneigsi, prisipažino ji. Bent jau retkarčiais to reikia. Juk ji sveika moteris su normaliais poreikiais ir troškimais.

Ir taip, ji galvojo apie vieną kitą raundą su Saimonu — kol jis nenukėlė *to* nežinia kuriam laikui. Ji nenorėtų laukti, kol jis vėl ryšis žengti žingsnį. Taip sakant, vėl nusukti dangtelį, pasitaisė ji.

O tai tik įrodo, kad bet kokie santykiai su juo būtų sudėtingi, erzinantys ir neužtikrinti.

— Galbūt būtų geriausia palikti viską ramybėje, — tarė ji šunims. — Tikrai, kam ieškoti bėdos? Mums ir taip gerai, ar ne? Mums gerai taip, kaip yra. Jums ir man, — pridūrė ji, ir šunys pritariamai suplakė uodegomis.

Įsukus į kiemą, jos automobilio žibintai perskrodė tamsą, ir ji prisiminė vėl pamiršusi palikti verandoje šviesą. Po kelių savaičių dienos taps ilgesnės ir oras sušils. Galės ilgai vaikščiotis vakarais, žaisti kieme, sėdėti verandoje.

Pamatę namus, šunys pagyvėjo ir ėmė džiugiai švytruoti uodegomis. Vizitas į veterinarijos kliniką buvo pamirštas; jį užgožė paprastas parvykimo namo malonumas.

Fiona sustojo ir išlipo atidaryti užpakalinių durelių.

— Bėkit, berniukai.

Ji nuskubėjo į vidų, įjungė šviesas ir nuėjo pažiūrėti, ar šunys turi vandens ir ėdalo. Nusišypsojo pamačiusi naujai pražydusį žiedą.

Kol šunys bėgiojo, rąžėsi ir tuštino pūsles, ji atidarė šaldytuvą ir pagriebė pirmą po ranka pasitaikiusį šaldyto maisto paketą.

Kol jis šilo, patikrino telefono pranešimus. Vėliau įsijungs kompiuterį, valgydama peržiūrės savo darbo kalendorių, suras tinkamiausią laiką ir pasidomės to kurorto, kurį rekomendavo Silvija, tinklalapiu.

— Teprasideda šventė, — sumurmėjo ji.

Ji ėmė klausyti pranešimų; kai kuriuos ištrynė, kai kuriuos išsaugojo.

„Panele Bristou, čia Ketė Star. Aš esu *U.S. Report* žurnalistė. Rašau straipsnį apie neseniai Kalifornijoje pagrobtas ir nužudytas moteris, kurios mirė panašiomis aplinkybėmis kaip ir tos, kurias nužudė Džordžas Alenas Peris. Kadangi jums vienintelei pavyko pasprukti nuo Perio, norėčiau su jumis pasikalbėti. Galite susisiekti su manimi mobiliuoju telefonu arba elektroniniu paštu. Mano numeris...“

Fiona spustelėjo *trinti*.

— Nesulauksi.

Jokių žurnalistų, jokių interviu, jokių TV kamerų ar mikrofonų. Gana.

Vos tik ji atsipūtė, pasigirdo kitas pranešimas.

„Panele Bristou, čia Ketė Star iš *U.S. Report*. Artinasi diena, kai turėsiu atiduoti straipsnį, todėl labai svarbu, kad mes pasikalbėtume kaip galima greičiau..."

Fiona vėl spustelėjo *trinti*.

— Velniop tave ir tavo straipsnį, — sumurmėjo ji.

Ji įsileido šunis, ir jų artumas ją nuramino. Tokio pavidalo vakarienė apetito nežadino, tačiau ji prisivertė atsisėsti, pavalgyti ir atlikti tai, ką ir planavo, kol toji žurnalistė nesujaukė jos minčių ir nesukėlė nerimo.

Įsijungė kompiuterį, nenoromis paragavo vištienos apkepo. Kad pagerėtų nuotaika, nusprendė pirmiausia atsiversti kurorto tinklalapį — ir netrukus su nekantriu jauduliu nagrinėjo jį.

Karštų akmenų masažas, parafino kaukės kūnui, šampano ir ikrų kaukės veidui. Jai norėjosi visko. Dabar.

Fiona apžiūrėjo vidaus baseiną, meditacijos kambarius, parduotuves, sodus, gražiai apstatytus svečių kambarius. Yra netgi dviejų aukštų trijų miegamųjų „vila".

Ji užmerkė vieną akį ir dirstelėjo į kainą. Susiraukė.

Bet padalijus į tris dalis... vis tiek labai brangu.

Užtat joje yra karštas kubilas ir, o Dieve, židiniai vonios kambariuose.

Židiniai. Vonios. Kambariuose.

O jau vaizdas — kriokliai, kalnai, sodai...

Neįmanoma, priminė ji sau. Gal kai išloš loterijoje.

— Gera pasvajoti, — tarė ji šunims. — Taigi jau žinome kur. Dabar nuspręskime kada.

Ji atsivertė savo darbo kalendorių, paskaičiavo, pabandė sukeisti vietomis, perskaičiavo, perkėlė užsiėmimus į kitas dienas.

Apsisprendusi išsirinko dvi geriausias galimybes ir parašė laiškus Silvijai ir Mai.

— Mums pavyks, — nutarė ji, ir perėjo prie gautų laiškų. Vienas buvo nuo žurnalistės.

Panele Bristou,

man nepavyko susisiekti su jumis telefonu. Radau šį adresą jūsų šunų mokyklos tinklalapyje. Kaip jau paaiškinau, rašau straipsnį apie Kalifornijos nužudymus, kurie labai primena Perio metodus. Kadangi jūs buvote pagrindinė liudytoja Perio teismo procese, kuris baigėsi kaltinamuoju nuosprendžiu, jūsų komentarai būtų labai vertingi.

Aš negaliu parašyti išsamios ar tikslios istorijos apie Perį neįterpdama jūsų išgyvenimų ir informacijos apie Gregorio Norvudo nužudymą, po kurio buvo sučiuptas Peris. Norėčiau pasikalbėti su jumis asmeniškai prieš atiduodama straipsnį spausdinti.

Fiona ištrynė laišką ir visus jos kontaktus.

Tada neišlaikiusi padėjo galvą ant stalo.

Ji turi teisę pasakyti ne. Turi teisę nebegrįžti į tą siaubingą metą. Turi teisę atsisakyti pašerti dar vieną istoriją apie mirtį ir netektį.

Prisiminimai negali prikelti ir neprikels Grego. Jie niekuo nepadės toms dviem moterims ar jų liūdinčioms šeimoms.

Ji pradėjo naują gyvenimą ir tikrai turi teisę į privatumą.

Fiona atsitiesė ir išjungė kompiuterį.

— Eisiu, pamirksiu vonioje, išgersiu tos kvailos arbatos. Ir žinot ką? Užsakysiu tą prakeiktą vilą. Gyvenimas toks velniškai trumpas.

Aštuntas skyrius

NORS PAMOKOS PAKELDAVO Fionai nuotaiką, įtampa neišsisklaidė, vis priminė jai praeitį ir netekties skausmą.

Ketė Star, tikra įkyruolė, paskambino iškart po aštuntos ryto.

Žvilgtelėjusi į skambintojo numerį, Fiona leido atsiliepti atsakik-

liui. Ji ištrynė pranešimą nė neišklausiusi, tačiau skambutis užgulė širdį it akmuo.

Jos mokiniams reikia jos viso dėmesio, priminė ji sau.

Saimonas vėlavo. Na, žinoma. Jis pasirodė, kai kiti jau kartojo pagrindinius elementus.

— Tiesiog prisidėk, — šaltai tarė ji. — Jei mes ne per daug trukdome tavo įtemptai dienotvarkei.

Ji nuėjo prie kitų mokinių, kiekvienam atskirai parodydama, kaip nuraminti pernelyg judrų danų veislės dogą, kuris žadėjo užaugti į stambų šunį, kad šis nešokinėtų, o žvitrus šnauceris liautųsi uostinėjęs tarpkojus.

Kai jie ėmė dirbti be pavadėlių, ji atsiduso pamačiusi, kaip Nasrai nudūmė paskui voverę — ir sukėlė visuotinę paniką.

— Nesivykit jų! — Fiona susiėmė už galvos, Nasrams ėmus ryžtingai kopti į medį paskui voverę. — Pakvieskit atgal. Duokite komandą „atgal", paskui „sėdėt". Noriu, kad visi šunys grįžtų prie šeimininkų ir susėstų.

Tam, ko ji norėjo, reikėjo laiko ir kantrybės — ir praktikos.

Ji pakartojo komandas sėdėti ir likti vietoje, individualiai ir grupėje, nepamiršdama nutaisyti atsainaus tono, kai reikėdavo kreiptis į Saimoną.

Užsegus pavadėlius, Fiona pakartojo „stot" ir „gult" komandas.

Grupė, kuri paprastai pralinksmindavo ją ir sušildydavo, šį kartą sukėlė buką galvos skausmą.

— Ir toliau gerai darbuokitės. — Ji išspaudė šypseną. — Nepamirškite: teigiama motyvacija, praktika ir žaidimai.

Kaip visuomet ji sulaukė komentarų ir klausimų, turėjo išklausyti vieną kitą istoriją. Fiona klausėsi, atsakinėjo, glostė ir gyrė. Tačiau nejautė jai įprasto malonumo.

Kai Saimonas paleido Nasrus pabėgioti su jos šunimis, aiškiai delsdamas išvažiuoti, Fiona nusprendė: gerai. Ji išsiaiškins su juo ir išbrauks iš savo sąrašo vieną problemą.

— Kokia širšė šiandien tau įgėlė į užpakalį, — pasakė jis, nespėjus jai prasižioti.

— Atsiprašau?

— Girdėjai. Ir atrodai sumautai.

— O, liaukis, kam tie perlai.

— Ar tas tipas Kalifornijoje nužudė dar ką nors?

— Nežinau. Kodėl turėčiau žinoti? Tai neturi nieko bendra su manimi. — Ji susikišo rankas į bluzono kišenes. — Man gaila tų moterų, jų šeimų, bet aš čia niekuo dėta.

— Kas ginčijasi? Tu nesiklausei, kai Laris ėmė pasakoti, kaip jo šaunusis sargis išmoko atidaryti duris, ar kai Diana rodė tau nuotrauką, kurioje jos mažylis piešia kreidutėmis ant buldogo. Sakyčiau, tau tai nebūdinga. Tai kas atsitiko?

— Klausyk, Saimonai, vien todėl, kad pabučiavau tave — lyg ir...

— Lyg ir?

Ji sukando dantis.

— Dar nereiškia, kad privalau dalytis su tavimi savo išgyvenimais ar aiškinti, kodėl mano bloga nuotaika.

— Man vis dar neaiškus tas „lyg ir“ — ką tai galėtų reikšti?

— Išsiaiškink. Mes esame kaimynai, o tu šiuo metu dar ir mano klientas. Viskas.

— Tu tikrai blogai nusiteikusi. Ką gi, mėgaukis tuo.

Jis sušvilpė šuniui, kuris, žinoma, parsivedė visą gaują.

Kai Saimonas pasilenkė pagirti Nasrų, Fiona atsiduso.

— Jis puikiai vykdo šią komandą. Vis dar nelabai supranta „lik vietoje“, bet šiaip jam puikiai sekasi.

— Per pastarąsias porą dienų jis nesuėdė nieko, dėl ko turėčiau jaudintis. — Saimonas užsegė pavadėlį. — Iki.

Jis buvo netoli automobilio, kai ji pašaukė jį.

Ji neplanavo to, negalėjo suprasti, kodėl taip padarė. Vis dėlto...

— Gal nori pasivaikščioti? Man reikia pasivaikščioti.

— Pasivaikščioti? Kur?

Ji mostelėjo ranka.

— Vienas iš privalumų gyvenant miške yra tai, kad gali jame pasivaikščioti.

Jis gūžtelėjo pečiais ir pasuko atgal.

— Geriau laikyk jį už pavadėlio, — pasakė ji. — Kol nebūsi tikras, kad jis klauso „stok" komandos. Jam gali šauti į galvą vytis triušį ar stirną — dar pasiklys. Nagi, berniukai, eime pasivaikščioti.

Jos šunys smagiai išsirikiavo, tada puolė į priekį. Nasrai įtempė pavadėlį.

— Palaukit! — šūktelėjo Fiona. Šunys sustojo, o paskui, kai Nasrai prisivijo, jau bėgo lėčiau.

— Jis manosi esąs vienas iš dičkių. Jam į naudą toks pasivaikščiojimas, tegu tyrinėja naujas teritorijas, išmoksta gerbti pavadėlį, klausyti tavęs.

— Ar čia dar viena pamoka?

— Tik palaikau pokalbį.

— Ar tu kada nors kalbi apie ką nors kita, išskyrus šunis?

— Taip. — Susierzinusi ji susikūprino ir trumpam nutilo. — Tiesiog šią akimirką nieko negaliu sugalvoti. Greičiau ateitų pavasaris. Štai, dar viena tema. Galiu skųstis oru. Bet šiandien graži diena, todėl sunku skųstis. Vis dėlto norėčiau, kad greičiau atšiltų, noriu, kad būtų šviesu iki dešimtos. Noriu apsodinti daržą ir vaikyti iš jo stirnas bei triušius.

— Kodėl tiesiog nepasistatai tvoros?

— Tada neturėsiu malonumo ir pramogos vaikyti stirnų ir triušių? Jie šunų nebijo, ir tai mano kaltė, nes išmokiau savo berniukus nesivaikyti. Oi. Vėl kalbu apie šunis. Kaip gardžiai čia kvepia.

Ji giliai įkvėpė pušų aromato ir apsidžiaugė pajutusi, jog galvos skausmas sklaidosi.

— Man patinka šios šviesos, šešėliai. Norėjau būti fotografe, nes mėgstu šviesas ir šešėlius, žmonių veidus, jų judesius. Bet nepavykdavo padaryti labai gerų ar įdomių nuotraukų. Paskui norėjau būti rašytoja, bet net pati sau pasirodžiau nuobodi, todėl irgi mečiau. Nors man patinka rašyti — internetinį dienoraštį, naujienraščiui, arba nedidelius straipsnius tema, kuria dabar negaliu kalbėti. Dar norėjau būti lengvosios atletikos trenere, bet... tikriausiai neturėjau tikro noro. Nežinau, ar būtina turėti pašaukimą, kai esi dvidešimties? Kodėl nieko nesakai?

— Nes tu niekaip neužsičiaupi.

Fiona giliai iškvėpė.

— Tu teisus. Tauškiu nesąmones, nes nenoriu galvoti. Ir tave pasikviečiau, kad nepradėčiau galvoti ar niūroti. Mano nuotaika nėra bloga. Tiesiog kai kas mane slegia, o tai visiškai kas kita.

— Man atrodo visiškai taip pat.

— Tu kietašiknis, Saimonai. Ši savybė neturėtų būti patraukli.

Jie išėjo į laukymę, kur virš galvų siūbavo ir dūsavo medžiai, didžiuliai kaip milžinai, savo viršūnėmis beveik liesdami dangų.

— Kodėl Orkose? Kodėl nusprendei čia gyventi? — paklausė ji.

— Čia ramu. Man patinka būti prie vandens. Palaikyk.

Jis įbruko jai pavadėlį ir nuėjo prie didžiulio susisukusio kelmo, kyšančio iš neaukštos smulkios žolės.

Jai stebint, jis apėjo jį, pritūpė, pabeldė.

— Čia tavo žemė?

— Taip. Mes dar netoli nuėjome.

— Aš jo noriu. — Jo akys, seno aukso spalvos su švytinčiais raibuliais ir taškeliais, trumpam nukrypo į ją. — Ar galiu jį pasiimti?

— Tu nori... kelmo?

— Taip. Sumokėsiu, jei jau tokia godi.

— Kiek? Aš važiuoju į kurortą.

Fiona priėjo arčiau, mėgindama įžiūrėti tai, ką mato jis.

— Sisiok kur nors kitur, — Saimonas stumtelėjo Nasrus, kai šis ėmė tūptis. — Dešimt dolerių.

Ji paniekinamai purkštelėjo.

— Jis tiesiog stovi čia. Tau jis nereikalingas, o aš jį išraučiau ir išsitempčiau. Dvidešimt, bet tai viskas.

— Atsodink. Pasodink į duobę kitą medelį, ir būsim atsiskaitę.

— Sutarta.

— Ką tu su juo darysi?

— Ką nors.

Fiona apžiūrėjo jį, apėjo ratu, bet matė tik kažkada per audrą nulūžusio medžio kelmą.

— Norėčiau ir aš taip matyti. Žiūrėti į kelmą ir matyti ką nors gražaus.

Jis vėl pažiūrėjo į ją.

— Tu pažiūrėjai į tą šunį ir kažką pamatei.

Ji nusišypsojo.

— Gražiai pasakei. Dabar tikriausiai graušiuos, kad buvau bjauri.

— Keista tavo skalė, Fiona. Tu „lyg ir" pabučiavai mane, nors mes susirakinome kaip spaustuvai. Bjauri, nors tiesiog liepei nesikišti į ne savo reikalus.

— Aš rėkiau ant tavęs mintyse.

— O, dabar aš sugniuždytas.

— Aš galiu būti bjauri. Šiurkšti ir bjauri, ir visai dėl to nesigraužti. Tačiau tam turi būti priežastis. Tu tik paklausei, kas negerai. Gali pasiimti tą kelmą, kada panorėsi.

— Per kitas porą dienų. — Jis atsistojo, apsidairė, norėdamas įsiminti vietą. Tada pažiūrėjo į ją. — Galėtum tiesiog išsilieti.

— Eime.

Ji truktelėjo pavadėlį, priversdama Nasrus atsistoti šalia, paskui leido jam išsiveržti į priekį ir sulaikydavo tik tuomet, kai jie imdavo lakstyti tarp medžių ar apeidavo tylaus upeliūkščio vingį.

— Mane persekioja viena žurnalistė, — pradėjo ji. — Skambina, rašo elektroninius laiškus. Aš su ja nesikalbu — tiesiog ištryniau visus pranešimus.

— Ko ji nori?

— Pasikalbėti apie Perį — dėl tų dviejų moterų Kalifornijoje. Ji rašo straipsnį. Suprantu, toks jos darbas. Bet aš turiu teisę atsisakyti, nebekurstyti tos ugnies. Vienintelė auka, kuriai pavyko pasprukti — štai kaip ji mane pavadino. Aš ne auka, ir mane erzina, kai mane šitaip vadina. Aš jau savo atsiėmiau tada.

— Tai ir toliau trink pranešimus.

— Atrodo paprasta — taip ir darysiu — bet ne viskas taip paprasta.

Galvos nebeskauda, suvokė ji, tik skausmą sukėlę pyktis ir neviltis vis dar smaigsto savo spygliais.

Mažais, aštriais ir kibiais.

— Kai visa tai atsitiko, prokuroras ir policija kaip įmanydami

saugojo mane nuo žiniasklaidos. Jie nenorėjo, kad duočiau interviu — Dievas mato, aš irgi nenorėjau. Bet tokia istorija? Sensacija, ar ne? Jie vis skambino, kalbino mane pažinojusius žmones — netgi žmones, kurie pažinojo mane pažinojusius žmones. Spaudė sultis. — Ji nutilo ir žvilgtelėjo į jį. — Tikriausiai supranti, nes susitikinėjai su Nina Ebot.

— Susitikinėjau per daug gražus žodis.

— O dabar mėgsti tylias salas.

— Tai nesusiję. Be to, ne aš lieju savo blogą nuotaiką.

Ne mano reikalas, pagalvojo Fiona. Ką gi, jis teisus.

— Gerai. Po Grego mirties vėl viskas prasidėjo iš naujo. Paskui teismas. Aš nenoriu turėti nieko bendra su tuo, kas vyksta dabar, todėl vėl pykstu, o pyktis verčia mane bjaurėtis savimi. Nes dvylika prieš mane ir Gregas po manęs mirė. O aš ne. Išsisukau be menkiausio įbrėžimo, o jie sako, kad esu auka arba didvyrė. Jie klysta abiem atvejais.

— Taip, jie klysta. Tu išgyvenusioji, o tai sunkiau.

Ji sustojo ir pažiūrėjo į jį.

— Kaip čia yra, kad tu supranti? Tai kažkokia paslaptis.

— Viskas parašyta tavo veide. Tavo akyse. Jos tokios ramios, tokios skaidrios. Galbūt todėl, kad jau tiek daug matei. Turi savo žaizdų. Gyveni su jomis. Tai neturėtų atrodyti patrauklu.

Kitu atveju Fiona būtų nusišypsojusi, išgirdusi atgal jai metamus jos pačios žodžius, tačiau jie suvirpino jai širdį.

— Kas tarp mūsų yra, Saimonai?

— Greičiausiai šioks toks karštis.

— Greičiausiai. Aš nesimylėjau jau beveik dešimt mėnesių.

— Gerai, darosi karščiau.

Ji nusijuokė.

— Dieve, aš tikrai pasijutau geriau. Tačiau sakydama, kad nesimylėjau dešimt mėnesių, norėjau pasakyti, kad galiu ir dar palaukti — nieko tokio. Mes abu gyvename saloje — turime bendrą pažįstamą, Silviją. Man patinka tavo šuo, ir šiuo metu aš esu jo komandos dalis. Man reikia pagalvoti, ar seksas su tavimi būtų tiesiog malonus atsipalaidavimas, ar sukeltų dar daugiau komplikacijų.

— Malonus nebūtų. Malonumas yra valgyti sausainius su pienu.

— Pasitikėjimas. Man patinka savimi pasitikintys žmonės. Kadangi nesiruošiu mylėtis su tavimi miške, ypač kai iki saulėlydžio liko apie dvidešimt minučių, manau, mes saugūs. Tai kodėl tau trumpai nesupažindinus manęs su galimomis būsimomis pramogomis?

Jis ištiesė ranką ir pavyniojo jos plaukus aplink savo kumštį.

— Tau patinka gyventi ant bedugnės krašto?

— Ne, tikrai nepatinka. Mėgstu pastovumą ir tvarką, todėl man tai neįprasta.

Jis truktelėjo ją už plaukų, pakankamai, kad pakeltų jos veidą ir pritrauktų jos lūpas prie savųjų.

— Tu ieškai malonumo.

— Nieko aš neieškau.

— Aš irgi, — tarė jis, panaikindamas likusį atstumą.

Ji to prašėsi ir manėsi esanti pasiruošusi. Tikėjosi greito smūgio, karščio ir aistros proveržio, kuris nuvilnytų per kūną iki smegenų.

Tačiau jis lėtu, nuginkluojančiu bučiniu palietė jos lūpas, ir šis bučinys privertė aptirpti jos kūną ir aptemdė smegenis. Ji atsiduso ir apkabino jį pasiduodama jo gundymui.

Jis traukė ją vis giliau, pamažu didindamas karštį, kurį jie abu pripažino, laipsnis po laipsnio, todėl kai atėjo lemiama akimirka, ji pasijuto bejėgė.

Pasaulis išnyko — miškas, dangus, gilėjantys šešėliai. Liko tik susiliejusių lūpų stebuklas, kūnas prie kūno ir vis stiprėjantis troškimas joje.

Netgi kai jis ėmė trauktis, ji prisitraukė jį atgal ir vėl giliai pasinėrė.

Ji sekino jo savitvardą. Tasai atsidavimo ir reikalavimo derinys trukdė jam nustatyti toną ir greitį. Ji prasiskverbė per giliai, atidarė duris, kurias jis buvo pasiryžęs laikyti užrakintas, ir jis nebežinojo, kas čia vadovauja.

O kai jis norėjo atsitraukti, nustatyti tam tikrą atstumą, ji atsiviliojo jį atgal.

Minkštos lūpos, lankstus kūnas ir kvapas — kažkoks žemiškas ir saldus. Kaip ir jos skonis — nenusakomas, tačiau kuriam visiškai neįmanoma atsispirti.

Jis buvo praradęs daugiau nei laimėjęs, kai ėmė loti Nasrai — iš nevaldomo džiaugsmo ir noro prisidėti prie linksmybių.

Šį kartą jie atsitraukė kartu.

Fiona uždėjo ranką šuniui ant galvos. — Sėdėt, — paliepė ji. — Geras šuo.

Nebe tokios ramios, pagalvojo Saimonas, pažiūrėdamas jai į akis. Nebe tokios skaidrios.

— Nesugalvoju, ką čia protingo pasakius, — tarė ji jam. Tada pakvietė savo šunis, o pavadėlį padavė Saimonui. — Geriau jau grįžkime. Jis, chm, geriau klauso su pavadėliu. Čia nauja teritorija, daug dėmesį traukiančių dalykų, bet jis klauso gana gerai.

Grįžta į saugią zoną, pagalvojo Saimonas, prie kalbų apie šunis. Svarstydamas, kaip ji elgsis toliau, jis nieko neatsakė.

— Norėčiau pamokyti jį kitų įgūdžių ir elgesio. Gal kokį papildomą pusvalandį per savaitę, po dešimt ar penkiolika minučių. Porą savaičių, be užmokesčio. Paskui, jei tau patiks, kaip jam sekasi, galėsime aptarti užmokestį.

— Tai būtų tarsi įvadas į galimas būsimas pramogas?

Ji akies krašteliu nužvelgė Saimoną, tada nusisuko.

— Galima sakyti. Jis greitai mokosi, turi tinkamą charakterį... Kaip kvaila. Kokia aš bailė. Aš norėjau pabučiuoti tave ir išsiaiškinti, ar anas kartas buvo tik atsitiktinumas, bet, pasirodė, ne. Jaučiu stiprų fizinį potraukį, kokio jau seniai nejaučiau.

— Maždaug dešimt mėnesių?

Ji raustelėjo, bet paskui nusišypsojo. Ne droviai, o linksmai.

— Tiesą sakant, ilgiau. Kad išgelbėčiau mus abu nuo nesmagių smulkmenų, pasakysiu tik tiek, kad tas paskutinis kartas daugeliu atžvilgių buvo nesėkmingas. Bet vis tiek įsiskaito, ir verčia mane galvoti, kad galbūt jaučiu tokį potraukį dėl to, jog beveik dešimt mėnesių nesimylėjau. O tai savo ruožtu verčia mane būti atsargią. Sekso reikaluose aš nesu drovuolė, tačiau labai nenorėčiau pakartoti to, kas pasirodė esanti klaida.

— Teiki pirmenybę pastovumui ir tvarkai.

Ji susibruko rankas į kišenes.

— Aš per daug kalbu, o tu per gerai klausaisi. Pavojingas derinys.

— Kam?

— Kalbėtojui. Supranti, tu sudarai įspūdį, jog nelabai kreipi dėmesį, kad tau nelabai įdomu. Bet tu kreipi dėmesį. Nesi labai bendraujantis, tačiau gerai įsidėmi detales. Labai klastinga, sakyčiau. Tu man patinki. Bent jau aš taip manau. Nedaug ką žinau apie tave, nes tu mažai kalbi. Žinau, kad turi šunį, nes tau jį padovanojo tavo motina, o tai sako man, jog myli savo motiną arba bijaisi jos rūstybės. Gal ir viena, ir kita.

Jie ėjo tylėdami visas trisdešimt sekundžių.

— Patvirtink arba paneik, — spyrė ji. — Nemanau, kad tai kažkokia gili, juoda paslaptis.

— Aš myliu savo motiną ir, kai įmanoma, vengiu jos rūstybės.

— Na, matai, nebuvo taip sunku. O tėvas?

— Jis myli mano motiną ir, kai įmanoma, vengia jos rūstybės.

— Tu tikriausiai supranti, kad kuo mažiau kalbi, tuo žmonėms smalsiau?

— Puiku. Tai gali padėti verslui.

— Vadinasi, tavo darbas yra tavo verslas.

— Žmonės moka tau, o valdžia atsiima savo dalį. Tai verslas.

Dabar ji jį prigriebs, kad ir koks slidus būtų.

— Bet ne verslas tau svarbiausia, antraip būtum pardavęs man spintelę.

Jis tylėjo, kol jo šuo surado pagalį ir ėmė strakalioti it pamišęs.

— Tu to niekad nepamirši.

— Tai buvo arba meniško temperamento demonstravimas, arba kietakaktiškumas. Įtariu, kad šiuo atveju — pirmasis, nors taip pat numanau, kad ir pastarasis tau nesvetimas. Beje, aš vis dar norėčiau ją pirkti.

— Ne. Tau reikėtų naujo krėslo verandoje. Tas, kurį turi, bjaurus.

— Ne bjaurus, o praktiškas. Ir jį reikia perdažyti.

— Kairysis porankis persimetęs.

Ji išsižiojo paprieštarauti, bet suvokė, jog nežino.

— Galbūt. Tačiau tai tik dar kartą įrodo, pone Paslaptingasis, kad jūs pastebite detales.

— Aš pastebiu prastą darbą ir deformuotą medieną. Padarysiu tau krėslą mainais į pamokas su viltimi, kad sudeginsi tą bjaurią kėdę.

— Gal ji turi sentimentalią vertę.

— Tikrai?

— Ne, nusipirkau ją sendaikčių turguje prieš keletą metų už dešimt dolerių.

— Sudegink. Ir išmokyk šunį ko nors įdomaus.

— Sutarta. — Išėjus iš miško, Fiona pažvelgė į dangų. — Darosi vėsu. Ko gero, tikrai teks užkurti židinį. Jaukus židinys, taurė vyno — žinoma, negalėsiu ištraukti butelio iš tos gražios spintelės, bet išgyvensiu. Ir tavęs irgi nekviesiu.

— Negi manai, kad jei norėčiau užbaigti tai, ką pradėjome miške, aš laukčiau pakvietimo?

— Ne, — ištarė ji po akimirkos. — Tokį elgesį turėčiau traktuoti kaip arogantišką ir atstumiantį. Nesuprantu, kodėl taip negalvoju. O kodėl tu nenori užbaigti to, ką pradėjome miške?

Jis nusišypsojo jai.

— Dabar galvosi apie tai, ar ne? Man patinka tavo namas.

Suglumusi ji pažiūrėjo į namą.

— Mano namas?

— Jis nedidelis, šiek tiek įmantrus ir labai tinka šiai vietai. Pietinėje pusėje galėtum pristatyti soliariumą. Jis pagyvintų architektūrą, praplėstų tavo virtuvę ir įleistų daugiau šviesos. Nesvarbu. O dabar padaryk sau paslaugą ir netikrink elektroninio pašto ir pranešimų. Šunį ir kėdę atvešiu po poros dienų.

Ji susiraukusi nulydėjo jį ir šunį akimis. Saimonas atsegė pavadėlį, įkėlė Nasrus į vidų, kur šis išdidžiai atsisėdo įsikandęs pagalį.

JIS TURĖJO KĄ VEIKTI — savo darbą, šunį, pusiau iškeptą mintį apsisodinti daržą — tik tam, kad įsitikintų, ar sugeba. Kas dvi dienas, priklausomai nuo oro, važiuodavo pasivažinėti su Nasrais vingiuotais ir banguotais salos keliais.

Rutina arba rutinos nebuvimas buvo būtent tai, ko jis ieškojo dar pats iki galo nesuvokdamas, ko ieško.

Jam patiko turėti dirbtuves vos už kelių žingsnių nuo namo, kur jis galėjo pradėti darbą anksti arba dirbti iki vėlumos — kaip jam šaudavo į galvą. Ir nors pats tuo stebėjosi, jam patiko šuns draugija — darbe, per pasivaikščiojimus, pasivažinėjimus.

Jis su malonumu dažė supamąjį krėslą su plačiais porankiais ryškiai mėlyna spalva. Nors Fiona mėgsta švelnias, subtilias spalvas, jos asmenybė yra ryški ir traukianti akį. Ji gerai atrodys šiame krėsle.

Ji tikrai gerai atrodo.

Jis tikėjosi nuvešiąs jai krėslą ir šunį šią popietę. Nebent užsimirštų bedirbdamas.

Laimė, galvojo jis gerdamas verandoje rytinę kavą, yra kur užsimiršti. Reikia pagaminti sekciją užsakovui iš Takomos, dar porą krėslų. Sau ketino pasigaminti lovą, Fionai pradėjo daryti spintelę.

Galbūt.

Reikia parsigabenti tą kelmą — ir tai turėtų padaryti šiandien. Pasikalbės su Gariu — šunų paklusnumo mokyklos bendramoksliu ir vietiniu fermeriu — ar jis vis dar galėsiąs padėti jam su grandine ir krautuvu.

Švilptelėjęs šuniui — ir kvailai apsidžiaugęs, kai šis tučtuojau atidūmė pas jį — Saimonas įėjo į vidų. Antrą puodelį išgers skaitinėdamas internete *U.S. Report*, kaip kad darė prieš dvi dienas.

Jis jau buvo bepradedąs manyti, kad žurnalistė atsisakė straipsnio, nes Fiona neparodė noro bendradarbiauti.

Bet šį kartą jis rado jį, su riebia antrašte:

BAIMĖS ATGARSIAI

Pagrindinę vietą straipsnyje užėmė dviejų moterų — tiksliau, dar merginų, pagalvojo jis — nuotraukos. Iš visko sprendžiant, čia žurnalistė buvo padariusi namų darbus — jų gyvenimai, paskutinės valandos prieš dingimą bei vėlesnė paieška ir kūnų radimas buvo detaliai aprašyti.

Perio nuotrauka sukėlė nemalonų jausmą. Toks paprastas — sakytum, vidutinio amžiaus vyras iš gretimo buto. Istorijos mokytojas ar draudimo agentas, vyrukas, auginantis pomidorus savo darže. Bet kas.

Tačiau Fionos nuotrauka privertė jį sustingti.

Ji plačiai šypsojosi, kaip ir tuzinas kitų, kurioms nepavyko pabėgti. Jauna, gaivi, graži.

Kitoje nuotraukoje, kur ją lydi į teismo salę pro susispietusius reporterius, ji visiškai neatpažįstama. Galva nuleista, akys negyvos, veidas sunykęs.

Straipsnyje buvo aprašytas jos pabėgimas, sužadėtinio nužudymas ir trumpai pridurta, kad su Bristou susisiekti nepavyko.

— Bet tai tavęs nesustabdė, — sumurmėjo Saimonas.

Vis dėlto žmonės dirba savo darbą, galvojo jis. Žurnalistai rašo. Protingiausia, ką gali padaryti Fiona — ignoruoti.

Jį kankino noras jai paskambinti, toks įkyrus, kad net ėmė nieztėti tarp menčių. Pamiršk tai, įsakė jis sau — ir palik ją ramybėje.

Jis paskambino Gariui ir susitarė dėl kelmo ištraukimo. Kurį laiką pažaidęs su Nasrais — jie abu ėmė suprasti, kaip tai reikia daryti — jis nuėjo į dirbtuves.

Saimonas ėmėsi sekcijos. Pagalvojo, kad bus geriau, jei atidės spintelės gamybą, kol galvoje išnyks išsigandusios ir sielvartaujančios Fionos veidas.

Iškart po pietų jis nusprendė pailsėti ir išėjo pasivaikščioti paplūdimiu, kur Nasrai sugebėjo rasti negyvą žuvį.

Po neišvengiamo dušo — reikia būtinai nupirkti tam prakeiktam šuniui vonią — Saimonas nusprendė nuvežti keletą mažesnių daiktų Silvijai. Jis sudėjo į dėžę pjaustymo lenteles, medines žvakides, vazas, dubenis ir viską sukrovė — kartu su šunimi — į furgoną.

Jis susitiks su Gariu, išraus kelmą ir, turėdamas su savimi prekes, negalės užsibūti pas Fioną.

Saimonas nustebo, o Nasrai siaubingai nuliūdo jos neradę namuose. Šunų irgi. Galbūt ji išėjo pasivaikščioti.

Nasrai pagyvėjo atvykus Gariui su jo žvitriu koliu Buču.

Garis, užsitraukęs ant žilstančių plaukų kepurę, su storais aki-

niais, dengiančiais jo išblukusias žalias akis, stebėjo besiuostinėjančius šunis.

— Tai bent porelė, — tarė jis.

— Tikrai. Fionos nėra namuose, bet aš jai sakiau, kad atvažiuosiu kelmo.

— Treniruojasi su būriu parke. Jie tai daro kartą per mėnesį. Kad neprarastų įgūdžių, supranti? Tikriausiai išlėkė sulig pirma šviesa. Tai ką, iškraunam krautuvą ir važiuojam tavojo kelmo. Ką, po galais, tu su juo darysi?

— Niekad nežinai, kada gali prireikti.

— Tai jau tikrai, — sutiko Garis.

Jie nuleido rampą, ir Garis nurideno krautuvą. Pasikrovę abu šunis, jie nupapsėjo į mišką.

— Ačiū už pagalbą, Gari.

— Didelio čia daikto, velniai rautų. Graži diena pabūti lauke.

Tikrai, pagalvojo Saimonas. Pakankamai šilta, saulėta, su artėjančio pavasario ženklais. Šunys lekavo apimti pašėlusio džiaugsmo, o nuo Gario sklido lengvas mėšlo — trąšų — kvapas.

Privažiavus kelmą, Garis iššoko, apėjo jį ratu ir pasikasė pakaušį.

— Tai šito nori?

— Aha.

— Tada raukim. Kartą pažinojau vieną vyruką, kuris iš medžių ruplių skaptavo statulėles. Nieko čia nauja.

Jie ištraukė grandinę, aptarė strategiją, beisbolą, šunis.

Saimonas pririšo šunis prie medžio, kad šie nesimaišytų po kojomis, o Garis ėmė manevruoti krautuvu.

Prireikė geros valandos ir nemažai prakaito, kol jie nutaikė kampą, pritvirtino grandinę, apsuko krautuvą.

— Tvarka! — plačiai šypsodamasis šūktelėjo Saimonas. — Užkabinai! Traukiam!

— Matai, šūdžius, dar priešinosi. — Išrovęs kelmą, Garis įjungė laisvąją eigą. — Gavai savo kelmą.

Saimonas perbraukė pirštinėta ranka per medį, pačiupinėjo storą šaknį.

— O taip.

— Dar nemačiau tavęs tokio patenkinto nuo tada, kai susipažinome. Verčiam jį į kaušą.

Išlingavus iš miško, Garis dirstelėjo į Saimoną.

— Tai ką ketini iš jo daryti?

— Kriauklę.

Garis prunkštelėjo.

— Kriauklę iš kelmo?

— Taip, jos stovą. Galbūt. Jei nusivalys taip, kaip aš tikiuosi. Manau, kad iš šios apskritos ruplės išeitų dubuo. Pridėjus moderniausią įrangą, pusę milijono sluoksnių lako. Taip, galbūt.

— O, čia tau ne statula. Ir kiek norėtum už tokį daiktą?

— Nežinau, bet jei pavyks taip, kaip įsivaizduoju? Galėčiau parduoti už aštuonis.

— Aštuoni šimtai dolerių už kriauklę iš kelmo?

— Tūkstantis.

— Tu maustai mane.

— Sietlo galerijoje? Gaučiau dešimt.

— Dešimt tūkstančių dolerių už kriauklę. Apsišik aukštielninkas.

Saimonas nusišiepė.

— Būtų tokia vienintelė. Kai kas mano, kad tai menas.

— Kai kas vietoj smegenų nešiojasi šūdą. Neįsižeisk.

— Nėra ko įsižeisti, sutinku. Kai baigsiu, pranešiu tau — kad ir kas iš jo išeis. Galėsi pats pažiūrėti.

— Būtinai. Palauk, kol papasakosiu Sju, — tarė jis, kalbėdamas apie žmoną. — Ji nė už ką nepatikės.

Devintas skyrius

KAI JIEDU SU GARIU partempė kelmą namo ir iškrovė, Saimonui dingo noras važiuoti į miestelį. Norėjosi likti ir pažaisti su savo naujuoju žaislu. Jo galvoje jau sukosi pustuzinis galimybių.

Tačiau furgone gulėjo supakuotos ir paruoštos prekės. Jei nenuvažiuos dabar, turės važiuoti vėliau, todėl jis pamalonino Nasrus dar vienu pasivažinėjimu. Šuo iškišo snukį pro pravertą langą, leisdamas vėjui plaikstyti jo ausis.

— Kodėl tu taip darai? — stebėjosi Saimonas. Šunėkas atsakydamas tik suplakė uodega, tad Saimonas irgi iškišo galvą pro langą. — O. Tiesą sakant, visai malonu. Kitą kartą tu vairuosi, o aš gaudysiu vėją.

Jis barbeno pirštais į vairą pritardamas radijui, mintyse tobulindamas, atmetinėdamas ir kurdamas kitus variantus. Fizinis darbas, kūrybinės galimybės, tyras ir paprastas šuns džiaugsmas sukūrė beveik tobulą derinį, ir jis įsuko į miestelį plačiai šypsodamasis. Jis atliks reikalus, grįš namo, apžiūrės medžiagą, išmatuos, tada išeis pasivaikščioti į paplūdimį, kad mintys susigulėtų. Paskui galbūt prie alaus ir picos nupieš kokį eskizą — velniškai gera diena.

Ir tai yra atsakymas į Fionos klausimą, galvojo jis.

Kodėl Orkose?

Vanduo traukė jį — bangų mūša į krantą, plati upė, sraunūs ūpeliukai, tylios įlankos. Tas troškimas ištraukė jį iš Spokano į Sietlą. Jis ir pats miestas — jo stilius, jo atvirumas menui. Naktinis gyvenimas, judėjimas — to jis norėjo tame gyvenimo etape.

Kurį laiką norėjo ir Ninos.

Geri buvo metai. Įdomūs, kūrybingi, sėkmingi. Bet...

Per daug žmonių, per daug judėjimo ir per mažai erdvės.

Jam patiko mintis gyventi saloje. Atskirai, šiek tiek nuošaliai ir apsuptam vandens. Tie nuostabūs vingiuoti keliai, siūlantys nesuskaičiuojamus mėlynai žalius vaizdus, ir dailūs po juos naršantys laiveliai, žali grubios žemės lopiniai, kurie tarsi plūduriuoja mėlynėje.

Jei norisi daugiau, gali nuvažiuoti į miestelį, pavalgyti, pažiūrėti į turistus. Jei norisi vienumos, gali likti namuose — savojoje saloje. O tai, prisipažino jis, jam neįprasta.

Ir todėl, pagalvojo jis žvilgtelėjęs į Nasrus, jo motina primetė jam šunį.

Žiūrėdamas į tas vėjyje plevėsuojančias ausis, jis pripažino, kad jo motina buvo teisi. Ir vėl.

Jis sustojo prie užpakalinių Silvijos krautuvėlės durų ir pakėlė automobilio langą, palikdamas tik trijų colių plyšį.

— Lik čia. Ir nieko negraužk.

Paskutinę minutę jis prisiminė nurodymą *atitraukti dėmesį*, todėl atidarė dėtuvę ir ištraukė iš jos kramtomąjį žaislą.

— Žaisk su juo, — paliepė jis.

Įnešęs pirmąją dėžę, jis užuodė naminio maisto kvapą — šiek tiek aštroką — ir pastebėjo ant prekystalio molinį indą.

Saimonas kyštelėjo galvą į salę. Silvija, daili ir ryški su spalvingu sijonu, kalbėjosi su viena kliente, o jos padėjėja skaičiavo mokamą sumą kitai.

Prekyba klesti, pagalvojo jis. Dar vienas pliusas dienai.

Jis paskubomis pamojavo jai ir ėmė trauktis.

— Saimonai! Pačiu laiku. Čia Saimonas Doilis, — tarė ji klientei. — Saimonai, čia Siuzana iš Beinbridžo salos. Ją domina tavo vyno spinta.

Silvija akinamai nusišypsojo jam ir subtiliai davė ženklą prieiti.

Šios dalies jis nekentė. Bet, pakliuvęs į spąstus, prisiartino.

— Ką tik pasakojau Siuzanai, kaip mums pasisekė, kad atsikėlei į Orkas ir eksponuoji savo darbus. Siuzana atvyko čionai vienai dienai kartu su savo seserimi. Irgi pasisekė.

— Malonu susipažinti. — Siuzana ištiesė ranką su nepriekaištingu prancūzišku manikiūru ir geltonu deimantu. — Nuostabus darbas.

— Ačiū. — Jis nusitrynė rankas į džinsus. — Atsiprašau. Dirbau. Tik užvežiau keletą naujų darbų.

— Ką nors įspūdingo?

— Tiesą sakant, šį tą mažesnio.

Priėjo sesuo, laikydama prie ausų skirtingus auskarus.

— Siuzana, kurią porą?

Siuzana pakreipė galvą.

— Abi. Di, čia to dubens, kurį perku Čerės gimtadieniui, autorius, ir būtent nuo jo spintos negaliu atitraukti akių. Saimonas Doilis.

— Labai gražus dubuo. — Di stipriai ir greitomis paspaudė

Saimonui ranką. — Bet ji pirma jį pamatė. Silvija sako, kad galbūt įkalbės jus padaryti dar vieną.

— Saimonas ką tik atvežė šį tą naujo.

— Tikrai? — Di pažiūrėjo į Silviją. — Gal turite dubenų?

— Yra vienas kitas, — prasižiojo Saimonas.

— Einu, išpakuosiu ir pažiūrėsiu, — pasiūlė Silvija.

— Būtų puiku. Aš pirma rinksiuos, — tarė Di, kumštelėdama seseriai.

— Dar viena dėžė liko furgone. Eisiu...

— Ne, ne, pati atsinešiu. — Silvija patapšnojo Saimonui per ranką, tada perspėdama spustelėjo. — Gal papasakok Siuzanai apie spintą? Šiuo metu ji pagrindinis akcentas parduotuvėje, — pridūrė ir paskubomis pasišalino, kol Saimonas nespėjo sugalvoti pasiteisinimo.

Jam labai nepatiko pardavinėti, nes jautėsi tarsi būtų išstatytas vitrinoje kartu su savo kūriniu.

— Man patinka medienos spalva. — Siuzana paglostė medį. — Ir detalės. Ji elegantiška, tačiau neperkrauta ornamentais.

— Ji jums tinka.

Jos veidas nušvito.

— Kaip sumaniai pasakėte.

— Pasakyčiau, jei ir netiktų. Jums patinka santūrumas ir unikalumas. Jums nesvarbu, kad ji nepraktiška, tačiau jaustumėtės laimingesnė, jei ją būtų galima naudoti pagal paskirtį.

— Dieve, jūs pataikėt į dešimtuką. Psichologas medžio apdirbėjas, — nusijuokė Di. — Geriau jau pirk ją, Siuzana. Tai karma.

— Galbūt taip ir yra. — Siuzana atidarė dureles ir ištraukė vieną stalčių. — Lygus kaip šilkas. Aš vertinu gerą darbą.

— Ir aš. — Jis pastebėjo, jog Silvija buvo įdėjusi į vidų keletą nuostabių vyno taurių ir porą butelių gero vyno.

— Ar seniai dirbate su mediena?

— Pasak mano motinos, nuo dvejų metų.

— Ne veltui leidote laiką. Silvija sakė, kad atsikraustėte į salą. Iš kur?

Jam ėmė nieztėti odą.

— Iš Spokano per Sietlą.

— Doilis, — sumurmėjo Di. — Man regis, kažkada kažką skaičiau apie jus ir apie jūsų darbus meno skiltyje.

— Gali būti.

Siuzana vėl pakreipė galvą kaip tuomet, vertindama sesers auskarų pasirinkimą.

— Nelabai mėgstate reklamuotis, ar ne?

— Darbas turėtų kalbėti už save.

— Visiškai su tuo sutinku, ir šiuo atveju taip ir yra. Perku.

— Ponios! — pašaukė Silvija nuo durų. — Ateikite į sandėlį. Di, man regis, mes turime tau dubenį. Saimonai, aš atsivedžiau šunį. Tikiuosi, tu nieko prieš. Žinau, užtruksi ilgiau nei ketinai, bet jis taip džiaugėsi matydamas mane.

— Šunį.

— Atsargiai, — tarė Di, kai jos sesuo puolė į sandėlį. — Ji užsimanys ir jį nupirkti. Ji paklaikusi dėl šunų.

Dar gerą pusvalandį Silvija gudravo neleisdama jam pasprukti, o Nasrai leipėjo nuo pagyrų ir glostymų. Galų gale Saimonas susikrovė dėžes į automobilį ir nusprendė, jog visas šis reikalas išvargino labiau nei kelmo rovimas.

Silvija nusitempė jį atgal į sandėlį ir ėmė šokti, o Nasrai loti ir šokinėti.

— Saimonai! Tos dvi moterys nušvietė ne tik šią dieną, jos nušvietė mūsų savaitę! Ir jos dar sugrįš, tikrai sugrįš. Kiekvieną kartą, pasižiūrėjusios į vyno spintą arba vazą, arba į Di dubenį, jos prisimins tave ir parduotuvę. Ir jos sugrįš.

— Pirmyn, būry.

— Saimonai, mes pardavėme darbus vos spėję juos išpakuoti. O spinta? Jei atvirai, maniau, kad ji stovės iki turizmo sezono pradžios. Turi padaryti man dar vieną!

Ji klestelėjo ant nedidelės sofos, kur ką tik vaišino savo klientes vandeniu su citrina.

— Tuomet geriau imsiuos darbo.

— Džiaukis. Tu ką tik uždirbai krūvą pinigų. *Klinkt klinkt.* Ir

mes pardavėme daiktus, kuriais tos dvi damos džiaugsis. Nuoširdžiai džiaugsis. Mano dienai reikėjo kažko, kas pakeltų nuotaiką, ir tai tikrai padėjo.

Ji pasilenkė paglostyti Nasrų.

— Aš nerimauju dėl Fi. Šįryt *U.S. Report* išspausdino straipsnį apie Perį ir tas neseniai įvykdytas žmogžudystes. Nuvažiavau pas ją, bet jos jau nebuvo. Šiandien ji dirba su savo būriu.

— Girdėjau.

— Kalbėjausi su Leina, jos motina. Mes abi nusprendėme neskambinti jai, kol ji treniruojasi.

— Jūs kalbėjotės su jos motina?

— Mudvi su Leina palaikome gerus santykius. Mes abi mylime Fi. Žinau, ji jau bus girdėjusi apie straipsnį, ir žinau, kad jis ją nuliūdino. Galėtum padaryti man didelę paslaugą.

Jam vėl ėmė nieztėti odą.

— Kokią paslaugą?

— Išviriau jai tirštos daržovių sriubos. — Ji mostelėjo į molinį indą. — Ir iškepiau duonos su rozmarinais. Netrukus ji turėtų grįžti namo, jei dar negrįžo. Gal užvežtum jai?

— Kodėl? Jūs pati turėtumėt nuvežti.

— Nuvežčiau. Aš ir planavau, bet man šovė į galvą, kad būtų geriau, jei ją aplankytų kas nors kitas, jos amžiaus žmogus. Ir šis kamuoliukas. — Ji vėl paglostė Nasrus. — Šalia jo sunku liūdėti.

Ji kilstelėjo į jį akis, ir nors jis žinojo, kad ji tai daro tyčia, negalėjo atsispirti.

— Ar pagelbėsi, Saimonai? Aš taip susijaudinu, kai pradedu galvoti, ką jai teko išgyventi. Galiu tik dar labiau pabloginti situaciją. Jausčiausi kur kas geriau, jei žinočiau, kad ji turi gero maisto ir galbūt šiokią tokią draugiją.

KAIP ČIA YRA, mąstė Saimonas, kad kai kurios moterys gali įkalbėti tave pasielgti visiškai priešingai nei tu nori?

Jo motina turi tokį patį gebėjimą. Jis stebi ją, klausosi, bando išsi-

sukti, manevruoti, pergudrauti — o ji lyg niekur nieko gali nukreipti jį visiškai priešinga kryptimi.

Silvija sukirpta iš tokios pačios medžiagos, ir štai jis turi molinį indą, kepalą duonos ir užduotį — apmąstymams skirtas pasivaikščiojimas paplūdimy baigėsi nė neprasidėjęs.

Ar jis turėtų leisti Fionai išsiverkti ant jo peties? Jis nekenčia, kai reikia atkišti petį. Niekada nežino, ką reikia sakyti ar daryti.

Nagi, nagi, raminkis, raminkis. Kokio velnio?

Be to, jei ji turi sveiko proto — o jis tikisi, kad turi — ji turėtų norėti pabūti viena.

— Jei žmonės paliktų vieni kitus ramybėje, — tarė jis šunėkui, — gyventų žymiai geriau. Juk vis tiek visos problemos tik per žmones.

Jis tiesiog paduos jai maistą ir išvažiuos. Kuo greičiau, tuo geriau. Tada bent jau turės laiko apžiūrėti kelmą, išmatuoti ir pamąstyti prie picos ir alaus.

Gal ji dar negrįžusi. Būtų dar geriau. Jis tiesiog paliktų puodą ir kepalą verandoje — ir baigta.

Vos tik jis įsuko į jos kiemą, Nasrai pažvalėjo. Šuo atsisėdo ant sėdynės ir užsikėlė ant prietaisų skydelio letenas. Jis nenuslydo ant grindų, ir tai padėjo Saimonui suvokti, kad per pastaruosius dvi savaites šuo gerokai ūgtelėjo.

Jam tikriausiai reikės naujo antkaklio.

Ištiesęs ranką, pagraibė tarp antkaklio ir kailio.

— Velniava. Kodėl nieko nesakai?

Važiuojant per tiltelį, Nasrų uodega ėmė švytruoti — durys, sėdynė, durys, sėdynė — džiaugsmingu ritmu.

— Malonu, kad nors kažkas džiaugiasi, — sumurmėjo Saimonas.

Automobilis stovėjo prie namo; šunys lakstė kieme.

— Mes neliksime, — perspėjo jis Nasrus. — Tik paduodame ir važiuojame sau.

Pirmiausia jis išleido šunį ir pagalvojo, kad ši diena Nasrams — tarsi šuniška kelionė į Disnėjaus pasaulį: kelmo rovimas su Gariu ir Buču, susižavėjusių moterų dėmesys, o dabar dar ir neplanuotas pasimatymas su žaidimų draugeliais.

Jis iškėlė iš furgono puodą ir duonos kepalą, suvyniotą į foliją.

Fiona stovėjo tarpduryje, nerūpestingai atsirėmusi į staktą. Ir, Saimono nuostabai, šypsojosi.

— Sveikas, kaimyne.

— Buvau užsukęs pas Silviją. Ji paprašė, kad šitą užvežčiau tau.

Ji žengtelėjo artyn, nukėlė dangtį ir pauostė.

— Mmm, tiršta daržovių sriuba. Mano mėgstama. Nešk į vidų.

Ji pasitraukė praleisdama jį ir paliko duris atviras, kaip dažnai darydavo.

Kambaryje traškėjo židinys, sriubos aromatas pasklido ore, o ji kvepėjo mišku.

— Girdėjau, išsivežei savo kelmą.

— Ar pranešė per radiją?

— Gandai sklinda greičiau. Važiuodama namo sutikau Garį ir Sju. Jie važiavo pas sūnų vakarieniauti. Tiesiog padėk viską ant stalo, ačiū. Ketinau atsikimšti alaus, bet Silvijos sriuba prašosi gero raudonojo vyno. Nebent tu norėtum alaus.

Ketinimas atvažiuoti ir išvažiuoti susvyravo nusvertas smalsumo. Gandai tikrai sparčiai sklinda, pagalvojo. Vadinasi, ji turi žinoti ir apie straipsnį.

— Tiks raudonas.

Ji nuėjo prie ilgos siauros spintelės — jai tikrai praverstų vyno spinta — ir išrinko butelį.

— Tai sakai, kriauklė?

— Ką?

— Darysi iš kelmo kriauklę. — Ji atidarė stalčių ir nesirausdama ištraukė kamščiatraukį. — Garis sakė, kad ketini daryti iš kelmo kriauklę. Kelmas kriauklė. Visa sala apie tai kalbės.

— Nes čia maža įvykių. Po poros dienų atsodinsiu medį.

— Gerai.

Kol ji traukė kamštį, jis tyrinėjo jos veidą, bet nematė jokių nerimo ženklų, ašarų ar pykčio. Gal vis dėlto gandų radijas buvo sugedęs.

Ji įpylė vyno, pastatė šildyti sriubą.

— Tegu pašyla kelias minutes, — tarė Fiona, paliesdama jo taurę. — Už soliariumą.

— Už ką?

— Sakei, kad turėčiau pagalvoti apie soliariumą pietinėje pusėje. Išplėsti virtuvę. Kaip tai padaryti?

— A... toji siena. — Jis mostelėjo su taure rankoje. — Ji atlaiko visą apkrovą, tad ją reikia palikti. Galbūt prireiks poros sijų, poros kolonų — kad būtų atvira, tačiau kartu primintų įėjimą. Aną sieną pašalinti, iškelti sijas. Būtų galima išplėsti dešimt ar dvylika pėdų. Galbūt iškelti stogą. Įstatyti stoglangius. Didelis, platus langas leistų tau matyti mišką. Plačių lentų grindys. Užtektų vietos stalui, jei kartais užsimanytum pavalgyti virtuvėje.

— Viskas atrodo taip paprasta, kai tu kalbi.

— Darbo tektų įdėti.

— Gal pradėsiu taupyti centukus. — Ji gurkštelėjo vyno, tada pastatė taurę ir ištraukė iš šaldytuvo indą su alyvuogėmis. — Tu žinai apie straipsnį.

— Akivaizdu, tu irgi.

Fiona išdėjo alyvuoges į negilią lėkštę.

— Džeimsas perskaitė jį prieš mums susitinkant šį rytą ir papasakojo kitiems. Jie taip rūpinosi, kad neprasitartų, jog niekas negalėjo susikaupti. Todėl galų gale papasakojo man, ir tada mes galėjome imtis darbo.

— O tu jį skaitei?

— Ne. Beje, čia užkandis. — Ji pastūmė alyvuoges jo pusėn. — Ne, neskaičiau ir neskaitysiu. Nėra prasmės. Aš negaliu pakeisti to, kas jau atsitiko, ir negaliu pakeisti to, kas vyksta dabar. Žinojau, kad taip bus, taip ir buvo. Rytoj tai bus vakarykštė žinia.

— Neblogas požiūris.

— Sil atsiuntė mano mėgstamos sriubos. Ji manė, kad būsiu nusiminusi.

— Tikriausiai.

Fiona vėl pasiėmė vyną ir bedė į jį laisvąja ranka.

— Tu puikiai žinai, nes ji tau tikrai pasakė — ir įkalbėjo tave atvažiuoti čionai, kad aš nebūčiau viena.

Į vidų it kailių debesis sugriuvo šunys.

— Tu ir taip ne viena.

— Tiesa. — Ji paglostė kiekvieną iš eilės. — Tu irgi manei, kad būsiu nusiminusi — ir tikriausiai nesugebėjai išsisukti nuo Sil.

— O kas nors tai sugeba?

— Nelabai. Aš nusiminusi, tačiau galiu susitvarkyti. Šį mėnesį jau du kartus niūrojau, tad negaliu leisti sau dar vieno karto.

Jis prieš savo valią susižavėjo.

— O ar tam yra limitas?

— Man yra. O dabar suvalgysiu sriubos ir... — Ji atvyniojo foliją. — Mmm, rozmarinų duona. Puikumėlis. Turiu pamotę, kuri gaišo laiką, kad iškeptų jos man, kaimyną, kuris jos atvežė, nors mieliau būtų nevežęs, ir savo šunis. Ko man niūroti. Pavakarieniaukime, pasikalbėkime. Bet paskui važiuosi namo.

— Gundytoja.

Ji vos nepaspringo vynu.

— Negali būti, kad tu taip pasakei.

— Ką pasakiau?

Ji atlošė galvą ir nusijuokė.

— Matai? Taip geriau, nei niūroti. Valgykim.

Ji įpylė jiems sriubos, padėjo ant lentelės duoną ir kliūstelėjo kažkokio padažo į dubenį.

— Žvakės, — tarė ji uždegdama jas, — skirtos ne tik gundyti. Tiesiog žvakių šviesoje maistas atrodo skanesnis.

— O aš maniau, kad aš atrodyčiau gražesnis.

— Tu ir taip gražus. — Ji nusišypsojo, paragavo sriubos. — Už Sil.

— Gerai. — Jis irgi paragavo. — Pala. — Dar kartą paragavo. — Tikrai labai skanu. Kaip Toskanoje.

— Ji apsidžiaugtų tai girdėdama. Mano nuomone, Silvija pernelyg pamėgo sojų varškę ir ryžius. Bet niekas nemoka pagaminti skanesnės itališkos daržovių sriubos už ją. Paragauk duonos.

Jis atsilaužė gabalėlį, pamirkė į sriubą.

— Ji skambino tavo motinai.

— Ak. — Skaidrias mėlynas akis apgaubė susirūpinimas. — Turėjau susiprasti. Vėliau paskambinsiu abiem ir pasakysiu, kad viskas gerai.

— Tu teisi ir dėl duonos. Mano motina irgi kepa duoną. Tai tarsi jos pomėgis.

— Ir aš moku kepti. Nuperki šaldytos tešlos, supjaustai ją ir įmeti į orkaitę.

— Mano firminis patiekalas — šaldyta pica.

— Irgi reikia sugebėti.

Jis vėl ėmėsi valgyti sriubą.

— Visi mano pažįstami, kurie yra išsiskyrę, nekenčia visų suinteresuotųjų pusių. Arba bent jau demonstruoja šaltą panieką.

— Mano tėvas buvo labai geras žmogus. Motina — miela moteris. Tiesiog kažkuriuo metu jie liovėsi buvę laimingi kartu. Taip, buvo ginčų, pykčio, kaltinimų vienas kitam, tačiau iš esmės jie taikiai išsprendė situaciją — kiek tai įmanoma tokiais atvejais. Kurį laiką gali nežmoniškai skaudėti. Bet po kurio laiko skausmas išblėsta, ir, kadangi jis buvo labai geras žmogus, o ji — miela moteris, jiedu vėl surado laimę. Ir, keista, vėl pamėgo vienas kitą. Tada tėtis sutiko Silviją ir jie... jie buvo tokia graži pora. Mano motina ir Silvija laikui bėgant susipažino — dėl manęs. O susipažinusios susidraugavo. Jos tikrai viena kitai patiko. Kasmet per tėvo mirties metines mano motina atsiunčia Silvijai gėlių. Saulėgrąžų, nes jas labai mėgo tėvas. Gerai. — Fiona trumpam užsidengė akis. — Gana. Dar apsiverksiu. Geriau papasakok, ką šiandien nuveikei, išskyrus tai, jog išsirovei kelmą?

Nespėjus jam prasižioti, vėl sugrįžo šunys. Nasrai pauostė orą ir nėrė po stalu. Jis užkėlė letenas ant Fionos kojos ir suinkštė.

— Šalin.

Ji spragtelėjo pirštais ir parodė į grindis. Šuo atsisėdo, tačiau nenuleido nuo jos viltingų akių. Ji pažiūrėjo į Saimoną.

— Tu maitini jį nuo stalo.

— Kartais. Jis neatstoja, kol...

Saimonas nutilo, išgirdęs jos atodūsį. Fiona atsistojo, nuėjo į maisto sandėlį ir paėmė mažų kramtomųjų kaulų. Vieną Nasrams ir po vieną savo šunims, kurie gailiai žiūrėjo į šunytį.

— Čia jums. — Ji išdėliojo kaulus ant grindų. — Imkit. Atitraukti dėmesį, — tarė ji Saimonui. — Pakeisti, sudrausminti. Tol kol maitinsi jį nuo stalo — o žmonių maistas jam ne į naudą — jis ir toliau prašys. O tu mokai jį būti įkyruoliu atlygindamas už blogą elgesį.

— Klausau, mama.

— Jei ir toliau taip, jis nugrauš tau visus kampus. Esu turėjusi ne vieną mokinį, kurie surijo Padėkos dienai skirtą kalakutą ar kalėdinį kumpį, nes nebuvo mokomi tinkamo elgesio. Vienas pavogė kaimynų kepsnius tiesiai nuo keptuvo.

— Gal tai buvo „atnešk" komanda? Būtų visai nieko išmokyti šunį tokio gebėjimo.

Ji pagrasino jam šaukštu.

— Paminėsi mano žodį. Bet grįžtam prie tavo dienos.

— Nieko ypatinga. Padirbėjau, nuvežiau Silvijai keletą savo darbų — todėl ir valgau sriubą. — Visai nesunku, suvokė jis, kalbėtis vakarieniaujant žvakių šviesoje, stebint kaulus graužiančius šunis. — Ji šokinėja iš džiaugsmo, nes nuvažiavęs ten radau pora moterų, kurios išėjo iš parduotuvės apsikrovusios pirkiniais. Spintą turės nusiųsti, nes netilpo joms į automobilį.

— Tą vyno spintą. — Jos šaukštas sustingo pusiaukelėje į burną. — Tu pardavei mano vyno spintą.

— Čia kaip pažiūrėsi.

Fiona minutėlę niūriai tylėjo, paskui truktelėjo pečiais.

— A, velniop ją. Sveikinu.

— Ji jai tiko. — Saimonas gūžtelėjo pečiais, kai Fiona prisimerkusi nužvelgė jį. — Siuzanai iš Beinbridžo salos. Geltonas deimantas, geros odos švarkas, stilingi batai. Subtili, tačiau brangi Siuzana iš Beinbridžo salos.

— O aš kokia? Paprasta ir pigi?

— Jei būtum pigi, dabar jau mylėtumės, o ne valgytume sriubą.

— Tai turėtų būti juokinga. Na, gal šiek tiek.

— Ką tu veiki per treniruotes, kai išeini su savo būriu — taip, kaip šiandien? Juk tikriausiai viską jau moki.

— Būtina palaikyti įgūdžius, individualiai ir komandoje. Kartą per mėnesį mes pasirenkame kitokią problemą ir dirbame kitokioje vietovėje. Paskui aptariame klaidas, trūkumus ar tai, ką galėtume patobulinti. Šiandien ieškojome lavono.

Saimonas susiraukė.

— Kaip miela.

— Mielai pakeisiu temą, jei tu jautrus.

— Iš kur gavote lavoną? Pasiskolinote iš morgo?

— Ten jų nebuvo. Mes naudojame lavonų medžiagą — kaulus, plaukus, kūno skysčius — inde. Mai, kaip bazės vadovaujanti, paslepia jį prieš pratybas. Tada mes pasiruošiame, pasiskirstome, kaip ir per tikrą paiešką, ir ieškome.

Saimonas pabandė prisiminti, ar yra kada nors kalbėjęsis tokia neįprasta tema anksčiau, valgant daržovių sriubą. Tikrai ne.

— Iš kur šuo žino, kada jam ieškoti negyvo kūno?

— Geras klausimas. Skirtinga komanda. Dirbdama su saviškiais, aš sakau „surask“, kai ieškome gyvo žmogaus, ir „ieškok“ — kai lavono.

— Ir viskas?

— Ne, ne viskas, tam reikia mokyti kelių gretimų gebėjimų ir daug dirbti.

— Nasrai būtų geras mokinys. Šiandien jis surado negyvą žuvį. Jokių problemų.

— Tiesą sakant, būtų. Jį galima išmokyti skirti negyvos žuvies, gyvūno ir žmogaus palaikų kvapus.

— Ir nesivolioti juose suradus?

— Žinoma.

— Gal būtų verta pabandyti.

Jis žvilgtelėjo į savo šunį, kuris paslapčia šliaužė stalo link. Fiona atsisuko ir bedė pirštu. Nasrai nuslinko atgal pas kitus šunis.

— Matai, jis klauso. Ne tik tavęs, bet ir kito žmogaus. Tai dar vienas svarbus gebėjimas.

— Man atrodo, tavęs jis klauso labiau, ir aš nesu tikras, kad tai į naudą man.

Fiona pastūmė dubenį į šoną.

— Gal ir ne, tačiau sriuba tikrai buvo į naudą man. Nebūčiau niūrojusi, nes tai prieštarautų mano taisyklėms, tačiau vienai būtų buvę sunkiau.

Jis stebėjo ją žvakių šviesoje.

— Šįvakar nebe taip baisiai atrodai.

— Vajetau. — Ji prisidėjo ranką prie širdies. — Ar aš raustu?

— Ko čia nerausti, — nesutriko jis. — Visą dieną praleidai manevruose, ar kaip tai pavadinti.

— Būrio pratybos.

— Na, taip, paskui dar tas straipsnis. Bet vis tiek gerai atrodai.

— Oho, koks šuolis — nuo velniškai blogai iki gerai. Kas toliau?

— Tavo šypsena. Manau, turėtum žinoti, jog tai tavo geriausias bruožas — patraukliausias ir seksualiausias. Todėl taip dažnai ir naudoji jį.

— Tikrai?

— Na štai, ir vėl.

Tebesišypsodama ji pasirėmė ranka smakrą.

— Vis tiek šiąnakt nemiegosiu su tavim. Čia ne pasimatymas. Galbūt norėsiu, kad pakviestum mane į pasimatymą prieš nusitempdamas į lovą. Dar neapsisprendžiau.

— Neapsisprendei.

— Taip. Moterys turi privilegiją spręsti tokius dalykus. Aš taisyklių nenustatinėju. Todėl dar nemiegosiu su tavim.

— O gal aš nenoriu su tavim miegoti.

— Nes aš ne tavo skonio, — linktelėjo ji. — Bet aš jau sugundžiau tave savo šypsena ir suminkštinau širdį Silvijos sriuba. Galėčiau pasikloti tave kaip linoleumą.

— Tai įžeidžiantis požiūris. Ir provokuojantis.

— Bet aš to nedarysiu, nes tu man patinki.

— Ne taip labai ir patinku.

Fiona nusijuokė.

— Patinki, tačiau šįvakar aš nesu tokia atsipalaidavusi, todėl viskas nebūtų taip, kaip turėtų būti. Užtat padarysiu štai ką.

Ji atsistojo ir apėjo aplink stalą. Atsisėdo jam ant kelių. Sukando jo apatinę lūpą, paskui lyžtelėjo ją liežuviu, o tada pasinėrė į bučinį.

Paguoda ir ugnis, galvojo ji, pažadas ir grasinimas. Kietas kūnas ir tankūs švelnūs plaukai, šiurkšti barzdelė ir glotnios lūpos.

Ji atsiduso, atsitraukė ir pažiūrėjo jam į akis.

— Dar mažumėlę, — sumurmėjo ji ir vėl įsisiurbė jam į lūpas.

Šį kartą jo rankos nuslydo jos šonais, brūkštelėjo per krūtis. Apglėbė jas. Mažas ir tvirtas, su po jo delnais dunksinčia širdimi.

— Fiona.

Ji nutraukė bučinį ir prisiglaudė prie jo skruosto.

— Galėtum mane įkalbėti; mes abu tai žinome. Bet prašau, nereikia. Tai taip nesąžininga, bet nereikia.

Kai kurios moterys, pagalvojo jis, turi galią pasukti vyrą priešinga kryptimi nei jis nori eiti. Regis, likimas vėl suvedė su viena iš jų. Ir, velniai rautų, jis klauso.

— Man reikia eiti.

— Taip. — Ji vėl atsitraukė ir suėmė jo veidą į delnus. — Reikia. Bet ačiū, nes jei šiąnakt nemiegosiu, tai tikrai ne dėl kažkokio sumauto straipsnio laikraštyje.

— Gali vadinti mane samariečiu.

Ji akimirką priglaudė kaktą prie jo kaktos.

— Duosiu tau sriubos. Ir didesnį antkaklį Nasrams. Jis šį išaugo.

Jis nesiginčijo, nes jam reikėjo laiko nusiraminti.

Vis dėlto pakeliui į namus, šalia parpiant šuniui, jis jautė jos skonį ir kvapą. Dėbtelėjo į šunį.

— Čia tu kaltas, — sumurmėjo. — Jei ne tu, nebūčiau atsidūręs tokioje situacijoje.

Nepamiršk nupirkti tą prakeiktą medį ir pasodinti jį, priminė sau sukdamas į kiemą.

Pažadus reikia tesėti.

Dešimtas skyrius

JI IŠGYVENO, įveikė savo nerimą. Darbas ir rutina neleido būti paniurusiai. Nervingumo perteklių ir įtampą liejo mankštindamasi iki prakaito, kol straipsnis, atnaujinęs jos kančią ir netektį, tapo nebesvarbus.

Fionos dienas užpildė pamokos, dienoraštis, kasdienis rūpestis ir bendravimas su šunimis. O nuo to atsitiktinio vakaro, kai valgė sriubą ir duoną su Saimonu, jai nedavė ramybės mintis apie santykius — kad ir kur jie nuvestų — su juo.

Jai buvo smagu, tikrai smagu. Galbūt todėl, mąstė ji, kad jis nebuvo toks globėjiškas ir nuolaidus kaip jos draugai ar tos dvi moterys, kurios sudarė jos šeimą. Jis gana užsispyręs, labai tiesmukas ir daug sudėtingesnis už daugumą jos pažįstamų.

Daugeliu atžvilgių nuo tada, kai buvo nužudytas Gregas, sala tapo jos prieglobsčiu, saugia vieta, kur niekas nežiūrėjo į ją su gailesčiu ar ypatingu susidomėjimu ir kur ji galėjo pradėti gyvenimą iš naujo.

Ne nuo nulio, galvojo ji. Iš esmės ji liko tokia pati, kokia ir buvo. Tačiau, kaip ir sala, ji atsiskyrė nuo žemyno ir leido sau pakeisti kryptį, augti ir netgi keistis.

Dar visai neseniai ji svajojo apie šeimą — tris vaikus ir namą gražiame priemiestyje. Ji būtų išmokusi gaminti įdomius patiekalus ir mielai dirbusi pusę dienos (bent jau taip tikėjosi). Būtų laikiusi šunis, kieme būtų kabėjusios sūpynės, ji būtų lankiusi šokių pamokas ir vaikščiojusi į futbolo rungtynes.

Ji būtų buvusi nuosaiki ir palaikanti policininko žmona, atsidavusi motina ir patenkinta moteris.

Jai būtų pavykę, galvojo Fiona, sėdėdama verandoje ir mėgaudamasi tyliu rytmečiu. Galbūt ji buvo per jauna planuoti santuoką ir šeimą, tačiau viskas klostėsi nepriekaištingai.

Kol.

Kol iš to gražaus paveikslo neliko nieko, tik šukės ir sulaužyti rėmai.

Bet.

Bet dabar jos gyvenimas puikus. Ji patenkinta. Ir ji suvokia, kad

atvyko į šią vietą, į šį gyvenimą ir išmoko viso to, ką moka tik dėl to, jog subyrėjo jos gražūs planai.

Galbūt jos branduolys išliko toks pat, bet viskas aplinkui jį pasikeitė. Tačiau ji, dėl to arba nepaisant to, jaučiasi patenkinta ir laiminga.

Pribėgo Bogartas ir pakišo jai po ranka galvą. Ji automatiškai pasislinko, apkabino jį ir paglostė.

— Nemanau, kad viskas, kas atsitinka, turi priežastį. Tiesiog mes taip sakome, kai atsitinka kas nors bloga. Bet aš galiu džiaugtis, jog esu čia.

Ir nesijausti išdavusi Gregą, pagalvojo ji, visus tuos gražius planus ir merginą, kuri juos kūrė.

— Nauja diena, Bogartai. Įdomu, ką ji atneš.

Tarsi atsakydamas, jis sukluso. Ji pamatė Saimono furgoną, sukantį į kiemą.

— Įdomu, — sumurmėjo Fiona, kai kiti šunys atlėkė prie jos užrietę uodegas.

Ji nusišypsojo mielam Nasrų snukučiui, žvelgiančiam pro langą iš keleivio pusės, ir neįskaitomam Saimono veidui už vairo.

Fiona atsistojo ir, furgonui sustojus, leido šunims bėgti.

— Šiek tiek ankstoka pamokai! — šūktelėjo ji, kai Saimonas išlipo, o Nasrai pripuolė prie savo bičiulių.

— Atvežiau tą sumautą medį.

— Ir koks linksmas.

Ji palengva žengė jo pusėn, kol jis skynėsi kelią pro šunis.

— Duok man kavos.

Jis nelaukė, kol ji pasiūlys, bet paėmė iš jos puodelį ir išmaukė visą likusį turinį.

— O taip, prašom vaišintis.

— Namuose neliko kavos.

Jis atrodė toks sugižęs, nesiskutęs ir seksualus, kad ji neiškentusi suplazdeno blakstienomis.

— Bet vis dėlto tu čia, toks žvalus, ankstyvas ir nešinas medeliu.

— Aš toks žvalus ir sumautai ankstyvas, nes tas šuo dar prieš auštant pragraužė maišą ir suėdė apie penkis svarus šunų ėdalo, o pas-

kui sumąstė jį išvemti — kartu su maišu — ant mano lovos. Kol aš dar gulėjau joje.

— Ojojoi.

Saimonas susiraukė, kai susirūpinimas ir dėmesys nukrypo į šunį.

— Čia aš nukentėjusioji pusė.

Nekreipdama į jį dėmesio, Fiona paglostė šunį, patikrino jo akis, nosį, pilvą.

— Vargšelis. Dabar viskas gerai. Gerai.

— Man teko išmesti patalynę.

Tupėdama Fiona pavartė akis.

— Galėjai nuvalyti vėmalus ir išskalbti.

— Na jau ne. Jis dvokė kaip prisiplempęs studentas.

— Ir kieno tai kaltė?

— Aš gi nevalgiau tų prakeiktų gumuliukų.

— Ne, bet ir nepadėjai jų ten, kur jis negalėtų pasiekti, arba dar geriau — neįdėjai jų į indą su dangčiu. Be to, jis tikriausiai dar nepasiruošęs laisvai bėgioti po namus. Turėtum pastatyti užtvarą.

Jis dar labiau paniuro.

— Nestatysiu jokių užtvarų.

— Tada nesiskųsk, kai jis įlįs ten, kur neturėtų, kol tu miegi, arba užsiims kitais reikalais.

— Jei ketini skaityti pamokslą, duok dar kavos.

— Virtuvėje. — Kai jis piktai nužirgliojo, Fiona susijuokė. — Jis pyksta ant tavęs, ar ne? O, taip, pyksta. Bet nusiramins. Ji pakštelėjo Nasrams į vėsią, drėgną nosį. — Jis pats kaltas.

Ji atsistojo ir nuėjo prie furgono apžiūrėti medžio.

Ir tebestovėjo plačiai šypsodamasi, kai Saimonas išėjo iš namo su puodeliu kavos.

— Tu atvežei man sedulą.*

— Kai vakar pirkau, atrodė gera mintis. Bet šįryt prisiminiau, kad šunys — tikra rakštis subinėj.

— Visų pirma, medis labai gražus. Ačiū. Antra, viskas ir bet kas,

* Sedula (*angl.*) — *dogwood.*

kas priklauso nuo mūsų, gali būti rakštis subinėj. Jis apvėmė tavo lovą, nes pasijutęs blogai išsigando ir panoro pas tave. O trečia, — ji uždėjo rankas jam ant pečių ir palietė jo lūpas, — labas rytas.

— Dar ne.

Ji nusišypsojo ir pabučiavo jį dar kartą.

— Dabar daug geriau.

— Ką gi, pasodinkime medį, gal tuomet pasijusi dar geriau. Pasodinkime jį ten. Ne... — Ji pasisuko į kitą pusę. — Ten.

— Maniau, kad sodinsi jį miške, kur buvo kelmas.

— Taip, bet jis toks gražus, o miške, išskyrus mane, jo niekas nematys. O, ten, palei tiltelį. Gal reikės nusipirkti dar vieną ir pasodinti iš kitos pusės. Kad būtų iš abiejų pusių.

— Kaip nori.

Jis gūžtelėjo pečiais ir atidarė furgono dureles.

— Aš tau padėsiu. — Taip pasakiusi, ji vikriai įšoko į furgoną ir atsisėdo ant durpių maišo.

Saimonas papurtė galvą, bet apsuko furgoną, privažiavo prie tiltelio ir sustojo. Jis nuleido užpakalinį bortą, ir ji užsimetė ant peties durpių maišą.

— Aš jį iškelsiu.

— Aš pati, — tarė ji ir iššoko.

Ji nunešė maišą į vietą, kur norėjo sodinti medelį, ir padėjo. Kai sugrįžo, jis sugriebė ją už rankos.

— Atsipalaiduok, — įsakė jis.

Fiona patenkinta pakluso. Jis apčiupinėjo jos bicepsus ir nustebo.

— Tu ką, gal kilnoji savo šunis?

— Ir ne tik. Be to, tiesiog turiu puikią protoplazmą.

— Matau. — Jis įlipo į furgoną ir pritraukė medį prie borto. — Nešk įrankius, raumeningoji. Dėtuvėje turėtų būti darbinių pirštinių pora.

Šunys kurį laiką uostinėjosi aplinkui, bet greitai prarado susidomėjimą. Jis nieko nepasakė, kai ji nutempė maišą su žemėmis, kurias jis buvo nupirkęs, kad sumaišytų su durpėmis, nieko nepasakė, kai ji paskui šunis nuėjo į namą.

Bet jis liovėsi kasęs, kai pamatė ją sugrįžtančią su dviem kibirais lyg kokią melžėją.

— Mano žarna taip toli nesieks, — paaiškino Fiona, ir jis paslapčia apsidžiaugė, kad ji bent jau šiek tiek suplukusi. — Jei reikės daugiau vandens, pasemsiu iš upelio.

Ji pastatė kibirus. Šunys tučtuojau ėmė lapnoti vandenį.

— Nesuprantu, kodėl anksčiau nepagalvojau pasodinti čia ko nors gražaus. Dabar matysiu jį kiekvieną kartą grįždama, išvažiuodama, nuo verandos, dirbdama. — Juos, — pasitaisė ji, — jei kitoje pusėje pasodinsiu dar vieną. Nori, kad padėčiau kasti?

Tikriausiai buvo kvaila palaikyti tai iššūkiu jo vyriškumui, todėl jis tik atsakė:

— Ne, aš pats.

— Ką gi, sakyk, jei reikės.

Ji nuėjo pažaisti su šunimis.

Jis niekada nelaikė tvirtų moterų seksualiomis, tačiau nepaisant šio liekno kūno, švelnios odos ir plaukų spalvos ir akivaizdžiai bedugnės kantrybės, ši moteris turi savyje plieno sluoksnį. Dauguma moterų, su kuriomis jam teko bendrauti, kilnodavo tik obuolių martinio taures — gal dar penkių svarų svarmenis prabangiame sporto klube. Bet ši? Ji užsimetė žemių maišą kaip koks užsigrūdinęs darbininkas.

Ir tai seksualu, kad jį kur. Įdomu, kaip atrodytų ir koks būtų tas kūnas nuogas? Gal jam derėtų primygtiniau siekti šio tikslo, galvojo jis imdamas kasti.

Ji sugrįžo, kai jis atplėšė žemių ir durpių maišus.

— Luktelk minutėlę, ir aš tau padėsiu. Bet pirma noriu tau kai ką parodyti. — Ji atsistojo šalia Saimono, tada davė ženklą Nasrams — tik ranka. Jis tučtuojau pribėgo ir palieptas atsisėdo. — Geras šuo, geras. — Ji padavė jam skanėstą, kurių, rodės, niekad nepritrūkdavo. — Lik vietoje. Nagi, pritūpk iki jo lygio, — tarė ji Saimonui.

— Tai tu nori pasodinti tą medį, ar ne?

— Užtruksime tik sekundėlę. Lik vietoje, — tvirtai pakartojo Fiona, kai Saimonui atsitūpus, Nasrai pasiruošė šokti ant kelių. — Vietoje. Jis jau ima suprasti, dar reikės padirbėti su tomis pačiomis

komandomis per atstumą. Bet aš pamaniau, kad tau tai patiks. Ištiesk ranką ir sakyk „labas“.

Saimonas ciniškai dėbtelėjo į ją.

— Na jau ne.

— Pamėgink.

— Gerai. — Jis ištiesė ranką. — Labas.

Nasrai kilstelėjo leteną ir uždėjo ją Saimonui ant delno.

— Ach, tu kalės vaike, — nusijuokė Saimonas, ir šuo iš išdidumo ir pasitenkinimo pamiršo pašokti ir aplaižyti Saimonui veidą. — Gerai, labai gerai. Velniškai gerai, tu mažas šikniau.

Fiona šypsojosi stebėdama, kaip žmogus ir šuo sveikina vienas kitą.

— Dar kartą, — pareikalavo Saimonas. — Sėdėt. Gerai, labas. Puiku. — Jis pakasė šuniui paausį ir pažiūrėjo į Fioną. — Kaip tau pavyko taip greitai jį išmokyti?

Dieve, kaip žavingai jie abu atrodo, suvokė Fiona. Gelsvai rudų akių vyras su rytiniais šeriais ir jaunas, sparčiai augantis šuo.

— Jis nori mokytis, nori įtikti. Jis turi stiprią vidinę paskatą. — Ji įbėrė skanėstų Saimonui į ranką. — Atsilygink jam. Jis džiaugsis tavo pagyrimais ir meile, tačiau maistas yra papildoma paskata.

Fiona čiupo kastuvą ir ėmė berti į duobę žemes ir durpes.

— Pakaks. Reikia palikti vietos šaknims.

— Aš nelabai moku sodinti medžius. — Ji nusibraukė pirštine kaktą. — Tiesą sakant, tai mano pirmasis. O tu?

— Esu pasodinęs kelis.

— Maniau, kad prieš atvykdamas į Orkas, gyvenai mieste.

— Bet užaugau ne mieste. Mano šeima turi statybų verslą.

— Gerai, bet namų juk nereikia sodinti?

Jis kreivai šyptelėjo.

— Na, taip. Tačiau mano tėtis priešais naują pastatytą namą visuomet pasodindavo medelį arba krūmą. Todėl žinau, kaip tai daroma.

— Kaip miela. Kad tavo tėtis pasodindavo medelį.

— Taip. Gražus gestas, geras verslas.

Jis paėmė sedulą ir įkišo šaknis į duobę.

— Beveik gerai.

Tada pritūpė ir numovė nuo šaknų maišą. Kartu jie subėrė žemes su durpėmis, sumaišė.

— Ar nereikėtų labiau apkasti? — paklausė ji Saimonui atsitiesus.

— Ne, užtenka, kad dengtų šaknis. — Jis paėmė kibirą. — Jį reikia gausiai laistyti, todėl laistyk kartą per savaitę, nebent lytų.

Buvo smagu, pagalvojo ji, sodinti medį su juo vėsų rytą.

— Kartą per savaitę, supratau.

— Aš negavau mulčio. Maniau, kad sodinsiu miške, būtų užtekę pušų spyglių. Tau teks jį pamulčiuoti.

— Gerai. — Fiona žengė atgal. — Aš turiu sedulą. — Ačiū, Saimonai.

— Mes taip tarėmės.

— Tu galėjai atvežti pušaitę ir įkišti į kelmo duobę. O ši tokia graži.

Ji atsisuko į jį ir draugiškai pabučiavo, tačiau jis panoro daugiau.

— Mes turime laiko iki pamokų pradžios, — tarė jis.

— Chm, tiesa. — Ji pakreipė riešą ir žvilgtelėjo į laikrodį. — Nedaug. Reikėtų geros motyvacijos ir tempo.

— Tu buvusi treko žvaigždė. Tu palaikysi tempą. O aš — motyvaciją.

Jis kvepėjo muilu ir silpnu sveiko prakaito kvapu. Atrodė susižadinęs ir pasiruošęs. O tas ilgas, valdingas bučinys šalia jauno gražaus medelio buvo sujaudinęs ją iki skausmo.

Kam laukti? — paklausė ji savęs. Kam apsimetinėti?

— Būtų neblogas būdas atšvęsti medžio pasodinimą. Kodėl mums...

Ji nutilo, išgirdusi padangų šnarėjimą ant žvyro.

— Matyt, dar kažkam nesimiega, — tarė ji, tada pamatė policijos automobilį. — O Dieve. — Fiona sugraibė ir suspaudė Saimono ranką.

Deivis sustojo už furgono ir išlipo.

— Gražus medis, — tarė jis, nusiėmė akinius ir įsikišo juos į marškinių kišenę. Prieidamas linktelėjo Saimonui. — Saimonai.

— Pavaduotojau.

Deivis ištiesė ranką ir palietė Fionai petį.

— Fi, man labai gaila, bet turiu pasakyti, kad rasta dar viena.

Kvėpavimas, kurį laikė užgniaužusi, išsiveržė kartu su krūptelėjimu.

— Kada?

— Vakar. Klamato nacionaliniame parke, netoli sienos su Oregonu, — tarė jis, nespėjus jai paklausti. — Ji dingo prieš porą dienų. Koledžo studentė iš Redingo Kalifornijoje. Vadinasi, jis pajudėjo į vakarus ir šiek tiek piečiau, pagrobė ją, o paskui važiavo apie šimtą mylių... kad palaidotų. Viskas kaip ir kitų aukų atveju.

— Dvi dienos, — sumurmėjo ji.

— Pora federalų ketina prispausti Perį — gal pavyks ką nors ištraukti iš jo, jei yra ką.

— Tarpai tarp nužudymų trumpesni, — tarė ji. — Jis ne toks kantrus. — Ji nusipurtė. — Ir jis juda į šiaurę.

— Jis renkasi tokio paties tipo aukas, — priminė jai Deivis ir sukando dantis. — Bet žinai ką, Fi, po to prakeikto straipsnio mane apėmė nerimas.

— Jis žino, kur mane rasti, jei norės.

Panikos sparnai plakėsi jai gerklėje. O panika, priminė ji sau, nieko neišspręs. Nieko. Bet sparnai vis tiek plazdėjo.

— Jei jis nori užbaigti Perio darbą, atiduoti jam, kas pridera, jis gali susirasti mane. Aš nesu kvaila, Deivi. Aš netgi svarsčiau, kada pasirodys toks straipsnis.

— Galėtum kurį laiką pagyventi pas Silviją arba pas Mai. Prakeikimas, Fi, gali apsistoti pas mus su Reičele.

— Žinau, bet čia aš saugi. Galbūt net saugesnė, nes turiu šunis. — Jos prieglobstis. Ji turi tuo tikėti, antraip vėl supanikuos. — Niekas negali prisiartinti prie namo nepastebėtas.

Deivis žvilgtelėjo į Saimoną.

— Jausčiausi geriau, jei turėtum ne tik šunis.

— Turiu ginklą ir žinai, kad moku juo naudotis. Negaliu keisti savo gyvenimo vien dėl to, jog jis gali sugalvoti pasirodyti čia po savaitės, mėnesio ar pusės metų. — Ji persibraukė ranka per plaukus ir liepė sau nusiraminti. — Jis ne toks kantrus kaip Peris, — pakartojo ji, — ir

naudojasi svetimu modeliu. Jie jį sučiups. Turiu tikėti, kad sučiups. O kol kas — aš nesu bejėgė.

— Kas nors iš mūsų kiekvieną dieną pas tave užsuks. Mes rūpinamės savo žmonėmis, net jei jie nėra bejėgiai.

— Gerai.

Saimonas prabilo tik tuomet, kai jiedu su Fiona liko vieni.

— Kodėl tau neaplankius motinos?

— Nes turiu dirbti. O dirbti aš privalau, — pridūrė ji. — Moku paskolą bankui už namą, automobilį, turiu apmokėti sąskaitas. Privalau žongliruoti kaip cirko klounas, kad rasčiau laiko ir pinigų ilgajam savaitgaliui. — Ji pakėlė kastuvą ir įmetė jį į furgoną. — O kas, jei jis ieškos kitos vargšės merginos ištisas savaites? Negi turėčiau viską mesti, nes galbūt kažkas gali atsitikti? Aš nesielgsiu kvailai ir nerūpestingai. — Pasijutusi tvirčiau, Fiona pakėlė sumenkusį durpių maišą. — Bet aš neleisiu jam dar kartą sugadinti man gyvenimo. Ir nesileisiu dar kartą sugaunama. Niekada.

— Tu palieki duris neužrakintas. Pusę laiko jos būna atidarytos.

— Taip, tas tiesa. Bet jei koks nors nepažįstamasis bandytų prisiartinti prie namo arčiau nei per dvidešimt pėdų — ar prie manęs — šunys jį sustabdytų. Ir patikėk, nakčiai aš užsirakinu, o mano devynių milimetrų kalibro ginklas dar šiąnakt atsidurs stalčiuje šalia lovos.

Akimirką jis stovėjo be žado.

— Tu turi devynių milimetrų kalibro ginklą?

— Taip. — Ji įmetė žemių maišą paskui durpių maišą. — Gregas išmokė mane šaudyti, gerbti ginklą. O po... po visko aš pradėjau reguliariai lankytis šaudykloje, kol išmokau gerai šaudyti. Dabar šiek tiek primiršau, bet vėl pasipraktikuosiu. Ištaisysiu. — Ji greitomis bėrė žodžius, paskui prisivertusi sulėtino. — Aš pasirūpinsiu savimi. Man reikia mano gyvenimo. Reikia namų, darbo, rutinos.

Ji prisidėjo prie kaktos ranką.

— Man to reikia.

— Gerai. Gerai. — Saimonas dirstelėjo į šunis. Jie atrodė patenkinti, draugiški ir meilūs. Tačiau jis prisiminė, kaip suurzgė Njumanas,

kai jis susistumdė su Fiona virtuvėje. — Gal atšauk šiandienos užsiėmimus?

— Ne, ne. Kai kurie jau keliasi keltu arba važiuoja čionai. Be to, rutina padeda man užsimiršti.

— Tikrai?

— Taip. Bet medis vis tiek gražus, — tarė ji apsiraminusi. — Rytas vis tiek puikus, o aš turiu darbo. Tai padeda.

— Tuomet geriau patrauksiu furgoną. — Jis atidarė dureles. — Išmokyk jį dar ko nors, — Saimonas mostelėjo smakru į Nasrus. — Pavyzdžiui, atnešti iš šaldytuvo alaus.

— Visiškai įmanoma. Bet pirmiausia ištobulinsime pagrindus.

RUTINA TIKRAI PADĖJO, ir dalį tos rutinos sudarė žmonės ir jų šunys. Ji kaip visuomet išklausė klientus, norinčius pasidžiaugti pažanga ar pasiskųsti jos nebuvimu, jų problemas ir pakoregavo pagal jas dienos užsiėmimus.

Per pirmąsias minutes ji patikrino, kaip šeimininkai ir jų šunys moka pagrindines komandas.

— Kai kurie šunys vis dar šokinėja, todėl šiandien pirmiausia imsimės šios disciplinos. Šunys šokinėja ant mūsų, nes taip išreiškia savo džiaugsmą; jie nori mūsų dėmesio, o kadangi jie tokie mieli, mes jo negailime, netgi skatiname atlygindami už blogas manieras — ir elgesį, kuris nebebus toks žavus, kai šunys paaugs. Ane, gal papasakotum, kas atsitiko aną dieną.

Anė iš San Chuano salos atsiprašomai dirstelėjo į savo mišrūną kolį.

— Pas mus atvažiavo mano dukterėčia su savo mažuoju sūneliu. Jam treji. Keisė taip apsidžiaugė juos pamačiusi, kad pribėgusi šoko ant Rorio. Ji pargriovė jį, ir jis susitrenkė galvą. Laimė, nesmarkiai, galėjo būti blogiau, tačiau jis labai išsigando. Ji nenorėjo.

— Žinoma, ne. Keisė draugiškas, linksmas šuo. Energinga. Tikriausiai ne vienam iš mūsų yra taip atsitikę. Šunys dažnai bent jau apdrasko kojas, išpurvina kelnes, suplėšo pėdkelnes.

— Brunas visą laiką sudrasko man pėdkelnes, — tarė Džeikas, du šimtus dvidešimt svarų sveriantis vyras, ir visi nusijuokė.

— Pataisoma, Džeikai. Kaip ir visais kitais atvejais, mokant disciplinos, reikia nuoseklumo, atkaklumo ir supratimo. Negirkite šuns, kai jis šokinėja. Nerodykite dėmesio, nesišypsokite, neglostykite. Geriausia komanda tokiu atveju yra „šalin". Išgirdę komandą „gult", jie sutrinka, nes mes naudojame ją tada, kai norime, jog jie iš tiesų atsigultų. Pasinaudosiu Keise ir pademonstruosiu. Nusek pavadėlį, Ane.

Ji pašaukė šunį, šis atlėkė ir, kaip Fiona tikėjosi, stryktelėjo ant užpakalinių kojų pasiruošęs šuoliui. Fiona žengė į priekį sulaikydama jį. — Šalin! — Keisė nuleido priekines kojas. — Geras šuo. Geras. — Fiona patapšnojo jai per sprandą ir davė skanėstą.

— Žinoma, prireiks ne vieno karto, tačiau šuo išmoks. Kai šuo šoka, žmogus instinktyviai žengia atgal, kad atlaikytų svorį. Tačiau kai žengi į priekį, šuo netenka pusiausvyros. Ženkite pirmyn ir duokite komandą — ryžtingai — ir kai jūsų šuo atsistos ant visų keturių ant žemės — tik tuomet, ne anksčiau — pagirkite ir atsilyginkite jam.

Ji dar kartą pademonstravo.

— Taip turite elgtis jūs ir visi kiti šeimos nariai. Disciplina neturi būti tik jūsų reikalas. Neleiskite, kad jūsų vaikai skatintų šokinėjimą, nes jiems tai irgi teikia džiaugsmo. Pakviesk ją, Ane, ir pakartok tai, ką dariau, jei ji šoks. Ženk į priekį ir sakyk „šalin". Tada atsilyginkite.

Fiona patenkinta linktelėjo, kai jos nurodymas pasiteisino.

— Gerai, dabar visi išsiskirstykite ir padirbėkite individualiai. Paskui mokysime šunis nešokinėti ant kitų šunų.

Fiona ėjo ratu, dalydama patarimus, skatindama. Ji žinojo, kad žmones irgi reikia girti ir skatinti, todėl negailėjo gerų žodžių.

Pamoką užbaigė kartodami komandas „ sėdėt" ir „lik vietoje".

— Šaunuoliai. Turiu patarimą šiai savaitei, nes artinasi pavasaris: kai kurie galbūt jau planuoja sodinti daržą ar gėlių darželį, arba galbūt net pradėjo. Ką tik rašiau apie tai dienoraštyje, todėl galėsite pažiūrėti, jei pamiršite. Jums nepatiks, jei jūsų šuo išknis jūsų petunijas ar pomidorus. Šunys rausia dėl kelių priežasčių. Kartais todėl, kad jiems nuobodu. Pastovūs žaidimai, pratybos ir dėmesys gali atitraukti jų dėmesį

nuo rausimo, tačiau ne visuomet. Be to, ne visuomet spėsite pamatyti, kai jį apniks noras rausti. Patarimas — užkaskite iškastas duobes.

Keletas mokinių sudejavo.

— Taip, iš pradžių tai erzins. Tačiau dauguma jaunų šunų liaujasi domėtis, kai randa vėl užkastas duobes. Kokia prasmė? Taip pat pasiūlykite šuniui alternatyvą. Žaidimą, pasivaikščiojimą, kramtomąjį žaislą. Nukreipkite dėmesį. Bet kai kurie iš jūsų, manau, paprasčiausiai apkas iš naujo, todėl siūlyčiau įmaišyti į žemę priedų. Ypač gerai šunis atbaido aitriosios paprikos ir šunų kakučiai. Rimtai. O kartais šuo kasasi, nes ieško vėsesnės vietos. Jei turite pakankamai vietos, skirkite jam kokią nors vietelę pavėsyje, kur jis galėtų kasinėti ir gulinėti, kai karšta.

— Ir pagaliau tiems, kurie neketina veisti šunų, tačiau dar nesusitarė dėl sterilizavimo ar kastravimo, pats laikas tai padaryti.

Kol kas šiuo klausimu ji nesileido į smulkmenas.

Kai mokiniai ėmė skirstytis, ji priėjo prie Saimono.

— Mačiau tavo veidą.

— Todėl kad jis čia, priešakinėje galvos dalyje.

— Mačiau tavo išraišką, kai užsiminiau apie kastravimą. — Ji kumštelėjo jam. — Jis vis tiek liks vyru. Ne kiaušai svarbiausia.

— Lengva tau kalbėti, sese.

— O ką pasakysi tada, kai jis pirmą kartą užuos kokios nors seksualios rujojančios kalės kvapą ir pabėgs su ja?

— Varyk, bičiuli?

Ji vėl kumštelėjo jam.

— Paklusdamas instinktams, jis gali patekti po automobiliu, pasiklysti. Negi tu tikrai nori padidinti benamių ir nenorimų šunų populiaciją? Skaičių šunų, kuriuos kiekvienais metais užmigdo vien todėl, kad kažkas nepasirūpino jų kiaušais?

— Jį labiau domina padvėsusios žuvys nei seksas.

— Tai dabar. Atsakingai iškastravus, pasikeistų jo elgesys. Jis apsiramintų.

— Taip, dauguma eunuchų ramūs.

— Teks duoti tau literatūros. — Ji paėmė kamuolį, kurį Pekas

numetė jai prie kojų, ir nusviedė tolyn. Tada pažiūrėjo į automobilį, sukantį į jos kiemą. — Jie viską apskaičiavo.

— Kas?

— Deivis kai kam papasakojo, kas atsitiko. Tai Megė ir Čakas Grynai iš mano būrio. Pirma pamoka baigėsi, o kita prasidės tik po pietų. Jie atvažiavo pažiūrėti, ar man nereikia draugijos.

Ji, rodės, labiau susijaudino nei pasipiktino, ir Saimonas suprato, kad jam laikas važiuoti.

— Man metas.

— O, nebūk toks nemandagus. Luktelk minutėlę, supažindinsiu. Jūs neatsivežėte Kverko ir Ksenos! — šūktelėjo Fiona.

— Šiandien žmonių diena, — atsiliepė Megė.

Jie išlipo, susitiko ties gaubtu, susikabino už rankų ir patraukė jų link. Stabteldami, pastebėjo Saimonas, pasisveikinti su šunimis.

— Kas gi šis gražuolis!

Megė, smagiai besišypsanti penktą dešimtį bebaigianti — Saimono akimis — moteris, žengė į priekį, sustabdydama džiugiai nusiteikusio Saimono šuns šuolį.

Tai tikrai padeda, pripažino Saimonas. Reikės pasitreniruoti.

— Čia Nasrai. Megė ir Čakas Grynai, čia Saimonas Doilis, Nasrų šeimininkas.

— Saimonai! — Megė ištiesė ranką, o paskui suspaudė Saimono ranką savosiose. — Pirkau pas Silviją jūsų ištraukiamų staliukų komplektą. Kokie gražūs. Tikėjausi su jumis susipažinti.

— Megė ir Čakas gyvena Der Harbore. Čakas — buvęs policininkas, o Megė — viena iš mūsų teisininkių. Saimonas buvo čia, kai atvažiavo Deivis, — pridūrė Fiona. — Viskas gerai.

— Mes norėjome apžiūrėti trobelę, — tarė jai Megė. — Savaitgalį turėsime svečių.

— Aaa. — Fiona nė akimirką tuo nepatikėjo. — Megė ir Čakas turi gražią trobelę Morano valstybiniame parke, jie ją nuomoja.

— Kadangi buvome netoliese, nusprendėme užsukti ir pakviesti tave pietų. Galėtume nuvažiuoti pas Rozarijų.

— Mege.

— Mes įgalioti rūpintis tavimi.

— Ačiū, bet šiandien aš liksiu namuose. Galite mano žodžius perduoti kitai pamainai.

— Kur tavo mobilusis? — paklausė Čakas.

— Viduje.

— Noriu, kad pradėtum nešiotis jį su savimi. — Jis meiliai, bet valdingai pabaksnojo jai per nosį. — Nemanau, kad tau yra dėl ko jaudintis, tačiau elkis protingai, juk proto tau netrūksta. Nešiokis telefoną.

— Gerai.

— Ar jūs čia nakvojate? — paklausė Čakas Saimono.

— Čakai!

— Ne su tavim kalbu, — atšovė jis Fionai.

— Dar ne.

— Nieko tokio, kad paklausiau. Jūs dirbate pagal užsakymus, ar ne?

— Kalbate apie sekso ar medžio darbus?

Stojo akimirkos tyla, o tada Čakas garsiai nusijuokė ir paplekšnojo Saimonui per nugarą.

— Gal kurią dieną pasikalbėsime apie seksą prie alaus. Medžio darbus, nes Megė nori naujos spintelės porcelianui. Bet neranda tokios, kuri jai tiktų. Tai per didelė, tai per maža, tai ne ta mediena. Jei ji pasakytų, ko, po galais, nori, o jūs pagamintumėt, gal man nebereikėtų to klausytis.

— Galėsime apie tai pasikalbėti. Man reikės išmatuoti jūsų kambarį.

— Jei turėtumėt laiko šiandien, po trečios. — Čakas išsitraukė piniginę ir padavė Saimonui savo vizitinę kortelę. — Adresas nurodytas.

— Gerai. Apie ketvirtą.

— Tinka. Ką gi, Mege, važiuojam. Tu? — Jis bedė pirštu į Fioną ir pabučiavo jai į skruostą. — Įsidėk telefoną į kišenę.

— Klausau, seržante Grynai.

— Rūpinkis savimi, Fi. Iki pasimatymo po pietų, Saimonai.

Jie nuėjo prie automobilio taip kaip ir atėjo. Susikibę už rankų.

— Jie susituokę jau daugiau nei trisdešimt metų, o vis dar laikosi už rankų, — sumurmėjo Fiona. — Jis dvidešimt penkerius metus dirbo policininku San Franciske. — Ji pamojavo jiems. — Prieš dešimt metų atsikraustė čionai. Jis turi žvejybos parduotuvę — mėgsta žvejoti. Ji verčiasi nekilnojamuoju turtu ir tvarko šeimos teisinius reikalus.

— Ar jie susituokė, kai jai buvo dvylika?

— O, varge, jai tai patiktų. Jai beveik šešiasdešimt, o jis sausio mėnesį atšventė šešiasdešimt trečiąjį gimtadienį. Taip, jie abu atrodo dešimčia metų jaunesni. Tikriausiai dėl to, kad myli vienas kitą ir yra laimingi. Arba tiesiog geri genai.

Ji paėmė kamuolį, kurį vienas iš šunų vėl viltingai padėjo jai prie kojų, ir nusviedė.

— Pasakoju tau, nes man patinka žinoti apie žmones — be to, informacija gali praversti tavo verslui. — Ji pakreipė galvą. — Nes tu laikaisi tokių griežtų taisyklių. Čakas galvoja, kad saloje žmogus gali susirasti bet kurią vietą. Bet aš galiu nupasakoti, kur važiuoti.

— Aš susirasiu.

— Gerai. O dabar iki pietų turiu susitvarkyti namus, išskalbti drabužius ir nuveikti kitus baisiai įdomius namų ūkio darbus.

— Ką gi, tuomet iki pasimatymo.

Saimonas pašaukė šunį ir nuėjo prie furgono.

Jis nepabučiavo jos atsisveikindamas, pagalvojo Fiona ir nežymiai atsiduso prisiminusi už rankų susikibusius Grynus.

Jis įkėlė šunį, minutėlę dvejojo, tada uždarė furgono dureles ir atžirgliojo atgal prie jos. Suėmęs už pečių, prisitraukė ją ir įspaudė gilų, trumpą ir maloniai karštą bučinį.

— Įsidėk į kišenę telefoną.

Tada, daugiau netardamas nė žodžio, nuėjo prie furgono ir nuvažiavo. Fiona šypsodamasi nulydėjo jį akimis.

ANTRA DALIS

Didžiausias malonumas, kurį suteikia šuo, yra tas, kad gali kvailioti šalia jo, o jis ne tik kad neišbars tavęs, bet ir pats kvailios su tavimi.

SAMUEL BUTLER

Vienuoliktas skyrius

PO POROS DIENŲ FIONA sulaukė skambučio apie pagyvenusį vyrą, kuris išėjo iš savo dukters namų San Chuano saloje ir negrįžo. Ji paskambino savo būrio nariams, pasitikrino kuprinę, susidėjo būtinus žemėlapius ir, pasirinkusi Njumaną, nuvažiavo į Der Harborą, kur laukė Čako kateris. Čakas stojo prie šturvalo, o Fiona, kol jie plaukė, instruktavo savo būrį.

— Ieškomasis — Volteris Ditsas, aštuoniasdešimt ketverių. Jam nustatyta ankstyvoji Alcheimerio stadija ir jis gyvena su savo dukters šeima Traut Leike. Jie nežino, kelintą valandą jis išėjo iš namų. Paskutinį kartą jį matė vakar vakare, apie dešimtą, besiruošiantį miegoti.

— Aplink tą ežerą daug miškų, — įsiterpė Džeimsas.

— Ar žinome, ką jis dėvi? — Lorė patrynė Pipui sprandą. — Lauke ganėtinai šalta.

— Dar ne. Pasikalbėsiu su jo šeima, kai nuvažiuosime ten. Mai, tu dirbsi su šerifu Taisonu.

— Gerai. Esu ir anksčiau su juo dirbusi. Ar tai pirmas kartas, kai jis išėjo iš namų?

— Dar nežinau. Išsiaiškinsime. Paieška prasidėjo po šeštos ryto, o šeima pranešė šerifui maždaug pusę septynių. Jie ieško jau pusantros valandos.

Mai linktelėjo.

— Taisonas negaišta veltui laiko. Prisimenu, kaip jis dirba.

— Mus pasitiks pora savanorių ir nuveš į vietą.

Kai jie pasiekė ežerą, saulė jau buvo išvaikiusi miglą. Juos pasitiko Taisonas, gyvas ir dalykiškas vyras.

— Ačiū, kad taip greitai prisistatėte. Daktarė Funaki, tiesa? Jūs dirbsite bazėje?

— Taip.

— Salai, parodyk daktarei Funaki, kur ji gali įsikurti. Jo ieško žentas su sūnumi. Dukra viduje. Jis apsirengęs rudomis kelnėmis, mėlynais marškiniais, raudona medvilnine striuke, avi *Adidas* sportbačiais — dešimto dydžio. Ji sako, kad kartą ar du jis jau buvo nuklydęs, bet netoli. Jo sutrikusi orientacija.

— Ar jis vartoja kokius nors vaistus? — pasiteiravo Fiona.

— Paprašiau, kad dukra sudarytų jums sąrašą. Fiziškai jis geros formos. Puikus žmogus, kažkada buvo aštraus proto. Mokė mano tėvą gimnazijoje istorijos. Jis penkių pėdų ir dešimties colių ūgio, sveria apie šimtą šešiasdešimt penkis svarus, žilas, mėlynų akių.

Jis įvedė Fioną į erdvų, atviro išplanavimo namą su kvapą gniaužiančiu ežero vaizdu.

— Mere Ana, čia Fiona Bristou. Ji iš Paieškos su šunimis ir gelbėjimo būrio.

— Benas — šerifas Taisonas — sakė, kad jums reikia kokių nors tėčio daiktų, kad šunys galėtų pauostyti. Turiu jo kojines ir pižamą, kurią vilkėjo vakar.

— Puiku. Kaip jis jautėsi prieš eidamas miegoti?

— Gerai. Tikrai gerai. — Ji pakėlė virpančią ranką prie gerklės ir vėl nuleido. Fiona girdėjo sunkiai tramdomas ašaras balse. — Jis visą dieną buvo ramus. Net nežinau, kada išėjo. Jis užsimiršta ir kartais sunkiai orientuojasi. Nežinau, kiek laiko jo nėra. Jam patinka eiti pasivaikščioti. Sako, kad tai padeda nesustingti. Jiedu su mano mama eidavo pasivaikščioti kiekvieną dieną, tačiau pernai ji mirė.

— Kur jie mėgdavo vaikščioti?

— Aplink ežerą, kartais lengvesniais miško takais. Kartais ateidavo mūsų aplankyti. Šis buvo jų namas, bet po to, kai mirė mama, o tėvas ėmė sirguliuoti, mes atsikėlėme čionai. Jis didesnis už mūsų namą, be to, tėvas jį labai myli. Nenorėjome, kad jam tektų išsikraustyti.

— O kur buvo jūsų namai?

— O, maždaug už trijų mylių nuo čia.

— Ar jis galėjo pasiklysti? Mėginti ten ieškoti jūsų?

— Nežinau. — Ji prispaudė prie lūpų krumplius. — Mes jau beveik metus gyvename čia.

— Mes patikrinome Merės Anos senuosius namus, — pridūrė Taisonas.

— Gal jis ir jūsų mama turėjo kokią mėgstamą vietą ar maršrutą.

— Jie daug jų turėjo. Prieš penkerius metus jis būtų sugebėjęs surasti kelią per mišką tamsoje, užrištomis akimis. — Jos akys sudrėko. — Jis išmokė Džeretą, mūsų sūnų, stovyklauti ir žvejoti. Buvo paskelbęs Kabliuko ir meškerės dieną — tą dieną Džeretas pasprukdavo iš mokyklos ir jiedu eidavo — o Dieve, minutėlę.

Ji paskubomis išėjo iš kambario.

— Ar jis gerai girdi? — paklausė Fiona Taisono.

— Turi klausos aparatą, bet jo nepasiėmė. Nešioja ir akinius, bet...

Jis nutilo, kai sugrįžo Merė Ana.

— Jo meškerės. Jis pasiėmė žvejybinę dėžę, netgi savo seną žvejo kepurę. Net nepagalvojau — nežinau, kodėl nepagalvojau apie tai anksčiau.

SURINKUSI INFORMACIJĄ, Fiona su būriu aptarė strategiją.

— Jis turėjo tris mėgstamas žvejybos vietas. — Ji pažymėjo jas žemėlapyje, kurį buvo atnešusi Mai. — Tačiau mėgdavo išbandyti ir kitas, priklausomai nuo nuotaikos. Jis fiziškai tvirtas ir aktyvus. Todėl, nors jo psichinė būsena gali sukelti orientacijos sutrikimų, jis gali nueiti labai toli. Jis vartoja vaistus nuo aukšto kraujospūdžio ir, pasak dukters, greitai susijaudina ir susierzina, kai nesugeba ko nors prisiminti, o tada kyla problemų dėl jo pusiausvyros. Jam reikia klausos aparato, bet jis jo nepasiėmė.

Bėda ta, galvojo Fiona, skirstydama sektorius, kad Volteris, priešingai nei maži vaikai ir kiti pagyvenę žmonės, gali rinktis sunkiau įveikiamus takus. Jis bus linkęs išmėginti save lipdamas statesniais šlaitais.

Jis tikriausiai turėjo tikslą ir buvo numatęs, kur nori nueiti, kai

pradėjo kelionę, galvojo ji duodama Njumanui pauostyti kvapo. Tačiau pakeliui greičiausiai prarado orientaciją.

Ar gali būti blogiau, kai pasiklydęs apsidairai ir nematai nieko pažįstama, nors kažkada pažinojai kiekvieną medį, kiekvieną takelį, kiekvieną posūkį?

Njumanas nekantriai šoko iš vietos ir nuskubėjo palei griovį. Jiems teks lipti į kalną, ir palaipsniui kylantis takas kartu su vis kylančia medžių linija išsklaidys kvapą į visas puses. Jiems įlindus į tankius krūmokšnius, ji ėmė dairytis ženklų — gal kokios drabužio atplaišos ant šakos, nulenktų ar nulaužtų šakelių.

Njumanas suskliaudė ausis, tada pasirinko taką, kuris buvo tikras išbandymas keturgalviams raumenims. Kai jis buvo įveiktas, ji sustojo, davė palakti Njumanui ir atsigėrė pati.

Tada pasitikrino vietą žemėlapyje, pažiūrėjo į kompasą.

Ar galėjo jis nuklysti, pasukti ne tuo taku nuo žvejybos vietos ir patraukti dukters senųjų namų link? Ieškoti anūko? Kabliuko ir meškerės diena?

Stovėdama ji nužvelgė medžius, uolas, dangų ir takus, mėgindama pažiūrėti Volterio akimis.

Tikriausiai pasiklydęs miške jis pasijuto tarsi pasiklydęs namuose. Išsigando, susierzino.

Jis galėjo supykti ir imti eiti dar greičiau, arba išsigąsti ir imti sukti betikslius ratus.

Fiona dar kartą davė pauostyti Njumanui kvapo.

— Tai Voltas. Surask Voltą.

Ji nusekė paskui šunį, besikerėplinantį per akmenų krūvą. Krypstame Čako sektoriaus link, pastebėjo Fiona, ir pranešė jam savo koordinates.

Pradėjus leistis, Njumanas sukluso ir puolė pro krūmokšnius.

Fiona išsitraukė juostelę ir pažymėjo vietą.

— Ką radai?

Ji įjungė prožektorių, kad geriau matytų pro tuos žalius šešėlius.

Pirmiausia pasimatė sutrypta žemė, įdubimas, tarsi kažkas būtų parkritęs ant kelių ir atsirėmęs rankomis.

Turėjo apsidraskyti į spyglius, pagalvojo ji. Vesdama prožektoriaus spinduliu, pamatė ant dyglių kelias raudonos medvilnės gijas.

— Šaunuolis. Šaunuolis, Njumanai. Baze, čia Fi. Esu maždaug už penkiasdešimties pėdų nuo savo vakarinės sienos. Radome raudonų siūlų ant dyglių ir kritimą primenančių žymių. Baigiau.

— Baze, čia Čakas. Mes ką tik radome jo kepurę. Fi, Kverkas skuba į tavo pusę. Mes judame į rytus. Mano berniukas kažką aptiko. Aš... minutėlę! Aš jį matau! Jis guli. Čia nuolydis. Mes leidžiamės prie jo. Jis nejuda. Baigiau.

— Einu į tavo pusę, Čakai. Mes padėsime. Baigiau. Njumanai! Rask Voltą. Rask.

Jie ėjo į vakarus, nekreipdami dėmesio į radijo čerškėjimą, ir Čakas vėl prabilo.

— Mes jį radom. Jis be sąmonės. Pulsas siūlinis. Galvoje žaizda, veidas, rankos subraižyti. Koja irgi sužeista. Mums reikės pagalbos. Baigiau.

— Supratau, — tarė Mai. — Pagalba jau pakeliui.

PAVARGUSI, TAČIAU PASISTIPRINUSI dešrainiu, kurį nugriebė Der Harbore, Fiona važiavo namo. Jie atliko savo darbą, galvojo ji, ir atliko gerai. Dabar lieka tikėtis, kad Volterio ištvermė atsilaikys prieš jo sužeidimus.

— Mes padarėme, ką galėjome, ar ne? — Ji ištiesė ranką ir patapšnojo Njumanui per sprandą. — Darai, ką gali. Po viso šito reikės tave išmaudyti...

Ji nutilo ir sustabdė automobilį. Kitoje tiltelio pusėje stovėjo sedula, tokia pat graži kaip ir pirmoji. Ir abi, pastebėjo ji, rūpestingai apmulčiuotos.

— Ojojoi, — atsiduso ji. — Tiesiai į dešimtuką.

Pekas ir Bogartas, džiaugdamiesi jos parvykimu, atlėkė prie automobilio, tada vėl nukūrė prie namo, tarsi sakydami: *Nagi važiuok jau, važiuok namo!*

Tačiau Fiona, paklususi impulsui, išlipo ir atidarė užpakalines dureles.

— Važiuojam pasivažinėti.

Jų nereikėjo dukart prašyti. Kol šunys sveikinosi vienas su kitu ir tie, kurie buvo likę namuose, tyrinėjo jaudinančius Njumano parsineštus kvapus, ji apsuko automobilį.

DIRBTUVIŲ PRIEANGYJE Saimonas šlifavo stalą. Šilta diena, gaivus oras viliojo jį į lauką. Jis lygino glotnią riešutmedžio koją su chirurgo rūpestingumu ir tikslumu. Paliks ją natūralią, nusprendė jis, tik padengs šį nuostabų pluoštą skaidriu laku. Jei kam nors norisi įprasto stalo, tegu perka kitą.

— Net negalvok apie tai, — subarė jis Nasrus, nes šis pamėgino pašliaužti po šlifuokliu, kurį Saimonas naudodavo didesniems plotams. — Ne dabar, — tarė jis, kai šuo bakstelėjo nosimi jam į ranką. — Vėliau.

Nasrai nusiropštė nuo prieangio ir išsirinko pagalį iš krūvos kitų pagalių, kamuolių, kramtomųjų žaislų ir kitų įvairių brangenybių, kuriuos sutempė per pastarąsias pusantros valandos.

Saimonas liovėsi dirbęs ir papurtė galvą.

— Kai baigsiu.

Šuo pavizgino uodegą ir straktelėjo įsikandęs pagalį.

— Nieko nebus.

Nasrai atsisėdo, kilstelėjo leteną ir pakreipė galvą.

— Vis tiek nieko nebus, — sumurmėjo Saimonas, bet pajuto, kaip jo ryžtas susilpnėjo.

Gal ir galėtų padaryti pertrauką, pamėtyti tą prakeiktą pagalį. Bėda ta, kad jei jis numes kartą, šuo prašys to dar pusę milijono kartų. Bet vis tiek gana šaunu, kad jis supranta, jog reikia atnešti jį atgal, padėti prie kojų ir vėl bėgti jo ieškoti.

— Gerai, gerai, bet tik dešimt minučių, paskui... ei!

Tik pagalvokit, kai jis vis dėlto nusprendė pažaisti, šuo parodė jam uodegą. Po sekundės prie jo namų privažiavo Fionos automobilis.

Kai ji išlipo, Saimonas tyliai susikeikė pamatęs, jog Nasrai ruošiasi šokti. Juk mokė jį šito nedaryti dvi sumautas dienas. Ji žengė į priekį, privertė jį atsisėsti, paėmė iš jo pagalį ir nusviedė kaip ietį.

O kai ji atidarė užpakalines dureles, prasidėjo šunų šėltynės.

Saimonas vėl ėmėsi darbo. Ji bent jau užims jo šunį, kol jis baigs dirbti. Kol ji pasiekė prieangį, Nasrai papildė savo krūvą dar trim pagaliais.

— Krūva lobio, — tarė ji.

— Jis bando prisivilioti mane.

Ji pasilenkė, išsirinko ryškiai geltoną teniso kamuoliuką ir nusviedė jį aukštai ir toli.

Dar viena šėliojanti.

— Tu atvežei man dar vieną medį.

— Kadangi pasodinai pirmąjį ten, kur pasodinai, nebeliko simetrijos. Man tai nepatiko.

— Ir apmulčiavai juos.

— Kokia prasmė ką nors sodinti, jei nedarai to tinkamai.

— Ačiū tau, Saimonai, — pabrėžtinai oficialiai tarė ji.

Jis metė į ją žvilgsnį ir pastebėjo juoką jos akyse.

— Prašom, Fiona.

— Būčiau padėjusi tau, jei būčiau buvusi namuose.

— Anksti išvažiavai.

Ji luktelėjo, tačiau jis nepaklausė.

— Vykdėme paiešką San Chuano saloje.

Jis stabtelėjo, pažiūrėjo į ją.

— Kaip sekėsi?

— Mes radome jį. Pagyvenęs vyras, ankstyva Alcheimerio stadija. Išėjo iš namų pasiėmęs žvejybos įrankius. Turbūt susisuko galva, o gal mintimis trumpam nukeliavo į praeitį, tad tiesiog patraukė į vieną iš savo žvejybos vietų. Tada dar labiau sutriko, apsuko ratą ir bandė keliauti į buvusius jo dukters namus, pas anūką. Dabar jie gyvena su juo. Mes manome, kad jis apsuko ne vieną ratą ir nukeliavo nemažai mylių. Paskui pavargo, o tada nukrito nuo skardžio.

— Ar stipriai susižeidė?

— Prasikirto galvą ir koją, susitrenkė smegenis, susimušė kairę kulkšnį — daugybė mėlynių, įbrėžimų, dehidracija, šokas.

— Jis išgyvens?

— Jis dar gana tvirtas, todėl jie tikisi. Tačiau jam gerokai kliuvo. Mums belieka džiaugtis, kad radome jį, kad būrys atliko savo darbą, bet gali būti, jog per vėlai. — Fiona paėmė kitą pagalį. — Bus gražus stalas. Gal man pažaisti su tavo šunimi, kol tu baigsi, ir taip atsidėkoti už medelį?

Jis perėmė šlifuoklį iš vienos rankos į kitą ir nužiūrėjo ją.

— Ar atvažiavai pažaisti su mano šuniu?

— Atvažiavau padėkoti, o kadangi Sil perėmė mano rytinius užsiėmimus, o kita pamoka tik pusę šešių, nusprendžiau atsidėkoti tau asmeniškai.

— Kiek dabar valandų?

Ji išrietė antakius ir žvilgtelėjo į laikroduką.

— Penkiolika po trijų.

— Spėsime.

Jis numetė švitrinį popierių, nulipo nuo prieangio, sugriebė ją už rankos ir ėmė tempti į namą.

— Ar mes kur nors einame?

— Puikiai žinai, velniai rautų.

— Kitas bandytų bent jau apšildyti prieš...

Jis prisitraukė ją, įsisiurbė į lūpas ir uždėjo jai ant užpakalio rankas.

— Tu teisus, spėsime. Noriu pasakyti, kad paprastai nesu taip lengvai prieinama, bet...

— Man nerūpi.

Šį kartą jo rankos palindo po jos striuke, paskui po marškinėliais ir nuslydo nuoga nugara.

— Man irgi. Lauke.

— Tikrai nedarysiu šito lauke, žiūrint tiems šunims.

— Ne. — Ji susijuokė, stengdamasi išsilaikyti ant kojų, kol jie glamonėjosi. — Liepiau šunims likti lauke.

— Puiki mintis.

Jis nusitempė ją per užpakalinę terasą ir įsitraukė pro duris.

Tada nuplėšė nuo jos striukę ir prispaudė ją prie sienos. Stumiama vis didėjančio geismo, Fiona ėmė plėšti nuo jo marškinius.

— Palauk.

— Ne.

— Ne, noriu pasakyti — žinau, kad džiaugiesi mane matydamas, bet manau, kad į mane spaudžiasi tikras plaktukas... O Dieve.

Jis atsitraukė, žvilgtelėjo žemyn.

— Šūdas. Atsiprašau.

Jis nusisegė įrankių diržą ir numetė jį ant grindų.

— Tiesiog leisk man, — ji nutraukė nuo jo darbinius marškinius, tada kilstelėjo po jais buvusius marškinėlius. — O, mm, — numykė braukdama delnais per jo krūtinę. — Per ilgai, — išspaudė ji, kai jo lūpos prisispaudė prie jos kaklo. — Reikia paskubėti.

— Gerai.

Nieko nelaukdamas, jis atplėšė jos marškinius, pažerdamas į šonus sagas.

Ji turėjo aiktelėti, galbūt net pasipiktinti — nes marškiniai buvo dar geri — tačiau plyštančio audinio garsas ir jo šiurkščios rankos ant jos krūtų taip ją sužadino, kad ji tik per plauką susivaldė.

Ji sudrebėjo, prisispaudė prie jo, nekantriai aikčiodama ir atsegdama jo užtrauktuką. Jis vienu greitu judesiu nusmaukė jos džinsus, įkišo tarp šlaunų ranką ir ėmė stebėti jos veidą, tas ramias akis, pasidengiančias melsva migla, kol ji pasiekė viršūnę. Tada vėl įsisiurbė jai į lūpas ir darbavosi, kol ji suglebo.

— O ne, nedrįsk, — sumurmėjo jis, kai ji ėmė slysti žemyn palei sieną.

Paprasčiausia buvo persimesti ją per petį ir susirasti artimiausią plokščią paviršių. Jis paguldė ją ant stalo, nustūmė į šoną visus rakandus. Tai, kas suduš ar subyrės, vėliau bus galima pakeisti.

Kadangi jis norėjo matyti ją nuogą, nutraukė jos botus.

— Diržas, atsisek diržą.

— Ką? A. — Ji tarsi šoko auka spoksojo lubas knebinėdama diržą. — Ar aš ant stalo?

Jis nutraukė nuo jos džinsus.

— Ar aš nuoga ant stalo?

— Dar nevisiškai.

Bet jau beveik. Jis norėjo paliesti kiekvieną lopinėlį, apnuogintą ar po drabužiais. Jis nusiavė batus, nusimovė kelnes, tada užsilipo ir apsižergė ją.

— Kaip patogu, — nusprendė pamatęs iš priekio susegamą liemenėlę. Atsegė ją ir godžiai pripuolė prie krūtų.

— O. Dieve. — Ji išsirietė, sugniaužė kumščius, tada įsikibo jam į nugarą. — Ačiū Dievui. Nesustok. Tik nesustok.

Kai jis brūkštelėjo per spenelius dantimis, ji pamanė išeisianti iš proto. Per didelė, tiesiog per didelė ši geidulio, malonumo ir troškimo banga. O jos kūnas gerte gėrė ją ir prašėsi dar.

Ji vėl išgirdo plyštantį audinį ir suprato, kad jis nuplėšė jos kelnaites.

Jis ją prievartauja, pagalvojo ji gaudydama orą, ir ši maža šoko sėklelė tik dar labiau padidino nežabotą jaudulį.

Ji pabandė ištarti jo vardą, sulėtinti eigą — bent kad įkvėptų — ar atsilieptų tuo pačiu. Tačiau jis praskėtė jos kelius ir įėjo į ją. Kietas kaip plienas, greitas kaip žaibas. Ji tik aiktelėjo ir pasitiko audrą.

Ji stipriai apkabino jį ir išsirietė užlieta orgazmo bangos. Tai pajutęs, jis ėmė judėti dar smarkiau. Jis jos geidė, ir tas geidulys per pastarąsias dienas tik stiprėjo. Bet dabar, turėdamas po savimi tą ilgą, stangrų kūną, virpantį po juo, tuos stulbinančius ir seksualius raumenis po savo delnais, jis leido geismui siausti.

Jis šėlo, kol pajuto ją suglembant, tada nebesivaldydamas išsiliejo.

Ji išgirdo muziką. Gal tai gieda angelai? — apdujusi pagalvojo ji. Kaip keista, kad angelai gieda po sekso ant stalo. Ji sunkiai nurijo, nes burnoje nebebuvo nė lašelio seilių.

— Muzika, — sumurmėjo ji.

— Mano telefonas. Kelnėse. Tegu skamba.

— O. Ne angelai.

— Ne. *Def Leppard.*

— Štai kaip. — Ji sukaupė likusius energijos likučius, kilstelėjo

ranką ir perbraukė jam per nugarą. — Dar kartą sakau — ačiū tau, Saimonai.

— Visada prašom.

Ji dusliai susijuokė.

— Tai gerai, nes nemanau, kad man teko daug dirbti.

— Argi aš skundžiuosi?

Ji nusišypsojo ir užsimerkė, tebeglostydama jam nugarą.

— Kur mes iš tiesų esame?

— Čia valgomasis, pirmas aukštas, biuras. Kol kas.

— Vadinasi, mes mylėjomės ant tavo valgomojo ir biuro stalo.

— Aha.

— Ar pats gaminai stalą?

— Aha.

— Jis labai lygus. — Ji trumpai sukikeno. — Ir nepaprastai tvirtas.

— Aš išmanau savo darbą. — Tada jis pakėlė galvą ir pažiūrėjo į ją. Nusišypsojo. — Tai vyšnia su beržo intarpais. Pjedestalo stiliaus. Ketinau jį parduoti, bet dabar — ko gero, ne.

— Jei persigalvotum, norėčiau pirmoji siūlyti kainą.

— Pagalvosiu. Jis tau tinka.

Ji palietė jo skruostą.

— Gal galėčiau gauti vandens? Jaučiuosi taip, tarsi būčiau įkopusi į Konstitucijos kalną be gurkšnio vandens.

— Tuojau.

Ji nustebusi nulydėjo jį akimis, kai jis nusirito nuo stalo ir nuogas išėjo iš kambario. Ji nesidrovėjo savo kūno, tačiau negalėjo įsivaizduoti savęs vaikštančios nuogos.

O jis velniškai gerai atrodo.

Fiona atsisėdo ir ėmė patenkinta rąžytis. Tada sustingo iš nuostabos. Jie ką tik įnirtingai mylėjosi ant valgomojo stalo priešais atvirus, neuždengtus langus. Ji matė lakstančius šunis, jo kiemą, savo automobilį.

Bet kas galėjo privažiuoti, ateiti nuo paplūdimio ar iš miško.

Kai jis sugrįžo su jau atkimštu ir pusiau nugertu buteliu vandens, ji parodė.

— Langai.

— Taip. Stalas, langai, lubos, grindys. Imk. — Jis ištiesė jai butelį. — Aš pradėjau, tu gali pabaigti.

— Bet langai. Dienos šviesoje, atviri.

— Dabar jau šiek tiek per vėlu drovėtis.

— Aš nė nesuvokiau. — Ji nugėrė didelį gurkšnį, paskui dar vieną. — Ką gi, galbūt taip ir geriau. Bet kitą kartą — jei tave domins kiti kartai.

— Aš dar nebaigiau su tavimi.

— Labai saimonišku būdu pasakei. — Ji vėl užsivertė butelį, šį kartą lėčiau. — Kitą kartą turėtume susirasti nuošalesnę vietą.

— Tu labai skubėjai.

— Neturiu ką pasakyti.

Jis vėl nusišypsojo jai.

— Tu velniškai graži dekoracija. Man tereikia nufotografuoti tave, sėdinčią stalo vidury, su saulės nutviekstais plaukais, susivėlusiais aplink veidą, ir tomis ilgomis kojomis, pritrauktomis prie labai gražių krūtų. Gaučiau už stalą įspūdingą sumą.

— Nieko neišeis.

— Duočiau tau trisdešimt procentų.

Ji nusijuokė, tačiau nebuvo visiškai tikra, kad jis juokauja.

— Vis tiek ne. Labai gaila, bet man reikia apsirengti ir važiuoti.

Jis paėmė ją už riešo, apsuko ir pažiūrėjo į laikrodį.

— Mes turime dar valandą.

— Per kurią aš grįšiu namo, nusiprausiu. Šunys... jie labai jautrūs kvapams.

— Supratau. Jie užuodžia seksą.

— Tiesą sakant, taip. Todėl man reikia paįsti po dušu. Ir dar man reikia marškinių. Manuosius tu suplėšei.

— Tu...

— Labai skubėjau. — Fiona nusijuokė ir, nepaisydama atvirų langų, panoro pašokti ant stalo. — Bet man vis tiek teks pasiskolinti marškinius.

— Gerai.

Jis vėl išėjo nuogas, ir ji papurtė galvą. Nuslydusi nuo stalo, ji užsitempė džinsus, užsisegė liemenėlę.

Visiškai ramiai jis sugrįžo ir metė jai marškinius, kuriuos ji buvo nuplėšusi nuo jo.

— Ačiū.

Jis užsitraukė darbines kelnes, o ji tuo metu apsiavė botus. Nors jautėsi šiek tiek apsvaigusi, prisitaikė prie jo nerūpestingos manieros ir priėjusi vėl palietė jam skruostą.

— Kitą kartą galbūt iš pradžių pavakarieniausime. — Ji lengvai pabučiavo jį. — Ačiū už medį ir už tai, kad leidai pasinaudoti stalu.

Ji išėjo į kiemą, pašaukė šunis, atsisveikindama paglostė Nasrus. Jai buvo malonu matyti Saimoną, stovintį terasoje pusnuogį, susikišusį rankas į vis dar neužsegtų kelnių kišenes ir lydintį ją akimis.

Dvyliktas skyrius

FRENSIS K. EKLIS BAIGĖ paskutinįjį iš savo kasdienio Šimtuko. Šimtas atsispaudimų, šimtas pritūpimų, šimtas atsilenkimų. Jis atlikdavo juos kaip visuomet užsidaręs motelio kambaryje.

Jis nusiprausė, naudodamasis savo bekvape dušo želė, o ne aitraus kvapo motelio muilu. Nusiskuto kompaktišku elektriniu skustuvu, kurį kiekvieną rytą kruopščiai išvalydavo. Išsivalė dantis šepetuku iš kelioninio rinkinio ir pažymėjo jį X, kad vėliau nepamirštų išmesti.

Jis niekada nepalikdavo jokių asmeninių daiktų motelio šiukšlių dėžėje.

Apsirengė plačiais šortais, per dideliais baltais marškinėliais, apsiavė neišvaizdžiais sportbačiais. Po marškinėliais buvo saugos diržas su grynaisiais ir jo dabartine tapatybės kortele. Dėl visa ko.

Apžiūrėjo save veidrodyje.

Drabužiai ir išsikišęs diržas slėpė kūną, kurį jis lipdė ir tobulino iki tobulumo ir kūrė eilinio vyruko, šiek tiek apkūnoko per liemenį, vaizdą. Jis tyrinėjo savo veidą — rudas akis, ilgą smailią nosį, plonas,

tvirtai sučiauptas lūpas, lygius skruostus — kol liko patenkintas savo malonia, netgi neįsimintina išvaizda.

Jo rudi plaukai buvo trumpai nukirpti. Jis norėjo nusiskusti juos, kad būtų paprasčiau ir švariau, tačiau nors skustos galvos buvo tapusios gana įprastos, jo mentorius spyrėsi, kad skusta galva pritraukia daugiau dėmesio nei įprasti rudi plaukai.

Šį rytą, kaip ir kiekvieną rytą per pastarąsias savaites, jam kilo noras ignoruoti nurodymą ir daryti taip, kaip norisi jam pačiam.

Šį rytą, kaip ir kiekvieną rytą, jis atsispyrė tam norui. Tačiau darėsi vis sunkiau laikytis pamokos plano, kai jis jautė vis didėjančią savo galią, savąjį aš.

— Dar kurį laiką, — sumurmėjo jis. — Bet jau nebeilgai.

Jis užsidėjo tamsiai mėlyną kepuraitę be jokių užrašų.

Jo išvaizda niekuo nepatrauks dėmesio, netgi nesusilauks nė vieno žvilgsnio iš praeivių.

Jis niekuomet neapsistodavo tame pačiame motelyje ar viešbutyje ilgiau nei trims naktims — dar geriau, dviem. Mažiausiai kas antrą apsistojimą ieškodavo viešbučio su sporto sale, tačiau visais kitais atvejais tenkindavosi pigesnėmis vietomis, kur aptarnavimas — ir aptarnaujančiųjų dėmesys — beveik neegzistavo.

Jis visą gyvenimą gyveno taupiai, rūpestingai spausdamas kiekvieną centą. Prieš pradėdamas šią kelionę, jis pamažu išpardavė viską, kas turėjo vertės.

Iki kelionės pabaigos jis galės sau leisti daugybę pigių motelio kambarių.

Jis įsikišo kambario raktą į kišenę ir išsitraukė iš lagamino, kurį atsinešė pats, butelį su vandeniu. Prieš išeidamas iš kambario, įjungė kamerą, paslėptą kelioniniame žadintuve ant naktinio staliuko, tada užsidėjo grotuvo ausines.

Pirmoji leis jam įsitikinti, ar kambarinės nelietė jo daiktų; antrosios — atbaidys galimus pašnekovus.

Jis ilgėjosi sporto salės, svorių ir treniruoklių, tos dvasinės ir fizinės iškrovos, kurią jie teikė. Nuo tada, kai jis atsivertė, jausdavosi įsitempęs, piktas ir nervingas, negalėdavo blaiviai mąstyti, jei neišsi-

kraudavo. Jis būtų mieliau mankštinęsis vienumoje, tačiau kelionėje tenka prisitaikyti.

Nutaisęs malonią išraišką, jis išėjo iš kambario, perėjo per mažą fojė ir įžengė į mažą sveikatingumo klubą.

Ant bėgtakio nenoromis žingsniavo vyras, o vidutinio amžiaus moteris mynė gulimą dviratį, tuo pat metu skaitydama romaną ryškiu viršeliu. Jis rūpestingai rinkdavosi laiką apsilankyti sporto salėje — nebūk pirmas arba vienintelis.

Išsirinko kitą bėgtakį, pasirinko programą ir išjungė grotuvą, kad galėtų pasiklausyti žinių per kampe įspraustą televizorių.

Turi ką nors papasakoti, pagalvojo jis.

Tačiau besiklausydamas korespondentų, pasakojančių apie įvykius pasaulyje, jis pradėjo bėgti ir leido savo mintims susitelkti ties paskutiniuoju mentoriaus laišku. Jis įsiminė kiekvieną eilutę, paskui sunaikino jį, kaip ir kitus.

Brangusis drauge, tikiuosi, viskas gerai. Džiaugiuosi tavo pažanga, tačiau noriu patarti, kad neskubintum savęs, pernelyg neskubėtum. Nepamiršk mėgautis kelione ir savo pasiekimais, ir žinok, kad ir toliau jausi mano paramą ir dėkingumą taisant mano kvailą ir nedovanotiną klaidą.

Ruošk savo kūną, protą ir dvasią. Laikykis disciplinos. Tu esi galia, esi valdžia. Naudokis abiejomis išmintingai, ir tu sukaupsi daugiau šlovės, daugiau baugumo ir daugiau sėkmės nei bet kuris kitas iki tavęs.

Laukiu žinios iš tavęs, ir žinok, jog aš esu su tavimi kiekviename tavo kelionės žingsnyje.

Tavo Vedlys

Pats likimas nuvedė jį į tą kalėjimą, galvojo Eklis, kur Džordžas Alenas Peris atrakino duris, už kurių jis buvo užrakintas visą savo gyvenimą. Jis tarsi kūdikis žengė pirmuosius laisvės žingsnius, paskui pajudėjo tvirčiau, o tada išmoko bėgti. Dabar, dabar tasai svaiginamas

laisvės skonis buvo reikalingas jam tarsi oras. Taip reikalingas, kad jis ėmė laužyti Perio taisykles, nurodymus ir įsakymus.

Jis nebėra tas minkštas, nerangus berniūkštis, trokštantis pritarimo ir stumdomas stipresniųjų. Nebe tas vaikas, kurį kekšė motina dalijo iš rankų į rankas.

Jis jau nebe tas spuoguotas storulis paauglys, iš kurio juokiasi mergaitės.

Visą savo gyvenimą jis gyveno apsimetinėjimo narve. Tylėk, toleruok, laikykis taisyklių, mokykis ir imk, kas lieka nuo stipresnių, gražesnių ir agresyvesnių.

Kiek kartų jis tylėjo dantis sukandęs, kai ne jam atiteko paaukštinimas, prizas, mergina? Kiek kartų jis, vienumoje ir tamsoje, kūrė keršto planus bendradarbiams, studentams, kaimynams, netgi praeiviams gatvėje?

Jis keliavo šią kelionę, kaip jam aiškino Peris, dar prieš jiems susitinkant — tačiau jis nešiojosi tą narvą su savimi. Jis stengėsi valdyti savo kūną, versdamas jį kęsti skausmą, neviltį, nepriteklių. Jis dėjo pastangas — ir jam pavyko — įskiepyti sau griežtą vidinę kontrolę, tačiau jis vis dar daug kur suklupdavo. Nes tebebuvo užrakintas tame narve. Negalėjo netgi patenkinti moters, kai pagaliau viena teikėsi permiegoti su juo. Buvo priverstas tenkintis su kekšėmis — tokiomis kaip jo motina.

Daugiau nebe. Perio tikėjimas teigė, kad lytinis aktas sumenkina vyro galią ir suteikia tą galią moteriai — kuri visada, *visada* panaudos ją prieš jį. Atsipalaiduoti galima kitais, galingesniais būdais. Būdais, kuriuos tik nedaugelis drįsta naudoti. Taip atsipalaiduojant didėja galia ir malonumas.

Dabar, kai narvas atidarytas, jis atrado savyje polinkį ir apetitą tokiam atsipalaidavimui bei jėgų suteikiančią galią.

Tačiau su galia atėjo atsakomybė — o su ja, prisipažino jis, jam sunku susidoroti. Kuo daugiau jis gauna, tuo daugiau nori. Peris, žinoma, teisus. Būtina laikytis disciplinos, mėgautis kelione ir neskubėti.

Vis dėlto...

Padidindamas bėgtakio greitį ir pasipriešinimą, Frensis pažadėjo

sau ir savo nesančiam mentoriui, kad susilaikys neieškojęs kitos aukos bent jau dvi savaites.

Geriau šiek tiek pakeliaus, paklajos. Leis įsikrauti galiai, pamaitins protą knygomis.

Jis nekeliaus į šiaurę — dar ne.

O kol krausis ir maitinsis, jis stebės Perio nedovanotiną klaidą per jos dienoraštį, jos tinklalapį. Kai ateis laikas, jis ištaisys tą klaidą — tai vienintelis mokestis, kurio paprašė Peris už tai, kad atidarė jo narvo dureles.

Jis nekantriai laukė, troško it vaikas tėvų plojimų, Perio pritarimo, kada pagrobs, pasmaugs ir palaidos Fioną Bristou.

Matydamas prieš save jos veidą, jis įveikė dar vieną mylią. Jo veidu ir kūnu žliaugė prakaitas. Atlygis už tai buvo žurnalisto reportažas apie jaunos moters kūną, rastą Klamato nacionaliniame parke.

Pirmą kartą tą rytą, Eklis nusišypsojo.

SEKMADIENĮ ATVAŽIAVO Mai su savo šunimis. Po šeštadienio naktį nulijusio lietaus oras buvo vėsus ir gaivus kaip šerbetas, o jaunosios sedulos palei tiltelį pasipuošė švelnia žaluma. Pievoje žolė spindėjo rasa, upeliukas veržliai putojo, o šunys šėliojo kaip vaikai žaidimų aikštelėje.

Tingių sekmadienio rytų skalėje Fiona šį įvertino tvirtu dešimtuku. Ji ir Mai sėdėjo verandoje, skanaudamos *mochaccino* kavą su spanguolių keksiukais, kurių Mai nupirko pakeliui.

— Tai tarsi atlygis.

— Chmm?

Suglebusi, pusiau prisimerkusi už gintaro spalvos akinių, Mai atsilaužė dar kąsnelį keksiuko.

— Tokie rytai, jie tarsi atlygis už visą likusią savaitę. Kai rytais tik keliesi, skubi, eini, darai. Tai ledinukas ant pagaliuko, žalvarinis žiedas ar prizas dribsnių dėžės dugne.

— Kitame gyvenime norėčiau atgimti šunimi — pati pagalvok? Jiems kiekvienas rytas yra prizas dribsnių dėžės dugne.

— Užtat jie negauna kavos verandoje.

— Taip, bet vanduo iš klozeto būtų toks pat skanus.

Fiona mąsliai tyrinėjo savo kavą.

— Kokios veislės šunimi?

— Gal Pirėnų aviganiu? Jie tokie dideli, didingi. Manau, kad nusipelnau to, nes visą šį gyvenimą būsiu maža.

— Geras pasirinkimas.

— Matai, aš apie tai galvojau. — Mai nusižiovavo, pasirąžė. — Šįryt skambino šerifas Taisonas. Sakė, kad Volterio būklė stabilizavosi. Jis dar kurį laiką liks ligoninėje, bet jei būklė nesikeis, jį išleis į namus. Dukra su šeima ieško ateinančios slaugės.

— Gera žinia. Ar nori, kad paskambinčiau kitiems?

— Aš pranešiau Čakui, tad manau, kad jis tuo pasirūpins. Kadangi ruošiausi važiuoti pas tave, pamaniau, pasakysiu tau asmeniškai. Beje, man labai patinka tavo medeliai.

— Gražūs, ar ne? — Žiūrint į juos, Fionai norėjosi šypsotis. — Nesuprantu, kaip nepagalvojau apie tai anksčiau. Dabar galvoju, ar nepasodinus ko nors ryškaus tolimajame kiemo gale. Būtų tarsi kiemo prieangis. Nauji klientai iškart surastų mano namus. Sukite į keliuką ties... dar nenusprendžiau.

Mai pasmaukė žemyn akinius ir pažvelgė į Fioną per jų viršų.

— Traukiesi iš aptemdytos scenos? O aš maniau, kad tau reikėtų įsistatyti vartus.

Gurkšnodama kavą Fiona stebėjo šunis, besivaržančius, jos manymu, sisiojimo varžybose.

— Dėl Vikės Skalos? — Ši mergina buvo paskutinioji auka. — Vartai nelabai padėtų, jei... jei kas nors atsitiktų.

Tačiau kaip ir Mai apie savo kitą gyvenimą, Fiona buvo apgalvojusi tai.

— Man skaudu net pagalvoti apie tas merginas, apie jų šeimas. Bet aš nieko negaliu padaryti, Mai. Visiškai nieko.

Mai ištiesė ranką ir spustelėjo Fionai ranką.

— Nereikėjo man užsiminti.

— Nieko. Aš nuolatos apie tai galvoju. Kaip galėčiau negalvoti?

Ir aš bijau. Tu tikriausiai vienintelė, kuriai galiu pasakyti tai tiesiai šviesiai. — Fiona akimirką sulaikė Mai ranką, nes kontaktas ją ramino. — Bijau dėl to „jei". Bijau, nes nieko negaliu padaryti. Bijau, nes Perį pavyko sugauti tik po kelerių metų, ir aš nežinau, kaip toliau gyvensiu, jei modelis kartosis. Jei pasakyčiau apie tai Sil arba savo motinai, jos iš kailio išsiverstų besirūpindamos.

— Gerai. — Pakeitusi toną, Mai atsisuko į Fioną. — Manau, būtum kvaila, jei nebijotum, o kodėl, po galais, turėtum būti kvaila? Manau, kad jei negalvotum, tai tiesiog slėptumeisi viską neigdama, o ką gero tai duotų? Ir jeigu tau neskaudėtų širdies dėl tų merginų, būtum beširdė, o kaip gali tokia būti?

— Štai kodėl, — su palengvėjimu atsiduso Fiona, — galiu tau pasipasakoti.

— Kita vertus, nėra ko kraustytis iš proto. Bijoti — taip, tačiau nereikia kraustytis iš proto, nes turi šunis, turi draugų, kurie taip dažnai lankys tave, kad tau norėsis išspirti juos lauk. O, tik nebandyk to su manimi, — pridūrė ji. — Nes aš išspardysiu tau užpakalį. Taip, aš maža, bet stipri.

— Žinau. Taip pat žinau, kad ne šiaip sau atvažiavai čionai su kava ir stebi, kaip žaidžia šunys. Ačiū tau.

— Prašom. Sodink ką tik nori tame kiemo gale, Fi, jei tik tai suteiks tau laimės. Tačiau nepamiršk ir atsargumo.

— Dalis manęs tikriausiai niekada neprarado atsargumo nuo tos dienos, kai Peris mane pagrobė.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Aš lioviausi bėgiojusi, nors, o Dieve, Mai, aš taip mėgau bėgioti. Dabar naudojuosi bėgtakiu, tačiau tai ne tas pats. Užtat jaučiuosi saugesnė. Aš jau daug metų niekur nevažiuoju viena.

— Negali... — Mai nutilo. — Tikrai?

— Tikrai. Žinai, tik kai vėl viskas prasidėjo, aš suvokiau, kad niekada niekur nevažiuoju bent jau be vieno iš savo šunų — iš dalies dėl to, kas man atsitiko. Užuot ėjusi į kiną, aš laukiu, kada filmai pasirodys skaitmeninio disko forma arba juos parodys per televizorių, nes negaliu per ilgai palikti šunų automobilyje — maža to, visus tris vežuosi

palikusi nesaugomus namus tik tuomet, jei vyksta pratybos arba vežu juos pas tave.

— Nieko čia bloga.

— Ne, ir aš nekreipiu į tai dėmesio, tiesiog iki šiol nesuvokiau, kad tam buvo priežastis. Arba nenorėjau pripažinti. Aš dažnai palieku duris atviras. Retai kada užrakinu, nes šunys suteikia man saugumo jausmą. Per pastaruosius metus ar dvejus aš beveik nebegalvodavau apie tai, kas man nutiko, tačiau visą šį laiką saugojau save — bent jau maniausi esanti saugi.

— Tai įrodo, kad turi protingą pasąmonę.

— Norėčiau taip manyti. Mano sąmonė taip pat nesnaudžia. Jau porą metų nesitreniravau šaudykloje. Todėl... — Fiona papurtė galvą. — Darau, ką galiu, ir stengiuosi nesikraustyti iš proto. Pakalbėkime apie mūsų savaitgalį.

Pakaks, nusprendė Mai. Ji atvažiavo ne tam, kad sukeltų Fionai nerimą, bet kad padėtų jį nuraminti.

— Tuoj, pirmiausia noriu papasakoti, su kuo šįvakar eisiu išgerti.

— Eini į pasimatymą? — Šį kartą Fiona nusmaukė savo akinius. — Su kuo?

— Su Robertu. Jis psichologas, turi privatų kabinetą Sietle. Keturiasdešimt vienerių, išsiskyręs, turi devynmetę dukrą. Jos globa dalijasi su buvusia žmona. Dar jis turi trejų metų portugalų vandens šunį, vardu Sisko. Mėgsta džiazą, slidinėjimą ir keliones.

— Užsiregistravai į pažinčių svetainę.

— Taip, ir šįvakar plauksiu keltu su juo susitikti.

— Tau nepatinka nei džiazas, nei slidinėjimas.

— Ne, bet man patinka šunys, aš mėgstu keliauti, kai galiu, mėgstu vaikus, taigi mes turime bendrų dalykų. — Ištiesusi kojas, Mai apžiūrėjo batų galus. — Man patinka slidininkų trobelės su plieskiančiais židiniais ir airiška kava, o čia jau pusė taško. Be to, tai pasimatymas, vadinasi, turėsiu pasipuošti, pasidažyti ir turėsiu progą pasikalbėti su žmogumi, kurio nepažįstu. Jei žiežirba neįsižiebs, sėsiu į keltą, grįšiu namo ir mėginsiu ir naujo.

— Aš tavo vietoje nervinčiausi. Tu nerviniesi?

— Šiek tiek, tačiau šis jaudulys malonus. Aš noriu santykių, Fi, labai noriu. Ir ne todėl, kad seniai nesimylėjau, nes, žinai, turiu Stenlį. Noriu žmogaus, kuris man patiktų, su kuriuo norėčiau leisti laiką, būti, įsimylėti. Noriu šeimos.

— Tikiuosi, jis nuostabus. Tikiuosi, kad tas psichologas Robertas bus velniškai nuostabus. Tikiuosi, kad žiežirba įsižiebs, kad surasite bendrų pomėgių, kad širdis sutvaksės. Labai tikiuosi.

— Ačiū. Svarbiausia tai, kad aš stengiuosi dėl savęs. Naudojuosi proga, ko nedariau — tikrąja žodžio prasme — nuo skyrybų. Net jei žiežirba įsižiebs, aš neskubėsiu. Noriu pajusti, kaip viskas vyksta, prieš šokdama į lovą.

Jausdama Mai jaudulį ir nekantrumą, Fiona minutėlę sėdėjo tylėdama.

— Ką gi, kalbant apie žiežirbas, tikriausiai turiu prisipažinti, jog pralaimėjau varžybas.

— Ką — tu mylėjaisi? — Mai vos nepašoko nuo kėdės, nusiplėšė akinius. — Tu mylėjaisi ir nepapasakojai man?

— Tai atsitiko vos prieš porą dienų.

— Tu mylėjaisi prieš porą dienų ir nepaskambinai man? Su kuo — velniai rautų, kam dar klausiu? Tikriausiai su Saimonu Doiliu.

— Iš kur žinai, gal tai buvo koks nors naujas klientas, kuriam staiga neatsispyriau.

— Ne, tai buvo Saimonas — kuris, tiesą sakant, ir yra naujas klientas, kuriam neatsispyrei. Smulkiai. Iš esmės.

— Jis padovanojo man tuos medžius.

— Och. — Mai atsigręžė ir pažiūrėjo į juos. — Och, — vėl atsiduso ji.

— Žinau. Pirmąjį gavau pagal susitarimą — iškeičiau į kelmą, kurio jis norėjo.

— Kriauklė iš kelmo. Girdėjau.

— Tada užsiminiau, kad norėčiau dar vieno, ir jis atvežė jį ir pasodino — kol mes vykdėme paiešką. Grįžtu namo, o čia — pasodintas, apmulčiuotas, palaistytas medis. Pasiėmiau kitus šunis ir nuvažiavau padėkoti jam. Atsidėkojau pasimylėdama su juo ant jo valgomojo stalo.

— Jėzau Marija ir visi šventieji. Ant stalo?

— Tiesiog taip nutiko.

— Kaip čia nutinka, kad nuo medžių pereinama prie sekso ant stalo?

— Vieną minutę mes kalbėjomės lauke, o kitą jis jau tempė mane į namą. Pakeliui ėmėme glamonėtis ir bučiuotis.

— Štai ko trūksta Stenliui — jis neglamonėja ir nebučiuoja.

— O kai įgriuvome į vidų, aš atsidūriau prie sienos ir, tiesą sakant, raginau jį paskubėti. Todėl jis numetė mane ant stalo, nustūmė į šoną daiktus ir oho. Oho.

— Minutėlę, leisk atsigauti. — Mai atsilošė ir pamojavo ranka sau prieš veidą. — Kaip suprantu, seksas nebuvo sumautas.

— Nesmagu net sakyti, nes gali pasirodyti geriau nei iš tiesų yra, tačiau tai buvo geriausias seksas mano gyvenime. O aš mylėjau Gregą, Mai. Bet tai? Tai buvo begėdiškai stulbinantis seksas.

— Ar ketini susitikti su juo dar kartą tuo pačiu tikslu?

— Būtinai. — Fiona prisidėjo prie širdies ranką ir patapšnojo. — Be to, o gal dar daugiau, arba visų svarbiausia — jis man patinka. Patinka jo būdas, jo išvaizda, kaip jis elgiasi su savo šunimi. Ir žinai, man patinka, kad nesu jo skonio — bent jau pasak jo — bet jis nori manęs. Jaučiuosi tokia... galinga.

— Tasai „patinka" gali peraugti į šį tą rimtesnio.

— Gali. Tikriausiai kaip ir tu, aš stengiuosi dėl savęs ir naudojuosi proga.

— Puiku. Už mus. — Mai kilstelėjo pustuštį kavos puodelį. — Rizikuojančias moteris.

— Smagu, ar ne?

— Žinant, kad mylėjaisi ant valgomojo stalo, tau tikriausiai smagiau. Bet taip, gera.

Jos abi sužiuro, kai sulojo šunys.

— Nagi, nagi, tik pažiūrėkit, — sumurmėjo Mai, kai Saimonas pervažiavo per tiltelį. — Ar tavo stalas nukraustytas?

— Ššš! — Fiona užgniaužė juoką. — Po dvidešimties minučių prasideda pirmoji sekmadieninė pamoka.

— Kaip tik užteks laiko...

— Tylėk.

Saimonas išlipo, o paskui jį iššoko Nasrai. Šuo nulėkė pas jos šunis, paskui stabtelėjęs apuostė ir pavizgino uodegą Mai.

— Jokios agresijos, — pastebėjo ji, — jokio drovumo. Velniškai patenkintas šuo.

Saimonas priėjo, ištiesė antkaklį.

— Čia tas, kurį buvau pasiskolinęs. Daktare Funaki.

— Mai. Malonu matyti, Saimonai, ir kaip tik laiku, nes man reikia važiuoti. Bet pirmiausia. Nasrai, ateik čia. Čionai, Nasrai.

Šuo džiugiai užsikerėplino ant verandos. Kai jis pasiruošė šuoliui, Mai ištiesė ranką delnu žemyn. Nasrai net virpėjo iš noro nors kartą šoktelėti, tačiau liko sėdėti.

— Geras šuo. — Ji paglostė jį, patrynė sprandą ir nusišypsojo Saimonui. — Jis gerai reaguoja į grupę, yra linksmai draugiškas ir mokosi manierų. Turi būsimą čempioną.

— Jis vagia mano batus.

— Taip, kramtymo fazė gali sukelti problemų.

— Ne, jis jau nebekramto. Tiesiog vagia ir slepia. Šįryt radau savo batą vonioje.

— Jis surado naują žaidimą. — Mai šiaušė Nasrų ausis, kol kiti šunys prisigretinę paprašė dėmesio. — Tavo batai turi tavo kvapo. Tavo kvapas jį traukia ir guodžia. Ir jis žaidžia su tavim. Argi tu ne gudruolis? — Ji pakštelėjo šuniui į nosį ir atsistojo. — Laikas pagalvoti apie kastravimą.

— Judvi ką, susitarėte?

— Pasiskaityk literatūrą, kurios tau daviau. Netrukus pasikalbėsime, — tarė ji Fionai. — A, beje, iškirptė ar kojos?

— Kojos, pasitaupyk mergaites antrajam raundui.

— Ir aš taip pagalvojau. Iki, Saimonai. Mažyliai, čionai! Važiuojam.

— Tu nepaklausi, — tarė Fiona, pamojavusi Mai ir jos šunims, — todėl tiesiog pasakysiu. Ji eina į pasimatymą — pirmąjį pasimatymą — ir klausė manęs, kurį privalumą pabrėžti.

— Supratau.

— Vyrams nerūpi tokie pasimatymų ypatumai.

— Aišku, kad rūpi. Jei iškirptė, mes vis tiek turėsime žiūrėti į veidą ir apsimesti, kad nepastebime jos.

— Tu teisus. — Kadangi jis stovėjo ant laiptelių, ji uždėjo rankas jam ant pečių, pasilenkė ir lengvai pabučiavo. — Po kelių minučių prasideda užsiėmimas. Ar užsukai pažiūrėti, kaip man sekasi?

— Aš atvežiau antkaklį.

— Na, taip. Jei nori, gali likti. Nasrams būtų į naudą susipažinti su kita šunų grupe. Ji nedidelė, ir mes mokysimės elementarių paieškos įgūdžių. Norėčiau pažiūrėti, kaip jam seksis.

— Vis tiek neturime ką veikti. Pamokyk jį ko nors naujo.

— Dabar?

— Man reikia prasiblaškyti. Nuo tada, kai pamačiau tave nuogą, vis galvoju, kaip čia vėl tave išrengus. Tad pamokyk jį ko nors naujo.

Ji kilstelėjo rankas ir perbraukė delnais per jo skruostus.

— Žinai, tai savotiškai romantiška.

— Romantiška? Kitą kartą, kai galvosiu apie tave nuogą, nuskinsiu porą laukinių gėlių. Bet tai visiškai nepadeda man prasiblaškyti, todėl... kur jis, po galais?

Saimonas apsidairė, atsigręžė.

— Kad jį kur galas.

Fiona sulaikė jį už rankos, kai jis pasiruošė bėgti.

— Palauk. Viskas gerai. — Nasrai kepurnėjosi paskui Bogartą šliaužynės kopėčiomis. — Jis nori žaisti su dičkiais. Jei bėgsi arba šauksi, jis praras susikaupimą ir nukris.

Nasrai užlipo iki viršaus mojuodamas uodega kaip vėliava, bet, užuot pasekęs Bogarto pavyzdžiu ir nušokęs, slystelėjo, klestelėjo ant pilvo ir lėtai nuslydo galva žemyn ant minkštos žemės.

— Neblogai, — nusprendė Fiona, o Saimonas suprunkštė iš juoko. — Trauk savo skanėstus. — Ji nuėjo prie jų, linksmu balsu šūkaliodama pagyrimus. — Pamėginkime dar kartą. Lipk, — paliepė ji, parodydama ranka. — Jis gerai lipa kopėčiomis, — tarė Saimonui, — o tai paprastai yra sunkiausia užduotis. Jos atviros ir vertikalios. Jis vikrus

ir jis stebi kitus šunis. Jis pats suprato, kaip reikia užlipti. Štai... šaunuolis.

Ji paėmė iš Saimono skanėstą ir apdovanojo šunį, kai šis pasiekė viršų.

— Tau tereikia pamokyti jį, kaip nulipti, kaip išsilaikyti ant kojų. Eik. Štai taip. Gerai laiko pusiausvyrą. Puiku, puiku. — Ji atsilygino jam apačioje. — Dirbk su juo... Kas yra? — pasiteiravo Fiona, pamačiusi jo žvilgsnį.

— Tu nesi graži.

— Ir vėl girdžiu poną romantiškąjį.

— Nesi, bet velniškai trauki. Dar neišsiaiškinau kodėl.

— Pranešk, kai išsiaiškinsi. Dirbk su juo — aukštyn, žemyn.

— Ir tai turiu daryti, nes?

— Jis mokosi eiti ant nestabilaus pagrindo. Tai suteiks jam pasitikėjimo, padidins vikrumą. Be to, jam smagu.

Fiona atsitraukė ir ėmė stebėti juos žaidžiančius. Negraži, pagalvojo ji. Pats pastebėjimas ir faktas, kad jis tai *pasakė*, turėjo įžeisti jos ego — net jei tai buvo visiška tiesa. Tai kodėl ji tik šyptelėjo mintyse — bent jau tą akimirką tarp to ir kito pastebėjimo?

Velniškai trauki. Po šių žodžių jos širdis sutvaksėjo.

Tas vyras kelia jai keisčiausius jausmus.

— Aš noriu jo, — tarė Fiona, kai Nasrai išdidžiai nulipo šliaužykle.

— Tu sumaišei įvardžius. Manęs. Tu nori manęs.

— Žaviuosi tavo ego, bet aš turėjau galvoje jį.

— Negausi. Aš jau imu prie jo priprasti, be to, mano motina rimtai įsiustų, jei atiduočiau jį.

— Aš noriu jo savo programai. Noriu išdresuoti jį paieškai ir gelbėjimui.

Saimonas papurtė galvą.

— Skaičiau tavo tinklalapį, tavo dienoraštį. Kai sakai, kad dresuosi jį, turi galvoje mus. Vėl tie pamišę įvardžiai.

— Tu skaitai mano dienoraštį?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Permečiau akimis.

Ji nusišypsojo.

— Bet tavęs nedomina paieška ir gelbėjimas?

— Turi viską mesti, kai tau paskambina, ar ne?

— Galima sakyti, taip.

— Aš nenoriu visko mesti ir kažkur lėkti.

— Ką gi, tai tavo teisė. — Ji išsitraukė iš kišenės kaspiną ir paskubomis susirišo plaukus. — Galėčiau dresuoti jį kaip pakaitinį. Tik jį. Jis klauso manęs. O tarnybiniai šunys turi klausyti ir kitų šeimininkų. Kartais būna, kad vienas iš mūsų šunų negali — serga, galbūt sužeistas.

— Tu turi tris.

— Taip, nes noriu trijų, ir taip, nes jei kuris nors kitas šuo negali, vienas iš manųjų eina kaip pastiprinimas. Aš jau daug metų dirbu šį darbą, Saimonai, ir matau, kad tavo šuo tiktų. Labai tiktų. Aš neįkalbinėju tavęs prisidėti prie būrio, tik noriu dresuoti tavo šunį. Savo pačios laiku. Jei nieko neišeis, bent jau turėsi nepaprastų gebėjimų šunį.

— Kiek tam reikia laiko?

— Būtų idealu, jei galėčiau dirbti su juo kiekvieną dieną, tačiau bent jau penkias dienas per savaitę. Galiu mokyti jį tavo namuose, kol tu dirbi. Aš tau netrukdyčiau. Galbūt vėliau panorėsi patobulinti kai ką iš to, ko aš išmokysiu.

— Galbūt. Galim pažiūrėti, kas iš to išeis. — Saimonas pažvelgė į Nasrus, kuris buvo pasinėręs į savo mėgstamiausią žaidimą: vaikytis savo uodegą. — Tavo laiku.

— Gerai. Atvažiuoja mokiniai, — pranešė ji. — Gali praleisti šį užsiėmimą, jei nori. Galiu padirbėti su juo viena.

— Vis tiek jau esu čia.

ĮDOMUS, nusprendė Saimonas, ir gana blaškantis užsiėmimas. Fiona pavadino jį „Gaudynių žaidimu“, ir per jį reikėjo daug bėgioti — šunims ir žmonėms — lauke už tiltelio. Grupė dirbo poromis, arba su Fiona kaip partnere — su vienu šuniu vienu metu.

— Nesuprantu, — tarė jis, kai Nasrai pasiruošė. — Jis matys, kur aš einu. Būtų kvailas, jei nesurastų manęs.

— Jis bus mokomas surasti tave pagal komandą ir naudotis uodimo įgūdžiais, todėl mes bėgame prieš vėją, kad mūsų kvapas sklistų šunų pusėn. Šiaip ar taip, jis suras mane. Tau reikia jį sužadinti.

Saimonas pažiūrėjo į šunį, kurio uodega darbavosi it *Ginsu* peilis.

— Jis susijaudina, vos tik kas nors pažvelgia į jį.

— O tai privalumas. Bendrauk su juo, skatink. Liepk stebėti mane, kai aš bėgsiu. Stebėk Fi! Kai tik pasislėpsiu už krūmo, liepk jam ieškoti manęs ir paleisk. Kartok, kad ieškotų manęs. Jei sutriks, duok jam laiko, kad aptiktų mano kvapą. Jei pirmą kartą nepavyks, šūktelsiu jam. Tu turėsi būti šalia jo, neatsilikti, kol aš patrauksiu jo dėmesį, tada bėgti. Pasiruošęs?

Jis nusibraukė nuo veido vėjo sušiauštus plaukus.

— Čia ne smegenų operacija.

Fiona patrynė šuniui sprandą, leido jam palaižyti ją ir apuostyti, tada atsitiesė.

— Ei, Nasrai! Ei. — Ji suplojo rankomis. — Dabar aš bėgsiu. Stebėk mane, Nasrai, stebėk, kaip bėgu. Liepk jam stebėti mane. Kartok mano vardą.

Ji pasileido bėgti.

Ji neperdėjo, pastebėjo Saimonas. Ji tikrai *greita*.

O jis klydo. Ji graži, kai juda.

— Stebėk Fi. Kur ji bėga, a? Stebėk ją. Jėzau, ji lekia kaip antilopė. Stebėk Fi.

Ji dingo iš akių, atsitūpė už krūmo.

— Surask ją! Bėk ieškoti Fi.

Šunelis nėrė per lauką reikšdamas savo susijaudinimą trumpais amsėjimais. Ne taip greitai kaip ta moteris, pagalvojo Saimonas, bet... Tada jį užplūdo netikėta pasididžiavimo banga, kai Nasrai tučtuojau surado Fioną.

Porą šunų šeimininkams teko pašaukti, o vienam prireikė vizualinės pagalbos — pamojuoti ranka iš už krūmo.

Bet ne Nasrams.

Per lauką atsklido Fionos juokas ir pagyros, o jo laikini bendraklasiai ėmė ploti.

Neblogai, pagalvojo Saimonas. Visai neblogai.

Ji atbėjo su iš paskos džiugiai lapsinčiu šuniu.

— Taip pat pakartosime dar kartą. Pirmiausia pagirk, atsilygink, tada bandysime iš naujo.

— LABAI GERAI, — sumurmėjo Saimonas pasibaigus pamokai. — Tris kartus iš eilės, skirtingose vietose.

— Jis gabus. Gali dirbti su juo namuose, slėpk įvairius daiktus. Rinkis tokius, kurie jam patinka, kurių pavadinimą jis žino, arba išmokyk pavadinimų. Parodyk daiktą, tada liepk sėdėti, o pats eik paslėpti. Grįžęs liepk jam surasti. Jei negalės, nuvesk prie jo. Dirbk, kol pavyks.

— Gal turėčiau liepti jam surasti mano teniso batelį. Nežinau, kur, po galais, jis jį nukišo. — Jis pažiūrėjo į ją ilgu, įdėmiu žvilgsniu, ir Fiona klausiamai kilstelėjo antakius. — Tu bėgi kaip vėjas, Fiona.

— Būtum matęs mane bėgančią koledže keturių šimtų metrų distanciją su kliūtimis. Buvau nepakartojama.

— Tikriausiai dėl to, kad tavo kojos iki kaklo. Ar dėvėdavai tą aptemptą aprangą — aerodinaminį kostiumą?

— Taip. Labai pabrėždavo figūrą.

— Neabejoju. Kiek liko laiko iki kito užsiėmimo?

— Keturiasdešimt penkios minutės.

— Nemažai. — Jis ėmė tempti ją namo link.

Ji nenuleido nuo jo akių, ir jis pamatė jose juoką, kibirkštį giedroje mėlynėje.

— Be jokių „gal norėtum?“ ar „aš negaliu tau atsispirti?“

— Be.

Jis suėmė ją per liemenį ir užkėlė ant verandos laiptų.

— O jei pasakyčiau, kad neturiu nuotaikos?

— Aš nusivilčiau, o tu meluotum.

— Tu teisus dėl melavimo. Tad...

Ji atidarė duris ir įsitraukė jį į vidų.

Bet kai ji ėmė trauktis prie laiptų, jis pakeitė kryptį.

— Sofa arčiau.

Ji buvo minkštesnė už valgomojo stalą, bent jau kol jie nenukrito ant grindų. Viskas, pagalvojo Fiona, gulėdama šalia jo ir mėgindama atgauti kvapą ir rišlų mąstymą, kiekvienas judesys buvo nuostabus.

— Gal kada nors mums pavyks pasiekti ir lovą.

Jis piršto galiuku švelniai perbraukė per jos krūtį.

— Atšauk pamoką, ir galime tučtuojau lipti į viršų.

— Kaip gaila, kad aš tokia atsakinga moteris — beveik nebeturiu laiko paįsti po dušu.

— O taip, privalomas dušas. Man irgi būtų ne pro šalį.

— Jei eisime kartu, žinai, kuo viskas baigsis duše.

— Tu velniškai teisi.

— O tam, kad ir kaip būtų smagu, aš neturiu laiko. Be to, judu su Nasrais negalite dalyvauti kitoje pamokoje. Jis gali persitempti. Bet tu galėtum. — Ji nutilo, kai šunys pranešė apie lankytoją. — Prakeikimas, velniava!

Skubiai pašokusi, ji pasigriebė marškinius, kelnes ir, gniauždama juos prieš save, prisislinko prie lango.

— O Dieve, Džeimsas ir Lorė. Džeimsas su Lore, o aš stoviu nuoga svetainėje sekmadienio popietę. — Ji atsigręžė į jį. — O tu guli nuogas ant grindų.

Ji atrodė taip seksualiai iškaitusi, šiek tiek išsigandusiomis akimis ir išraudusi nuo galvos iki kojų pirštų.

Skanumėlis, pagalvojo jis. Galėčiau suvalgyti kaip ledus.

— Man čia patinka.

— Ne! Ne! Kelkis! — Fiona sumojavo rankomis, išmetė marškinius, tada vėl pastvėrė juos. — Kelkis, ką nors užsimesk. Eik... eik ir pasakyk jiems, kad išeisiu po penkių minučių.

— Nes maudaisi duše po sekso?

— Nagi... užsimauk kelnes! — Ji pasilenkė ir puolė prie laiptų.

Plačiai šypsodamasis — nes ji atrodė dar įdomesnė bėgdama nuoga — jis užsitempė kelnes, užsimetė marškinius ir, pasiėmęs kojinaites ir batus, neskubėdamas išėjo į verandą.

Džeimsas ir Lorė liovėsi sveikinęsi su šunimi. Džeimsas prisimerkė. Lorė nuraudo.

— Ji tuoj ateis.

Saimonas atsisėdo ir ėmė autis kojinaites ir batus. Nasrai tučtuojau pripuolė prie bato. Saimonas iškėlė batą, kad šuo nepasiektų.

— Baik.

— Gražus šuo. Kaip sekasi jį dresuoti?

— Sekasi. Mes ką tik turėjome pamoką.

Džeimsas dar labiau prisimerkė.

— Ar jūs tikrai mokėtės?

Saimonas užsivarstė batą ir abejingai šyptelėjo.

— Ne tik. Kas nors ne taip?

Lorė išsigandusi patapšnojo Džeimsui per ranką.

— Mes tik užsukome pasiteirauti, ar Fiona nenorėtų pavakarieniauti po pamokų. Jūs taip pat galėtumėt prisidėti.

— Ačiū, bet turiu važiuoti. Iki pasimatymo.

Jis nuėjo prie furgono. Nasrai kurį laiką trypčiojo vietoje, akivaizdžiai draskomas abejonių, bet paskui nudūmė paskui Saimoną ir įšoko į furgono kabiną.

— Nežinau, — nutęsė Džeimsas.

— Tai ne mūsų reikalas.

— Dabar pats vidurdienis. Šviesu.

— Davatka, — Lorė kumštelėjo jam ir nusijuokė.

— Aš ne davatka, bet...

— Žmonės mylisi dienos šviesoje, Džeimsai. Be to, džiaugiuosi, kad jis leidžia su ja laiką. Argi tu nesakei, kad mes tik užsuksime pažiūrėti, kaip ji laikosi?

— Taip, bet mes jos draugai.

— Man regis, Fi ir Saimonas gana geri draugai... Tik spėju. Man labai gaila, jei tu pavydi, bet...

— Nepavydžiu.

Nuoširdžiai nustebęs, jis liovėsi sekęs akimis Saimoną ir atsisuko į ją.

— Žinau, kad judu su Fi artimi, — pradėjo Lorė nuleisdama blakstienas.

— Oho. Ne. Ne ta prasme.

Blakstienos vėl pakilo.

— Visiškai?

— Visiškai, ir niekada to nebuvo. Jėzau, negi žmonės iš tiesų mano?..

— O, nežinau, ką mano žmonės. Tik pamaniau, kad judu esate, o gal buvote — o gal tikitės būti. — Ji nesmagiai susijuokė. — Geriau patylėsiu.

— Mes su Fi... mes kaip šeima. Niekada negalvoju apie ją ta prasme. Negalvoju. — Jis nutilo, ir ji pažiūrėjo jam į akis. — Apie Fi.

— Gal galvoji apie kurią nors kitą?

— Visą laiką.

— Och. — Lorė vėl susijuokė. — Ačiū Dievui.

Jis palinko į ją, ji palinko į jį. Bet tą akimirką iš namo išskubėjo Fiona.

— Sveiki! Šiandien draugų diena. Ar Saimonas išvažiavo?

Džeimsas giliai iškvėpė.

— Taip, sakė, kad turi važiuoti.

— Atleisk, — įsiterpė Lorė. — Mes ne laiku.

— Tiesą sakant, galėjo būti blogiau. Arba nesmagiau visiems. Daugiau nebekalbėkime apie tai. Na, — ji plačiai nusišypsojo, — tai ką judu sumanėte?

Tryliktas skyrius

— NATŪRALUS PIENAS. — Fiona iškrovė Silvijai skirtus pirkinius. — Kaimiški kiaušiniai, ožkos sūris, lęšiai, rudi ryžiai ir vienas gražutis baklažanas. Skanumėlis.

— Bijau net pagalvoti, kas tavo automobilyje.

— Išskyrus Bogartą? Tau geriau nežinoti.

— Riebalai, druska, krakmolas ir cukrus.

— Gali būti, bet dar pora labai gražių obuolių. Ir žiūrėk, ką atnešiau tau, — tarė ji Orėjui, — nes tu toks mielas.

Fiona ištraukė cypiantį žaislą ir spustelėjo. Mažasis šunelis ėmė drebėti iš džiaugsmo.

— Silvija, — tarė ji, kai Orėjas nustraksėjo įsikandęs žaislą. — Aš turiu romaną. — Juokdamasi Fiona apsisuko porą kartų ratu. — Man jau beveik trisdešimt, o aš niekada anksčiau negalėjau to pasakyti. Aš turiu karštą, erotišką, pašėlusį romaną.

Laikydama rankoje baklažaną, Silvija nusišypsojo.

— Matyti, nes visa atsipalaidavusi ir spindi.

— Tikrai? — Fiona užsidengė delnais skruostus. — Taip, aš jaučiuosi atsipalaidavusi ir laiminga. Tai, kas buvo tarp mūsų su Gregu, nebuvo galima pavadinti romanu. Buvo draugystė, meilė, ryšys. Bet viskas vyko pamažu. O dabar? Dabar buvo lyg sprogimas.

Ji atsirėmė į virtuvės spintelę ir nusišypsojo.

— Mus sieja deginantis, be įsipareigojimų seksas, ir tai nuostabu.

— Ar nori, kad taip ir liktų? — Silvija paskubomis perbraukė ranka per Fionos šiandien palaidus plaukus. — Be įsipareigojimų?

— Aš dar apie tai negalvoju. — Fiona kilstelėjo pečius, paskui nuleido juos tarsi apkabindama save. — Man patinka šis nieko negalvojimo etapas.

— Žavu. Šiek tiek pavojinga. Nenusakoma.

— Taip! Ir tai taip nepanašu į mane. Jokių planų, jokių darbų sąrašų.

— Ir šis spindėjimas.

— Jei taip ir toliau, galiu pasidaryti radioaktyvi. — Nenustygdama vietoje, ji nusilaužė vynuogių šakelę nuo kekės dubenyje ant spintelės ir ėmė vieną po kitos mėtyti jas į burną. — Jau daugiau kaip savaitę dresuoju Nasrus viena pati, o tai reiškia, kad arba aš važiuoju, arba Saimonas atveža šunį man. Ir mes ne visada... Ne visuomet randame laiko, tačiau visuomet jaučiame karštį.

— Jūs niekada niekur nenuvažiuojate? Negi nesinorėtų pavakarieniauti, nueiti į kiną?

— Nežinau. Visa tai atrodo... — Ji mostelėjo ranka. — Tolima. Galbūt kada nors kur nors nueisime, o galbūt viskas perdegs. Bet šiuo metu jaučiuosi tokia *įsitraukusi*, tokia laiminga, tokia — metas banaliai frazei — tokia gyva. Aš vaikščiojantis malonumas. Ar kada nors turėjai? Karštą, aistringą romaną?

— Taip. — Įdėjusi kiaušinius, Silvija uždarė šaldytuvą. — Su tavo tėvu.

Fiona pabaksnojo sau į gerklę vos nepaspringusi vynuoge.

— Rimtai?

— Man atrodo, per tą nieko negalvojimo fazę mes abu nusprendėme, kad tai bus tik seksas — greitas, jaudinantis malonumas.

— Minutėlę, nes noriu tai išgirsti, bet nenoriu susidaryti mintyse vaizdo. Pernelyg keista. Gerai, gerai. — Ji užsimerkė ir linktelėjo. — Jokių vaizdų. Tu ir tėtis.

Silvija lyžtelėjo piršto galiuką ir sušnypštė.

— Deginantis. Tomis dienomis vadovavau „Salos menams". Turiu daug, *daug* gerų prisiminimų apie sandėlį...

— Negaliu patikėti... Tėtis sandėlyje.

— Žavu, šiek tiek pavojinga, nenusakoma.

— Kokia esi tu, — sumurmėjo Fiona. — Į tėtį nelabai panašu — bent jau mano supratimu.

— Mes elgėmės kaip paaugliai. — Silvija nusišypsojo ir atsiduso. — O Dieve, jis versdavo mane taip jaustis. Žinoma, aš buvau pernelyg laisva, kad galvočiau apie santuoką, todėl maniau, kad kurį laiką pažaisime, o paskui liausimės. Ir tada — nežinau, Fi, kaip, kada ar kodėl — bet nebegalėjau įsivaizduoti savo gyvenimo be jo. Ačiū Dievui, kad jis jautė tą patį.

— Jis taip jaudinosi, kai pirmą kartą vežėsi mane supažindinti su tavim. Žinau, aš buvau jauna, bet supratau, kad jis labai myli tave, nes be galo jaudinosi.

— Jis mylėjo mus abi. Mums labai pasisekė. Vis dėlto, kai jis paprašė tekėti už jo, aš pagalvojau — o ne, nė už ką. Santuoka? Tai tik popierėlis, tuščias ritualas. Galvojau — ne, nė už ką, bet pasakiau

„taip“ — ir apstulbinau save. Mano širdis, — tyliai ištarė ji prisidėdama ranką, — negalėjo pasakyti „ne“.

Šie žodžiai sukosi Fionos galvoje jai važiuojant namo. *Mano širdis negalėjo pasakyti ne.*

Kaip gerai, pagalvojo ji ir netgi pajuto palengvėjimą, kad šiuo metu jos širdis tyli. Kalbanti širdis gali plyšti — ji puikiai tai žino. Kol jos širdis patenkinta, ji nesijaudins ir mėgausis laime.

Pavasaris buvo jau ne už kalnų, ir laukai, kalvos bei miškas puošėsi žaluma, kurią pagyvino šen bei ten pasibarstę įžūlūs vėdrynai, tarytum išsibarsčiusios saulės taškeliai. Gal Konstitucijos kalno viršūnėje dar ir buvo sniego, tačiau baltos viršūnės, įsirėžusios į švelniai melsvą dangų, tik dar labiau pabrėžė drovų ankstyvųjų baltųjų lelijų žavesį ir skatino žvirblius garsiau čirškėti.

Šią akimirką ji jautėsi it sala — atgyjanti, sužydinti, gyvuojanti.

Pamokos, klientai ir jos dienoraštis užpildė dienas, o jos būrys ir pratybos teikė papildomo pasitenkinimo. Jos trys šunys leido jai jaustis mylimai ir saugiai. Jos labai karštas kaimynas žadino jai jausmus ir pojūčius *ir* turėjo šunį, iš kurio ji tikėjosi išugdyti tvirtą, netgi geresnį už kitus tarnybinį šunį.

Policija kol kas tylėjo — nors jie ir šiaip neskuba dalytis informacija — apie tris nužudytąsias, bet... Per pastarąsias dvi savaites nieko neįvyko.

Išsukusi iš posūkio, ji pastebėjo mirguliuojantį kolibrį, prašvilpiantį pro raudonais žiedais apsipylusį serbentų krūmą.

Jeigu tai ne geras ženklas, tai kas tada? — pagalvojo ji.

— Geros naujienos, Bogartai, tik kaip ten ta daina? Paukštukai ir bitutės, gėlytės ir krūmukai. Prakeikimas, dabar negalėsiu jos atsikratyti.

Jis sušvytravo savo spindinčia juoda uodega, tad ji padainavo dar posmelį.

— Toliau nebemoku — sena daina, supranti. Kad ir kaip ten būtų, dienos darbai atlikti, mes beveik namuose. Ir žinai ką? Paskambinsiu Nasrų tėtukui — gal jis norės atvažiuoti vakarienės. Aš galėčiau pagaminti. Ką nors. Gal būtų laikas mums susitikti kaip per pasimatymą,

paskui permiegoti. Ką pasakysi? Nori, kad atvažiuotų Nasrai? Pirma išimsiu paštą.

Ji įsuko į keliuką, sustojo ir nuėjo prie pašto dėžutės pakelėje. Jos turinys nukeliavo į pirkinių krepšį.

— Geriau iškraustykime pirkinius ir pažiūrėkime, ar turiu iš ko gaminti vakarienę — tokią, kokią gamini, kai kas nors ateina į svečius.

Įsinešusi krepšius į vidų, ji pasigailėjo nepagalvojusi apie tai anksčiau. Būtų galėjusi ką nors nupirkti, ką nors tokio, kas tiktų tikram suaugusiųjų meniu.

— Galėčiau grįžti, — garsiai galvojo dėliodama šaldyto maisto dėžutes ir pakuotes. — Nupirkčiau porą kepsnių. Žinai ką? — Ji numetė paštą ant stalo, sulankstė medžiaginius krepšius, kuriuos buvo davusi Silvija. — Galėčiau paskambinti į piceriją ir įkalbėti juos atvežti picą.

Svarstydama galimybes, ji paėmė paštą.

— Sąskaita, sąskaita, o, koks netikėtumas, sąskaita. — Fiona pakilnojo storą voką. — Ne sąskaita. Ei, vyručiai, gal čia vieno iš mūsų absolventų nuotraukos.

Jos buvę klientai dažnai atsiųsdavo jai nuotraukų ar laiškų. Apsidžiaugusi, kad tai ne sąskaita, ji prapjovė voką.

Ant stalo iškrito plona raudona skarelė.

Ji atšoko jausdama, kaip gerkle kyla deginantis šleikštulys ir panika. Akimirką pasirodė, jog kambarys ėmė suktis aplink ją, pilkas pakraščiuose, su jo vidury gulinčia raudona gyvate. Skausmas sugniaužė krūtinę ir užblokavo kvėpavimą, kol pilkumoje pasklido balti taškeliai. Ji ištiesė rankas ir pabalusiais krumpliais atsirėmė į spintelės kraštą, nes kojos nebelaikė.

Neapalpk, tik neapalpk.

Įveikusi save, įtraukė oro, švokščiamai iškvėpė ir prisivertė pajudinti virpančias kojas. Jai siekiant telefono, šunys, iki šiol neramiai sukiojęsi aplinkui, sukluso.

— Likit su manim. Likit su manim.

Ji net aiktelėjo, kai panikos smūgis trenkė jai į šonkaulius. Būtų galėjusi prisiekti, kad jie net sutraškėjo tarsi stiklas.

Fiona viena ranka sugriebė telefoną, kita — virtuvinį peilį.

— Velniai rautų, Fiona, tu vėl palikai atviras duris.

Į vidų įžengė Saimonas, visa savo esybe spinduliuodamas susierzinimą. Pamatęs moterį, išbalusią kaip popierius, laikančią didžiulį peilį ir saugomą trijų šunų, kurie visi įspėjamai urzgė, jis sustojo it įbestas.

— Gal lieptum jiems nusiraminti? — paklausė jis. Šaltai, ramiai.

— Ramiai. Ramiai, berniukai. Draugas. Saimonas draugas. Pasisveikinkit su Saimonu.

Saimono šuo įlėkė įsikandęs virvę, pasiruošęs žaisti. Saimonas nuėjo prie užpakalinių durų ir atidarė jas.

— Visi lauk.

— Nagi, lauk. Eikit žaist.

Nenuleisdamas nuo jos akių, Saimonas uždarė duris.

— Padėk peilį.

Ji pabandė dar kartą atsikvėpti.

— Negaliu. Tiesiog negaliu atgniaužti rankos.

— Pažiūrėk į mane, — įsakė jis. — Pažiūrėk į mane.

Žiūrėdamas jai į akis, Saimonas suėmė jos riešą, o kita ranka atgniaužė peilį suspaudusius pirštus. Tada įkišo peilį į plyšį pjaustymo lentoje.

— Kas atsitiko?

Ji kilstelėjo ranką ir parodė į stalą. Nieko nesakydamas, jis nuėjo prie stalo ir įsistebeilijo į raudoną skarelę bei praplėštą voką.

— Skambink policijai, — paliepė jis, tačiau ji neištarė nė žodžio ir nesujudėjo. Saimonas paėmė telefoną.

— Greitojo rinkimo mygtukas vienas. Šerifo kabinetas. Atleisk. Man reikia...

Ji susmuko, atsisėdo ant grindų ir nuleido tarp kelių galvą.

Pro kurtinamai plakančią širdį ausyse Fiona vargiai girdėjo jo balsą. Ji nenualpo, priminė sau. Apsiginklavo. Buvo pasiruošusi.

Bet dabar tesinorėjo vieno — susiriesti į kamuolį ir pravirkti.

— Štai. Atsigerk. — Saimonas paėmė jos ranką ir sugniaužė aplink stiklinę pirštus. — Gerk, Fiona. — Atsitūpęs prinešė jos ranką prie jos lūpų ir įdėmiai stebėjo veidą.

— Tavo rankos karštos.

— Ne, tai tavo šaltos. Gerk vandenį.

— Negaliu nuryti.

— Gali. Gerk. — Jis primygtinai laikė prikišęs stiklinę, kol ji ėmė pamažu gurkšnoti. — Deivis jau važiuoja.

— Gerai.

— Papasakok man.

— Pamačiau kolibrį. Pamačiau kolibrį ir sustojau išsiimti paštą. Jis buvo tarp laikraščių. Pasiėmiau paštą, įmečiau jį į pirkinių krepšį. Pamaniau, kad kuris nors klientas atsiuntė savo šuns nuotraukų. Kartais gaunu jų. Bet...

Jis atsistojo, dviem pirštais paėmė voką už kampelio ir apvertė.

— Atsiųstas iš Leikvju, Oregono. Atgalinio adreso nėra.

— Aš nežiūrėjau. Tiesiog atplėšiau — kaip tik prieš tau įeinant. Kaip tik prieš įeinant.

— Aš nebūčiau įėjęs ir nebūčiau išgąsdinęs tavęs, jei nebūtum palikusi atvirų durų.

— Tu teisus. — Gumulas gerklėje niekaip nenorėjo nuslysti. Vanduo nepadėjo jo nuryti, todėl ji sutelkė dėmesį į Saimono veidą, į jo stiprios arbatos spalvos akis. — Pasielgiau neapdairiai. Todėl, kad jaučiausi atsipalaidavusi ir laiminga. Kvailė. — Fiona atsistojo ir pastatė stiklinę ant stalo. — Bet šalia buvo šunys. Aš turėjau ginklą. Jei tai nebūtum buvęs tu, jei tai būtų buvęs...

— Jis būtų sunkiai praėję pro šunis. Gali būti, kad iš viso nebūtų praėjęs. Bet jei būtų, prakeikimas, Fiona, jis būtų atėmęs iš tavęs tą peilį per porą sekundžių.

Ji atkišo smakrą ir paraudo.

— Tu taip manai?

— Žinau, tu stipri ir greita. Tačiau griebtis peilio uždaroje patalpoje, kur jis gali būti panaudotas prieš tave, nėra protingas sprendimas. Geriau jau bėgti.

Vis dar virpėdama, Fiona piktai atidarė stalčių ir ištraukė mentelę. Gumulas išsisklaidė, ir jo vietą užėmė pyktis — ji įsižeidė.

— Atimk ją iš manęs.

— Dėl Dievo meilės.

— Galvok, kad tai peilis. Įrodyk, kad esi teisus, velniai rautų.

— Puiku.

Jis pasisuko, apsimetė siekiąs peilio dešine ranka, tada ištiesė kairę.

Fiona atšoko, sugriebė už ištiestos rankos, pasinaudojo jo judesiu ir truktelėjo jį pro save. Jis turėjo atstatyti ranką į sieną arba įsibėgėjęs trenktis į ją veidu.

— Dabar aš ką tik įsmeigiau tau į nugarą peilį — arba, jei būčiau ne taip žudikiškai nusiteikusi, būčiau įspyrusi tau į pakinklius ir pargriovusi. Aš nesu bejėgė. Aš *nesu* auka.

Jis atsisuko į ją. Jos veide švytėjo įniršis, o tai buvo kur kas geriau už baimę.

— Puikus ėjimas.

— Būtent. — Ji trumpai linktelėjo. — Velniškai teisingai. Gal nori pamatyti dar vieną? Gal tą, kur aš spirčiau tau į kiaušus taip, kad net dantys subarškėtų, o paskui primuščiau iki sąmonės netekimo, kol tu raitydamasis iš skausmo gulėtum ant grindų.

— Gal geriau šį praleiskim.

— Tai, kad aš bijau, dar nereiškia, kad esu silpna. Bijoti reiškia daryti viską, ką galiu, kad apsiginčiau. — Ji įmetė mentelę į kriauklę. — Ar negalėtum parodyti šiek tiek užuojautos, supratimo, užuot kibęs man į gerklę?

— Tu jau nebesėdi ant grindų drebėdama. O man nebe taip norisi trenkti kumščiu į sieną.

— Toks tavo metodas?

— Nesu buvęs tokioje situacijoje, bet, matyt, taip, toks mano metodas. — Jis išėmė iš kriauklės mentelę ir įdėjo atgal į stalčių. — Tačiau jei nori, kad stiprus vyras elgtųsi kaip verkšlenanti boba, galim pamėginti.

— Verkš... *Dieve!* Tu siutini mane. Toks ir buvo tavo tikslas, — pridūrė ji giliai atsidususi. — Ką gi, tiesiai į taikinio centrą.

— Aš kraustausi iš proto.

Ji persibraukė rankomis per veidą ir panėrė pirštus į plaukus.

— Ką?

— Matydamas tave tokią. Ar esi mačiusi save, kai būni rimtai išsigandusi, labai nusiminusi? Tavo veide nelieka nė lašo kraujo. Nesu matęs nė vienos dar kvėpuojančios būtybės, kuri būtų tokia balta. Ir tai varo mane iš proto.

Ji vėl nuleido rankas.

— Tu velniškai moki parodyti, kaip kraustaisi iš proto.

— Taip, moku. Galėsime pasikalbėti apie tai kitą kartą. Nemanyk... — jis užsikirto, susigrūdo rankas į kišenes. — Nemanyk, kad tu man nerūpi. Rūpi. Tiesiog aš dar... Matai? — akivaizdžiai nusivylė jis. — Vos tik liaujuosi tave siutinęs, tu pradedi verkti.

— Aš neverkiu. — Fiona beviltiškai sumirksėjo, kai akyse vėl susikaupė ašaros. — Ir kas čia bloga, jei verkiu? Turiu teisę. Turiu teisę pratrūkti kaip reikiant, tad būk vyras, užsiaugink kiaušus ir kentėk.

— Velniava.

Jis prisitraukė ją prie savęs ir stipriai apkabino. Ji pajuto gerkle kylantį kūkčiojimą. Tada jis atsitraukė, paglostė jai skruostą ir pabučiavo į kaktą.

Švelnumas išdžiovino jai akis, išsklaidė ašaras šioms neišsiveržus. Ji giliai, virpulingai atsiduso ir prisiglaudė prie jo.

— Aš nemoku rūpintis žmonėmis, — sumurmėjo jis. — Vos tesugebu pasirūpinti tuo prakeiktu šunėku.

Klysti, pagalvojo ji. Labai klysti.

— Tau visai neblogai sekasi, — išspaudė ji. — Man jau geriau. — Bet vis vien pašoko, kai lauke sulojo šunys. — Tai tikriausiai Deivis.

— Aš jį pasitiksiu. — Jis dar kartą paglostė jai plaukus. — Tu prisėsk ar ką.

Prisėsti ar ką, pagalvojo Fiona, kai Saimonas išėjo. Tada pasinaudojo jo patarimu ir privertė save atsisėsti prie virtuvės stalo.

Saimonas pasitiko Deivį verandoje.

— Ji viduje, virtuvėje.

— Kas...

— Ji tau papasakos. Man reikia maždaug dvidešimties minučių, ir aš noriu, kad pabūtum, kol aš grįšiu.

— Gerai.

Paliepęs Nasrams likti, Saimonas įsėdo į furgoną ir nuvažiavo.

Ramesnė, pagalvojo Fiona įėjus Deiviui, ji jaučiasi daug ramesnė.

— Neliečiau jo nuo tada, kai atplėšiau, — pradėjo ji. — Nors tikriausiai tai nebus svarbu. — Ji žvilgtelėjo jam per petį ir susiraukė. — Kur Saimonas?

— Jis turėjo išvažiuoti.

— Jis... o. — Krūtinę vėl suspaudė skausmas, bet tik trumpam. — Gerai. Gavau jį su kitais laiškais. Ant jo Oregono pašto antspaudas.

Deivis atsisėdo ir paėmė ją už rankų. Tiesiog paėmė ją už rankų.

— O Dieve, Deivi. Aš beprotiškai bijau.

— Mes saugosime tave, Fi. Jei nori, skirsime žmonių, kurie budės prie namų kiaurą parą, kol tas niekšas bus pagautas.

— Nemanau, kad aš tam pasiruošusi. Dar ne. Bet visko gali atsitikti.

— Ar pastaruoju metu sulaukei kokių nors keistų skambučių, kai kas nors patylėjęs padeda ragelį? Gal kas nors ką nors parašė į tavo tinklalapį ar į dienoraštį?

— Ne. Tai pirmas kartas. Ir gali būti, kad tai atsiuntė ne jis. Tikriausiai taip ir yra. Tiesiog koks nors piktavalis, kuris perskaitė tą prakeiktą straipsnį ir gavo adresą. Labai tikėtina.

— Galbūt taip ir yra.

Jis paleido jos rankas ir išsitraukė du įkalčių maišelius.

— Paimsiu juos. Padarysime, ką galėsime. Dabar šiuo reikalu užsiėmė federalai, todėl tikriausiai teks viską perleisti jiems. Fi, labai tikėtina, kad jie atsiųs žmogų pasikalbėti su tavim.

— Gerai. — Tai nebus pirmas kartas, karčiai pagalvojo ji. — Gerai.

— Mes susisieksime su Leikvju policija. Žinau, tau sunku, bet galbūt tai pastūmės bylą į priekį. Galbūt pavyks gauti kokių nors pirštų atspaudų. Pamėginsime nustatyti rašyseną arba atsekti, kur pirkta skarelė.

Tyrimai, rutina, metodika. Kaip čia atsitiko, kad visa tai vėl vyksta?

— O Peris? Jis galėjo kam nors sumokėti, kad atsiųstų ją man.

— Pažiūrėsiu, ką pavyks sužinoti, bet man atrodo, jie jau kalbėjosi su Periu. Jie stebi jo kontaktus, lankytojus, jo paštą. Mes nepriklausome įtakingųjų ratui, Fi, bet po šito šerifas ims spausti labiau. Galbūt tai tik bjaurus pokštas, tačiau visi sureaguos rimtai. Aš galiu miegoti ant sofos.

Jis ir miegotų, pagalvojo ji, kiek tik ji norėtų.

— Tu turi šeimą. Aš turiu šunis.

Deivis atsilošė.

— Ar turi atsigerti ko nors šalto?

Fiona pakreipė galvą.

— Nori gerti ar nenori palikti manęs vienos?

Jis niauriai nužvelgė ją.

— Negi negali pavaišinti šaltu gėrimu sunkiai dirbančio valstybės tarno?

Ji atsistojo, atidarė šaldytuvą.

— Tau pasisekė, nes aš ką tik grįžau iš parduotuvės. Turiu kolos, apelsinų sulčių, mineralinio vandens, vaisių ir daržovių gėrimo. Alaus irgi, bet kadangi tu sunkiai dirbantis valstybės tarnas...

— Duokš kolos.

— Su ledu ir citrina?

— Tiesiog pamėtėk man skardinę, Fi. Gal eime į verandą, kol oras dar geras?

Ji išsitraukė antrą skardinę.

— Man viskas gerai, Deivi. Aš bijau, — pridūrė ji eidama prie durų, — bet jaučiuosi saugesnė ir patikimiau apsaugota namuose nei kur kitur. Kišenėje nešiojuosi mobilųjį. Treniruojuosi su ginklu — ir patikėk, dar pasitreniruosiu prieš sutemstant. Ir galbūt tau patiks, kai pasakysiu, kad kai Saimonas įėjo, kol buvau apimta panikos priepuolio, šunys neleido jam žengti nė žingsnio, kol nenuraminau jų.

— Visa tai gerai, Fi. Tiesiog jausčiausi ramesnis, jei kas nors būtų šalia tavęs. Kodėl tau nepaskambinus Džeimsui?

Ji suprato esanti labiau sukrėsta nei manė, nes pati galvojo tai padaryti.

— Nežinau. Gal...

Jiems priėjus prie durų, lauke suamsėjo šunys. Deivis pastūmė ją į šoną ir pats atidarė duris. Linktelėjo pamatęs sugrįžtantį Saimoną.

— Ką gi, tuomet važiuosiu.

Jie ją saugo pasikeisdami, suprato Fiona.

— O kaipgi šaltas gėrimas ir geras oras?

— Gėrimą vežuosi su savimi.

Jis padrąsinamai spustelėjo jai ranką ir nuėjo pasitikti Saimono.

Fiona liko stovėti savo vietoje, kol jiedu kažką aptarė. Paskui Deivis įsėdo į savo automobilį, o Saimonas persimetė per petį mažą kuprinę.

— Maniau, kad išvažiavai namo.

— Aš ir buvau namuose. Turėjau kai ką padaryti ir pasiimti keletą daiktų. Man jų reikia, nes aš lieku nakčiai.

— Tu lieki nakčiai?

— Aha. — Jis paėmė iš jos skardinę ir užsivertė. — Jei tai tau nepatinka — tavo bėdos.

Jos vidus sušilo taip, kaip kitai moteriai būtų sušilę nuo meilės soneto.

— Tikriausiai tikiesi sekso ir karšto maisto?

— Taip, bet nebūtinai ta tvarka.

Jis grąžino jai kolą.

— Aš nevykusi virėja.

— Laimė, kad esi gera lovoje — ar kitur. — Jis gūžtelėjo pečiais. — Negi neturi šaldytos picos?

Vis dar išsigandusi, suvokė ji, tačiau bent jau nebesinori verkti ir nebereikia kovoti su drebuliu.

— Turiu, tačiau taip pat turiu *Mama Mia* meniu. Jie atveža man į namus.

— Tinka.

Jis buvo bepraeinąs pro ją į namą, bet ji pasisuko, užstojo kelią ir stipriai apkabino jį.

— Saimonai, — sumurmėjo suglebdama jo rankose. — Nežinau kodėl, bet tu esi būtent tai, ko šią akimirką man reikia.

— Aš irgi nežinau kodėl. — Jis įmetė kuprinę pro praviras duris, tada paglostė jai nugarą. — Tu tikrai ne mano skonio.

— Todėl, kad aš nepaisau jokių skonių.

Jis pažiūrėjo jai į veidą, kai ji atsilošusi nusijuokė.

— Tai jau tikrai.

— Pasivaikščiokime prieš užsisakydami vakarienę. Man reikia atsikratyti drebulio likučių.

— Tada aš noriu alaus.

— Žinai ką, aš irgi. Pasivaikščiojimas su alumi.

VĖLIAU JIE SĖDĖJO ant sofos gurkšnodami po antrą skardinę alaus. Židinys vaikė vakaro vėsą, o tarp jų gulėjo dėžė su pica. Fiona sukryžiavo ant stalo kojas.

— Žinai, aš vis kartoju sau, kad laikas pradėti maitintis kaip suaugusiai.

— Mes ir valgome kaip suaugę. — Saimonas užkirto Nasrams kelią po jo kojomis prie stalo. — Dink, — tarė jis šuniui. — Vaikai turi valgyti kas liepiama ir kada liepiama, — tęsė jis. — O mes valgome kada norime ir ką norime. Nes esame suaugę.

— Tiesa. Be to, aš mėgstu picą. — Ji atsikando kąsnį. — Joks kitas maistas jai neprilygsta. Vis dėlto, prieš... prieš tau pasirodant, aš ketinau pakviesti tave vakarienės.

— Tai kodėl aš mokėjau už picą?

— Tu išsitraukei piniginę, o aš tau leidau. Ketinau pakviesti tave vakarienės, kurią būčiau pati pagaminusi.

— Tu netikusi virėja.

Ji bedė jam alkūne.

— Aš norėjau pamėginti. Be to, aš moku kepti mėsą ant grotelių. Tiesą sakant, aš nepralenkiama prie mėsos keptuvo. Pora gerų kepsnių, į foliją įvyniotos bulvės ir daržovės — reveransas subalansuotai mitybai. Va čia tai galiu pasireikšti.

— Tu gamini kaip vyrukas. — Saimonas nusistvėrė kitą gabalą. — Man tai patinka.

— Vis dėlto lieku tau skolinga normalią vakarienę, nes tu su-

mokėjai už picą ir palaikai man kompaniją šįvakar. Papasakok, kaip tu gesini savo pyktį.

— Tai neįdomu. Kodėl čia nėra televizoriaus?

— Nes aš niekada čia jo nežiūriu. Man patinka žiūrėti televizorių lovoje, išsitiesus arba susisupus. Svetainė skirta draugijai ir pokalbiams.

— Miegamasis skirtas miegui ir seksui.

— Iki šiol seksas nebuvo lemiamas faktorius, o žiūrėjimas lovoje padeda man užmigti. — Ji nulaižė savo nykštį. — Aš pastebėjau, kad pakeitei temą — nieko neišeis. Man įdomu.

— Mano bjaurus charakteris. Tiesiog išmokau jį tramdyti. Ir viskas.

— Apibrėžk, ką reiškia bjaurus charakteris.

Saimonas truktelėjo alaus.

— Gerai. Kai buvau vaikas ir kas nors mane įsiutindavo arba bandydavo stumdyti, iškart užsiplieksdavau. Mano atsakas buvo muštynės, ir kuo kruvinesnės, tuo geriau.

— Mėgdavai peštis.

— Mėgdavau spardyti užpakalius, — pataisė jis. — Yra skirtumas. Peštis? Tame žodyje yra kažkas gero. Aš taip nesijaučiau. Niekada pirmas nepradėdavau, niekada nesikabinėdavau prie kitų vaikų, neieškodavau problemų. Bet jei kas užkabindavo, problemų neišvengdavau. Tuoj įsijungdavo mygtukas.

Jis tingiai pasukiojo rankoje skardinę.

— Žinai, kaip sako: pamatė raudoną spalvą. Man tai galima pritaikyti pažodžiui. Aš susikibdavau, o kai susikibdavau, tai jau rimtai.

Ji galėjo įsivaizduoti jį susikimbantį — tas tvirtas stotas, didelės kietos rankos, kibirkštys akyse, kurias ji kartais sugauna.

— Ar kada nors ką nors rimtai sužeidei?

— Galėjau. Tikriausiai kada nors būčiau sužeidęs. Net nesuskaičiuočiau, kiek kartų mane tempė į direktoriaus kabinetą.

— O aš nė karto ten nebuvau. Nesigiriu, — pridūrė ji, kai jis atsisukęs ją nužvelgė. — Dabar net gailiuosi, kad visą laiką buvau tokia sumautai gera mergaitė.

— Buvai viena iš tų.

— Deja, taip. Pasakok. Blogi berniukai daug įdomesni už geras mergaites.

— Priklauso nuo mergaitės ir nuo to, dėl ko tas blogis kyla. — Jis pasilenkė, atsegė dvi jos marškinių sagutes, kol pasimatė liemenėlė. — Na, štai. Kekšė prie picos. Gerai, — tęsė jis, kai ji nusijuokė, — įsiveldavau į bėdas, bet niekada nepradėdavau muštis pirmas — ir aš visuomet jausdavau kitų palaikymą. Mano tėvai išmėgino daugybę dalykų — sportas, pamokslai, netgi psichologas. Žodžiu, gaudavau gerus pažymius, neatsikalbinėdavau prieš mokytojus.

— Kas pasikeitė?

— Pirmieji metai aukštesniojoje mokykloje. Turėjau reputaciją — o visuomet atsiranda tokių, kuriems rūpi mesti iššūkį tokiems kaip aš. O, naujokas — kietas vyrukas. Jis ima kabinėtis; aš paguldau jį ant menčių.

— Taip paprastai?

— Ne. Kova buvo įnirtinga, iš abiejų pusių. Mes gerokai apsitalžėme. Bet aš aptalžiau jį labiau. Po poros savaičių jis su pora draugų užpuolė mane. Aš buvau su mergina; glamonėjomės parke. Du mane laikė, o jis spardė. Mergina klykia, liaukitės, šaukiasi pagalbos, o jis tik juokiasi ir muša mane, kol pradedu nieko nebejausti. Vienu metu net išsijungiau.

— O Dieve, Saimonai.

— Kai atsitokėjau, jie buvo paguldę ją ant žemės ir laikė. Ji verkė, maldavo. Nežinau, ar jie būtų ją išprievartavę. Nežinau, ar būtų ėję taip toli. Bet jiems nepasisekė. Aš tiesiog pašėlau ir po to nieko neprisiminiau. Neprisimenu, kaip atsistojau, kaip puoliau prie jų. Bet du primušiau iki sąmonės netekimo. Trečias pabėgo. Aš nieko neprisimenu, — pakartojo jis, tarsi vis dar nerimautų dėl to. — Tik prisimenu, kaip išnirau iš tos raudonos zonos ir išgirdau merginą — merginą, kurią buvau beveik įsimylėjęs — verkiančią ir maldaujančią mane liautis. Prisimenu jos veidą, kai prasiblaiviau ir jau galėjau jį matyti. Išgąsdinau ją taip pat kaip ir tie, kurie užpuolė mane ir vos neišprievartavo jos.

Tuomet ji buvo tikra lepšė, pagalvojo Fiona. Užuot šaukusi ir verkusi, turėjo bėgti pagalbos.

— Ar tave smarkiai sužeidė?

— Pakankamai, porą dienų praleidau ligoninėje. Tiedu iš trijų išbuvo dar ilgiau. Pabudau ligoninėje — skausmo pasaulyje. Pamačiau netoliese sėdinčius tėvus. Motina verkė. Mano motinai reikėtų nukirsti ranką, kad pravirktų, tačiau tada ašaros riste ritosi jos veidu.

Tai, matė Fiona, jam kėlė nerimą labiau nei atminties praradimas. Tai buvo ženklas, liepęs eiti kitu keliu. Jo motinos ašaros.

— Ir tada pagalvojau — gana. Užteks. Užgesinau savo pyktį.

— Taip paprastai?

— Ne. Per kurį laiką. Kai išmoksti paprasčiausiai nueiti arba suvoki, kad tas, kuris tave pjudo, yra idiotas, pasidaro lengviau.

Tai štai, pagalvojo Fiona, kur jo savitvardos šaknys.

— O mergina?

— Po to įvykio mes daugiau nebesusitikome. Ji nutraukė su manimi santykius, — pridūrė jis, kai Fiona nieko nepasakė. — Nekaltinau jos.

— Aš kaltinčiau. Ji turėjo susirasti didelę lazdą ir padėti tau, užuot verkusi. Turėjo griebti kokį akmenį ir mesti į juos. Turėjo išbučiuoti tau sumautas kojas, kad išgelbėjai ją nuo smurto ir išprievartavimo.

Saimonas nusišypsojo.

— Ji buvo ne mano skonio.

— Tavo skonis kažkoks sugedęs.

— Galbūt. Bent jau buvo iki šiol.

Ji nusišypsojo ir pasilenkė per picos dėžę pabučiuoti jį — pakeliui atsegdama dar vieną sagą.

— Kadangi šiąnakt aš kekšė už picą, siūlyčiau neštis ją į viršų, kur ji bus lengviau pasiekiama, jei norėsime po to.

— O, aš mėgstu ir šaltą picą.

— Niekada nesupratau žmonių, kurie nemėgsta.

Ji atsistojo ir ištiesė jam ranką.

Keturioliktas skyrius

KAI SAIMONAS PABUDO, į akis švietė saulė. Namuose jis miegodavo it urve, su užtrauktais miegamojo langais, kad galėtų pabusti ir atsikelti kai jam, po galais, norėdavosi. Jo supratimu, suaugęs žmogus turi teisę ne tik valgyti kada nori ir ką nori, bet ir keltis, ypač tas, kuris dirba sau.

Žinoma, šuo pakeitė jo įpročius; jis iššoka iš lovos arba ima laižyti kurią nors nukarusią kūno dalį, taip reikalaudamas jį išleisti bedievišką valandą. Arba panaudoja savo naujausią, gana šiurpų metodą: atsistoja šalia lovos ir spokso į žmogų.

Vis dėlto jiems pavyko rasti kompromisą: jis išleidžia šunį, nusvirduliuoja atgal į lovą ir dar numinga, kol Nasrai užsimano namo.

Bet kur, po galais, tas šuo? Ir kur Fiona?

Nusprendęs, kad jie, be jokios abejonės, kartu, Saimonas pasičiupo pagalvę ir užsidengė veidą, bandydamas pasislėpti nuo šviesos.

Nieko gero, netrukus suprato jis.

Pagalvė dvelkė Fionos kvapu, o jis varė jį iš proto. Akimirką mėgavosi juo, tiesiog traukė į save jos kvapą, tačiau per tą laiką jo mintyse susiformavo jos paveikslas. Švelnios spalvos, ryškūs veido bruožai, ilgas tvirtas kūnas. Vos įžiūrimos strazdanos ir skaidrios ramios akys.

Jei jam pavyktų išsiaiškinti, kas joje taip velniškai traukia jį, jis galėtų kažkaip apeiti tai, išvengti.

Bet dabar, bent jau iš dalies, jis dar labiau įsipainiojo. Ji tokia tvirta — protu ir kūnu, turi gerą humoro jausmą ir beveik neišsenkamą kantrybę, tačiau kartu yra kupina įgimto gerumo ir nerūpestingo, beveik lengvabūdiško pasitikėjimo savimi.

Šis derinys jį žavi.

Jis nustūmė pagalvę į šoną ir gulėjo markstydamasis prieš šviesą.

Jos miegamajame, galvojo jis, drąsiai ir sumaniai suderintos spalvos. Saulės šviesoje sienos atrodė vario atspalvio ir puikiai paryškino gana padorius vietinio menininko darbus — juos tikriausiai pirko pas Silviją. Vario fone puikavosi didžiulė geležinė tamsintos bronzos lova su aukštais stulpais, užsibaigiančiais bumbulais.

Jokių įmantrybių, pagalvojo jis. Netgi privalomi moteriški buteliukai ir indeliai ant staliuko stovėjo išrikiuoti tam tikra tvarka. Trys šunų guoliai kitoje kambario pusėje išduoda jos aistrą ir profesiją.

Gražūs šviestuvai, gana paprasti, didžiulis fotelis, uždengtas gražiu užtiesalu — turbūt irgi pirko pas Silviją. Žema knygų spinta — tikriausiai jos irgi išdėstytos pagal abėcėlę, nuotraukos, įvairūs niekučiai.

Jokių aplinkui išmėtytų drabužių, jokių batų ant grindų, jokio kišenės turinio, išversto ant staliuko.

Kaip galima taip gyventi?

Netgi drabužiai, pastebėjo jis, kuriuos jis vakar nutraukė nuo jos, o ji nutraukė nuo jo, tvarkingai sulankstyti gulėjo ant komodos po langu.

Ir kadangi jis guli čia mąstydamas apie jos kambarį ir tvarką, akivaizdu, kad pamiegoti daugiau neteks.

Jis nusiprausė po dušu, kurio karšto vandens srovė buvo per silpna. Jai verkiant reikia remontuoti vonios kambarį, pagalvojo jis. Reikia pakeisti vandens maišytuvus, perklijuoti plyteles ir išnaudoti tuščią plotą.

Nors, jo nuomone, dizainas buvo nekoks, vonios kambarys irgi tvarkingas, racionalus ir nepriekaištingai švarus.

Jis numetė rankšluostį ant grindų ir nuėjo į miegamąjį apsirengti. Tada sugrįžo į vonią, pakėlė rankšluostį ir užmetė ant kabliuko.

Jis apsirengė galvodamas apie kavą, o paskui pajudėjo prie durų. Ten apsisuko ir, tyliai griežda mas dantimis, paėmė nuo grindų pagalvę, kuria buvo užsidengęs veidą. Numetė ją ant lovos. Murmėdamas sukišo savo tvarkingai sulankstytus drabužius į kuprinę. Tada patenkintas pasuko prie durų.

— Prakeikimas.

Negalėdamas nusikratyti tarp menčių įsimetusios kaltės, vėl sugrįžo į kambarį ir pamėgino kiek įmanoma dailiau sutvarkyti patalus, paskui užmetė ant lovos ryškiai mėlyną užtiesalą — jo nuomone, lova buvo paklota.

Jausdamasis išnaudojamas, jis nuklumpino į apačią tikėdamasis rasti kavos.

Ji laukė jo — kvapni ir viliojanti. Po moters, galvojo jis, šliūkštelėdamas jos į puodelį, kava yra geriausia, ko vyrui labiausiai reikia rytą.

Jis išgėrė pusę puodelio, tada įsipylė dar ir išėjo ieškoti tos moters ir savo šuns.

Jie kvailiojo saulėtojoje žaidimų aikštelės pusėje, o kiti trys šunys drybsojo ant žolės. Jis atsirėmė į verandos koloną ir gurkšnodamas kavą ėmė stebėti moterį — jos akmens pilkumo striukė su gobtuvu spindėjo ankstyvo ryto vėsumoje vedžiojant šunį supimosi lenta.

Kai Nasrai pasiekė vidurį, lenta pasviro žemyn, tačiau, užuot nušokęs, kaip Saimonas tikėjosi, jis nusileido ja ant žemės.

— Puiku!

Nasrai gavo skanėstą, tada ji nusivedė jį prie tunelio.

— Pralįsk.

Ji ėjo šalia iš išorės, o šuo bidzeno kiauryme. Jis išlindo tolimajame gale.

Atsilyginusi jam, Fiona atsisuko į platformą. Saimonas pamatė, kaip jo šuo pagal komandą užšoko, pagirtas pasipūtė, tada nutipeno per rampą į kitą pusę tiesiai prie šliaužyklės kopėčių.

— Lipk!

Nė kiek nedvejodamas šuo užlipo kopėčiomis ir nusileido šliaužykle žemyn.

Apstulbęs Saimonas pajudėjo jų link. Fiona nusivedė Nasrus prie žemesnės platformos. Pagal jos komandą jis peršoko per ją, paskui perlipo per krūvą rąstų.

— Kvieskit cirką, — tarė Saimonas.

Išgirdęs jo balsą, Nasrai suardė rikiuotę ir pasileido prie jo.

— Labas rytas. — Pasisveikinusi Fiona paleido savo šunis žaisti.

— Aha.

Ji kažką pasidarė savo plaukams, pastebėjo jis. Susipynė dvi kasas šonuose, kurios užpakalyje suėjo į vieną.

Kada, po galais, ji spėjo tai padaryti?

— Ką čia veiki taip anksti atsikėlusi?

— Netrukus prasidės rytinės pamokos, įskaitant vieną individualią su šunimi, turinčiu elgesio problemų.

Ji užstojo jam kelią — kaip tuomet — ir pabučiavo jį — kaip

tuomet — lengvai ir nerūpestingai. Jam visai patinka lengvi ir nerūpestingi bučiniai, bet... Jis prisitraukė ją ir pabučiavo stipriau.

— Šalin. — Ji ištiesė ranką, kai Nasrai pamėgino šokti, o kitą panėrė į Saimono plaukus. — Tavo plaukai vis dar drėgni. Vadinasi, radai dušą ir kavą.

— Taip. — Ji kvepia pavasariu, pagalvojo jis, su vos juntamu karščio prieskoniu. — Mieliau būčiau radęs tave lovoje, bet ką padarysi.

— Šunys prašėsi laukan, ir kadangi jau atsikėlėme, pagalvojau, kodėl man nepadirbėjus su Nasrais. Čia buvo jo trečias kartas kliūčių ruože. Jis mano, jog tiesiog žaidžia, bet jau išmoko kelių dalykų. Jei nori, gali palikti jį pas mane, tegu pabus su dičkiais, o aš padirbėsiu su juo tarp užsiėmimų.

— A...

— O jei nori pasiimti, gali užvežti vėliau, ir mes padirbėsime per užsiėmimą.

Kvaila, pagalvojo Saimonas, kad jis taip priprato prie šuns, jog dvejoja dėl pasiūlymo praleisti dieną be jo.

— Tegu lieka, jei tu nori. Kada man jo atvažiuoti?

— Kada tik nori. Bet jei pasakytum tikslų laiką, galėtum tikėtis vakarienei kepsnio, nes aš žinočiau, kada atvažiuosi. Jei būčiau žinojusi vakar... Ko tu užsukai vakar?

— Gal norėjau sekso.

— Misija įvykdyta.

Jis nusišiepė jai ir perbraukė pirštu per tas įmantrias kasas.

— Seksas ir pica buvo bonusas. Turėjau priežastį, bet per tą sumaištį viską pamiršau.

— Taip, vakar daug visko nutiko. Džiaugiuosi, kad buvai šalia, nesvarbu, dėl kokios priežasties.

— Ji furgone. Atnešiu. Laikyk.

Jis įspraudė tuščią puodelį jai į ranką.

— Kas furgone?

— Priežastis. — Nasrai įsikando pagalį ir atšuoliavo prie jo. — Mes dar nevažiuojame pasivažinėti. — Norėdamas apsaugoti savo kojas, Saimonas paėmė pagalį. — Atnešk. — Ir nusviedė jį.

Pagalį nusivijo visa linksma šunų gauja.

Saimonas nuleido bortą, įlipo, pasirausė po brezentu ir ištraukė kėdę.

— O Dieve, ar ji *man?* Ši kėdė man? — Fiona nuskubėjo jam iš paskos į verandą.

Ji nušvito taip, tarsi būčiau padovanojęs jai deimantą, pagalvojo jis.

— Ji man. Nesiruošiu atvažiavęs sėdėti ant to išklerusio krėslo.

— Kokia graži. Kokia spalva! Karibų jūros mėlynumo. Nuostabu!

— Ji dera prie namo, prie apvadų. — Nors jis abejingai gūžtelėjo pečiais, jos reakcija suteikė jam keistą malonumą. — Ir tau ji tiks.

— Kokia lygi. — Fiona perbraukė ranka per kėdės šoną. Vos tik jis pastatė ją verandoje, ji klestelėjo ant jos. — O, ir patogi. — Ji juokdamasi pasisupo. — Kaip lengvai supasi. Tai ji man tinka?

— Taip, tinka.

Jis paėmė senąją kėdę.

— Ką ketini daryti su... o, Saimonai! — Ji net susiraukė, kai jis nulaužė vieną iš skersinių — tai irgi suteikė jam keistą malonumą. — Ją dar galima naudoti.

— Lūžena.

— Taip, bet aš galėčiau bent jau perdaryti ją...

Jis nulaužė kitą skersinį.

— Štai. Dabar gali panaudoti ją prakurams. Arba, — jis nusviedė jį, ir šunys vėl džiugiai puolė paskui, — šunų žaislams.

Reikia važiuoti, pagalvojo jis. Jei jau taip anksti atsikėlė, turėtų padirbėti.

— Kada prasideda pirmasis užsiėmimas?

— Pirmasis bus individualus. Jie turėtų pasirodyti po pusvalandžio.

— Einu, įsipilsiu dar kavos. Ar turi ko nors, kas primintų pusryčių maistą?

— Saimonai, tau nebūtina likti. Juk bus valandų, kai liksiu čia viena.

— Aš padariau tau kėdę, o tau gaila dubenėlio dribsnių?

Ji atsistojo, suėmė jo veidą į delnus.

— Turiu vaisinių, *Froot Loops*.

— Tai ne dribsniai. Tik *Frosted Flakes* gali vadintis dribsniais.

— Jie baigėsi. Užtat turiu *Eggos*.

— Va čia jau kita kalba.

TIK PO KELIŲ DIENŲ, per paskutiniosios popietinės pamokos vidurį Fiona pastebėjo amerikiečių gamybos automobilį, lėtai slenkantį jos įvažos link, ir pagalvojo — federalai.

— Tęskite pratybas mokydami šunis eiti greta. Astrida, tu pernelyg dvejoji ir įsitempi. Turi parodyti Rufui, kad esi gaujos vadė.

Ji atsisuko į artėjantį automobilį. Ir pati įsitempė, pamačiusi vairuotoją.

Jo kresną kūną dengė tamsus kostiumas, o ant galvos raibuliavo daugiau žilų gijų nei tada, kai matė jį paskutinį kartą.

— Specialusis agente Toni, — Fiona ištiesė abi rankas. — Džiaugiuosi, kad tai jūs.

— Apgailestauju, kad iš viso turi matyti kurį nors iš mūsų, bet tave malonu matyti. Mano partnerė, specialioji agentė Erina Manc.

Liekna neaukšta moteris irgi vilkėjo kostiumą. Šviesūs lygūs plaukai dailiai krito ant pečių neįrėmindami rimto veido.

— Panele Bristou.

— Gal galėtumėt luktelėti? Man liko penkiolika minučių. Prašau neįsižeisti, bet nenorėčiau skelbti savo klientams, kad pas mane atvažiavo FTB.

— Jokių problemų, — atsakė jai Tonis. — Mes pasėdėsime verandoje, pažiūrėsime pasirodymą.

— Ateisiu, kai tik galėsiu.

Minutėlę Manc stovėjo nejudėdama.

— Ji atrodė gana patenkinta matydama tave. Paprastai mus pasitinka kitaip.

— Aš buvau su ja, kai ji pabėgo nuo Perio. Ji pasitikėjo manimi, tad buvau šalia per visą teismo procesą.

Manc pro tamsius akinius nužvelgė aplinką, namą, įrengimus.

— Ir štai tu vėl čia.

— Taip, ir vėl aš čia. Peris prikišęs nagus, Erina, nė kiek tuo neabejoju. Ir jei yra nors vienas žmogus šiame pasaulyje, kurio jis tikrai nepamiršo, tai tas žmogus — Fiona Bristou.

Manc ramiai stebėjo Fioną, dresuojančią šunis ir mokančią jų šeimininkus.

— Ar tai ir ketini jai pasakyti?

— Tikėkimės, kad nereikės.

Jis nuėjo į verandą ir kaip tikras džentelmenas atsisėdo ant žaislų dėžės, palikdamas kėdę partnerei.

— Čia labai nuošali vieta, — prakalbo Manc, tada atsilošė ir atstatė rankas, kai Bogartas prišoko prie jos pasisveikinti. — Eik sau. Eik šalin.

Tonis patapšnojo sau per kelį, kviesdamas Bogartą pas save.

— Geras šuo. Kas yra, Erina?

— Nemėgstu šunų.

Jie tapo partneriais vos prieš kelis mėnesius, tad vis dar mokėsi pažinti vienas kito keistybes ir ritmus.

— Kodėl?

— Tas šunų kvapas, plaukai, dideli aštrūs dantys.

Tonio glostomas, Bogartas plakė uodega jos kojas. Manc atsistojo ir pasitraukė į šoną.

Atslinko Pekas, dirstelėjo į Manc ir suprato, kad geriau nesiartinti. Jis įbedė nosį į Tonio kelius.

— Tai tikriausiai jos šunys. Skaitei jos bylą, ar ne? — paklausė jis Manc. — Ji turi tris tarnybinius šunis. Ir dresuoja juos. Ji turi čia savo būrį.

— Kalbi kaip išdidus tėtis.

Jis žvilgtelėjo į ją ir kilstelėjo antakį, pajutęs sarkazmo gaidelę.

— Aš manau, kad ji tvirta, pagarbos verta moteris, kuri padėjo mums uždaryti pabaisą duodama parodymus teisme ir nepalūžo net tuomet, kai buvo nužudytas jos sužadėtinis.

— Atsiprašau. Atleisk. Tie šunys mane nervina, o kai nervinuosi, pasidarau kandi. Aš skaičiau ir Grego Norvudo bylą. Jis buvo geras policininkas. Atsidavęs. Šiek tiek per senas jai, nemanai?

— Tai buvo jų reikalas.

— Išdidus ir globėjiškas tėtis.

— Vis dar nervinga ir kandi?

— Tik sakau, ką galvoju. Jėzau, ateina dar vienas.

Ji pasitraukė dar toliau, kai į verandą užkopė Njumanas.

Fionai baigus užsiėmimą, visi trys šunys palaimingai tysojo prie Tonio kojų, o jo partnerė įsitempusi stovėjo verandos kampe.

— Atsiprašau, kad priverčiau laukti. Ar jau susidraugavote su mano berniukais?

— Aš — taip. Agentei Manc nepatinka šunys.

— O, atsiprašau. Nereikėjo leisti jų į verandą. Gal eime į vidų? Jie liks lauke. Likit lauke, — pakartojo ji atidarydama duris.

— Jūs neapsitvėrusi tvora, — pastebėjo Manc. — Argi nebijote, kad jie pabėgs?

— Jie išmokyti neiti be manęs toliau tam tikrų ribų. Prašom, sėskitės. Išvirsiu kavos, gerai? Aš jaudinuosi, — pridūrė ji nespėjus Toniui atsakyti. — Nors atvažiavote jūs, nes tikėjausi ko nors kito, ir aš džiaugiuosi, kad tai jūs. Išvirsiu kavos ir nusiraminsiu.

— Mielai išgertume kavos.

— Vis dar geriate įprastą?

Jis nusišypsojo.

— Vis dar.

— Agente Manc?

— Tokios pačios, ačiū.

— Aš tuoj.

— Gražu, — pastebėjo Manc, kai liko viena su partneriu. — Tvarkinga. Tylu, jei kam patinka. Aš išprotėčiau.

— Mes su Debe planuojame keltis į kaimą, kai išeisiu į pensiją.

Manc nepatikliai nužvelgė jį. Nors kartu dirbo neilgai, ji pakankamai jį pažinojo.

— Tu irgi išprotėtum.

— Taigi. Ji mano, kad galėtume užsiimti paukštininkyste.

— Ar tai reiškia stebėti juos, ar šaudyti?

— Stebėti. Jėzau, Erina, kodėl turėčiau šaudyti paukščius?

— O kam juos stebėti?

Jis akimirką sėdėjo tylėdamas.

— Iš kur man žinoti, velniai rautų.

Fiona sugrįžo nešina trimis puodeliais ant padėklo.

— Turiu Silvijos keptų sausainių, o tai reiškia, jog jie pasibjaurėtinai natūralūs, todėl nieko negaliu pažadėti.

— Kaip laikosi Silvija? — pasiteiravo Tonis.

— Puikiai. Parduotuvė klesti, tad darbo jai nestinga. Kartais padeda man vesti užsiėmimus, jei mane iškviečia į paiešką. Ji visa galva pasinėrusi į ekologinę daržininkystę, vadovauja knygų klubui ir jau kalba, kad norėtų užsiimti joga — mokyti jos, ne mokytis. Aš tauškiu niekus. Vis dar nervinuosi.

— Tu čia gražiai įsikūrei. Patenkinta?

— Taip. Man reikėjo judėti į priekį, reikėjo pokyčių, ir tai buvo geriausia, ką galėjau padaryti dėl savęs. Man patinka tai, ką darau, ir man puikiai sekasi. Iš pradžių tenorėjau pabėgti ir užsiimti kokia nors veikla, kad turėčiau priežastį keltis rytais. Paskui supratau, kad ne pabėgau, o atradau savo vietą ir savo tikslą.

— Klientams sunkiau susirasti tave čia nei, tarkim, būtų buvę Sietle.

— Ne. Pradėjau pamažu, nuo vienos kitos pamokos. Paskui internetas ir žmonės iš lūpų į lūpas paskleidė informaciją, ir aš ėmiau plėstis, įkūriau būrį, susikūriau reputaciją. Mano verslas ir dabar nėra didelis, bet man užtenka. Bet taip jūs norėjote pasakyti, kad gyvenu gana nuošalioje vietoje ir daug laiko praleidžiu arba viena, arba su nepažįstamais žmonėmis — bent jau iš pradžių.

— Ar jūs kaip nors patikrinate žmogų prieš priimdama jį į savo mokyklą? — paklausė Manc.

— Ne. Didelę dalį klientų man atsiunčia mano draugai, šeima, bendradarbiai. Aš teikiu ir asmenines pamokas, bet jos sudaro tik nedidelį procentą. Dažniausiai vedu užsiėmimus nuo penkių iki dvylikos šunų grupėms.

— Gal kuris nors iš jūsų klientų kėlė rūpesčių? Buvo nepatenkintas rezultatais?

— Kartais būna. Paprastai pasiūlau jiems atsiimti pinigus, nes taip geriau verslui. Įsižeidęs klientas gali prišnekėti nesąmonių draugams, šeimai, bendradarbiams, ir tai kainuotų man daugiau nei atlygis.

— Ką darote, kai klientas bando flirtuoti? Jūs jauna, patraukli moteris, — tęsė Manc. — Neabejoju, kad taip būna.

O, kaip ji nekenčia kišimosi į jos asmeninį gyvenimą! Tokius klausimus jie užduoda aukoms ir įtariamiesiems. O ji nei viena, nei kita, priminė sau Fiona.

Ji visiškai kas kita.

— Jei klientas nevedęs ir aš susidomiu, pasiūlau susitikti po užsiėmimų. — Ji kalbėjo trumpai, beveik nerūpestingai. — Tačiau taip būna retai. Jei jis vedęs arba man neįdomu, visada randu būdą atsisakyti nesukeldama trinties.

Fiona paėmė sausainį, bet tik pavartė jį tarp pirštų.

— Jei atvirai, negaliu įsivaizduoti, kad kuris nors iš atstumtųjų ar nepatenkintųjų būtų atsiuntęs man raudoną skarelę. Tai žiauru.

— Gal nutraukėte su kuo nors santykius? — nesiliovė Manc. — Įpykę buvusieji gali pasielgti žiauriai.

— Aš neturiu piktų buvusiųjų. Ir nesu naivi. Po to, kai netekau Grego, o vėliau savo tėvo, manęs nedomino nei atsitiktiniai, nei pastovūs santykiai. Tik po dvejų metų išdrįsau pavakarieniauti su kai kuo, kas nebuvo man artimas draugas. Labai ilgai neturėjau rimtų santykių — iki šiol.

— O dabar su kuo nors susitikinėjate?

— Taip.

— Ar seniai?

Jos paširdžius ėmė spausti apmaudas.

— Apie porą mėnesių. Jis gyvena čia, saloje. Dirbu su jo šunimi. Jis su tuo nesusijęs.

— Mums reikės jo vardo, Fiona, kad galėtume išbraukti jį iš sąrašo.

Fiona pažiūrėjo į Tonį ir atsiduso.

— Saimonas Doilis. Jis medžio meistras. Tai jis padarė tą kėdę verandoje.

— Graži kėdė.

— Skarelė atsiųsta iš Oregono. Saimonas nebuvo išvykęs iš salos. Agente Toni, mes visi žinome, kad yra dvi galimybės. Pirmoji — kažkas seka žinių pranešimus, skaitė straipsnį, kuriame buvau paminėta aš, ir atsiuntė skarelę norėdamas bjauriai pajuokauti arba tiesiog pasityčioti. Antroji — tas, kuris seka Perio modeliu, atsiuntė man ją kaip įspėjimą, norėdamas paerzinti. Tokiu atveju turiu tikėtis, kad jūs jį surasite ir sustabdysite — ir gana greitai. Nes jei ne, laikui bėgant jis prisikas prie manęs ir pamėgins ištaisyti Perio klaidą.

— Tu puikiai laikeisi per anuos įvykius. Tau teks dar kurį laiką pabūti tvirtai. Skarelė, kurią tau atsiuntė, yra tokia pati kaip ir tos, rastos ant aukų. Tas pats gamintojas, tas pats stilius, netgi ta pati dažymo partija.

— Štai kaip. — Fionos oda aptirpo tarsi būtų pasidengusi ledo sluoksniu. — Tada tai tikriausiai ne sutapimas.

— Mes atsekėme, kur jomis buvo prekiaujama, ir žinome, kad šio dažymo skarelių partija buvo pristatyta į tas parduotuves praeitų metų spalio pabaigoje Vola Volos rajone.

— Netoli kalėjimo, — sumurmėjo ji. — Netoli Perio. Kodėl jis pirktų jas ten, jei negyvena, nedirba ar neturi verslo tame rajone? Kalėjimo prižiūrėtojas. — Ji stengėsi sutramdyti virpantį balsą. — Kalinys, kuris buvo paleistas, arba šeimos narys. Arba...

— Fiona, patikėk, mes tikriname visas versijas. Agentė Manc ir aš kalbėjomės su Periu. Jis tvirtina nieko nežinąs apie tas žmogžudystes — iš kur galėtų žinoti?

— Meluoja.

— Taip, bet mums nepavyko jo prispausti. Bent jau kol kas. Apieškojome jo kamerą — ne vieną kartą, peržiūrėjome jo korespondenciją. Apklausėme kalėjimo darbuotojus ir kalinius, su kuriais jis bendrauja. Stebime jo seserį ir bandome nustatyti visus, su kuriais jis kontaktavo per kalėjimo laikotarpį — buvusius kalinius, kalėjimo personalą, samdomus darbuotojus ir instruktorius.

— Sąrašas turėtų būti gana ilgas. — Ji padėjo sausainį ant stalo. Taip ir neprisivertė jo atsikąsti. — Kaip manote, ar jis vadovauja šiam reikalui, ar tik įžiebė padegamąją virvelę?

— Šiuo metu mes neturime įrodymų.

— Aš neparašau įrodymų. — Ji trumpam nutilo, bandydama užglaistyti savo tono aštrumą. — Klausiu, ką manote. Aš pasitikiu jūsų nuomone.

— Jei jis nevadovautų ar bent jau nebūtų to pradėjęs, nirštų. Kad ir kaip kontroliuotų savo pyktį, aš būčiau pastebėjęs.

Fiona linktelėjo. Taip, jis būtų pastebėjęs. Jiedu pažįsta Perį, ji ir Tonis. Pernelyg gerai pažįsta.

— Tai buvo jo valdžia, jo laimėjimai, — tęsė Tonis. — Jis uždarytas, o kažkas kitas naudojasi jo valdžia, siekia naujų laimėjimų. Tai įžeidimas, pažeminimas. Tačiau jei jis išrinko arba patvirtino asmenį, kuris tęstų vietoje jo, tuomet turėtų didžiuotis ir jausti malonumą. Būtent tai aš mačiau, kai kalbėjausi su juo. Po ramumo kauke, po apsimestiniu nežinojimu jis didžiavosi.

— Taip. — Ji linktelėjo, tada atsistojo ir nuėjo prie lango, ieškodama nusiraminimo žvelgiant į pažįstamą vaizdą. — Ir aš taip manau. Aš irgi domėjausi juo. Turėjau pasidomėti. Man reikėjo žinoti, koks žmogus norėjo nužudyti mane, nužudė mano mylimąjį, nes nepavyko su manimi. Skaičiau knygas, žiūrėjau specialias televizijos laidas, išsikirpdavau visus straipsnius apie jį. Paskui lioviausi, paslėpiau viską kuo giliau, nes turėjau pagaliau padėti tašką. O jis taip ir nepadėjo, ar ne? — tarė ji atsisukdama. — Jis tiesiog laukė. Bet kodėl jis pirmiausia neatsiuntė savo pasekėjo pas mane, kai dar nebuvau pasiruošusi?

Ji papurtė galvą ir numojo ranka, tarsi atsakymas būtų aiškus.

— Nes aš esu didysis prizas — pagrindinis laimėjimas, priežastis. O tam reikia pasiruošti. Kitos? Jos tik pirmieji žingsniai.

— Ar ne per skaudžiai išsireiškėte? — pastebėjo Manc.

— Skaudu apie tai galvoti, tačiau taip jis įsivaizduoja. Tai tarsi atsakomasis mačas, ar ne? Praeitą kartą laimėjau aš. Dabar jis pasistengs atsilyginti. Galbūt iš tolo, galbūt per savo mokinį, bet jis išlygins rezultatą. Tie pirmieji žingsniai suteikia jam iškreiptą malonumą ir yra tik bonusas prie pagrindinio prizo. Jis nori, kad bijočiau. Tai jo metodo dalis ir didžiulė atlygio dalis.

— Mes galime tave išsivežti, apgyvendinti saugioje vietoje, paskirti apsaugą.

— Mes jau išbandėme tai, — priminė Fiona Toniui, — o jis paprasčiausiai išlaukė tinkamiausio momento. Išlaukė ir nužudė Gregą. Aš negaliu dar kartą sustabdyti savo gyvenimo, negaliu suteikti jam to pasitenkinimo. Jis ir taip jau daug paėmė.

— Šį kartą mes turime daugiau informacijos, — tarė jai Manc. — Jis ne toks atsargus ir ne toks protingas kaip Peris. Jis padarė kvailystę, atsiųsdamas jums skarelę. Nevykęs pokštas. Kitą klaidą padarė pirkdamas jų didelį kiekį vienoje vietoje. Mes jį surasime.

— Tikiu, kad taip ir bus, ir viliuosi, kad greitai, kol dar nemirė kas nors kitas. Bet aš negaliu slapstytis, kol jūs ieškosite. Tai ne drąsa, tai realybė. Ir čia aš turiu privalumą. Jis turi ateiti pas mane. Jis turi atvykti į salą.

— Jūsų vietinis policijos skyrius negali stebėti kiekvieno, atvykstančio keltu.

— Ne, bet jei jam pavyks nueiti taip toli, jam teks stoti ne prieš dvidešimtmetę merginą.

— Bent jau pasirūpinkite atsargumo priemonėmis, — patarė Manc. — Įsistatykite geresnes spynas. Įsiveskite signalizaciją.

— Turiu net tris. Ir tai nėra vien gražūs žodžiai, — pridūrė ji. — Šunys visada su manimi, o policija ir draugai aplanko mane kiekvieną dieną po kelis kartus. Naktimis lieka Saimonas. Tiesą sakant, kitą savaitę išvykstu porai dienų su drauge ir su savo pamote. Mano draugas liks mano namuose su savo šunimi, kad pasirūpintų manaisiais ir namais.

— Užsiminei apie tai savo dienoraštyje.

Ji nusišypsojo Toniui.

— Skaitote mano dienoraštį.

— Stebiu tave, Fiona. Sakei, kad išvyksti į trumpą psichinės sveikatos kelionę su draugėmis ir ketini atsipalaiduoti ir palepinti save.

— Į kurortą, — tarė Manc.

— Taip.

— Bet tiksliai nenurodei kur.

— Ne, nes kiekvienas ir bet kas gali skaityti dienoraštį. Jei bus įdomu, papasakosiu apie tai vėliau. Bet dažniausiai rašau apie tai, kas susiję su šunimis. Aš nesu neatsargi, agente Toni.

— Ne, nesi. Vis dėlto norėčiau žinoti — kur būsi, tikslią datą, kaip ketini ten nukeliauti.

— Gerai.

Supypsėjo jo telefonas, ir jis kilstelėjo pirštą prašydamas luktelėti.

— Gal susakyk viską agentei Manc, — pasiūlė jis prieš išeidamas į verandą.

— Kitą antradienį važiuojame prie Snokalmio krioklių, — tarė jai Fiona. — Į „Ramybės" sanatoriją. Grįšime penktadienį.

— Smagu.

— Taip, bus smagu. Tai mūsiška ilgojo savaitgalio versija, nes tikri savaitgaliai paprastai būna labiausiai įtempti. Važiuoju su Silvija ir drauge. Mai Funaki — mūsų veterinarė.

Manc užsirašė informaciją, tada pakėlė akis į Tonį, kai šis įėjo.

— Turime važiuoti.

Fiona irgi atsistojo.

— Jie rado dar vieną.

— Ne. Pranešta apie dingusią dvidešimt vienerių moterį. Ji išėjo iš bendrabučio apie šeštą ryto pėsčiomis. Ketino eiti į universiteto sveikatingumo centrą. Bet taip ir nepasirodė.

— Kur? — greitomis paklausė Fiona. — Kur ji buvo pagrobta?

— Medforde, Oregone.

— Šiek tiek arčiau, — sumurmėjo ji. — Tikiuosi, ji stipri. Tikiuosi, jai pavyks.

— Paskambinsiu tau, Fiona. — Tonis išsitraukė kortelę. — Gali skambinti bet kuriuo metu. Mano namų numeris kitoje pusėje.

— Ačiū.

Ji išlydėjo juos ir liko stovėti sukryžiavusi rankas ant besitrankančios širdies, apsupta šunų.

— Sėkmės, — sumurmėjo ji.

Tada nuėjo į vidų ir susirado ginklą.

Penkioliktas skyrius

SAIMONAS ĮSPRAUDĖ VOLIUTĄ į pagal užsakymą gaminamos sekcijos priešakinę dalį, klausydamasis per radiją plyšaujančių *The Fray*. Megė Gryn, moteris, kuri tiksliai žino, ko nori — išskyrus tuos atvejus, kai persigalvoja — prašė keisti dizainą keturis kartus, kol liko patenkinta.

Užbėgdamas už akių kitiems galimiems pakeitimams, jis atidėjo visus darbus į šoną ir ėmėsi sekcijos. Didžiulė ir graži, galvojo Saimonas, trauks visų akį Megės valgomajame. Po kelių dienų ji bus baigta, teliks nubeicuoti ir nulakuoti, tada galės imtis kelmo — kriauklės. Jei pavyks, pagamins šį tą Silvijai ir nuveš, kai ji grįš iš to kurorto.

Bet jei jis nuvežtų prekes, kol jos nebus, ji negalėtų įtraukti jo į pokalbius su pirkėjais. Gera mintis.

Anksčiau pradėjęs dieną, jis galėjo anksčiau ir baigti, užuot dirbęs iki vėlumos.

Baigti darbą nustatytu laiku prieštaravo Saimono gyvenimo būdui, tačiau mintis, jog Fiona liks viena, jei jis nebaigs, vis tiek neleisdavo susikaupti.

Tačiau toks susitarimas turėjo privalumų — ir ne tik seksą.

Jam patiko girdėti ją kalbant, klausytis, kaip ji pasakoja apie savo dieną. Jis nesuprato, kodėl šalia jos atsipalaiduoja, tačiau taip jautėsi. Dažniausiai.

Ir dar tas šuo. Vis dar vaikosi savo uodegą it koks maniakas, vagia batus, kartais net kokį įrankį, jei spėja pagriebti. Bet jis suteikia tiek daug džiaugsmo ir yra žymiai protingesnis, nei Saimonas manė. Jis įprato, kad šuo snaudžia susirangęs po darbastaliu arba laksto kieme. Tas šunpalaikis moka vaikytis kamuolį ne blogiau už Dereką Džeterį.

Kažkokiu būdu jis įsitaisė šunį ir moterį, nors nei vieno, nei kito per daug nenorėjo. O dabar negali įsivaizduoti savo dienų — ar naktų — be jų.

Jis padarė daugiau nei tikėjosi. Saimonas žvilgtelėjo į laikrodį ant

sienos. Keista, atrodo, kad praėjo daugiau nei pora valandų nuo tada, kai grįžo suvalgęs sumuštinį ir pažaidęs su Nasrais.

Raukydamasis jis išsitraukė telefoną, pažiūrėjo į laiką ekrane ir nusikeikė.

— Prakeikimas. Kodėl nepriminei man, kad pakeisčiau tame daikte baterijas? — piktai burbtelėjo jis, kai Nasrai įšlepsėjo pro atviras dirbtuvių duris.

Šuo tik sušvytravo uodega ir numetė jam prie kojų pagalį.

— Neturiu laiko. Judam.

Jis pasistengė apskaičiuoti laiką taip, kad atvažiuotų pas Fioną jau po to, kai bus išsiskirstę visi neišvengiami atsilikėliai. Antraip ji imdavo pažindinti jį su žmonėmis, ir jam tekdavo kalbėtis. Kartu apskaičiavo taip, kad ji neliktų viena ilgiau nei penkiolika ar dvidešimt minučių.

Jo nuomone, tai buvo subtilus balansas.

Šį kartą jis vėluoja beveik dvi valandas.

Kodėl ji nepaskambino? Juk bet kuri normali moteris paskambintų, sakytų, ei, vėluoji, kas atsitiko? Nors tarp jų nebuvo jokio oficialaus susitarimo. Jis kiekvieną dieną pasakydavo iki pasimatymo, paskui sugrįždavo.

Viskas paprasta, nieko ypatinga.

— Moterys paprastai skambina, — tarė jis Nasrams, kai jiedu sulipo į furgoną. — Burba, erzina. Toks jau tas pasaulis. Bet ne ji. Ji niekada neklausia, ei, ar grįši vakarienės? Arba, ar gali nupirkti pieno? Arba, gal nors kartą išneši šiukšles?

Jis papurtė galvą.

— Gal ji nori mane užliūliuoti, nuraminti, prisirišti pamažu, kol aš... dar labiau užkibsiu. Bet ji to nedaro, todėl aš ir užkibau, aš jau nešu šiukšles, nes taip dera.

Šuo nesiklauso, pastebėjo Saimonas, sėdi iškišęs galvą pro langą. Tad jis gali liautis tuščiai kalbėjęs.

Nėra reikalo jaustis kaltam, kad vėluoja labiau nei paprastai, tarė jis sau. Jis turi savo darbą, ji turi savo. Be to, pagalvojo sukdamas į jos keliuką, jei ji būtų paskambinusi, jis nebūtų pavėlavęs.

Gal ji negalėjo paskambinti. Jam sugniaužė paširdžius. Jeigu jai kas nors atsitiko...

Važiuodamas per tiltelį, šalia kurio puikavosi žiedais pasipuošusios sedulos, jis išgirdo šūvius.

Saimonas nuspaudė akceleratorių, tada staigiai sustojo, kai iš už namo išlėkė Fionos šunys. Šūviai prasirėžė pro jo baimę, zvimbiančią galvoje, ir jis iššoko iš automobilio. Palikęs dureles atviras, puolė šūvių link. Kai jie staiga liovėsi, jis išgirdo savo paties širdies šniokštimą ausyse.

Jis įkvėpė, ketindamas pašaukti ją, bet tą akimirką pamatė.

Ne gulinčią ir kraujuojančią ant žemės, o stovinčią ir šaltai bei profesionaliai keičiančią apkabą.

— Jėzau Kristau. — Užplūdęs pyktis užgesino baimę. Kai ji pasisuko eiti, jis sugriebė ją už rankos ir atsuko į save. — Ką darai, velniai griebtų?

— Atsargiai. Jis užtaisytas.

Ji nuleido ginklą ir nukreipė vamzdį į žemę.

— Žinau, kad užtaisytas. Girdėjau, kaip pyškini it kokia šaulė. Atsirado mat Anė Oukli. Velniškai išgąsdinai mane.

— Paleisk. Aš su ausų kamštukais, — tarė ji. — Beveik negirdžiu tavęs. — Kai jis paleido jos ranką, ji atsitraukė. — Sakiau, kad turiu ginklą, ir sakiau, kad treniruosiuos. Nėra ko čia pykti.

— Aš pykstu dėl tų penkerių metų, kuriuos išbraukei iš mano gyvenimo. Aš turėjau planų.

— Atsiprašau. Nepagalvojau, kad turėčiau atsiųsti tau perspėjimą, jog surengsiu šaudymo treniruotę.

Susierzinusiais kaip ir jos balsas judesiais Fiona įkišo ginklą į dėklą ant diržo ir nužingsniavo prie eilės skardinių ir plastikinių vandens butelių, kuriuos buvo „iššaudžiusi" prieš jam atvažiuojant.

— Dėl to galime ginčytis, nes tu žinojai, kad atvažiuosiu ir kad galiu audringai sureaguoti į šūvius.

— Nieko aš nežinojau. Tu tiesiog pasirodei.

— Jei tau nepatinka, reikėjo taip ir pasakyti.

— Viskas gerai. — Ji kilstelėjo rankas ir vėl nuleido. — Viskas

gerai, — pakartojo. — Eik, įsivesk šunis į vidų, jei nori. Aš netrukus ateisiu.

— Kas tau įgėlė? Pažįstu šitą veidą, todėl neskiesk, kad nepyksti, kai jau kunkuliuoji.

— Tu čia niekuo dėtas. Turėtum įvesti Nasrus į vidų. Mano šunys įpratę prie šūvių garsų. O jis ne.

— Tuomet pažiūrėsime, kaip jis reaguos.

— Gerai.

Ji išsitraukė ginklą ir atsistojo taip, kaip jis buvo matęs darant policininkus per filmus. Jai iššovus, Nasrai prisislinko arčiau Saimono, tačiau pakreipė galvą ir ėmė stebėti — kaip ir jo šeimininkas — skraidančias skardines ir butelius.

— Taikliai šaudai, Teksai.

Ji nenusišypsojo, bet nuėjusi sustatė naujus taikinius. Už jos saulės šviesoje spindėjo didžialapiai klevai, pasipuošę didelėmis žiedų kekėmis.

Koks keistas kontrastas tarp smurto ir taikos, pagalvojo jis.

— Nori pašaudyti?

— O kam?

— Ar esi kada šaudęs iš ginklo?

— Kodėl turėčiau?

— Yra daug priežasčių. Medžioklė, sportas, smalsumas, gynyba.

— Aš nemedžioju. Sportas man asocijuojasi su beisbolu arba boksu. Niekada nebuvau itin smalsus ir mieliau naudodavausi kumščiais. Parodyk.

Ji nuleido keitiklį į saugos padėtį, ištaisė ginklą ir tada padavė jam.

— Ne toks sunkus, kaip maniau.

— Čia *Beretta*. Tai gana lengvas ir labai pavojingas pusiau automatinis ginklas. Iššauna penkiolika šovinių.

— Gerai, parodyk man.

Fiona užtaisė, vėl atgal grąžino, parodė jam saugos padėtį.

— Jis turi dvigubą veikimo principą, todėl gali šaudyti nepriklausomai nuo to, ar gaidukas atlaužtas, ar ne. Atatranka gana silpna, bet smūgį pajusi. Atsistok ir pražerk kojas pečių pločiu. Tolygiai paskirstyk kūno svorį. Abi rankos ištiestos, alkūnės suglaustos, kairė ranka po

ginklu, kad būtų tvirčiau. Tada palenki viršutinę kūno dalį į priekį ir taikaisi į taikinį.

Instruktoriaus balsas, pagalvojo jis, bet ne *jos*. Ji paprastai kalba žvaliai, įtaigiai ir energingai. Šis balsas ramus ir šaltas.

— Ir tu visa tai prisimeni, kai ima lėkti kulkos?

— Gal ir ne, galbūt taikytis viena ranka arba kitaip stovėti kitoje situacijoje būtų geriau, bet ši padėtis geriausia šaudant į taikinį. Kai pakankamai treniruojiesi, pradedi viską daryti instinktyviai. Įtrauk galvą, kad per taikiklį matytum taikinį. Pamėgink nusitaikyti į dviejų litrų butelį.

Jis iššovė. Nepataikė.

— Šiek tiek stačiau, ir nukreipk į taikinį pėdas. Taikykis į apatinę butelio dalį.

Šį kartą jam pavyko užkabinti.

— Na ką, sužeidžiau tuščią dietinę pepsi. Ar pagirsi ir atsilyginsi?

Šį kartą ji šyptelėjo, tačiau be jokio linksmumo.

— Tu greitai mokasi, o aš turiu alaus. Pabandyk dar porą kartų.

Saimonas greitai suprato principą, ir dar kartą įsitikino, kad tai jam ne prie širdies.

— Labai garsus. — Jis nuleido keitiklį į saugos padėtį ir nustatė ginklą, kaip ji buvo rodžiusi. — Ir dabar tavo kieme guli krūva negyvų butelių. Nemanau, kad šaudyti į skardines ir butelius yra tas pats, kas šaudyti į kūną ir kraują. Ar iš tiesų galėtum nukreipti ginklą į žmogų ir nuspausti gaiduką?

— Taip. Mane pagrobė, apsvaigino, surišo, užkimšo burną ir uždarė į bagažinę žmogus, kuris norėjo nužudyti tik savo malonumui. — Dabar tos ramios mėlynos akys šaudė it jos pistoletas. — Jei būčiau turėjusi ginklą, būčiau panaudojusi jį. Jei kas nors pamėgins dar kartą taip su manimi pasielgti, panaudosiu nė nedvejodama.

Jis kone pasigailėjo, kad ji atsakė būtent taip, kaip jis norėjo. Jis padavė jai ginklą.

— Tikėkimės, kad niekada neturėsime galimybės tuo įsitikinti.

Fiona įsikišo ginklą į dėklą, tada pasiėmė maišą ir ėmė rinkti tuščius patronus.

— Aš ir nenorėčiau to įrodinėti. Bet jaučiuosi geriau.

— Tai jau šis tas.

— Atsiprašau, kad išgąsdinau tave. Nepagalvojau, kad gali privažiuoti ir išgirsti šūvius. — Ji pasilenkė ir paglostė Nasrus. — Iškentei, ar ne? Didelis triukšmas tavęs nebaugina. Tarnybiniai šunys neturi bijoti triukšmo. Kai surinksiu taikinius, atnešiu tau alaus.

Keista, pagalvojo jis, kad išmoko jausti jos nuotaikas. Keista ir truputį nesmagu.

— Gal turi vyno?

— Taip.

— Aš surinksiu lavonus. Tu geriau ištrauk vyno ir pasinaudok savo seksualiuoju balsu, kad mums atvežtų maisto. Norėčiau spagečių.

— Aš neturiu seksualaus balso.

— Aišku, kad turi.

Saimonas paėmė maišą ir nuėjo į laikiną šaudyklą.

Kai jis baigė, ji sėdėjo užpakalinėje terasoje, pastačiusi ant mažo staliuko dvi raudonojo vyno taures.

— Teks palaukti apie keturiasdešimt penkias minutes. Jie turi daug darbo.

— Nieko baisaus. — Jis atsisėdo ir paėmė taurę. — Matau, kad čia irgi reikėtų poros padorių kėdžių.

— Atsiprašau. Minutėlę.

Ji apsikabino arčiausiai buvusį šunį, įsikniaubė jam į kailį ir pravirko.

Saimonas atsistojo, nuėjo į vidų ir atnešė keletą popierinio rankšluosčio lapelių.

— Viskas buvo gerai, kol kažką veikiau. — Ji nepaleido iš glėbio Peko. — Nereikėjo sustoti.

— Pasakyk, kur padėjai ginklą — atnešiu jį, ir galėsi nušauti dar keletą sriubos skardinių.

Ji papurtė galvą, giliai įkvėpė ir pakėlė ją.

— Ne, man regis, jau baigiau. Dieve, nekenčiu šito. Ačiū, — sumurmėjo ji, kai jis įspraudė jai į ranką popierinį rankšluostį.

— Aš irgi nekenčiu. Kas tave taip užvedė?

— Buvo atvažiavę FTB. Specialusis agentas Donas Tonis — jis tyrė Perio bylą. Tuomet jis man labai padėjo, todėl man su juo lengviau kalbėtis. Jis turi naują partnerę. Ji įspūdinga — kaip iš filmo apie FTB. Jai nepatinka šunys. — Fiona pasilenkusi pabučiavo Pekui į viršugalvį. — Ji nesupranta, ko netenka. Tiek to.

Fiona paėmė taurę ir lėtai nugėrė gurkšnelį.

— Jų vizitas išbudino vaiduoklius, bet aš buvau tam pasiruošusi. Jie atsekė skarelę, tą, kurią jis man atsiuntė. Tokios pačios buvo rastos ir ant kitų trijų aukų. Tas pats gamintojas, dažymo partija. Jis pirko jas toje pačioje parduotuvėje, netoli kalėjimo. Netoli Perio. O tai užgniaužia net pačią silpniausią viltį, jog tai galėjo būti bjaurus pokštas.

Jo papilvėje ėmė rusenti pykčio ugnis.

— Ir ką jie daro?

— Tiria, nagrinėja, tikrina versijas. Kaip visuomet. Jie stebi Perį, jo kontaktus, jo korespondenciją, nes mano, kad jis ir šis jo mėgdžiotojas pažįsta vienas kitą. Jie tikriausiai apklaus ir tave, nes pasakiau jiems, jog būni čia naktimis.

Ji susikėlė kojas ir prisitraukė kelius.

— Aš suprantu, kad šiuo metu keliu daug problemų. Paprastai taip nebūna — bent jau aš nemanau. Nereikalauju daug dėmesio, nes moku pasirūpinti savimi ir mielai tai darau. Bet dabar... Todėl jei nori pasitraukti, aš suprasiu.

— Nesuprasi.

— Suprasiu. — Ji atsisuko ir pažiūrėjo jam akis, ir jis pamatė, kad dabar jose nebebuvo likę jokios šviesos. — Pagalvočiau, kad esi šaltas savanaudis niekšas ir bailys, bet suprasčiau.

— Aš šaltas savanaudis niekšas, bet ne bailys.

— Tu nesi nei vienas iš jų. Na, gal šioks toks niekšelis, bet tai dalis tavo žavesio. Saimonai, dingo dar viena mergina. Ji atitinka modelį.

— Kur?

— Pietinėje Oregono dalyje, šiek tiek į šiaurę už sienos su Kalifornija. Žinau, ką ji dabar išgyvena, kaip bijo, kokia sutrikusi jaučiasi, kaip negali patikėti, jog tai patiria ji. Ir žinau, kad jei ji nesuras

išeities, jei neįsikiš lemtis, jie netrukus ras jos kūną negiliame kape su raudona skarele ant kaklo ir skaičiumi ant rankos.

Reikia nukreipti jos mintis, pagalvojo jis. Perjungti emocijas į logiką.

— Kodėl Peris rinkdavosi sportiškas studentes?

— Ką?

— Juk esi apie tai galvojusi, neabejoju, kad ir FTB, psichiatrai apie tai turėtų ką pasakyti.

— Taip. Tokia buvo jo motina. Ji buvo sportininkė, bėgikė. Jos tik per plauką neišrinko į olimpinę komandą, kai ji mokėsi koledže. Ji pastojo ir, užuot siekusi karjeros, tapo labai nusivylusia, pikta dviejų vaikų motina ir labai religingo vyro žmona. Vieną dieną ji tiesiog dingo, palikusi vyrą ir vaikus.

— Dingo?

— Taip, tik ji gyva ir sveika. FTB atsekė ją nustatčius Perio tapatybę. Ji gyvena — ar gyveno — netoli Čikagos. Veda kūno kultūros pamokas privačioje mergaičių mokykloje.

— O kodėl raudona skarelė?

— Kai Periui buvo septyneri, jis padovanojo jai tokią per Kalėdas. Po poros mėnesių ji juos paliko.

— Vadinasi, jis žudė savo motiną.

— Jis žudė merginą, kokia buvo jo motina prieš pastodama, prieš ištekėdama už vyro, kuris, pasak jo motinos ir juos pažinojusiųjų, smurtavo prieš ją. Jis žudė merginą, apie kurią ji visuomet kalbėdavo, laimingą koledžo studentę, kuriai visas gyvenimas buvo prieš akis, bet ji padarė klaidą ir užsikrovė ant galvos vaiką. Štai ką sako psichiatrai.

— O ką tu sakai?

— Aš sakau, kad visa tai sapalionės, kuriomis bandoma pateisinti norą sukelti skausmą ir baimę. Taip kaip dabartinis žudikas teisinasi seksąs Perio pavyzdžiu.

— Tu taip kalbi, nes pati tai išgyvenai. Motyvacija irgi svarbu.

Fiona pastatė taurę.

— Tu tikrai manai...

— Jei minutėlei užsičiauptum, pasakyčiau, ką manau. Motyvacija

daug ką lemia, — pakartojo jis, — nes kodėl tu kažką darai, siejasi su tuo, kaip darai, kam ar dėl ko darai. Ir galbūt su tuo, ką pamatai viso to pabaigoje — jei žiūri taip toli.

— Man nerūpi, kodėl jis nužudė visas tas moteris, Gregą, kodėl bandė nužudyti mane. Man nerūpi.

— O turėtų. Tada žinotum, kas juos skatina. — Jis mostelėjo į šunį. — Žaidimas, pagyrimas, atlygis — už tai šuo stengiasi įtikti tam, kas visa tai dalija. Tu tai žinai, naudojiesi tuo ir tampi savo srities profesionale.

— Nesuprantu, ką...

— Aš dar nebaigiau. Jis buvo savo srities profesionalas. Įsivėlęs į tai, ko jis neišmanė. Kai nukrypo nuo savo kurso, jis įkliuvo.

— Jis šaltakraujiškai nužudė Gregą ir Kongą. — Ji pašoko nuo kėdės. — Tu vadini tai neišmanymu?

Jis gūžtelėjo pečiais ir ėmė gurkšnoti vyną.

— Nesuprantu, kur tu lenki.

— Nes tau labiau patinka niršti.

— Aišku, kad labiau patinka niršti. Aš žmogus. Aš turiu jausmus. Aš jį mylėjau. Negi nesi nieko mylėjęs?

— Taip, nieko.

— O Nina Ebot?

— O Jėzau, ne.

Jo balse buvo pakankamai nuostabos ir paniekos, kad ji suprastų, jos jis sako tiesą.

— Nemaniau, kad mano klausimas pasirodys tau toks keistas.

— Na, ji graži, talentinga, seksuali, protinga.

— Kalė.

Saimonas patenkintas susijuokė.

— Tu paklausei. Man ji patiko, išskyrus tuos atvejus, kai pašėldavo — o tai, žiūrint atgal, atsitikdavo gana dažnai. Iš pradžių sukildavo garai ir dūmai, o paskui kildavo audra. Jai patiko kelti audras. Ne, jai velniškai patiko kelti audras. O man ne. Viskas.

— Aš maniau, kad tarp jūsų buvo kai kas daugiau nei...

— Nebuvo. Bet dabar kalbame ne apie mane.

— Tu tikiesi, kad aš logiškai ir objektyviai kalbėsiu apie Gregą, apie Perį ir visą šią situaciją. Aš turėčiau analizuoti...

— Būk kokia nori, velniai rautų, bet jei *nemąstysi*, jei nepažiūrėsi į visa tai iš šono, gali šaudyti kiek nori — vis tiek tai tau nepadės. Prakeikimas, Fiona, negi vaikščiosi su ginklu dvidešimt keturias valandas per parą ir septynias dienas per savaitę? Segėsi jį vesdama užsiėmimus, važiuodama į kaimą pirkti pieno? Negi taip ruošiesi gyventi?

— Jei reikės. Tu pyksti, — suprato ji. — Sunku pasakyti, nes tu paprastai to nerodai. Pyksti nuo tada, kai atvažiavai, bet tik porą kartų leidai pykčiui prasiveržti.

— Mums abiem taip geriau.

— Taip, antraip tapsi Mušeika Saimonu. Tu atvažiuoji čia kiekvieną vakarą. Tikriausiai tai irgi tave nervina.

Susimąsčiusi ji pasiėmė taurę, nuėjo prie kolonos, atsirėmė į ją ir ėmė stebėti Saimoną.

— Tau tenka mesti darbą, susikrauti daiktus, važiuoti čia. Pas mane tu nieko nepalieki, nebent ką nors pamiršti. Nes esi netvarkingas. O čia tenka tvarkytis.

Ji pasuko pokalbį taip, kad dabar kalbama apie jį, suprato jis. Ta moteris tikrai sumani.

— Aš neprivalau nieko daryti.

— Tiesa. — Ji gurkštelėjo vyno, linktelėjo. — Taip, tas tiesa. Už tai gauni maisto ir sekso, bet ne todėl tai darai. Visiškai ne dėl to. Ir tave tai erzina. Aš nepakankamai tave įvertinau.

— Darau tai ir ne dėl įvertinimo.

— Ne, tu dirbi ne už taškus. Tau tokie dalykai nerūpi. Tu darai ką nori, o jei atsiranda būtinybė kažkuo pasirūpinti — šunimi, moterimi — randi būdą, kaip tai išspręsti, ir toliau darai ką nori. Problemas visada galima išspręsti. Išmatuoti, sukarpyti, suklijuoti iš naujo taip, kaip tau patogu.

Ji kilstelėjo taurę ir nugėrė dar gurkšnelį.

— Kaip tau mano motyvacijos paieškos?

— Neblogai, jei kalbėjai apie mane.

— Iš dalies ir apie save. Supranti, viskas buvo gerai, kol tai buvo

romanas. Tu ir aš. Tiesą sakant, niekada anksčiau nebuvau turėjusi romanų, todėl man tai buvo nauja, įdomi, seksuali ir neįpareigojanti patirtis. Labai patrauklus vyrukas, sukeliantis man virpulius. Turime pakankamai bendrų interesų, esame pakankamai prieštaringi, kad būtų įdomu. Man jis patinka toks, koks yra, galbūt iš dalies dėl to, kad jis kitoks, nei aš esu įpratusi. Manau, jis panašiai galvoja apie mane. Bet viskas pasikeičia man nespėjus to suvokti — ar bent jau nespėjus pripažinti. Romanas tampa santykiais.

Ji vėl gurkštelėjo vyno ir atsiduso.

— Štai ką mes turime, Saimonai. Mes įsivėlėme į rimtus santykius, nesvarbu, norėjome to ar ne, buvome tam pasiruošę ar ne. Ir kad ir kaip būtų kvaila, beprasmiška ir neteisinga, dalis manęs jaučiasi išdavusi Gregą. Todėl aš mieliau niršiu. Geriau ir toliau galvosiu, kad mus sieja neįpareigojantis romanas, nerūpestingas susižavėjimas, iš kurio bet kada galiu pasitraukti.

Ji pažiūrėjo į šunis, kurie pašoko ir įsitempė tarsi bėgikai prieš startą, tada nulėkė aplinkui namą.

— Matyt, teks planuoti iš naujo. Atveža vakarienę. Eime valgyti į vidų. Lauke darosi vėsu.

Fiona įėjo į namą, palikusi jį stebėtis, kaip, po galais, pokalbis pakrypo apie jį.

VIRTUVĖJE FIONA paskubomis pašildė makaronus mikrobangų krosnelėje. Kai Saimonas įėjo, ji jau buvo suvertusi spagečius į dubenį, padėjusi česnakinės duonos ir atnešusi vyną.

Fiona atsisuko laikydama rankose lėkštes ir jis suėmė ją už pečių.

— Turiu šį tą pasakyti apie tai, kas mus sieja.

— Gerai. Kas?

— Pasakysiu, kai išsiaiškinsiu.

Ji palaukė minutėlę. Tada kitą.

— Ar jau išsiaiškinai?

— Ne.

— Tada valgykime, kol vėl neatvėso.

— Aš su vaiduokliu nesivaržysiu.

— Ne. Ne, patikėk, Saimonai, žinau, tai nesąžininga. Jis buvo mano pirmasis visomis prasmėmis. — Ji padėjo lėkštes ir nuėjo paimti įrankių bei servetėlių. — Jo netektis paliko manyje randą. Nuo to laiko nesutikau žmogaus, kuris būtų pakankamai svarbus, kad prisiverščiau pažvelgti į tą randą. Aš nežinojau, kad turėsiu tai padaryti, kai ėmiau įsimylėti tave. Man atrodo, aš myliu tave. Viskas ne taip, kaip buvo su Gregu, ir aš nežinau, ką galvoti, bet manau, kad aš tave myliu. O tai dilema mums abiem.

Ji papildė taures.

— Todėl būčiau dėkinga, jei praneštum man, kai išsiaiškinsi.

— Viskas? — piktai nusistebėjo jis. — Vaje, mus sieja šis tas daugiau nei tik romanas, ir ,beje, man atrodo, aš tave myliu. Pranešk, ką tu galvoji?

Fiona atsisėdo ir pakėlė galvą, kad matytų jį.

— Trumpai tariant, taip. Meilė visuomet buvo pozityvas mano gyvenime. — Ji įdėjo jam spagečių. — Ji suteikia, išplečia ir atveria daugybę galimybių. Bet aš nesu kvaila ir žinau, kad jei tu negali arba nejauti to paties man, bus skausminga. Tai problema. Taip pat žinau, kad negali priversti mylėti ar reikalauti meilės. Ir aš jau susidorojau su blogiausia. Jei tu negali ar nemyli manęs, man bus skaudu. Bet aš išgyvensiu. Be to, gali būti, kad aš klystu.

Ji įsidėjo makaronų sau.

— Aš klydau, kai maniau, jog myliu Džošą Klatersoną.

— Kas, po galais, tas Džošas Klatersonas?

— Sprinteris. — Ji apvyniojo spagečius aplink šakutę. — Džiūvau dėl jo beveik dvejus metus — dešimtoje ir vienuoliktoje klasėse bei vasarą tarp jų. Bet pasirodė, kad tai nebuvo meilė. Tiesiog jis taip gražiai atrodydavo, kai bėgdavo dvidešimties jardų nuotolius. Todėl galbūt man patinka tavo išvaizda, Saimonai, ir nuo tavęs dvelkiantis pjuvenų kvapas.

— Dar nematei, kaip aš bėgu dvidešimties jardų nuotolius.

— Tikrai. Galiu rimtai įklimpti, jei kada nors pamatysiu. — Kai jis pagaliau atsisėdo, ji nusišypsojo. — Stengiuosi būti logiška ir objektyvi.

— Man atrodo, tau velniškai gerai sekasi.

— Dėl tavęs ir manęs? Tai tik gynybinis mechanizmas.

Jis dėbtelėjo į ją ir ėmė valgyti.

— Koks jis gynybinis, jei jau pasakei man.

— Gerai pastebėjai. Ką gi, per vėlu. Kalbėdama apie logiką ir visa kita, turėjau galvoje Perį ir tai, kas vyksta. Tu buvai teisus — svarbu suprasti motyvaciją. Jis norėjo nužudyti mane ne šiaip sau. Aš turėjau kažką tokio, ką turėjo ir kitos. O kai nepavyko, jis turėjo kažkaip nubausti mane. Kaip manai, tai buvo bausmė?

— Pakankamai geras žodis.

— Ji turėjo būti griežtesnė už kitas. Mirtis viską užbaigia — nors manau, kad jei jis nebūtų įkliuvęs, būtų vėl atėjęs manęs. Nes jam būtų reikėję viską užbaigti — nukirsti tą siūlą. Kaip man sekasi?

— Tęsk.

— Jis suprato, kaip sunku gyventi žinant, suvokiant, jog tas, kurį mylėjai, mirė dėl tavęs. Jis tai žinojo ir pasinaudojo tuo, priversdamas mane kentėti už... už tai, kad suardžiau jo sėkmės tėkmę, sugadinau jo laimėjimus. Tai už ką tada? — paklausė ji, kai Saimonas papurtė galvą.

— Už tai, kad palikai jį.

Fiona atsilošė.

— Už tai, kad palikau jį, — pakartojo. — Aš pabėgau. Pasprukau. Nepasilikau ten, kur jis norėjo, nepriėmiau... dovanos. Skarelės. Gerai, tarkim, tai tiesa. Ką tai sako man?

— Jis niekada tavęs nepamiršo. Tu palikai jį, ir nors jam pavyko tave sužeisti, bausmės susilaukė jis. Jis negali prie tavęs prieiti, negali uždaryti to rato, nukirsti siūlo. Negali padaryti savo rankomis. Jam reikia žmogaus, kuris padarytų tai už jį. Dublerio. Mokinio. Kaip jam jį rasti?

— Jis ieško savam rate, galbūt kito kalinio.

— Kodėl jam naudotis kuo nors, kas jau suklydo?

Jos širdis šoktelėjo į gerklę.

— Tu teisus. Jis laukia. Jis moka laukti. Ir lauks, ar ne, kol ras ką nors, kas, jo nuomone, bus pakankamai protingas, pakankamai geras.

Tos moterys, kurias jis nužudė, tas mokinys — tai tik pasiruošimas. Aš suprantu. Jos tebuvo šiurpios pratybos.

— Ir jis giriasi. „Tu mane užrakinai, bet nesustabdei."

— Tu mane gąsdini.

— Gerai. — Akimirką tos tamsios akys blykstelėjo. — Bijok ir mąstyk. Kas motyvuoja jo pasekėją?

— Iš kur man žinoti?

— Jėzau, Fi, tu gi protinga. Kodėl vienas žmogus seka kito pėdsakais?

— Nes žavisi tuo kitu.

— Taigi. Ir kai tu mokai kitus daryti tai, ką tu nori, kaip nori, kada nori?

— Giriu ir atlyginu. Bet tam reikalingas kontaktas, o jie apieškojo Perio kamerą, stebi jo lankytojus — jį lanko tik jo sesuo.

— Netgi į kalėjimą galima ką nors paslapčia įnešti arba išnešti. Ar Peris kada nors siuntė raudoną skarelę prieš pagrobdamas moterį?

— Ne.

— Vadinasi, jo pasekėjas nukrypo nuo kurso. Kartais žmonės seka kitų pėdsakais, nes nori padaryti jiems įspūdį arba pranokti juos. Peris turėjo sutikti tą žmogų — ir ne vieną kartą. Jam reikėjo laiko, kad įvertintų jį, imtų pasitikėti, gautų progą pasikalbėti asmeniškai. Gal tai buvo advokatas, psichiatras, psichologas, prižiūrėtojas. Kas nors iš aprūpinimo skyriaus ar kalėjimo administracijos. Tas žmogus turėjo kažkuo patraukti Perio dėmesį — savo kalba, elgesiu. Tas žmogus turėjo priminti Periui jį patį.

— Gerai. Jis turėjo būti pakankamai jaunas, kad būtų galima juo manipuliuoti ir mokyti, bet pakankamai subrendęs, kad būtų galima pasitikėti. Gana protingas, kad ne tik aklai klausytų nurodymų, bet ir prisitaikytų prie kiekvienos skirtingos situacijos. Jis turėjo turėti galimybę laisvai keliauti, kad niekas neklausinėtų jo, kur buvo ir ką veikė. Vadinasi, vienišas, kas nors, kas gyvena vienas. Kaip Peris. FTB tikriausiai jau turi jo psichologinį portretą.

— Jis turėjo būti fiziškai stiprus ir ištvermingas, — tęsė Saimonas. — Turėjo turėti savo automobilį — tikriausiai kokį nors ne-

įsimintiną. Turėjo turėti pakankamai pinigų, nes reikia susimokėti už maistą, kurą, viešbučius. Taip pat turėjo pažinoti vietoves, kuriose pagrobė tas moteris, ir tas, į kurias jas nuvežė. Turėjo turėti žemėlapius ir laiko jiems išnagrinėti. Bet po visu tuo — negi nėra nieko daugiau? Priežasties? Gal žavėjimasis Periu? Niekas juo nesižavėtų, nebent būtų toks kaip jis. Kas padarė šį žmogų panašų į Perį?

— Greičiausiai moteris, arba moterys. Jis žudo ne Perio motiną. Ji gali būti tik kaip akstinas.

LOGIŠKA, galvojo Fiona, nors kokia jai iš to nauda? Gal pakanka to, kad logiška? Ji bent jau turi versiją, su kuo jai teks susidurti.

Gerai, kad Saimonas privertė ją mąstyti. Nepuolė žadėti, kad jai nieko nenutiks, kad jis apsaugos ją nuo viso blogio. Ji būtų nepatikėjusi tais pažadais, galvojo Fiona, bandydama ištirpdyti įtampą karštoje vonioje. Galbūt jie būtų ją paguodę, tačiau ji nebūtų patikėjusi.

Jis nesišvaisto pažadais — tik jau ne Saimonas. Tiesą sakant, jis kruopščiai to vengia, nutarė ji. Visi tie nerūpestingi *iki pasimatymo*, užuot tiesiog pasakius, kad sugrįš. Bet ir vėl, žmogus, kuris nežada, bent jau nelaužo pažadų.

Gregas žadėdavo ir tesėdavo pažadus, kai galėdavo. Staiga ji suvokė, kad niekada nesijaudindavo dėl Grego, niekada nedvejodavo ar neabejodavo juo. Jis buvo jos mylimasis iki pagrobimo ir jos uola po jo.

Bet jo nebėra. Galbūt laikas, seniai laikas tai pripažinti.

Susisupusi į rankšluostį, Fiona įžengė į miegamąjį tuo pat metu, kai Saimonas įėjo iš koridoriaus.

— Šunys norėjo į lauką, — pasakė jis. Keliais žingsniais perėjęs per kambarį, jis spragtelėjo pirštais virš jos kuodo, susukto ant pakaušio. — Nauja šukuosena.

— Nenorėjau, kad sušlaptų. — Ji kilstelėjo ranką, norėdama išsitraukti segtukus, tačiau jis nustūmė ją į šoną.

— Aš pats. Ar jau baigei niūroti?

Ji šyptelėjo.

— Tai buvo tik dalinis užtemimas.

— Turėjai sunkią dieną. — Jis ištraukė segtuką.

— Ji jau baigėsi.

— Dar ne. — Jis ištraukė kitą segtuką. — Kvapas labai svarbu, ar ne? Nes pagal jį gali rasti žmogų. Tavasis įsigėrė į mane. Galėčiau rasti tave netgi nenorėdamas. Nesvarbu, norėtum tu ar ne.

— Aš nesu pasiklydusi.

— Vis dėlto aš radau tave. — Jis ištraukė dar vieną segtuką, ir jos plaukai pasklido ant pečių. — Kuo žavi krentantys moters plaukai? — Jis panėrė rankas į jos plaukus ir įsmeigė į ją akis. — Ir kuo tu mane žavi?

Nespėjus jai atsakyti, jis užspaudė jos lūpas savosiomis, iš pradžių švelniai, pamažu ragaudamas. Ji sutirpo jo glėbyje kaip prieš tai, vonioje, klausydamasi, kaip visi raumenys dejuoja iš malonumo.

Akimirką, tik akimirką, jis tiesiog laikė ją glėbyje, glostydamas jos plaukus, nugarą. Ir ji pasidavė, pajutusi tą paguodą, kurios neprašė, tą švelnumą, kurio nesitikėjo.

Jis atrišo rankšluostį, leido jam nuslysti ant grindų, bet net ir tuomet tiesiog laikė ją apkabinęs.

— Kas tokio yra tavyje? — pakartojo jis. — Kodėl liesdamas tave pajuntu ramybę ir kartu susijaudinu? Ko tu nori iš manęs? Tu niekada nieko neprašai. Kartais galvoju, gal tai kokia gudrybė? — Nenuleisdamas nuo jos akių, jis ėmė traukti ją prie lovos. — Kad apvyniotum mane aplink pirštą? Bet ne. Tu ne tokia.

— Ko aš galėčiau norėti, kad man reikėtų gudrauti?

— Tu nenori. — Jis paėmė ją ant rankų, tada paguldė ant lovos. — Tuo ir vynioji aplink pirštą. Galų gale pasirodo, jog pasiklydęs esu aš.

Ji apglėbė jo veidą delnais.

— Aš tave surasiu.

Jis nebuvo pratęs prie švelnumo, prie jausmo, plintančio jo viduje. Ar to poreikio duoti jai tai, ko ji niekada neprašė. Buvo paprasčiau atlaikyti audrą ir maudytis joje kartu. Bet šįvakar jis suteiks jai ramybės ir pamėgins išvaikyti tą baimę, kurią jis mato slypint už to ežero skaidrumo akių.

Atsipalaiduok. Nusiramink. Tarsi išgirdusi jo mintis, ji paskendo

jo bučiny, kuris siūlė tylą ir šilumą. Pamažu ir lengvai jo lūpos ragavo josios, keitė kampus, švelniai siurbėsi gilyn į saldžią pagundą.

Ji klydo, suvokė Fiona. Ji pasiklydo. Ji plūduriavo be jokio gelbėjimosi rato nepažįstamoje erdvėje, kur pojūčiai vijo vienas kitą niaukdami jos protą ir kerėdami kūną.

Ji pasidavė jiems, jam, atsiverdama iki galo, kai jo lūpos švelniai užkariavo jos burną, kai jo rankos užvaldė jos kūną, švelniais prisilietimais ramindamos sunerimusią sielą.

Blankiai apšviestas miegamasis pasikeitė. Žaliuose šešėliuose, pakraščiuose užlietuose sidabrine mėnulio šviesa, atsivėrė stebuklinga laukymė, pripildyta tvankaus, tykaus ir saldaus oro. Ji nežinojo, kur eiti, tačiau nesibaimindama klaidžiojo, delsė, laukė, kol jai bus parodytas kelias.

Jo lūpos švelniai glamonėjo jos kaklą, pečius, kol jos oda ėmė virpėti nuo tokio tylaus puolimo. Jis mėgavosi jos krūtimis, kantriai skanaudamas jas, kol ji sudejavusi išsilenkė.

Jis puotavo, tačiau švelniai.

Rankos ir burna nuslydo žemyn, sukeldamos dejones ir virpulius, kurie pamažu kilo į kalną, į paauksuotą viršūnę ir į kvapą gniaužiantį krytį.

Jis lydėjo ją į tą stebuklą, neskubriais judesiais kartu kilo į akinamai spindinčią viršūnę. Gundė ir leidosi gundomas, girdėdamas tik savo vardą jos lūpose, jausdamas jos rankas ir odos skonį.

Ji pasitiko jį šilta ir drėgna, priėmė jį į savo kūną, į savo glėbį. Net ir pasiekus viršūnę nesinorėjo skubėti, norėjosi mėgautis akimirkos saldumu ir švelnumu.

Ir kai jis krito, krito į jos akis.

Šešioliktas skyrius

SKURDŽIOJE IŠSINUOMOTOJE TROBELĖJE, kukliai prisiglaudusioje didingų Kaskadinių kalnų papėdėje, Frensis Eklis skaitė Perio laišką.

Jie jau prieš daugelį mėnesių buvo numatę maršrutą, laiką, miestelius, koledžus, laidojimo vietas.

Peris numatė, pagalvojo jis.

Išankstinis planavimas leido Periui gana lengvai suorganizuoti laiškų išsiuntimą iš kalėjimo. Atsakymai grįždavo panašiu būdu — laiškai būdavo adresuojami Perio pastoriui, kuris tikėjo jo atgaila.

Iš pradžių toks susirašinėjimas, apsikeitimas detalėmis ir idėjomis teikė jam didžiulį džiaugsmą. Perio supratimas, vadovavimas ir pritarimas reiškė tiek daug.

Kažkas, pagaliau kažkas jį *pamatė*.

Kažkas, prieš kurį nereikėjo kaukės, nereikėjo apsimetinėti, kuris parodė grandines, kaustančias jį prie žemės. Pagaliau kažkas padėjo jam sukaupti drąsą ir išsilaisvinti iš tų grandinių, išlaisvinti savo tikrąjį *aš*.

Vyras, draugas, partneris, kuris pasiūlė dalytis galia, ateisiančia nusikračius taisyklių, elgesio normų pančių ir pripažinus viduje tūnantį plėšrūną.

Mokytojas tapo kruopščiu mokiniu, norinčiu mokytis, ištirti visas žinias ir patirtį, kurias taip ilgai neigė. Bet dabar atėjo laikas pradėti.

Laikas judėti už ribų ir principų, kurių jis buvo taip rūpestingai mokomas.

Juk pagaliau, tai irgi taisyklės, o taisyklės daugiau nebegalioja.

Jis žiūrėjo į viskį savo stiklinėje. Peris buvo įsakęs kelionės metu nevartoti narkotikų, alkoholio ir tabako. Kūnas ir protas turi likti švarūs.

Bet Peris kalėjime, pagalvojo jis, ir su maištininko malonumu gurkštelėjo viskio. Kelionė jam nebepriklauso.

Laikas palikti savo žymę — arba kitą žymę, nes jis jau nukrypo nuo plano nusiųsdamas tai kalei Bristou mažą dovanėlę.

Gaila, kad jis nematė jos veido, kai ji atplėšė voką. Gaila, kad negalėjo užuosti jos baimės.

Bet jis turės galimybę, ir gana greitai.

Jis nukrypo nuo plano ir kai išsinuomojo šią trobelę — ji kainavo daugiau nei niūrus motelio kambarys, tačiau trobelė atpirko išlaidas savo nuošalumu.

Jam reikėjo nuošalumo, kad galėtų apgalvoti kitą nukrypimą nuo mentoriaus rūpestingai apgalvoto maršruto.

Peris suteikė jam naują gyvenimą, naują laisvę, ir jis pagerbs tai užbaigdamas mentoriaus darbą ir nužudydamas Fioną. Tačiau kol kas jis turi dar daug ką padaryti, be to, laikas išmėginti save.

Ir pasimėgauti.

Jis gurkštelėjo viskio. Visa kita palauks. Tyliai perėjo per kambarį į vonią, kur nusirengė ir žavėdamasis apžiūrėjo save veidrodyje. Vakar vakare jis pašalino nuo kūno visus plaukus, ir dabar mėgavosi lygia, glotnia oda, rūpestingai išpuoselėtais raumenimis. Dėl tvirtybės ir disciplinos Peris buvo teisus.

Jis ėmė glostyti save, kol numatomas malonumas ėmė kietėti, tada užsismaukė prezervatyvą. Jis neplanavo prievartauti — bet planai gali pasikeisti. Kad ir kaip ten būtų, svarbiausia — apsisaugoti, pagalvojo jis užsimaudamas odines pirštines.

Laikas pasimėgauti. Ištirti naują teritoriją.

Jis įžengė į miegamąjį, uždegė neryškią šviesą ir apžiūrėjo gražią merginą, pririštą prie lovos. Jam labai norėjosi nuplėšti nuo burnos lipnią juostą, girdėti jos riksmus, maldavimus, skausmingas dejones. Bet garsas toli sklinda, todėl teks pasitenkinti vaizduote.

Bet jos akys maldavo. Jos akys rėkė. Jis palaukė, kol susilpnės vaistų poveikis, kad ji būtų budri, kad priešintųsi — kad jos baimė pakviptų ore.

Jis patenkintas nusišypsojo, pamatęs, kad jos riešai ir kulkšnys nutrinti iki kraujo. Jai krūpčiojant ir raitantis, po ja traškėjo plastikinis užtiesalas.

— Aš neprisistačiau, — tarė jis. — Mano vardas Frensis Ksavjeras Eklis. Ilgus metus mokiau tokias niekam tikusias kekšytes, kurios pamiršdavo mane vos išėjusios iš klasės. Nė viena manęs nematė, nes aš slėpiausi. Bet kaip matai — jis išskėtė rankas, kai iš jos akių pasipylė ašaros — aš lioviausi slėpęsis. Ar matai mane? Linktelk galvą kaip gera mergaitė.

Kai ji linktelėjo, jis priėjo arčiau lovos.

— Aš priversiu tave kentėti. — Jis pajuto pilve malonų karštį, nes

ji ėmė blaškytis karštligiškai krutindama lūpas po juosta. — Nori žinoti kodėl? Kodėl aš? — tu galvoji. Kodėl ne tu? Kuo tu tokia ypatinga? Niekuo.

Jis užsilipo ant jos ir apsižergė — abejingai pasvarstė, ar neišprievartavus — kai ji pabandė spardytis ir muistytis. Bet paskutinę akimirką persigalvojo.

— Bet tu tapsi ypatinga. Aš padarysiu tave įžymią. Tave rodys per televiziją, apie tave rašys laikraščiai, būsi internete. Galėsi padėkoti man vėliau.

Jis sugniaužė pirštinėmis apmautas rankas ir ėmė darbuotis kumščiais.

FIONA STABTELĖJO ir dar kartą viską pergalvojo. Jos lagaminas buvo sudėtas ir gulėjo automobilyje. Ji paliko sąrašus — ilgus sąrašus, pripažino ji — su visomis smulkmenomis. Vieniems dalykams sukūrė „Planą B“, o kitiems — „Planą C“.

Vis dėlto ji dar kartą viską perkratė galvoje — galbūt ką nors pamiršo, neapskaičiavo ar ne iki galo apskaičiavo.

— Važiuok, — paliepė Saimonas.

— Dar turiu porą minučių. Gal man reikėtų...

— Nešdinkis iš čia.

Nieko nelaukdamas, jis paėmė ją už rankos ir nusivedė per namą.

— Jei kuris nors šuo susirgtų ar susižeistų...

— Turiu vardą ir telefoną veterinaro, kuris pavaduos Mai. Turiu tavo numerį, dar viešbučio, mobiliojo, Mai mobiliojo, Silvijos mobiliojo. Džeimsas irgi. Mes viską turime. Trimis egzemplioriais. Mums tikriausiai pavyktų susidoroti net su branduoline katastrofa ar ateivių invazija.

— Žinau, bet...

— Užsičiaupk. Važiuok. Jei man teks šį rytą pasirūpinti keturiais šunimis, tai geriau jau pradėsiu.

— Aš labai dėkinga, Saimonai. Žinau, tau bus nelengva. Džeimsas paims mano berniukus...

— Po darbo. Viskas parašyta sąraše — laikas, jo mobiliojo nume-

ris, namų numeris. Tik neparašei, kaip jis bus apsirengęs. Varyk iš čia. Pagaliau galėsiu tris dienas negirdėti tavo pamokslų.

— Pasiilgsi manęs.

— Tikrai ne.

Ji nusijuokė, tada pasilenkusi atsisveikino su šunimis.

— Jūs pasiilgsite manęs, ar ne, berniukai? Vargšeliai, visą dieną turėsite būti su karaliumi Niurgzliu. Viskas gerai. Vėliau Džeimsas jus išgelbės. Gražiai elkitės. Būkite geri berniukai.

Ji atsitiesė.

— Gerai jau, važiuoju.

— Ačiū Dievui.

— Ir ačiū, kad visą dieną leisi jiems žaisti su Nasrais.

Ji pakštelėjo jam į skruostą ir atidarė dureles. Jis apsuko ją ir prisitraukė ilgam, giliam bučiniui.

— Gal šiek tiek ir pasiilgsiu, jei netyčia prisiminsiu. — Jis subraukė plaukus jai už ausų. — Smagiai praleisk laiką. — Tada sugriebė ją už rankos. — Tikrai. Pasilinksmink.

— Gerai. Būtinai. — Ji įsėdo į automobilį, tada iškišo galvą pro langą. — Nepamiršk...

Jis delnu įspraudė jos galvą atgal.

— Gerai. Gerai. Iki.

Apsuptas šunų, jis nulydėjo ją akimis.

— Gerai, vyručiai, prasideda vyrų metas. Pasikasykit kiaušus, jeigu juos turit.

Jis nuėjo į namą, paskubomis perėjo per kambarius ir patikrino. — Čia niekada neatsiduoda šunimis, — sumurmėjo jis. — Kaip jai tai pavyksta?

Tada užrakino duris ir patraukė prie furgono.

— Nagi, šokit vidun. Važiuosime pasivažinėti.

Visi susiropštė, išskyrus Njumaną, kuris vis bandė užlipti ant keleivio sėdynės arba ant siauro suolelio už jos.

— Eikš čia. Turime važiuoti, — paliepė Saimonas, kai šuo nejudėdamas pažiūrėjo į jį. — Ji netrukus grįš. — Jis patapšnojo per sėdynę. — Nagi, eikš, Njumanai. Negi nepasitiki manimi?

Šuo, rodės, kurį laiką svarstė klausimą, tada patikėjo Saimono žodžiais ir įšoko į furgono galą.

Mintys apie Fioną užklydo — netgi porą kartų — kol jis dirbo. Pietus pavalgė sėdėdamas verandoje, mėtydamas šunims saliamio gabalėlius (Fionai nepatiktų) ir stebėdamas, kaip jie zylioja. Dar dvidešimt minučių mėtė jiems pagalius ir kamuolius paplūdimy ir vos neatsisėdo iš juoko, kai visi paeiliui sukrito į vandenį.

Tada grįžo prie darbo, įsijungė radiją, o keturi šlapi šunys sugulė džiovintis saulėje.

Jis neišgirdo jų lojant — kur ten išgirsi, kai plyšauja *AC/DC*, bet žvilgtelėjo per petį, pastebėjęs tarpduryje šešėlį.

Įėjus Deiviui, Saimonas padėjo į šoną įrankius ir nuotolinio valdymo pulteliu išjungė radiją.

— Turi čia visą gaują šunų.

— Fiona išvyko porai dienų.

— Taip, žinau. Mergaičių kelionė su Sil ir Mai. Pagalvojau, užsuksiu pas ją porą kartų per dieną, kad patikrinčiau. Klausyk... Kas čia?

Saimonas perbraukė per kelmo šoną. Žievė jau buvo nulupta, mediena grubiai nušlifuota. Kelmas kėpsojo šaknimis į viršų.

— Stovas kriauklei.

— Atrodo kaip nuogas, aukštyn kojom apverstas kelmas.

— Kol kas taip.

— Turiu pasakyti, Saimonai, kad atrodo labai keistai.

— Gali būti.

Deivis apsižvalgė po dirbtuves.

— Kiek tu čia daug visko turi, — pastebėjo jis, laviruodamas pro kėdes, stalus, sekcijų plokštes, duris ir stalčius. — Mačiau lentynas, kurias padarei Munsonams. Labai gražios. Tikrai gražios. Ei. Koks čia grožis.

Kartu su Deiviu Saimonas apžiūrėjo vyno spintą, kurią darė Fionai.

— Ji dar nebaigta. Bet tu atvažiavai ne dėl to, kad apžiūrėtum mano darbus.

— Ne. — Deivis paniuro ir susikišo rankas į kišenes. — Mėšlas.

— Jie rado ją. Merginą, kuri buvo pagrobta praeitą savaitę.

— Taip. Anksti šį rytą. Kraterio ežero nacionaliniame parke. Jis išlaikė ją ilgiau nei kitas, todėl fedai galvojo, kad galbūt jai pavyko pabėgti arba gal tai buvo kas kitas. Gal. Jėzau, Saimonai, jis taip primušė ją prieš nužudydamas, kad joje neliko sveikos vietos. Peris niekada taip nesielgdavo. Kitos trys nebuvo sumuštos. Bet visa kita atitinka. Skarelė, kūno padėtis. Ant rankos buvo užrašytas ketvirtas numeris.

Saimonui irgi knietėjo trenkti kumščiu, bet vietoj to jis nuėjo prie šaldytuvo ir atidarė dureles. Ištraukęs dvi skardines kolos, vieną pamėtėjo Deiviui.

— Jis nori eiti savo keliu. Taip jau būna. Mokaisi, mėgdžioji, o paskui susikuri savo stilių. Jis eksperimentuoja.

— Jėzau, Saimonai. — Deivis prisidėjo šaltą skardinę prie veido, tada atlaužė kamštelį. — Labai norėčiau, kad būtum neteisus. Bet aš irgi taip galvoju.

— Kodėl tu man tai pasakoji?

— Noriu tavo patarimo. Ar mes paskambinsime Fi, pranešime jai?

— Ne. Jai reikia nors porą dienų pabūti toliau nuo šito.

— Sutinku, tačiau apie tai paskelbs per žinias.

— Paskambink Silvijai. Pasakyk jai ir pasakyk, kad... prakeikimas, jos sudarytų merginų sutartį — jokių žinių, televizijos, laikraščių, interneto. Nieko... kas suardytų nirvaną, estrogenų laukus ar dar velniai žino ką. Sil žinos, ką daryti.

— Taip. Gerai. Tai merginai, Saimonai, buvo vos dvidešimt. Prieš dvejus metus per avariją žuvo jos tėvas. Ji buvo vienintelis vaikas. Jos motina neteko vyro, o dabar ir savo vienintelės dukters. Negaliu net pagalvoti.

Jis papurtė galvą ir užsivertė skardinę.

— Tikriausiai kalbėsies su Fi kiekvieną vakarą.

Jis neketino. Tai būtų... taip vaikiška.

— Taip. Kalbėsiuos. Jai ten viskas bus gerai.

Tačiau vėl imdamasis darbo jis žinojo, jog nerimaus, kol ji vėl negrįš namo.

FIONA PARSKLENDĖ į vilą it ant sparnų, apimta palaimos ir nejausdama išmasažuotų pėdų. Įžengus į vidų, ją apgaubė gėlių kvapas ir vos girdimi Naujojo Amžiaus muzikos garsai. Ji nupleveno į svetainę su minkštais ir spindinčia mediena baldais, tada tiesiai į gražią, gėlėmis išmargintą terasą, kur saulės spinduliuose maudėsi Silvija.

— Aš įsimylėjau, — svajingai atsidususi, Fiona klestelėjo ant šezlongo. — Įsimylėjau moterį, vardu Kerol, kuri savo magiškomis rankomis pavogė mano širdį.

— Atrodai atsipalaidavusi.

— Atsipalaidavusi? Iš manęs liko košė. Laimingiausia košė visoje Ramiojo vandenyno šiaurės vakarų pakrantėje. O tu?

— Aš buvau detoksikuota, nugrandyta, įtrinta, nublizginta. Didžiausias sprendimas, kurį turiu šiandien priimti — ką valgysiu vakarienei. Norėčiau gyventi čia iki gyvenimo pabaigos!

— Gal reikia kambario draugės? Dieve, Sil, kodėl mes anksčiau to nepadarėme?

Silvija, su kupeta netvarkingai ant viršugalvio susegtų plaukų, prisidengusi akis rožiniais akiniais, pasidėjo ant kelių madų žurnalą.

— Mes buvome įkliuvusios į „užimtos verslininkės, neturinčios laiko savo malonumams“, spąstus. Dabar jau išsiveržėme iš narvo. Ir aš noriu paskelbti įstatymą.

— Aš tavo žinioje.

— Per visą šį nusipelnytą malonumų laikotarpį mes skaitysime tik pramoginę literatūrą ir žurnalus gražiais viršeliais.

Ji pabaksnojo į tą, kuris gulėjo ant stalo.

— Žiūrėsime tik lengvus, nerimtus, linksmus filmus — jei labai norėtume filmų — per televiziją. Draudžiu galvoti apie darbą, rūpesčius ir atsakomybę. Mūsų vienintelis rūpestis ir vienintelis sprendimas bus, kur valgyti — kambaryje ar restorane, ir kokia spalva lakuoti nagus.

— Aš už. Aš taip už, kad jau ir darau tai. Mai dar negrįžo?

— Mūsų keliai buvo susikirtę relaksacijos kambaryje. Ji sakė eisianti paplaukioti.

— Jei dabar pamėginčiau plaukti, nugrimzčiau kaip akmuo ir

paskęsčiau. — Fiona pradėjo rąžytis, bet nusprendė, kad tai atima per daug energijos. — Kerol subalansavo mano *chi*, arba išrikiavo čakras. Nežinau kas, bet kažkas nugramzdino mane į ekstazę.

Mai įplaukė vilkėdama minkštu chalatu ir susileido į kėdę.

— Damos. Ar mes sapnuojame? — nusistebėjo ji. — Ar visa tai tik sapnas?

— Tai mūsų realybė per tris nepakartojamas dienas.

Silvija atsistojo ir įėjo į vidų.

— Patyriau proto, kūno ir dvasios atnaujinimą. Buvau atnaujinta. — Mai pakėlė veidą ir užsimerkė. — Noriu būti atnaujinama kiekvieną dieną visą likusį gyvenimą.

— O mes su Sil ketiname čia gyventi, ir aš ketinu ištekėti už Kerol.

— Gerai. Būsiu nuolatinė jūsų namų viešnia. Kas toji Kerol?

— Kerol savo magiškomis rankomis atvėrė mano *chi* arba čakras — galbūt abejas — ir aš noriu turėti ją sau amžinai.

— O Ričis mane atnaujino. Galėčiau ištekėti už Ričio ir daugiau niekada nebeužsiimti internetinėmis pažintimis.

— Maniau, dantistas tau patiko.

— Periodontologas. Patiko pakankamai, kad susitikčiau dar kartą, o jis ilgiau nei valandą kalbėjo apie savo buvusią žmoną. Ji buvo tikra kalė, visą laiką jojo jam ant sprando, išlaidavo, per skyrybas pasiglemžė didesnę dalį ir taip toliau, ir panašiai. Taigi į kanalizacijos vamzdį keliauja periodontologas Semas, psichologas Robertas, draudimo kompanijos direktorius Maiklas ir teisininkas bei neišspausdintas novelistas Sedrikas.

— Tau geriau su Ričiu.

— Lyg aš nežinočiau.

Jos abi sužiuro į duris, ir Fionos akys vos neiššoko ant kaktos pamačius Silviją, įžengiančią su sidabriniu padėklu.

— Šampanas? Čia šampanas?

— Šampanas *ir* braškės su šokoladu. Nusprendžiau, kad kai trys labai užimtos moterys ir didelės geros draugės pagaliau suranda laiko sau, tai reikia atšvęsti.

— Gersime šampaną kurortinio kambario terasoje! — Fiona sudėjo rankas. — Tai sapnas.

— Ar mes to nusipelnėme?

— Žinoma.

Mai paplojo, kai Silvija iššovė kamštį. Jai pripildžius taures, Mai kilstelėjo savąją.

— Už mus, — tarė ji, — ir už nieką kitą.

Nusijuokusi Fiona susidaužė su ja.

— Visiškai pritariu. — Ji paragavo gurkšnelį. — O, taip, Sil, puiki mintis. Tai tarsi papuošimas ant torto.

— Mes turime sudaryti sutartį. Kiekvieną pavasarį atvažiuojame čionai, atsinaujiname, susibalansuojame, geriame šampaną ir būname moterys.

— Aš už. — Fiona šypsodamasi susimušė taurėmis su Silvija. — Net nežinau, kiek valandų. Neprisimenu, kada paskutinį kartą neturėjau galvoti apie darbo grafiką. Tiesą sakant, vieną jau buvau susikūrusi šioms dienoms. Kada keltis, kada eiti į sporto salę, kiek laiko plaukioti ar sėdėti garų pirtyje.

Ji suvaidino neva išplėšianti lapą iš bloknoto ir numetanti jį tolyn.

— Organizuotajai Fi čia ne vieta. Kurortinė Fi daro ką nori ir kada nori.

— Galiu lažintis, kad kurortinė Fi bus pabudusi prieš septynias ir bėgs į sporto salę.

— Taip gali atsitikti, — Fiona linktelėjo Mai. — Bet kurortinė Fi tai darys ne pagal grafiką. Ir visa tai nuostabiosios Kerol dėka. Po penkių minučių masažo man jau neberūpėjo, kaip Saimonui sekasi su šunimis, kaip šunims sekasi su Saimonu, kaip susitvarkys būrys, jei gaus netikėtą iškvietimą. Ką veikia policija... Ne, — nusprendė ji. — Net neužsiminsiu apie tai. Pamažu viskas susiliejo į tylią ekstazę, kurią išsaugosiu išgerdama šampano.

Jos išgėrė dar po taurę.

— Kaip sekasi pažindintis, Mai? — pasiteiravo Silvija.

— Ką tik pasakojau Fi, kad nurašiau periodontologą. Apsėstas savo buvusios žmonos, — paaiškino ji.

— Negerai.

— Pirmasis vyrukas, — tęsė Mai, lenkdama pirštus, — aiškiai kalbėjo iš anksto pasiruoštomis frazėmis, ir kai aš pagaliau išmušiau jį iš scenarijaus, jis pasirodė esąs toks bukas ir siauraprotis, kad būčiau labai nustebusi, jei jam būtų šovusi kokia nors nauja mintis. Antrasis — susilaižęs, besimėgaujantis savimi ir besitikintis greito pasidulkinimo. Trečiasis? Keistas ir nuviliantis pirmųjų dviejų derinys. Pamėginsiu dar kartą, bet manau, kad šis eksperimentas nepavyko.

— Kaip negerai. Neradai nė vieno potencialiai normalaus vyruko vakarienei? — paklausė Silvija.

— Ne. Sakau jums, įdomiausi pokalbiai su vyriškos giminės atstovu per pastarąsias dvi savaites buvo su Taisonu.

— Šerifu Taisonu? — įsikišo Fiona. — Iš San Chuano?

— Taip. Jis nori įsigyti šunį gelbėtoją. Paskambino patarimo ir pagalbos.

— Tikrai? — Fiona paėmė braškę, apžiūrėjo ją. — O San Chuano saloje nėra veterinarų?

— Yra, bet aš turiu šunų gelbėtojų. — Mai truktelėjo pečiais. — Naudinga pasikalbėti su žmonėmis, kurie turi patirties.

— Tu sakei, pokalbiai, — pastebėjo Silvija. — Daugiskaita.

— Taip, mes kalbėjomės keletą kartų. Jis norėjo labradoro arba maišyto labradoro, nes jam patinka Fi šunys. Bet paskui pagalvojo, kad gal vertėtų pasidairyti prieglaudoje arba pasiklausinėti internete, ką siūlo, kam reikia namų. Kaip miela, — pridūrė ji. — Jis tam skiria daug laiko ir pastangų.

— Ir tariasi su tavim.

Fiona susižvalgė su Silvija.

— Taip. Kai grįšime iš kurorto, važiuosiu su juo į prieglaudą.

— Jis paprašė tavęs važiuoti su juo į šunų prieglaudą?

— Jam reikia profesionalios ir moralinės paramos, — pridūrė Mai, o tada išvertė akis į Fioną. — Baik! Juk ne paplaukioti mėnulio šviesoje pakvietė. Nieko panašaus.

— Vyras, *vienišas* vyras skambina tau ne kartą, norėdamas pasikalbėti apie vieną iš tavo pomėgių — žinau, kalambūras, — pridūrė

Fiona, — kol galų gale pakviečia tave važiuoti kartu su juo. Bet nieko panašaus? — Fiona mostelėjo ranka į Silviją. — Ką tu manai?

— Viskas aišku kaip dieną.

— Bet...

— Tavo radaras nukrypo, — tęsė Silvija. — Taip įsijautusi ieškojai nepažįstamųjų, kibirkšties ir bendrų interesų, kad nepastebėjai žmogaus, kurį jau pažįsti.

— Ne, aš... Dieve, minutėlę. — Mai užsimerkė ir kilstelėjo pirštą prašydama tylos, kol ji permąstysianti jų pokalbius ir toną. — Kad jus kur. Jūs teisios. Man nė nedingtelėjo. Chmm.

— Chmm gerai ar chmm ojojoi? — paklausė Fiona.

— Manyčiau... gerai. Jis įdomus, linksmas, kai ne tarnyboje, pastovus ir šiek tiek drovus. Ir patrauklus. Šiek tiek klastingas, o tai man patinka. Išviliojo mane į pasimatymą. Aš... pamaloninta, — nusprendė Mai. — Jėzau, aš rimtai pamaloninta. Dieve. Buvau atnaujinta ir turiu vyruką, kuris domisi manimi — arba atvirkščiai. Kokia nuostabi diena.

— Tuomet... — Silvija papildė visų taures. — Gerai, kad šaldytuve turiu dar vieną.

— Tu tokia išmintinga, — pagyrė ją Mai. — Kas už tai, kad užsisakytume vakarienę į kambarį, susėstume su pižamomis, prisisiurbtume šampano ir viską užbaigtume kokiu nors kaloringu desertu?

Jos visos pakėlė rankas.

— Aš įsimylėjau Saimoną, — neišlaikė Fiona, tada papurtė galvą. — Oi, užgožiau naujieną apie šerifą Taisoną. Pakalbėsime apie tai vėliau.

— Gal juokauji? *Juokauji,* velniai rautų? — sukruto Mai. — Taisonas — kodėl aš vis vadinu jį pavarde? — Benas ir pasimatymai su juo gali palaukti. Įsimylėjai *rimtai* ar įsimylėjai taip, kad tiesiog su juo smagu, gera ir jis labai seksualus.

— Rimtai, nors ta kita pusė irgi labai svarbu, todėl ir pagalvojau, kad viskas tik šiaip sau, bet, pasirodė, ne. Viskas viename. Kodėl aš negaliu turėti romano kaip normali moteris? Dabar viską tik suvėliau.

— Gyvenimas sudėtingas, antraip kokia būtų prasmė? — Silvija plačiai šypsojosi, nors jos akys sudrėko. — Manau, tai nuostabu.

— Nežinau, ar nuostabu, bet yra kaip yra. Jis ne toks, kokio norėjau.

— Lioveisi galvojusi vien apie save, — pastebėjo Silvija.

— Galbūt. Bet niekada nebūčiau pagalvojusi, kad mano didžioji meilė bus Saimonas Doilis.

Mai pasirėmė alkūne į stalą ir mostelėjo taure.

— Už ką tu jį myli? Už kokias savybes?

— Nežinau. Jis vienišius, o aš ne, jis linkęs niurzgėti, o aš ne. Jis netvarkingas ir tiesmukas, nesiginčija pavadintas storžieviu ir teikiasi šį tą papasakoti apie save tik prispaustas prie sienos arba jei yra nusiteikęs.

— Tai tarsi muzika mano ausims, — sumurmėjo Silvija.

— Kodėl, o išmintingoji? — paklausė Mai.

— Nes jis nėra kokia nors tobula fantazija. Jis turi trūkumų, ir tu tai supranti. Tai reiškia, kad įsimylėjai jį tokį, koks jis yra, o ne tokį, kokio norėtum.

— Man patinka, koks jis yra. Kita vertus, jis pajuokina mane ir moka būti švelnus. Tik nenori to parodyti, bet nuo to jo gerumas tampa tik veiksmingesnis. Jis sako tai, ką galvoja, vadinasi, yra sąžiningas.

— Ar jis myli tave?

Fiona truktelėjo pečiais.

— Nežinau, bet žinau, kad jei jis kada nors tai pasakys, tai bus tiesa. Kol kas yra gerai taip, kaip yra. Man reikia laiko priprasti prie to, kaip jaučiuosi, ir įsitikinti, jog jis yra su manimi ne dėl to, kad aš turiu problemų — ar ne?

— Galiu lažintis, kad jis tikrai negalvojo, „ei, ta moteris turi problemų“, kai mylėjotės ant valgomojo stalo.

Ji linktelėjo Mai.

— Puikiai pastebėta. Tai nusipelno dar šampano. Atnešiu antrą butelį.

Mai palaukė, kol Fiona įėjo į vidų.

— Mes juk elgiamės teisingai, ar ne, nesakydamos jai apie tą nužudymą?

— Taip. Jai šito reikia. Akivaizdu, mums visoms šito reikia, bet jai labiausiai. Netrukus jai teks tai išgirsti ir išgyventi.

— Beje, manau, kad jis ją myli.

Silvija nusišypsojo.

— Kodėl?

— Nes jis liepė Deiviui skambinti tau, ne Fi, ir paprašyti, kad nesakytume jai. Mes mylime ją, todėl ir nesakome — tikriausiai ir pačios būtume taip nusprendusios, net jei Deivis nebūtų paprašęs. Bet Saimonas pagalvojo tą patį. Mano nuomone, tai mylinčio žmogaus instinktas.

— Ir aš taip manau.

— Gal tai dar ir ne didžioji meilė, bet...

— Kol kas šito gana, ir jai to reikia. Jei atvirai, Mai, manau, jiems reikia vienam kito — kartu jie bus geresni ir stipresni. Bent jau aš šito noriu.

Mai dirstelėjo į duris ir nuleido balsą.

— Paprašiau durininko nepalikti po durimis jokių laikraščių. Dėl visa ko.

— Gerai padarei.

Jos išgirdo pokštelėjimą ir Fionos šūksnį.

— Negalvok apie tai, — sumurmėjo Silvija, — kad neužkrėstume ir jos nereikalingomis mintimis.

Septynioliktas skyrius

TURINT GALVOJE, kaip ji užsidirba pragyvenimui ir daržus, kuriuose rausis per visą sezoną, Fiona žinojo, kad manikiūrui tik švaisto laiką ir pinigus.

Bet juk čia Malonumų centras.

Ir jų paskutinė diena, priminė ji sau. Kodėl neišnaudojus jos ir negrįžus namo su dailiais rankų ir kojų pirštais, net jei sugadins juos per dvidešimt keturias realybės valandas.

Be to, tai taip malonu.

Kišdama kojas į šiltą teliūskuojantį vandenį prie pedikiūro kėdės, ji pasigrožėjo gražia rožine trumpų, tačiau šią akimirką dailiai sutvarkytų nagų spalva. Ir ši kėdė minkšta kaip debesėlis, pagalvojo ji, švelniai masažuoja visą nugarą.

Sindė, kuri tvarkė jai nagus, atnešė puodelį vandens su plonais citrinos griežinėliais.

— Patogu?

— Ne tas žodis. Aš jau pakeliui į euforiją.

— Štai tokių žodžių mes ir laukiame. Ar kojų nagus lakuoti ta pačia spalva?

— Žinot ką, pabandom ryškesnę. „Purpurinę aistrą".

— Puiku! — Sindė iškėlė Fionos pėdas, nusausino, tada užtepė ant jų šilto žalio purvo. — Palikime šią kaukę kelioms minutėms, kad jūs galėtumėt atsipūsti. Gal ko nors atnešti?

— Man nieko netrūksta.

Patogiai įsitaisiusi kėdėje, Fiona atsivertė knygą ir pasinėrė į romantišką komediją, kuri teikė jai tiek pat džiaugsmo, kiek ir pasirinkta kojų nagų lako spalva.

— Gera knyga? — pasiteiravo Sindė, kai sugrįžusi ėmė valyti kaukę.

— O taip. Tobulai atitinka mano nuotaiką. Jaučiuosi laiminga, atsipalaidavusi ir graži.

— Man patinka skaityti. Ypač baisias ir žiaurias žmogžudysčių istorijas. Nežinau, kodėl jos mane atpalaiduoja, bet taip yra.

— Gal todėl, kad skaitydama knygą žinai, jog esi saugi, todėl tas šiurpas visai nebaisus.

— Taip. — Sindė ėmė šveisti Fionos kulną pemzos akmeniu. — Žinių beveik niekada nesiklausau, nes tai realybė, ir dauguma jų tokios siaubingos. Avarijos, katastrofos, nusikaltimai.

— Arba politika.

— Dar blogiau, — nusijuokė Sindė. — Bet kai skaitai apie blogus dalykus, kurie vyksta knygoje, gali tikėtis, kad geriečiai laimės. Man patinka laimingos pabaigos. Išgelbėjo merginą, vyruką arba visą žmonijos

rasę. Sučiupo žudiką ir privertė jį sumokėti. Realybėje ne visuomet taip atsitinka. Man baisu, kad jie niekada nesugaus to maniako, kuris žudo moteris. Dabar jau ketvirta. O! Skaudėjo?

— Ne. — Fiona valios pastangomis atpalaidavo pėdą. — Ne, neskaudėjo. Ketvirta?

— Taip, ją rado prieš porą dienų. Galbūt jūs negirdėjote. Kaskadiniuose kalnuose, Oregone. Žinau, tai toli, bet man tikrai baisu. Jei vėlai baigiu darbą, mano vyras atvažiuoja pasitikti manęs. Tikriausiai tai kvaila, nes nesu studentė, bet man šiurpu.

— Nemanau, kad kvaila. — Fiona atsigėrė vandens su citrina, kad nuramintų išdžiūvusią gerklę. — Ką veikia jūsų vyras? — paklausė norėdama pakeisti temą, kad Sindė galėtų šnekėti, o ji galėtų pagalvoti.

Pora dienų. Silvijos įsakymas — jokių laikraščių, jokios televizijos.

Ji žinojo, o tai reiškia, kad žinojo ir Mai. Ir jos tylėjo. Kad ji galėtų ramiai leisti šias dienas, pagalvojo Fiona. Trumpa palaima prieš realybei vėl įsikimbant į gerklę.

Ką gi, ji atsilygins tuo pačiu, nusprendė Fiona. Paskutinę dieną apsimetinės. Jei ją persekioja mirtis, nors kol kas pasilaikys tas šmėklas sau.

VISAI NEPANAŠU Į JĮ, pagalvojo Saimonas, niūriai žiūrėdamas į gėles ant Fionos virtuvės stalo. Jis neperka gėlių.

Nebent savo motinai, retsykiais. Jis gi ne koks miesčionis. Tačiau jis neperka gėlių moteriai pagautas impulso ar dėl neaiškios priežasties.

Ji sugrįžta namo po poros — gerai, po keturių dienų — tai kokia čia priežastis?

Jis nesuprato, kodėl, po galais, jų nupirko ar kodėl, velniai rautų, taip ilgėjosi jos. Juk jis tiek daug nuveikė, kol jos nebuvo šalia, ar ne? Nubraižė tiek brėžinių, nes turėjo daugiau laiko vienas, dirbdamas ir gyvendamas pagal savo grafiką.

Savo ir šunų.

Jam patiko tylūs namai. Jam *žymiai* labiau patiko tylūs namai — niekas neverčia prisiminti, kad reikia susirinkti kojines, pakabinti šlapius rankšluosčius, sudėti indus į indaplovę — nebent kai jam to norisi. Išvertus į normalią vyrų kalbą tai reiškia, kad tai daroma tada, kai nebelieka švarių kojinių, rankšluosčių ar indų.

Žinoma, ji neprašo, kad jis susirinktų kojines, pakabintų šlapius rankšluosčius ar sudėtų indus į indaplovę. Tai jos talentas. Ji nieko nesako, todėl jis jaučia pareigą.

Jį dresuoja, suvokė jis. Be jokios abejonės. Ji dresuoja jį taip pat subtiliai, nuosekliai ir lengvai kaip šunis.

Kad jis norėtų jai įtikti. Nenuviltų. Išvystytų įpročius ir rutiną.

Tai turi liautis.

Reikia išmesti tas kvailas gėles, kol ji dar negrįžo.

Kada, po galais, ji grįš?

Jis vėl pažiūrėjo į viryklės laikrodį ir išėjo į lauką, kad nereikėtų žvalgytis į laikrodį.

Būtent dėl šios priežasties jis nenešioja laikrodžio — nenori būti varžomas laiko.

Jam reikėjo likti namuose, kol ji paskambintų — arba nepaskambintų. O jis metė darbus, nuvažiavo į miestelį, nupirko produktų — ir tų gėlių — nupirko netgi butelį jos mėgstamo raudonojo vyno, tada atvažiavo į jos namus.

Kad patikrintų, nenoromis prisipažino sau, ar Džeimsas susirinko kojines ir visa kita. Žinoma, tai buvo visai nebūtina.

Džeimsas buvo arba toks pat beprotiškai tvarkingas kaip Fiona, arba gerai išdresuotas.

Reikia tikėtis, kad antrasis variantas.

Kad negalvotų apie laiką, susirado teniso kamuoliuką ir ėmė žaisti su šunimis. Kai ranka pasidarė it guminė, nusprendė, kad jai reikėtų įsitaisyti kamuoliukų šaudyklę, kokia naudojasi teniso žaidėjai per treniruotes.

Jis liepė šunims likti vietoje, tada, paėjėjęs toliau, suslapstė kamuoliukus įvairiose vietose. Sugrįžęs atsisėdo ant verandos laiptų.

— Suraskit kamuoliukus! — paliepė jis.

Reikėjo pripažinti, kad pašėlęs judėjimas ir paieška turėjo savo pramoginę vertę ir leido jam bent kuriam laikui užsimiršti.

Kai prie jo kojų išdygo šunų apseilėtų kamuoliukų krūva, jis pakartojo pratimą. Bet šį kartą atsinešė alaus.

Kamuoliukų krūva laukė, tačiau šunys sukluso, pastatė ausis ir sužiuro į tiltelį.

Pats laikas, velniai rautų, pagalvojo Saimonas, tada abejingai atsirėmė į koloną. Tiesiog geriu alų ir stebiu šunis, nusprendė jis. Nelaukiu ir nežiūriu į kelią.

Tačiau per tiltelį dardėjo ne jos automobilis.

Jis atsiplėšė nuo kolonos, bet palaukė, kol iš automobilio išlipo vyras su moterimi ir priėjo prie jo.

— Specialieji agentai Tonis ir Manc. Atvažiavome pasikalbėti su panele Bristou.

Saimonas žvilgtelėjo į jų pažymėjimus.

— Jos nėra. — Šunys, pastebėjo jis, laukė jo nurodymų. — Ramiai, — tarė jis jiems.

— Mums sakė, kad ji grįžta šiandien. Ar žinote kada?

Saimonas pažiūrėjo į Tonį.

— Ne.

— O jūs kas?

Saimonas perkėlė žvilgsnį į moterį.

— Saimonas Doilis.

— Jos vaikinas.

— Ar tai oficialus FTB terminas? — Žodis atsistojo Saimonui skersai gerklės. — Aš padedu rūpintis šunimis, kol jos nėra.

— Maniau, ji turi tris.

— Tas, kuris uostinėja jūsų batus, maniškis.

— Tai gal malonėtumėt liepti jam liautis?

— Nasrai. Šalin. Fiona man sakė, kad jūs tyrėte Perio bylą, — tarė jis Toniui. — Pasakysiu jai, kad buvote užsukę.

— Jums nekyla jokių klausimų, pone Doili? — nusistebėjo Manc.

— Jūs į juos neatsakytumėt, todėl sutaupysiu mums visiems laiko.

Jūs norite kalbėtis su Fiona. Aš perduosiu jai, ir ji, jei norės, paskambins jums.

— Ar yra kokia nors priežastis, kodėl taip nekantraujate, kad mes išvyktume?

— Nepasakyčiau, kad nekantrauju, bet taip. Nebent atvažiavote pasakyti jai, kad sučiupote tą išperą, kuris tęsia Perio darbą. O jei ne — nenorėčiau, kad būtumėt pirmieji, kuriuos ji pamatytų grįžusi namo.

— Tai gal įeikime į vidų? — pasiūlė Manc.

— Manote, kad surišau ją ir laikau prieš jos valią? Jėzau, ar matote jos automobilį? Ar matote jos šunis? — Jis bedė pirštu į Nasrus, kuris tuo metu įnirtingai krutėjo ant abejingai nusiteikusio ir kantraus Njumano, o Bogartas su Peku kovojo dėl virvės. — Negi FTB nemoko pagrindinių stebėjimo įgūdžių? Ir ne, aš neleisiu jūsų į vidų, kai jos nėra namuose.

— Jūs ją saugote, pone Doili?

— O kaip jūs manote? — atšovė jis Toniui.

— Aš manau, kad jūs niekada nebuvote teistas, — nerūpestingai prabilo Tonis, — niekada nebuvote vedęs, neturite vaikų ir neblogai uždirbate — pakankamai, kad turėtumėt nuosavą namą, kurį nusipirkote prieš maždaug pusę metų. Biuras moko mus pagrindinių duomenų rinkimo įgūdžių. Žinau, kad Fiona pasitiki jumis, jos šunys irgi. Jei sužinosiu, kad piktnaudžiaujate tuo pasitikėjimu, jūs sužinosite, ko dar mus moko biuras.

— Supratau. — Jis akimirką dvejojo, tada pasikliovė instinktu. — Ji nežino apie paskutinę žmogžudystę. Jos draugės neleido jai skaityti laikraščių ir žiūrėti televizoriaus. Jai reikėjo pailsėti. Nenoriu, kad grįžusi ji pirmiausia išgirstų šią žinią. Todėl noriu, kad išvažiuotumėt.

— Aš irgi supratau. Pasakykit jai, kad paskambintų man. — Tonis su partnere pasuko prie automobilio. — Mes dar nesugavome to išperos. Bet sugausime.

— Paskubėkite, — sumurmėjo Saimonas jiems nuvažiuojant.

Praslinko dar beveik valanda, ir Saimonui palengvėjo, nes sulig

kiekviena praeinančia minute šansai, kad ji susitiks agentus pakeliui į namus, mažėjo. Jis pagalvojo, ar nepasigaminus ko nors valgyti, tačiau pasibaisėjęs atmetė tą mintį — neduok Dieve, dar pasitiks ją su vakariene *ir* gėlėmis.

To jau būtų per daug.

Šunų lojimas išviliojo jį į lauką kaip tik tą akimirką, kai ji suko ant tiltelio. Ačiū Dievui, atsiduso jis, dabar jam nebereikės tiek daug *galvoti*.

Jis nerūpestingai nulipo laipteliais, ir tada atsitiko pats keisčiausias dalykas. Velniškai keistas.

Kai ji išlipo iš automobilio, kai jis pamatė ją stovinčią blėstančioje saulės šviesoje su už jos nugaros žydinčiomis sedulomis, jo širdis tikrąja žodžio prasme smarkiai suplakė.

Jis visuomet tai laikė paistalais — tiesiog nuvalkiota fraze poezijoje ar prozos romanuose. Bet dabar jis pajuto tai — džiaugsmo, jausmų ir pripažinimo antplūdį krūtinėje.

Jis vos susilaikė nepasileidęs prie jos, kaip kad padarė šunys, stumdydami vienas kitą ir nekantriai gaudydami jos glamones ir bučinius.

— Ei, berniukai, sveikučiai! Visų pasiilgau. Ar gražiai elgėtės? Neabejoju, kad gražiai. — Ji leidosi meiliai laižoma ir atsiliepdama glostė jų virpančius kailius. — Žiūrėkit, ką turiu!

Fiona ištraukė iš automobilio keturis didžiulius presuotos odos kaulus.

— Visiems po vieną. Sėdėt. Sėdėt. Na štai. Visi gaunate po vieną.

— O kur man? — šūktelėjo Saimonas.

Ji nusišypsojo, ir besileidžianti saulė suspindėjo ant jos tamsių akinių. Eidama prie jo, išskėtė rankas ir tiesiog apkabino jį.

— Tikėjausi, kad rasiu tave čia. — Jis pajuto jos kvėpavimą — gilų įkvėpimą, gilų iškvėpimą. — Tu padarei dar vieną kėdę, — apsidžiaugė ji.

— Šita man. Ne tu viena mėgsti sėdėti. Ne viskas skirta tik tau.

Fiona nusijuokė ir apkabino jį tvirčiau.

— Gal ir ne, bet man reikia tik tavęs.

Jis atšlijo, o paskui surado lūpomis jos burną — tai, ko reikėjo jam.

— Mano eilė.

Saimonas pasisuko, keliu nustumdamas šunis, ir sugavo jos akių žvilgsnį. Spėjo pamatyti pro tamsių akinių kraštelį. Jis nusmaukė juos jai nuo veido.

— Turėjau suprasti, kad moterys neišlaikys liežuvio už dantų.

— Tu neteisus. Jos man nepasakė, ir aš atsakiau tuo pačiu — neišsidaviau, kad nugirdau. — Jos akys vėl pasikeitė. — Ar tu liepei joms nesakyti man? Pasirūpinti, jog neperskaityčiau apie tai laikraštyje, neišgirsčiau per žinias.

— Tai kas?

Ji linktelėjo, suėmė jo veidą į delnus ir lengvai pabučiavo.

— Tai ačiū.

— Kaip būdinga tau — užuot pykusi ir liepusi man nekišti nosies ne į savo reikalus, užgniauži normalią reakciją. — Jis atidarė užpakalines dureles ir iškėlė jos lagaminą. — Taip ir vynioji žmones aplink pirštą.

— Tikrai?

— O taip. Ką čia dar turi?

— Kai ką nusipirkau. Palauk, aš...

— Aš pats. — Jis ištraukė du maišus. — Kodėl moterys visuomet sugrįžta turėdamos daugiau daiktų nei išsivežė? Ir tai joks seksizmas, jei sakau tiesą.

— Nes mes džiaugiamės ir mėgaujamės gyvenimu. Jei ir toliau bambėsi, negausi savo dovanos.

Ji pirma įėjo į vidų, o jis numetė krepšius laiptų apačioje:

— Vėliau užnešiu. Kaip tu sužinojai?

Ji nusimovė batelius ir parodė į kojų pirštų nagus.

— Tau pranešė tavo raudoni nagai?

— Pedikiūrininkė. Ji tiesiog norėjo pasikalbėti.

Prakeikimas. Jis pamiršo gandus.

— Tai štai apie ką kalbasi žmonės per tuos ritualus? Apie žmogžudystes ir lavonus?

— Tarkime, tai priklausė nūdienos įvykių kategorijai. Bet dabar atsikimškime vyno. Labai norėčiau taurės vyno.

Įžengusi į virtuvę, ji pamatė gėles. Sprendžiant iš to, kaip ji sustojo it įbesta ir išpūtė akis, ji buvo ne mažiau nustebusi, kad jis nupirko jai gėlių, už jį patį.

— Tu padarei man dar vieną kėdę ir nupirkai gėlių.

— Sakiau jau, kėdė man. O gėlės tiesiog pakliuvo po ranka, tad ir nupirkau.

— Saimonai.

Ji atsisuko ir apsivyniojo rankomis jo kaklą.

Jame grūmėsi ir maišėsi jausmai.

— Didelio čia daikto.

— Atleisk, bet tau teks tai iškentėti. Neprisimenu, kada paskutinį kartą vyras buvo atnešęs man gėlių. Pamiršau, koks tai jausmas. Aš tuoj.

Šunys išsekė paskui — bijosi, kad ji vėl neišvyktų, suprato jis. Saimonas ištraukė butelį vyno, atkimšo ir įpylė jai. Fiona sugrįžo nešina maža dėžute.

— Nuo manęs ir nuo šunų. Tebūnie tai padėka už tavo pagalbą.

— Ačiū.

Kaip tokia maža, dėžutė buvo gana sunki, ir jis, pagautas smalsumo, atidarė ją. Viduje buvo plonas durų plaktukas. Varis po kiek laiko pažaliuos, pagalvojo jis, ir jis atrodys dar gražiau. Per plaktuko ilgį ėjo iškilios raidės, o vietoj galvutės buvo keltiškas mazgas.

— Jis airiškas. Pamaniau, kad Doilis turėtų turėti airiškų šaknų. *Failte* reiškia...

— Sveiki atvykę. Doilis, nepamiršai?

— Tiesa. Jei pritvirtintum jį prie durų, gal kartais tie žodžiai netgi taptų tiesa. Turiu galvoje, sveiki atvykę.

Jis pakėlė akis ir pamatė jos šypseną.

— Gal. Iš tikrųjų jis gražus.

— Ir dar galėtum užsisakyti kitą — neabejoju, Silvija rastų metalo apdirbėją. Ant jo būtų galima gėlų kalba užrašyti „Eikit šalin“, kai neturėtum nuotaikos bendrauti.

— Gera mintis. Tiesą sakant, moku airiškai pasakyti „atsiknis-kit“ — būtų dar įdomiau.

— O, Saimonai. Pasiilgau tavęs.

Ji ištarė tai juokdamasi, bet kai siektelėjo vyno, jis sulaikė jos ranką.

— Aš pasiilgau tavęs, Fiona. Prakeikimas.

— O, ačiū Dievui. — Ji vėl apkabino jį ir padėjo ant peties galvą. — Juk turi būti šiokia tokia pusiausvyra — kaip dvi kėdės verandoje — ar ne?

— Ko gera.

— Man reikia atsikratyti šių minčių, ir aš nenoriu išlieti jų tau. Bet nuvežusi namo Silviją ir Mai tegalėjau galvoti tik apie tą vargšę merginą ir tai, ką jai teko išgyventi per paskutiniąsias gyvenimo valandas. O kai įsukau į kiemą ir pamačiau tave, man taip palengvėjo, taip palengvėjo, Saimonai, kad nebereikės apie visa tai galvoti ir būti vienai su savo mintimis. Aš taip apsidžiaugiau pamačiusi tave verandoje, laukiantį manęs.

Jis jau žiojosi sakyti, kad nelaukė. Skystablauzdis, subarė save. Juk jis laukė, ir jam gera žinoti, kad ji tuo patenkinta.

— Tu užtrukai, todėl pamaniau — šūdas.

— Paskutinę minutę nusprendžiau apsipirkti, paskui patekau į spūstį...

— Ne, ne dėl to. — Jis prisiminė FTB ir nusprendė, kad turėtų iškart pasakyti jai apie tai. — Buvo atvažiavę federalai — Tonis su savo partnere. Nemanau, kad jie turėjo kokių naujienų, bet...

— Norėjo informuoti apie tyrimą. — Ji atsitraukė ir paėmė vyno taurę. — Sakiau jam prieš išvykdama, kad grįšiu šiandien. Bet šįvakar jam neskambinsiu. Paskambinsiu rytoj.

— Gerai.

— Bet tu turi man papasakoti, ką žinai. Smulkmenų aš nežinau.

— Gerai. Prisėsk. Ketinau ką nors pagaminti valgyti. Papasakosiu gamindamas.

— Šaldiklyje yra šaldyto maisto.

Jis nusivaipė.

— Aš nevalgysiu tų moteriškų dietinių valgių. Ir prieš sakydama

„seksistas“, pažiūrėk man į akis ir pasakyk, kad tie „neriebios virtuvės“ patiekalai skirti ne moterims.

— Gal ir moterims, bet tai nereiškia, kad jie blogi arba kad vyrams nuo jų užaugs krūtys.

— Aš nerizikuosiu. Valgysi tai, ką duosiu.

Pralinksmėjusi — ko jis ir siekė — Fiona atsisėdo.

— O ko tu man duosi?

— Mąstau. — Jis atidarė šaldytuvą, apsižvalgė, patikrino stalčius. — Tą dieną, kai išvažiavai, buvo užsukęs pavaduotojas Deivis, — ėmė pasakoti jis.

Kalbėdamas Saimonas išbėrė į skardą šaldytų bulvyčių ir įkišo jas į orkaitę. Šoninė nukeliavo į mikrobangų krosnelę. Jis surado pomidorą, kurį tikriausiai buvo palikęs Džeimsas, ir jį supjaustė.

— Ji buvo sumušta? Bet...

— Taip. Regis, jis bando ieškoti savo stiliaus.

— Siaubinga, — sumurmėjo Fiona. — Bet tikriausiai tiesa. Ar ji... ji buvo sumušta, surišta ir pasmaugta. Išprievartauta?

— Ne, ji nebuvo išprievartauta. Bent jau taip sakė Deivis ir žinių pranešėjai. — Jis grįžtelėjo į ją, pažiūrėjo jai į veidą. — Ar tikrai nori klausytis?

— Taip. Turiu žinoti, ko galiu tikėtis.

Saimonas nusigręžė, susitvardė ir ėmė sluoksniuoti sūrį, šoninę, pomidorus ir duoną.

— Neįprasta tai, kad šį kartą jis išlaikė ją ilgiau ir sumušė. Visa kita — pagal modelį.

— Kas ji buvo? — tyliai paklausė Fiona. — Tu tikriausiai paklausei.

Kai Saimonas sudėjo sumuštinius į keptuvę, sviestas ėmė šnypšti.

— Studentė. Norėjo tapti kūno kultūros ir sveikos mitybos specialiste. Mokė jogos ir dirbo asmenine trenere. Jai buvo dvidešimt, bendraujanti, sportiška — pasak reporterių. Ji buvo vienintelis vaikas. Jos motina našlė.

— Dieve. O Dieve. — Ji akimirką užsidengė rankomis veidą, tada stipriai sugniaužė jas ir nuleido. — Gali būti dar blogiau.

— Ji atitinka kūno tipą. Aukšta, liekna, ilgakojė, sportiška. — Saimonas apvertė sumuštinius. — Jei yra dar kas nors, žiniasklaida to nežino.

— Ar jis pažymėjo ją?

— Romėnišku skaičiumi keturi. Tu svarstai, kokiu numeriu jis ketina pažymėti tave. Noriu, kad įdėmiai klausytumeisi manęs, Fiona, ir suprastum, kad aš sakau tai, ką galvoju.

— Aš tai jau supratau.

Ji tylėdama stebėjo jį. Saimonas sudėjo sumuštinius į lėkštes, šalia įkrėtė keptų bulvyčių. Ištraukė stiklainį su marinuotomis daržovėmis, padėjo keletą ant lėkštės ir nusprendė, kad vakarienė paruošta.

Jis pastūmė jai lėkštę.

— Jis tavęs nepažymės. Neturės tam progos, kaip ir Peris neturėjo. Jei jo nesustabdys policija, tada jį sustabdysime mes. Štai taip.

Kurį laiką ji tylėjo; atsistojusi pasiėmė peilį, vyną, papildė jų taures, tada susipjaustė sumuštinį į tris tvarkingus trikampius ir pasiūlė peilį jam.

— Ne, ačiū.

Ji paėmė taurę, nugėrė gurkšnelį ir vėl pastatė.

— Gerai, — ištarė ji, sutikusi jo žvilgsnį. — Gerai.

Ji paėmė sumuštinio gabaliuką ir atsikando. Nusišypsojo.

— Skanu.

— Doilio suvožtinis.

Ji atsikando dar kąsnelį ir po stalu brūkštelėjo jam per koją savo seksualiais raudonais pirštais.

— Kaip gera namuose. Žinai, viename iš tų krepšių yra nepaprastai puikaus medaus ir migdolų šveitiklio, kurį jie naudoja kurorte. Po vakarienės pažaisiu su šunimis, palepinsiu juos savo dėmesiu, o paskui galėtume eiti į dušą. Aš tave nušveisčiau.

— Ar tai slaptažodis?

Ji nusijuokė.

— Sužinosi.

— Ar žinai, kodėl aš nepjaustau savo sumuštinio į trikampius?

— Kodėl?

— Dėl tos pačios priežasties, kodėl nenoriu kvepėti medumi ir migdolais.

Ji šelmiškai žvilgtelėjo į jį ir paėmė bulvytę.

— Arba valgyti neriebų maistą. Lažinuosi, kad dėl šveitimo tu apsigalvosi. Padarysim taip. Aš tik nutrinsiu tau nugarą. Tavo tvirtą, vyrišką nugarą, o paskui pažiūrėsime. Ten dar buvo apatinio trikotažo parduotuvė, kurioje radau labai įdomių dalykėlių. Kai ką nusipirkau. Kai ką tokio labai mažo, ką norėčiau tau pademonstruoti, jei tu išmėginsi šveitiklį.

— Ar labai mažo?

— Vos įžiūrimo.

— Bet tik nugarą.

Ji šyptelėjo ir įsimetė į burną dar vieną bulvytę.

— Pradžiai.

Ji žaidė su šunimis visą valandą, svaidydama jiems kamuolius, vaikydama juos po kliūčių ruožą, tada paeiliui su kiekvienu tampydama virvę, kol jis ėmė stebėtis, kaip jai dar nenukrito rankos.

Tačiau jis matė, netgi pasitraukęs iš žaidimų ir atsisėdęs verandoje, kad žaidimai su šunimis padeda jai susikoncentruoti. Užmiršti tai, apie ką jie kalbėjosi prieš vakarienę.

Ji susitvarkys, galvojo jis, nes tokia jau ji yra. Dabar ji lieja energiją ar po ja slypintį jaudulį su šunimis ir kažkaip paverčia visa tai smagia veikla.

— Dabar jau eisiu į dušą, — Fiona atgalia ranka nusibraukė drėgną veidą.

— Tu nuvarei juos nuo kojų.

— To ir siekiau. — Ji ištiesė ranką. — Taip ir nepaklausiau, ką gero nuveikei tu, kol manęs nebuvo.

— Dirbau. O po darbo varydavom su Džeimsu į striptizo klubus.

— Aha.

— Ir šunis veždavomės kartu, — pridūrė jis, kai jie pradėjo lipti laiptais.

— Žinoma.

— Njumanas tampa bjaurus, kai pasigeria.

— Bėda.

Miegamajame ji ištraukė iš krepšio šveitiklį ir atidarė indelį.

— Šį tą tau pasakysiu: man atrodo, ne mes vieninteliai šveitėmės šiame duše, — pranešė Saimonas.

— Atsiprašau, ką?

— Vieną rytą atvažiavau paimti šunų, nes turėjau važiuoti apsipirkti, tad pamaniau, paklausiu Džeimso, gal jam ko reikia. Kieme stovėjo Lorės automobilis.

— Tikrai? Nagi, nagi. Gal ji užsuko labai anksti, kaip tu tada. Tikiuosi, kad ne, bet...

— Jis išlindo, kai ėmiau krautis šunis. Ir paraudo.

— Ooo, — nutęsė ji ir nusijuokė. — Kaip miela. — Padėjusi indą ant vonios kambario lentynėlės, Fiona pasileido plaukus ir papurtė rusvai auksinę kupetą.

Jis iškart sukietėjo.

— Nusirenk, — paliepė ji. — Pažiūrėsim, ar aš priversiu tave parausti.

— Aš neraustu ir nesu mielas.

— Pamatysim. — Ji nusitraukė marškinėlius, tačiau atstūmė jo ranką, kai jis pamėgino ją paliesti. — Nea. Jei susitarėm, tai susitarėm. Susidrėkinkim.

Galbūt tai buvo dar vienas būdas susikaupti, išlieti energiją kita kryptimi, užgniaužti mintis. Bet ar jis gali skųstis? Nusirengęs jis palindo po srove.

— Tavo vonios kambarį reikia atnaujinti ir pertvarkyti.

— Atsižvelgsiu į tai kaip į pasiūlymą. — Ji pamojavo pirštu, liepdama jam apsisukti, ir jis atsuko jai nugarą.— Galbūt jausi šiurkštumą, — tarė ji pakabindama iš indelio šveitiklio, — bet malonų.

Ji ėmė trinti jo nugarą lėtais vienodais judesiais.

— Tekstūra, kontaktas su oda, aromatas suteikia nepakartojamą pojūtį. Tavo oda atsibunda ir tampa jautresnė... nea, — pakartojo ji, kai jis pamėgino atsisukti. — Dabar liečiu aš. Rankas ant sienos, Doili.

— Ar kurorte šiai procedūrai išsirengei iki nuogumo?

— Ne. Pritaikiau ją namų sąlygoms. Tu jau kvepi skaniai ir mmm, koks glotnus. — Ji pasilenkė, brūkštelėjo krūtimis per nugarą, tada ėmė trinti šveitiklį žemyn. — Ar gerai? — pasiteiravo sukdama ratus ant jo tvirto užpakalio.

— Aha.

— Užsimerk, atsipalaiduok. Aš tęsiu, kol tu liepsi sustoti.

Tos rankos nuslydo ant jo kojų, šiurkščią tekstūrą nuplovė vanduo, o tada darbo ėmėsi jos lūpos ir liežuvis.

Geismas kunkuliavo jo kraujyje, galiausiai rankos ant sienos susigniaužė į kumščius. Garai prisipildė sodraus erotiško kvapo, ir netgi kvėpavimas ėmė jaudinti iki skausmo.

— Fiona.

— Dar truputėlį, — sumurmėjo ji. — Aš dar nė nepaliečiau priekio. Tu... reikia subalansuoti tave, Saimonai. Atsisuk.

Ji atsiklaupė priešais jį spindinčia nuo vandens oda ir atmetė atgal šlapius plaukus.

— Aš pradėsiu nuo čia ir eisiu į viršų.

— Aš noriu tavęs. Tau nebereikia stengtis, kad norėčiau dar daugiau.

— Tu gausi manęs, kiek norėsi. Bet pažiūrėkim, ar tu išsilaikysi, kol aš baigsiu. Leisk man baigti, o tada galėsi daryti su manimi ką panorėjęs.

— Jėzau Kristau, Fiona. Tu varai mane iš proto.

— To aš ir noriu. To ir noriu šįvakar. Bet dar ne dabar.

Jis pabandė sulaikyti jos rankas ir beviltiškai susijuokė.

— Net negalvok tepti to daikto ant mano...

— Ne, jo aš netepsiu. — Ji perbėgo per jį liežuviu, ir jis vos susilaikė nesudejavęs. — Ar išsilaikysi? — murmėjo ji kankindama jį burna, kol jos rankos glamonėjo jo šlaunis ir pilvą. — Ar išsilaikysi, kol įeisi į mane? Toks karštas, kietas? Štai ko aš noriu, kai baigsiu. Noriu, kad paimtum mane ir naudotum, kol nebegalėsiu iškęsti, o paskui dar ir dar. Aš neliepsiu tau liautis. Neliepsiu tau liautis, kol nebaigsi.

Ji privedė jį iki bedugnės krašto, tada tos kankinančios lūpos nuslydo jo pilvu, krūtine, o rankos nesiliovė sukusios ratus.

— Vanduo vėsta, — sumurmėjo ji pasiekusi jo lūpas. — Turėtume...

Jis prispaudė ją prie šlapios sienos.

— Tau teks pakentėti — ir jį, ir mane.

— Mes susitarėm.

Ji įkvėpė ir sudrebėjo, kai jis įkišo ranką jai tarp kojų.

— Plačiau.

Ji įsikibo jam į pečius ir vėl sudrebėjo, kai jis įsmeigė į ją akis. Surakinęs ją žvilgsniu, jis negailestingai įsiveržė į ją, ir jos šūksniai susiliejo su šlapiais kūnais ir šalto vandens šniokštimu. Kai jos galva bejėgiškai nusviro jam ant peties, jis nesustojo, o jo rankos be gailesčio spaudė jos kūną.

Audringas išsiliejimas supurtė jo kūną ir pakirto kojas.

Jis šiaip taip užsuko vandenį ir ištempė ją iš dušo kabinos. Kai ji susvirduliavo, jis beveik nešte nunešė ją į lovą, ir jie abu parkrito ant jos šlapi ir uždusę.

— Ką manai... — ji užsikirto, sunkiai iškvėpė ir atsikrenkštė: — Ką dabar pasakysi apie medaus ir migdolų šveitiklį?

— Nupirksiu jo visą dėžę.

Ji nusijuokė, bet tučtuojau išpūtė akis, kai jis apsižergė ją. Jo akys, vis dar degančios, susitiko su josios, o nykščiai susirado jos spenelius.

— Aš dar nebaigiau.

— Bet...

— Dar nebaigiau. — Pasilenkęs virš jos, jis suėmė jos rankas, pakėlė jas ir uždėjo ant metalinių skersinių. — Tegu jos lieka čia. Tau reikės į kažką įsikabinti.

— Saimonai.

— Ką noriu, kiek noriu, — priminė jis jai ir kilstelėjo jos klubus. — Kol baigsiu.

Jos kvėpavimas virpėjo jai tarp lūpų, bet ji linktelėjo.

— Taip.

Aštuonioliktas skyrius

ATIDUODAMA DUOKLĘ SVEIKAI MITYBAI, Fiona įsimetė į vaisinius dribsnius keletą braškių. Ji valgė juos atsirėmusi į virtuvės spintelę ir stebėjo Saimoną, geriantį kavą kitame kampe.

— Tu delsi, — nutarė ji. — Geri antrą puodelį ir lauki, kada pradės rinktis žmonės.

Jis įkišo ranką į dribsnių dėžę ir išsitraukė saują.

— Ir ką?

— Aš dėkinga, Saimonai, beveik taip pat dėkinga kaip ir už vakarykštį seksą, įvariusį mane į komą. Bet tau nebūtina laukti.

— Aš gersiu šią kavą, kol išgersiu.

Jis surizikavo ir įbėrė į kavą dribsnių. Paragavo. Nėra taip blogai.

— Ir būsiu čia, kol išvažiuosiu, — tęsė jis. — Jei turi reikalų, eik, daryk, bet aš nepaliksiu tavęs vienos. Viskas.

Ji pasisėmė dar dribsnių ir ėmė kramsnoti, stebėdama jį.

— Žinai, kitas būtų pasakęs: Fi, man neramu dėl tavęs, ir aš nenoriu rizikuoti tavo saugumu, todėl liksiu su tavim.

Jis įsimetė dar dribsnių.

— To kito čia nėra.

— Tu visiškai teisus, ir galbūt manyje yra kažkokia nenormali dalis, kuriai patinka tavo metodas. — Kas, kad jis mėto į kavą spalvotus rutuliukus it mažas spurgytes, bet pats atrodo pasišiaušęs ir suirzęs. Dieve, kodėl jai tai patinka? — Ką mes darysime, Saimonai?

— Aš gersiu savo kavą.

— Jei naudoji kavą kaip metaforą — ar gersi ją, kol jie sugaus tą tipą, kuris žudo moteris ir gali panorėti įrašyti į savo laimėjimų sąrašą mane?

— Taip.

Ji linktelėjo, dar dribsnių įsimetė į burną.

— Tada liaukis kiekvieną vakarą tampęs čionai tą savo kvailą kuprinę. Padarysiu tau vietos spintoje, ištuštinsiu stalčių. Jei jau miegi čia, tai kodėl nepalikus kai kurių daiktų?

— Aš čia negyvenu.

— Supratau. — Jis geriau kęs nepatogumus dėl jos, bet neskubės peržengti linijos. — Tu tik būni čia, geri kavą su kavoje išmirkytais dribsniais...

— Visai skanu.

— Įtrauksiu į meniu. Ir miegi su manimi po audringo sekso duše.

— Tai buvo tavo mintis.

Fiona nusijuokė.

— Ir velniškai gera. Suprantu ir pripažįstu tavo ribas. Palik savo sumautą dantų šepetėlį vonioje, Saimonai, tu kvaily. Įsimesk į stalčių apatinių ir pasikabink spintoje porą marškinių.

— Spintoje jau kabo vieni marškiniai. Tu juos išskalbei, nes palikau juos ant grindų.

— Taip. Jei ir toliau mėtysi drabužius ant grindų, jie bus skalbiami ir kabinami į spintą, nori tu to ar ne. Jei aš sutinku, kad tu gertum kavą, tu gali sutikti nesivežioti tos kuprinės pirmyn atgal tarsi ji būtų raminamoji antklodė.

Jis primerkė akis, ji padarė tą patį ir nusišypsojo.

— Ką? Pataikiau?

— Ieškai priekabių?

— Tarkim, ieškau tavo įžymiojo balanso. Aš duodu, tu duodi. — Ji patapšnojo sau per krūtinę, parodė į jį, tada suplazdeno ranka tarp jų. — Viskas išsilygina ties viduriu. Pagalvok apie tai. Aš turiu pasiruošti pamokai, — pridūrė ji ir neskubėdama išėjo.

Po dvidešimties minučių, kai pirmoji grupė jau buvo pradėjusi bendravimo pratimą, Fiona nulydėjo Saimoną akimis prie automobilio. Jis pasišaukė savo šunį — ir pro tamsius akinius žvilgtelėjo į Fioną.

Jis išvažiavo be kuprinės.

Fiona priskyrė tai prie mažų asmeninių pergalių sąrašo.

NUO VIDURDIENIO IKI POPIETĖS ji sulaukė Megės ir Čako, Silvijos ir Lorės „vizitų“, kuriuos apvainikavo kasdienis Deivio apsilankymas.

Buvo akivaizdu, kad niekas neketino palikti jos vienos. Kad ir

kaip ji vertina jų rūpestį, galvojo Fiona, juk tam ir pasirinko vietą už keleto mylių nuo kaimo. Kad ir kaip ji mėgsta draugiją, jai reikia pabūti ir vienai.

— Deivi, turiu paskambinti agentui Toniui, — jis tikriausiai irgi ketina čia atvažiuoti. Telefonas mano kišenėje, kaip ir žadėjau, o tarp užsiėmimų turiu vos trisdešimt minučių. Jų lieka dar mažiau, jei kuris nors iš vietinių klientų delsia išvažiuoti laukdamas, kol pasirodys dar kas nors iš Fi sargybos sąrašo. Man nelieka laiko kitiems darbams.

— Tai eik, dirbk.

— Negi tikrai manai, kad tas tipas pasirodys čia vidury dienos ir bandys pagrobti mane per pertrauką tarp paklusnumo pratybų ir pažengusiųjų gebėjimo tobulinimo pamokos?

— Gal ir ne. — Jis užsivertė kolos skardinę, kurią jam atnešė Fi. — Bet jei pasirodys, jis neras tavęs vienos.

Ji pakėlė akis į putnius debesis, išsibarsčiusius danguje.

— Gal turėčiau pradėti tiekti gaiviuosius gėrimus.

— Su sausainiais. Sausainiai visada gerai.

Ji kumštelėjo jam į petį.

— Žiūrėk, atvažiuoja kita grupė. Eik saugoti ir tarnauti kam nors kitam.

Deivis palaukė, kol automobilis prisiartino pakankamai arti ir jis galėjo įžiūrėti vairuotoją moterį.

— Iki rytojaus. Nepamiršk sausainių.

Iš automobilio išlipo aukšta daili brunetė su trumpa madinga šukuosena ir, Fionos nuomone, miestiškais batais. Stilingais aukštakulniais, kyšančiais iš po elegantiškų pilkų kelnių.

— Fiona Bristou?

— Taip.

— O, kokie gražūs šunys! Ar galiu juos paglostyti?

— Žinoma.

Fiona davė ženklą, ir šunys prisiartinę mandagiai susėdo priešais moterį.

— Kokie mieli. — Ji perstūmė didžiulį krepšį ant nugaros ir pri-

tūpė. — Jie gražūs ir jūsų tinklalapio nuotraukose, tačiau realybėje dar gražesni.

O kur tavo šuo? — pagalvojo Fiona. Tačiau tai nebūtų pirmas kartas, kai potencialus klientas pirmiausia atvyksta įvertinti ją ir jos mokyklą prieš užsirašydamas į užsiėmimus.

— Ar atvažiavote stebėti užsiėmimo? Jis prasidės po dešimties minučių.

— Mielai likčiau. — Ji pakreipė galvą ir žvaliai nusišypsojo. — Tikėjausi, kad pataikysiu per pertrauką, nes norėčiau pasikalbėti su jumis. Pasitikrinau jūsų grafiką tinklalapyje ir pabandžiau apskaičiuoti laiką. Bet žinote, kaip su tais keltais būna.

— Taip. Jūs norite užrašyti savo šunį?

— Norėčiau, bet kol kas jo neturiu. Norėčiau didelio, tokio kaip jūsiškiai, arba galbūt auksinio retriverio, bet aš gyvenu bute. Būtų nesąžininga kankinti šunį. Bet kai įsigysiu namą su kiemu...

Ji atsistojo, vėl nusišypsojo ir ištiesė ranką.

— Ketė Star. Dirbu...

— *U.S. Report*, — užbaigė Fiona, ir jos tonas atvėso. — Jūs veltui gaištate laiką.

— Man reikia vos kelių minučių. Rašau istorijos tęsinį apie Raudonosios Skarelės žudiką II, ir...

— Tai štai kaip jūs jį vadinate? — Fioną apėmė pyktis. — Raudonosios Skarelės žudikas II — it filmo tęsinys?

Star šypseną pakeitė atkaklus žvilgsnis.

— Mes į tai žiūrime labai rimtai. Šis žmogus jau nužudė keturias moteris dviejose valstijose. Žiauriai nužudė, panele Bristou, o jo paskutinioji auka, Anetė Kelvort, patyrė ypatingą žiaurumą. Tikiuosi, *jūs* žiūrite į tai rimtai.

— Tai, kuo jūs tikite, ne mano bėdos. Mano jausmai — ne jūsų reikalas.

— Jūs privalote suprasti, kad jūsų jausmai labai svarbūs šioje istorijoje, — spyrėsi Star. — Jis mėgdžioja Perio žmogžudystes, ir jūs, vienintelė moteris, kuriai pavyko pasprukti nuo Perio, tikriausiai turite

ką pasakyti apie tai, kas vyksta dabar. Apie aukas, Perį ir RSŽ II. Ar tiesa, kad FTB apklausė jus dėl pastarųjų žmogžudysčių?

— Nekomentuosiu. Aš juk aiškiai pasakiau.

— Suprantu, kad galbūt iš pradžių jums nesinorėjo kalbėti, Fiona, bet dabar jau turime keturias aukas ir šie pagrobimai ir nužudymai slenka į šiaurę, iš Karolinos į Oregoną, todėl jūs privalote kalbėti. Privalote kažką pasakyti aukų šeimoms, visuomenei, netgi žudikui. Aš tiesiog noriu suteikti jums tribūną.

— Jūs norite stambių antraščių.

— Antraštės traukia dėmesį. Už dėmesį reikia mokėti. Faktai turi būti paviešinti. Aukos turi būti išgirstos, ir jūs vienintelė, kuri gali kalbėti.

Galbūt ji tuo patikėtų, svarstė Fiona, bent jau iš dalies. Tačiau realybė sako, kad visas dėmesys bus skirtas žudikui su skambia pravarde.

— Neturiu jums ką pasakyti, išskyrus tai, kad peržengėte mano nuosavybės ribas.

— Fiona. — Neprarasdama ramybės ir atkaklumo, Star spaudė Fioną. — Mes esame moterys. Šis vyras aukomis renkasi moteris. Jaunas, patrauklias moteris, kurioms prieš akis visas gyvenimas. Jūs žinote, ką reiškia būti taikiniu, ką reiškia būti tokio atsitiktinio smurto auka. Aš tenoriu, kad jūsų žodžius išgirstų visi, kad jūsų informacija galbūt padėtų kitai aukai — galbūt jai pavyktų nugyventi gyvenimą, užuot baigus jį kokiame nors negiliame kape. Tai, ką jūs žinote, ką galite pasakyti, gali padėti išgelbėti jai gyvybę.

— Galbūt jūs tikite tuo, ką kalbate. Bandote padėti. O galbūt tiesiog norite, kad jūsų istorija patektų į pirmą puslapį. O gal ir to, ir kito.

Ji nežinojo; negalėjo sau leisti žinoti.

— Bet pasakysiu jums tai, ką žinau. Jūs suteikiate jam tai, ko jis trokšta. Dėmesio. Jūs paskelbėte mano vardą, kur gyvenu, ką dirbu. Ir tai nepadės niekam, išskyrus žmogų, kuris kopijuoja Perį. Noriu, kad tučtuojau apleistumėt mano valdas ir daugiau niekada nebesugrįžtumėt. Nesinori skambinti šerifo pavaduotojui, kuris ką tik čia buvo, kad išlydėtų jus, bet paskambinsiu.

— O ko čia buvo pavaduotojas? Ar jus saugo policija? Ar tyrėjai mano, kad jūs galite tapti taikiniu?

Tai tiek apie faktus ir visuomenės teisę žinoti, pagalvojo Fiona. Iš tiesų ši visuomenės atstovė tenori medžiagos savo straipsniui.

— Panele Star, prašau nešdintis iš mano valdų — ir tai viskas, ką galiu pasakyti.

— Aš parašysiu istoriją su jumis ar be jūsų. Netgi yra siūloma parašyti knygą. Aš mielai atsilyginčiau jums už interviu. Išskirtinį interviu.

— Dabar man palengvėjo, — pasakė Fiona ir išsitraukė iš kišenės telefoną. — Turite dešimt sekundžių pasiekti automobilį ir išsinešdinti iš mano nuosavybės. Aš pateiksiu kaltinimus, patikėkit.

— Kaip norite. — Star atidarė automobilio dureles. Apsimestinė meilė šunimis buvo išgaravusi. — Pagal modelį jis jau pasirinko kitą auką arba renkasi. Žvalgosi po tam tikrą teritoriją tinkamo taikinio. Paklauskite savęs, kaip jausitės, kai jis pagrobs penktąją. Jei persigalvosite, galite susisiekti su manimi per redakciją.

Giliai įkvėpk, ramino save Fiona. Prašau.

JAI PAVYKO ATSIKRATYTI minčių apie reporterės apsilankymą. Jos darbas, jos gyvenimas yra svarbesni už įkyrios žurnalistės viltį, kaip manė Fiona, parašyti knygą ir užsidirbti iš tragedijos.

Jai reikia rūpintis savo šunimis, nedideliu daržu ir beužsimezgančiais santykiais.

Saimono dantų šepetėlis apsigyveno jos vonios kambaryje. Jo kojinės netvarkingai mėtėsi viename iš jos stalčių.

Jie kartu negyvena, priminė ji sau, bet jis pirmas vyras po Grego, kuris pastoviai miega jos lovoje, kurio daiktai maišosi su josios po tuo pačiu stogu.

Jis pirmasis vyras, su kuriuo jai norisi būti naktimis, kai vaiduokliai ima blaškyti jos miegą.

*

JIS BUVO ŠALIA, ir ji jautėsi už tai dėkinga, kai sugrįžo Tonis su savo partnere.

— Važiuok dirbti, — tarė ji Saimonui, atpažinusi automobilį. — Fedų rankose būsiu saugi.

— Dar šiek tiek pabūsiu.

— Gerai. Kodėl tau jų neįleidus? Aš išvirsiu kavos.

— Tu juos įsileisk. Aš išvirsiu kavos.

Ji atidarė duris, įleisdama ryto oro. Regis, lis, pagalvojo ji. Nereikės laistyti gėlynų ir daržo lysvių — o per popietinį užsiėmimą pasinaudos šiomis oro sąlygomis.

Juk paieškos vyksta ne tik saulėtomis dienomis.

— Labas rytas! — šūktelėjo ji. — Jūs ankstyvi. Saimonas kaip tik verda kavą.

— Aš išgerčiau puodelį, — atsakė jai Tonis. — Gal prisėskime virtuvėje?

— Žinoma. — Prisiminusi, kad Manc nemėgsta šunų, Fiona išvarė juos į lauką. — Žaist, — paliepė ji. — Apgailestauju, kad nesusitikome aną dieną, — pridūrė vesdamasi juos į virtuvę. Planavome grįžti anksčiau, bet užtrukome. Jei norėsite kur nors atsipalaiduoti, rekomenduočiau tą vietą. Saimonai, tu jau pažįsti agentus Tonį ir Manc.

— Taip.

— Sėskite. Atnešiu kavos.

Saimonas leido jai pilstyti ir išnešioti.

— Kas nors nauja?

— Tiriame įvairias versijas, — tarė jam Manc. — Visas.

— Negi atvažiavote vien tam, kad tik tiek pasakytumėt.

— Saimonai.

— Kaip laikaisi, Fi? — pasiteiravo Tonis.

— Gerai. Kiekvieną dieną man primenama, kiek daug žmonių pažįstu šioje saloje, nes kas nors vis užsuka manęs aplankyti — tiksliau pasakius, patikrinti, ir net keletą kartų per dieną. Jaučiuosi tvirčiau, nors tai mane ir erzina.

— Mūsų pasiūlymas dėl saugaus namo galioja. Arba galime apgyvendinti pas tave agentą.

— Ar tai būtumėt jūs?

Jis šyptelėjo.

— Ne šį kartą.

Fiona minutėlę nusisuko į langą. Jos gražusis kiemas, su ką tik pradėjusiais dygti įvairių spalvų ir formų pavasariniais augalais. Ir toji medžių siena, kylanti aukštyn ir besileidžianti žemyn, siūlanti nesuskaičiuojamus pasivaikščiojimo takus, stulbinanti žaviais laukiniais lubinais ir svajingomis žydromis pipytėmis.

Čia jai gera ir ramu, čia viskas *jos,* kiekvienu metų laiku.

Sala, galvojo ji, jos saugus uostas. Ne tik emociškai, bet ir visomis praktinėmis prasmėmis.

— Aš manau, kad esu čia saugi. Saloje mane sunkiau pasiekti, be to, aš iš tikrųjų niekada nebūnu viena.

Netgi kalbėdama Fiona sekė akimis šunis. Jie budi, pagalvojo ji.

— Jis pakeitė modelį, nužudydamas Anetę Kelvort. Gali būti, kad jam nebeįdomu mėgdžioti Perį.

— Jo žiaurumas didėja, — pareiškė Manc. — Peris dubliavo save, rūpestingai kartodamas tas pačias detales kiekvienoje žmogžudystėje. O šis žudikas nėra toks atidus ar disciplinuotas. Jis nori puikuotis savo galia. Jis atsiunčia jums skarelę, vis ilgiau laiko aukas, o dabar dar ėmė naudoti smurtą. Tačiau jis tęsia Perio metodus, renkasi tą patį aukų tipą, grobia, žudo ir tuo pačiu būdu atsikrato.

— Jis ieško savo stiliaus. Atsiprašau, — pridūrė Saimonas susivokęs, kad prabilo garsiai.

— Ne, jūs teisus. Kelvort galėjo būti nukrypimas nuo normos, — tęsė Tonis. — Galbūt ji kažką pasakė arba padarė, ir tai sukėlė jame smurto protrūkį. Arba jis ieško savo metodo, savo stiliaus.

— Aš ne jo tipo.

— Vis dėlto esate vienintelė, kuriai pavyko pabėgti, — pastebėjo Manc. — Ir jei kalbėsitės su žiniasklaida, tapsite jos dėmesio centru, o jam — dar didesniu iššūkiu.

Susierzinusi Fiona atsisuko nuo lango.

— Aš nesikalbu su žiniasklaida.

Manc pasirausė savo lagaminėlyje.

— Šio ryto numeris. — Ji padėjo laikraštį ant stalo. — Straipsnį jau pasigavo ne vienas internetinis portalas ir kabelinės televizijos kanalas.

RAUDONOSIOS SKARELĖS PĖDSAKAS

— Aš negaliu šito sustabdyti. Galiu tik neduoti interviu, atsisakyti bendradarbiauti.

— Jūs cituojama. Yra ir jūsų nuotrauka.

— Bet...

„Apsupta savo trijų šunų, — pradėjo skaityti Manc, — vaizdingų ir nuošalių Orkų salų mažame miškingame kampelyje, kur iš baltų vazonų svyra raudonos našlaitės, o verandoje stovi ryškiai mėlynos kėdės, Fiona Bristou jaučiasi rami ir užtikrinta. Aukšta patraukli raudonplaukė, apsitempusi džinsais ir vilkinti pilką švarkelį, ji, rodos, traktuoja žmogžudysčių temą su ta pačia praktiška, dalykiška maniera, kuri išgarsino ją ir jos šunų mokyklą visoje saloje.

Jai buvo dvidešimt, tiek pat kiek Anetei Kelvort, kai ją pagrobė Peris. Kaip ir kitos dvylika aukų, Bristou buvo pagrobta, apsvaiginta, surišta ir įmesta į jo automobilio bagažinę. Ten ji išbuvo daugiau nei aštuoniolika valandų. Tačiau, skirtingai nei kitoms, Bristou pavyko pabėgti. Tamsoje, kol Peris važiavo nakties keliais, Bristou perpjovė virves peiliuku, kurį jai buvo padovanojęs jos sužadėtinis, pareigūnas Gregoris Norvudas. Bristou susigrūmė su Periu, parbloškė jį ant žemės ir, pasprukusi jo automobiliu, nuvažiavo į saugią vietą, kur išsikvietė pagalbą.

Praėjus beveik metams, Peris, vis dar būdamas laisvėje, nužudė Norvudą ir sužeidė jo tarnybinį šunį Kongą, kuris dar spėjo užpulti ir sužeisti Perį. Netrukus po to Peris buvo suimtas, kai bandydamas sprukti nesuvaldė automobilio. Nepaisant išgyvenimų ir netekties, Bristou liudijo prieš Perį, ir jos parodymai tapo svariausiu faktoriumi, nulėmusiu nuosprendį.

Dabar, dvidešimt devynerių, Bristou, regis, išsigydė praeities randus. Ji tebėra netekėjusi, viena gyvena savo nuošaliame name, turi šunų

dresavimo mokyklą ir didelę dalį laiko skiria Paieškos ir gelbėjimo būrio, kurį ji įkūrė Orkose, veiklai.

Diena saulėta ir šilta. Žydinčios sedulos it sargybiniai stovi abipus tiltelio prie upeliūkščio, sruvenančio per jos valdas, o raudonųjų serbentų liepsnos raižo tykų rytą. Gilioje žalioje girioje, kur pro aukštų eglių šakas teprasiskverbia vienas kitas saulės spindulys, čiulba paukščiai. Tačiau iš jos kiemo pamažu išrieda uniformuoto šerifo pavaduotojo automobilis. Nėra abejonės, kad Fiona Bristou prisimena praeitį ir baimę.

Ji būtų buvusi XIII.

Ji sako, kad Džordžo Aleno Perio mėgdžiotojo veikla primena „filmo tęsinį" ir kalba apie stambių antraščių susilaukusį jo žiaurumą. Ji mano, jog šis žmogus, žinomas kaip RSŽ II, siekia dėmesio. O ji, vienintelė išgyvenusioji, nori ramybės ir galimybės gyventi savo asmeninį gyvenimą. Gyvenimą, kuris pasikeitė amžiams."

— Aš nedaviau jai interviu. — Fiona piktai pastūmė laikraštį. — Nieko panašaus jai nesakiau.

— Bet kalbėjotės su ja, — spyrėsi Manc.

— Ji tiesiog atvažiavo. — Kovodama su įniršiu, Fiona vos tvardėsi nesuplėšiusi laikraščio į skutelius. — Pamaniau, atvažiavo pasidomėti mano mokykla — ir ji leido man taip manyti. Pakalbėjo apie šunis, tada prisistatė. Pasakiau, kad nieko nekomentuosiu, ir liepiau jai nešdintis. Ji buvo atkakli. Taip, aš pasakiau, kad jis nori dėmesio. Buvau supykusi. Tik pamanykit, jie vadina jį RSŽ antruoju — kodėl gi jam nepasijusti svarbiam, paslaptingam ir žymiam. Pasakiau, kad jis nori dėmesio, o ji suteikianti jį jam. Neturėjau to sakyti. — Ji pažiūrėjo į Toną. — Turėjau nutylėti.

— Ji vertė tave. Tu atsakei tuo pačiu.

— Ir to užteko sukurti istoriją. Liepiau jai nešdintis iš mano nuosavybės. Netgi pagrasinau paskambinti Deiviui — pavaduotojui Engelvudui. Jis išvažiavo prieš pat jai pasirodant, nes abu pamanėme, kad ji atvažiuoja į užsiėmimą. Ji išbuvo čia penkias minutes. Penkias sumautas minutes.

— Kada? — iškošė Saimonas, ir nuo jo balso jos nugara nubėgo vėsūs šiurpuliukai.

— Prieš porą dienų. Aš pasistengiau tai pamiršti. Aš priverčiau ją išvažiuoti ir maniau, nuoširdžiai maniau, kad nieko jai nepasakiau, todėl viską pamiršau.

Fiona giliai įkvėpė.

— Ji leido jam pamatyti mane čia, su mano šunimis ir mano medžiais. Tykus išsigelbėjusios gyvenimas. Ir ji leido jam pamatyti mane ten, to automobilio bagažinėje, surištą tamsoje — dar vieną auką, kuriai tiesiog pasisekė. Ir toji eilutė apie dėmesį. Ji parašė ją taip, tarsi aš kalbėčiau jam ir laikyčiau jį visiškai nesvarbiu. Jis gali užsikabinti už šios minties. Aš tai suprantu.

Fiona vėl dirstelėjo į laikraštį, į savo pačios nuotrauką, kurioje ji stovi priešais savo namą, apsupta šunų.

— Tikriausiai fotografavo iš automobilio. Galima pagalvoti, kad pozavau jai.

— Tau nebūtų sunku gauti apribojimo orderį, — tarė jai Tonis.

Nusiminusi Fiona užsispaudė pirštais akis.

— Ji praris ir tai. Nesistebėčiau, jei ji pratęstų šią istoriją pridėdama po pastraipą apie mano našlaites, mano kėdes, piešdama sumautą paveikslą, *nes* aš nesutikau žaisti pagal jos taisykles. Jei aš pamėginčiau imtis priemonių, ji tik dar labiau išpūstų šį reikalą. Galbūt aš neteisingai sužaidžiau. Gal reikėjo duoti jai tą interviu nuo pat pradžių. Tokį nykų ir šykštų, galbūt tuomet ji būtų praradusi susidomėjimą manimi.

— Tu nesupranti, — Saimonas papurtė galvą. Jis laikė rankas kišenėse, bet Fiona žinojo, jog tai apgaulinga ramybė. — Nesvarbu, kalbėsi su ja ar ne. Tu gyva. Ir tu visuomet būsi to dalis. Tu išgyvenai, bet tai dar ne viskas. Tavęs niekas neišgelbėjo, jokia kavalerija neatskubėjo tau į pagalbą. Tu kovojai ir pabėgai nuo žmogaus, kuris nužudė dvylika kitų moterų ir kuris daugiau nei dvejus metus sugebėjo neįkliūti policijai. Todėl kol šis išpera smaugs moteris raudonomis skarelėmis, tu būsi dėmesio centre.

Jis atsigręžė į Manc.

— Todėl nesmerkite jos iš savo FTB aukštybių. Kol tas išpera

laisvėje, žiniasklaida linksniuos Fionos vardą keldama savo reitingus ir minėdama jį tarp nužudymų. Ir jūs velniškai gerai tai žinote.

— Gal jums atrodo, kad mes sėdime ir nieko neveikiame, — atsakė Manc.

— Erina. — Tonis nutildė savo partnerę. — Jūs teisus, — tarė jis Saimonui. — Dėl žiniasklaidos. Vis dėlto, Fi, tau geriau laikytis paprasto „nekomentuosiu". Tu irgi teisi, — tarė jis Fionai, — kad tokia žiniasklaida greičiausiai sužadins jo susidomėjimą tavimi. Turi ir toliau laikytis visų atsargumo priemonių. Ir dar ketinu paprašyti, kad nepriimtum jokių naujų klientų.

— O Dieve. Klausykit, nenoriu pasirodyti nesukalbama ar kvaila, bet man reikia užsidirbti pragyvenimui. Turiu...

— Kas dar? — pertraukė ją Saimonas.

Fiona piktai atsisuko į jį.

— Paklausyk...

— Užsičiaupk. Kas dar? — pakartojo jis.

— Gerai. Noriu, kad skambintum man kiekvieną dieną, — tęsė Tonis. — Kad registruotum visus neįprastus dalykus. Surinko klaidingą numerį, padėjo ragelį, gavai keistą elektroninį ar popierinį laišką. Noriu pavardžių ir telefonų tų, kurie teiraujasi apie tavo mokyklą ir užsiėmimų grafiką.

— O jūs tuo metu ką darote?

Prieš atsakydamas Saimonui, Tonis žvilgtelėjo į įraudusį ir piktą Fionos veidą.

— Viską, ką galime. Klausinėjame ir perklausinėjame visų aukų draugus, šeimas, bendradarbius, kaimynus, instruktorius, bendraklasius. Jis gaišo laiką stebėdamas jas, vadinasi, turi transportą. Jis nėra nematomas. Kažkas turėjo jį matyti, ir mes juos rasime. Mes apklausiame ir tikriname visus, kurie turi kokių nors sąsajų su kalėjimu arba kurie turėjo ar galėjo turėti kontaktų su Periu per pastaruosius pusantrų metų. Mūsų komanda kiaurą parą sėdi prie telefono ir atsakinėja į visus skambučius. Teismo ekspertai tiria visų kapaviečių gruntą, ieškodami bet kokių įkalčių — plauko, pluošto.

Jis trumpam nutilo.

— Mes apklausėme Perį ir netrukus apklausime dar kartą. Nes jis žino. Aš pažįstu jį, Fi, ir jaučiu, kad jis neapsidžiaugė, išgirdęs apie tau atsiųstą skarelę. Tai ne jo stilius, to nebuvo jo planuose. Dar mažiau džiaugėsi, kai prasitariau, kad Anetė Kelvort buvo sumušta, kad ypač nukentėjo jos veidas. Jis užsipuls tą vyruką, užsipuls, nes jausis išduotas ir negerbiamas. O to, tu žinai, jis netoleruos.

— Aš dėkinga, kad informuojate mane, kad važiuojate tokį kelią, norėdami įsitikinti, jog suprantu savo padėtį ir situaciją. — Ji tramdė pyktį kalbėdama trumpais, kapotais žodžiais. — Tuoj prasidės užsiėmimas. Turiu pasiruošti.

— Gerai. — Tonis beveik tėviškai palietė jos ranką. — Noriu, kad skambintum kiekvieną dieną, Fi.

— Gerai. Gal galėtumėt jį palikti? — paprašė ji Manc, kai agentė ėmė lankstyti laikraštį. — Tai padės man prisiminti, kad negalima sakyti nė žodžio.

— Žinoma. — Manc atsistojo. — Dabar, pasirodžius šiai istorijai, bus ir kitų. Jumis dėta, pradėčiau sijoti skambučius ir apstatyčiau valdas ženklais, perspėjančiais apie nuosavybės ribas. Klientams galite pasakyti, kad turite problemų dėl turistų, bandančių trumpinti kelią per jūsų kiemą, ir jums neramu dėl jūsų šunų, — pridūrė ji, nespėjus Fionai nieko pasakyti.

— Taip. Taip, gera mintis. Aš tuo pasirūpinsiu.

Ji išlydėjo juos, tada palaukė, kol į verandą išėjo Saimonas.

— Nori duoti man pylos, kad neužsiminiau apie reporterę. Gerai, bet stok į eilę. Aš pirma.

— Tu jau išbarei save.

— Ne. Noriu kai ką pasakyti tau, ir esu keblioje padėtyje. Tu pyksti ant manęs, ir gana stipriai, bet vis tiek užsistojai mane prieš agentę Manc. Pasakyčiau, kad užstoti nebuvo būtina, tačiau tai būtų nemandagu. Be to, kartais negali susilaikyti neužstojęs, ypač kai tas žmogus tau rūpi arba jam to reikia. Aš dėkinga tau už tai. Tačiau kartu labai pykstu ant tavęs, kad ėmeisi vadovauti. Už tai, kad ignoravai mano nuomonę ir norus ir aiškiai leidai suprasti, jog pasirūpinsi, kad aš padaryčiau tai, kas buvo liepta.

— Aš tuo nė kiek neabejoju, todėl norėjau, kad ir fedams būtų aišku.

Ji piktai atsisuko į jį.

— Net negalvok, kad galėsi...

— Geriau užsičiaupk, Fiona. — Jo akys ėmė svaidyti karštus, deginto aukso spalvos žaibus. — Tučtuojau.

Jis žengė prie jos. Netoliese Pekas įspėjamai suurzgė. Saimonas staigiai atsisuko į jį, įsmeigė griežtą žvilgsnį ir atkišo pirštą.

Šuo tučtuojau atsisėdo, tačiau išliko budrus.

— Jei nori apšaukti mane, tada *tu* stok į eilę. Gali sau kiek nori kartoti tą savo „aš galiu pasirūpinti savimi" maldą. Man nė kiek nerūpi, nes šį kartą pati nieko nedarysi, todėl geriau iškart susitaikyk su tuo. Gali vadinti mane kvailiu, kad nepalieku dantų šepetuko tavo vonioje, ir aš už tai nepyksiu. Bet tu esi visiška besmegenė, jei manai, kad galėsi susitvarkyti viena. Nieko nebus.

— Niekada nesakiau...

— Patylėk. Manai, patikėsiu tomis nesąmonėmis, kad nepapasakojai apie tą įkyrią žurnalistę, nes pamiršai? Nė nebandyk. Tu nieko nepamiršti, tik ne tokius dalykus.

— Aš ne...

— Aš dar nebaigiau, velniai rautų. Ne tu vadovauji šitam šou. Nežinau, kaip tu dirbai su policija anksčiau, bet dabar viskas kitaip. Dabar tu turi mane. Geriau pagalvok apie tai, ir jei tau tai nepatinka, pranešk. Sutarsime, jog dulkinsimės tuomet, kai abu būsime tam nusiteikę, ir gyvensime toliau.

Jos veidas sustingo ir išbalo.

— Tai žiauru, Saimonai.

— Taip, velniškai žiauru. Pas tave atvažiuoja klientai, o man reikia dirbti.

Jis nužirgliojo prie furgono, kai per tiltelį pervažiavo pora automobilių.

Saimono šuo, aiškiai pajutęs šeimininko nuotaiką, skubiai įšoko į furgoną.

— Aš negavau progos, — sumurmėjo Fiona, tada keletą kartų giliai įkvėpė, kad nusiramintų prieš pasisveikindama su klientais.

Devynioliktas skyrius

FIONA TYČIA PASILIKO asmeninę elgesio korekcijos pamoką dienos pabaigai. Per tokius užsiėmimus dažnai tekdavo taisyti ne tik šuns, bet ir šeimininko požiūrį.

Puraus oranžinio kailio savininkė špicė Chloja, nors vos keturių svarų, visiškai valdė savo šeimininkus, nuolatos keldavo sąmyšį kaimynystėje viauksėdama, urgzdama ir isteriškai puldinėdama kitus šunis, kates, paukščius, vaikus, o kartais mėgindavo iškąsti gabalą iš to, kas pasimaišydavo jai po kojomis, kai ji būdavo blogai nusiteikusi.

Mokydamasi nerti vąšeliu — jos naujausias pomėgis — Silvija sėdėjo verandoje su ąsočiu šviežio limonado ir sviestiniais sausainiais, o Fiona klausėsi klientės, kartojančios jų telefoninės konsultacijos esmę.

— Šią žiemą mums su vyru teko atšaukti atostogas. — Lisė Čailds glostė pūkų kamuolėlį, kuris įtariai stebėjo Fioną. — Niekas nenorėjo priimti jos savaitei ar rūpintis ja mūsų namuose. Ji tokia miela, tikrai, ir tokia žavi, bet ji, na, ji nepataisoma.

Lisė sučepsėjo lūpomis, tarsi bučiuotų ją, ir Chloja suvirpėjusi lyžtelėjo Lisei veidą.

Chloja, pastebėjo Fiona, dėvėjo sidabrinį antkaklį su įvairiaspalviais netikrais briliantais — bent jau ji tikėjosi, kad jie netikri — ir rožinius batelius, kurie buvo atviri priekyje, kad matytųsi tokia pačia spalva nulakuoti nagai.

Ir šuo, ir šeimininkė dvelkė tais pačiais Veros Vang *Princess* kvepalais.

— Jai metai?

— Taip, ji ką tik atšventė pirmąjį gimtadienį, ar ne, mažyte?

— Ar prisimenate, kada ji pradėjo elgtis nedraugiškai?

— Net nežinau. — Lisė glostė Chloją. Ant jos rankos it degantis

ledas žybčiojo keturkampis deimantas, o Chloja pasistengė parodyti Fionai savo aštrius it žirklės dantukus. — Jai niekada nepatiko kiti šunys ar katės. Ji manosi esanti asmenybė, nes ji mano mažylė.

— Ji miega jūsų lovoje, ar ne?

— Na... taip. Ji turi ir savo lovytę, bet su ja elgiasi tarsi su žaisline dėžute. Jai patinka cypiantys žaisliukai.

— Ir kiek ji jų turi?

— O... nežinau. — Lisė turėjo padorumo susidrovėti atmesdama ilgą šviesių plaukų sruogą. — Perku jų nuolatos. Negaliu atsispirti. Ir drabužėlių. Jai patinka puoštis. Žinau, aš ją lepinu. Haris irgi. Mes tiesiog negalime susilaikyti. Bet ji tokia meilutė, iš tiesų. Tiesiog šiek tiek pavydi ir lengvai susijaudina.

— Kodėl jums nenuleidus jos ant žemės?

— Jai nepatinka, kai aš ją paleidžiu. Ypač kai... — Ji žvilgtelėjo per petį, kur tysojo Orėjas ir Fionos šunys. — Kai šalia kiti šu-u-nys.

— Lise, jūs man mokate už tai, kad padėčiau Chlojai geriau prisitaikyti ir jaustis laimingesnei. Sprendžiant iš to, ką sakote jūs, ir to, ką matau aš, Chloja ne tik gaujos vadė, ji keturis svarus sverianti diktatorė. Viskas, ką jūs sakote, rodo, kad ji turi klasikinį mažo šuns sindromą.

— O, varge! Ar jai reikia vaistų?

— Jai reikia, kad jūs liautumėtės leidusi jai vadovauti ir negalvotumėt, kad jei ji maža, tai jai leidžiama blogai elgtis.

— Bet ji ir *yra* maža.

— Dydis nedaro įtakos elgesiui ir nesuteikia priežasties jį demonstruoti. — Dažniausiai didžiausia kliūtis, pagalvojo Fiona, yra jų šeimininkai. — Jūs negalite ramiai išvesti jos pasivaikščioti ar pasikviesti žmonių į savo namus. Pasakojote man, kad judu su Hariu mėgstate pramogauti, bet jau keletą mėnesių negalite surengti vakarėlio.

— Tiesiog pastarąjį kartą Chloja taip nervinosi, kad turėjome uždaryti ją į miegamąjį.

— Kur ji, be visų kitų daiktų, sudraskė jūsų naująją antklodę.

— Buvo siaubinga.

— Jūs negalite palikti jos nė vieną vakarą, nes ji iškart susierzina,

todėl jūs ir jūsų vyras liovėtės vaikščioti vakarieniauti, į vakarėlius, į teatrą. Sakėte, kad ji įkando jūsų motinai.

— Taip, bet nestipriai. Ji...

— Lise, leiskite kai ko paklausti. Neabejoju, kad esate skridusi lėktuvu ar buvusi parduotuvėje, restorane, kur siautėjo netramdomas vaikas — trukdė visiems, spardė sėdynę, ginčijosi su tėvais, krėtė nesąmones, inkštė, skundėsi ir taip toliau.

— O Dieve, taip. — Lisė užvertė akis. — Tokie vaizdai taip erzina. Nesuprantu, kodėl... Aa. — Supratusi užuominą, Lisė iškvėpė. — Aš nesu atsakinga mamytė.

— Būtent. — Arba beveik. — Padėkite ją ant žemės.

Vos tik Chlojos rožiniai bateliai palietė žemę, ji pasistojo ant užpakalinių kojų ir ėmė viauksėdama draskyti gražias linines Lisės kelnes.

— Liaukis, mažute, ne...

— Ne, — sudraudė Fiona. — Nerodykite jai tokio dėmesio, kai ji blogai elgiasi. Jūs turite valdyti padėtį. Parodykite jai, kas čia šeimininkas.

— Tučtuojau liaukis, Chloja, kitaip jokių skanėstų pakeliui į namus.

— Ne taip. Visų pirma, liaukitės galvojusi: bet ji tokia maža ir žavi. Negalvokite apie jos dydį, galvokite apie ją kaip apie blogai besielgiantį šunį. Žiūrėkit. — Fiona paėmė pavadėlį.

— Pasitraukite, — paliepė ji Lisei, įsiterpdama tarp jos ir šuns. Chloja viauktelėjo, suurzgė ir pamėgino pulti.

— Į vietą! — rūsčiai paliepė Fiona, žiūrėdama šuniui į akis ir besdama į jį pirštu. Chloja niurnėdama pakluso.

— Ji pyksta, — nuolaidžiai tarė Lisė.

— Jei ji būtų labradoras arba vokiečių aviganis, kuris sėdėtų čia urgzdamas — ar būtų žavu?

Lisė krenkštelėjo.

— Ne. Jūs teisi.

— Lepindama ją nieko nepasieksite. Ji taps dar įžūlesnė, o pikti šunys nėra laimingi.

Ji ėmė vedžioti šunį. Chloja priešinosi, bandė grįžti pas Lisę. Fiona paprasčiausiai sutrumpino pavadėlį ir privertė Chlojį eiti greta.

— Kai ji supras, kad už blogą elgesį niekas neketina jai atsilyginti ar paglostyti ir kad padėties šeimininkė esate jūs, ji liausis. Ir taps laimingesnė.

— Aš nenoriu, kad ji būtų pikta ar nelaiminga. Nuoširdžiai sakau; todėl aš čia. Tiesiog aš nemoku būti griežta.

— Tai mokykitės, — šaltai atrėmė Fiona. — Ji priklausoma nuo jūsų. Kai ji pernelyg įsijaučia ir tampa nevaldoma, griežtai sudrauskite ir tučtuojau parodykite jos vietą, bet nepulkite raminti tuo spigiu vaikišku balseliu. Jis tik dar labiau padidina streso lygį. Ji nori, kad vadovautumėt jūs, ir jums abiem palengvės, kai jūs to išmoksite.

Kitas dešimt minučių Fiona dirbo su šunimi, taisydama Chlojos elgesį ir atlygindama už paklusnumą.

— Ji klauso jūsų.

— Nes ji supranta, kad čia vadovauju aš, ir ji šią taisyklę gerbia. Jos elgesį suformavo ją supančių žmonių elgesys su ja, ir ji pradėjo tikėti, kad jie taip *turėtų* elgtis, o dabar reikalauja, kad jie taip ir darytų.

— Mes ją išlepinome.

— Ir ne cypaujančiais žaisliukais, skanėstais ar drabužėliais. Kodėl gi nesuteikus sau ir jai to malonumo, jei jums tai patinka? Jūs išlepinote ją leisdami, netgi skatindami elgtis netinkamai ir leisdami jai vadovauti. Ji puola didelius šunis, ar ne?

— Visą laiką. Iš pradžių buvo juokinga. Mes tiesiog juokdavomės. Dabar, kai vedame ją pasivaikščioti, darosi baisoka.

— Ji taip elgiasi, nes jūs padarėte ją gaujos vade. Sutikusi kitą šunį, žmogų ar gyvūną, ji kiekvieną kartą bando apginti savo padėtį. Ir tai ją erzina.

— Ar todėl ją ištinka tie lojimo priepuoliai? Nes ji nervinasi?

— Dėl to, ir dėl to, kad ji nurodinėja jums, ką daryti. Žmonės vadina špicus kiauksinčiais šunėkais, nes jų šeimininkai dažnai leidžia jiems kiauksėti.

Dabar nekiauksi, pagalvojo Fiona, kai jai sustojus, Chloja atsisėdo ir įsmeigė į ją tas migdolo formos akutes.

— Dabar ji rami. Noriu, kad dabar jūs pakartotumėt su ja tai, ką dariau aš. Pavedžiokite ją pirmyn atgal. Vadovaukite jai.

Fiona atvedė Chloją prie Lisės, ir šuo pašokęs ėmė draskyti Lisei koją.

— Lise, — griežtai ištarė Fiona.

— Gerai. Chloja, į vietą.

— Tvirčiau! — paliepė Fiona.

— Chloja, į vietą!

Chloja atsisėdo ir pakraipė galvą, tarsi vertintų situaciją.

— Dabar pavedžiokite ją. Priverskite ją eiti greta. Ne ji jus vedžioja.

Fiona atsitraukė ir ėmė stebėti. Ji žinojo, kad moko ne tik šunį, bet ir žmogų — pastarąjį galbūt net daugiau. Pažanga — ir patenkintas klientas — priklauso nuo žmogaus noro dirbti su šunimi namuose.

— Ji klauso!

— Jums puikiai sekasi. — Ir abi atsipalaidavusios, pagalvojo Fiona. — Dabar aš eisiu į jūsų pusę. Jei ji ims rodyti netinkamą elgesį, noriu, kad sudrausmintumėt ją. Ir neįsitempkite. Jūs vaikštinėjate su savo gražiu mažu šuneliu. Gražiu, mandagiu, patenkintu šuneliu.

Fionai prisiartinus, Chloja sulojo ir įtempė pavadėlį. Nežinia, kas labiau nustebo — špicė ar jos šeimininkė, kai Lisė prieštarauti neleidžiančiu tonu sušuko į *vietą* ir privertė Chloją eiti greta.

— Puiku. Dar kartą.

Jos kartojo tol, kol Fionai pasirodžius Chloja ir toliau mandagiai tipeno greta Lisės.

— Labai gerai. Silvija, gal padėtum? Dabar pro jus eis Silvija. Sil, stabtelk pasišnekučiuoti, gerai?

— Žinoma. — Silvija patraukė jų link. — Malonu jus matyti.

— Taip. Vajetau. — Lisė stabtelėjo ir sumirksėjo, kai jos gražutė špicė padarė tą patį nesipriešindama ir neviauksėdama. — Pažiūrėkit, ką ji padarė.

— Šaunuolė. Kokia gražuolė. — Silvija pasilenkusi paglostė purią Chlojos galvutę. — Kokia mandagi. Gera mergaitė, Chloja.

— Dabar pabandysime su Njumanu, — paskelbė Fiona.

— O Dieve.

— Lise, neįsitempkite. Atsipalaiduokite. Njumanas nekreips į ją

dėmesio, kol aš neliepsiu. Nepamirškite, vadovaujate jūs. Ji privalo paklusti jums. Drausminkite griežtai ir nedelsdama, jei bus būtina.

Fiona ir Njumanas atžingsniavo taku prie Chlojos. Špicė pašėlo.

— Sudrauskite, — paliepė Fiona. — Tvirčiau, Lise, — pridūrė ji, kai sutrikusi klientė sudvejojo. — Ne, neimkite jos ant rankų. Štai taip. Chloja, į vietą! Į vietą! — pakartojo Fiona, žiūrėdama šuniui į akis ir parodydama ranka.

Kiek paurzgusi, Chloja pakluso.

— Njumanas nekelia jokios grėsmės, pati matote, — patikino Fiona, ir labradoras ramiai atsisėdo. — Jūs turite išlikti rami, o kartu valdinga ir nedvejoti, kai ji ima netinkamai elgtis.

— Jis toks didelis. Ji bijo.

— Taip, ji bijo ir nervinasi. Jūs irgi. Jūs privalote atsipalaiduoti ir leisti atsipalaiduoti jai. Ji supras, kad nėra ko bijoti.

Fionai davus ženklą, Njumanas atsigulė ir atsiduso.

— Sakėte, kad netoli jūsų namų yra parkas, ir kai kurie žmonės vedžioja jame savo šunis.

— Taip. Aš lioviausi vedžiojusi Chloją, nes ji kiekvieną kartą susierzindavo.

— Būtų gerai, kad vedžiotumėt ją ten, kad ji galėtų susirasti draugų, turėtų su kuo pažaisti.

— Niekam ji nepatinka, — sušnabždėjo Lisė. — Jai skaudu.

— Niekam nepatinka akiplėšos, Lise. Bet žmonės, ypač turintys šunų, paprastai mėgsta išauklėtus šunis. Tokia gražuolė ir protinga kaip Chloja galėtų susirasti daug draugų. Jūs to norėtumėt?

— Labai.

— Kada paskutinį kartą vedžiojote ją parke?

— O varge, prieš tris ar keturis mėnesius. Tada įvyko toks nedidelis nesusipratimas. Ji tik truputį įdrėskė odą — *vos vos* — bet mes su Hariu nusprendėme, kad geriau daugiau ten jos nevesime.

— Manau, galėtumėt pamėginti dar kartą.

— Tikrai? Bet...

— Pažiūrėkit. — Fiona kilstelėjo pirštą. — Tik ramiai — ir išlaikykite ramų balsą.

Lisė pažiūrėjo žemyn ir užsidengė laisvąja ranka burną pamačiusi, kaip Chloja smalsiai uostinėja Njumaną.

— Ji tikrina jį, — tarė Fiona. — Ji vizgina uodegą, jos ausys stačios. Ji nebijo. Jai įdomu. Ramiai, — pridūrė ji, tada davė ženklą Njumanui.

Jam atsistojus, Chloja atsitraukė, tada sustingo, kai šuo nuleido galvą ir savo ruožtu apuostė ją. Jos uodega vėl sukrutėjo.

— Jis pabučiavo ją!

— Njumanui patinka gražios mergaitės.

— Ji nori draugauti. — Lisės akys sudrėko. — Kaip kvaila. Žinau, kad kvaila taip jaudintis.

— Visai ne. Nė kiek. Jūs ją mylite.

— Ji niekada neturėjo draugo. Tai mano kaltė.

Daugeliu atvejų, pagalvojo Fiona, bet ne viskas taip paprasta.

— Lise, jūs atvežėte ją čia, nes mylite ją ir norite, kad ji būtų laiminga. Dabar ji turi draugą. Gal leiskime jai įsigyti jų daugiau?

— Tikrai?

— Pasitikėkit manim.

Lisė šiek tiek dramatiškai suspaudė Fionai ranką.

— Labai, labai norėčiau.

— Sudrausminkit, kai būtina. O šiaip atsipalaiduokit ir leiskite jai tvarkytis.

Fiona pašaukė nuo verandos šunis, po vieną vienu metu, kad Chloja turėtų galimybę prisitaikyti. Teko keletą kartų sudrausminti, grąžinti į vietą ar paskatinti, tačiau netrukus apsiuostymo ir uodegų vizginimo vakarėlis įsibėgėjo.

— Dar niekada nemačiau jos tokios. Ji nebijo, nepuola ir nelipa man ant kojos, kad paimčiau ją ant rankų.

— Atsilyginkime jai. Nusekite pavadėlį, kad ji galėtų pabėgioti su berniukais ir Orėjumi.

Lisė prikando lūpą, bet paklausė.

— Bėkit žaist, — paliepė Fiona.

Kiti stumdydamiesi nubėgo, o Chloja virpėdama liko stovėti.

— Ji...

— Palaukit, — pertraukė ją Fiona. — Duokite jai laiko.

Bogartas sugrįžo ir keletą kartų lyžtelėjo Chloją. Šį kartą, jam pasileidus paskui gaują, Chloja nuskuodė iš paskos, švytruodama savo mažais madingais batukais.

— Ji žaidžia, — sušnibždėjo Lisė, kai Chloja susikibo su Bogartu dėl aptriušusios virvės. — Ji iš tikrųjų žaidžia su draugais.

Fiona apkabino Lisę per pečius.

— Prisėskime verandoje ir išgerkime limonado. Galėsite stebėti ją iš ten.

— Aš... reikėjo atsivežti fotoaparatą. Niekada nemaniau ...

— Žinot ką. Pasėdėkit su Silvija. Aš atsinešiu savąjį ir padarysiu keletą nuotraukų. Vėliau atsiųsiu jums elektroniniu paštu.

— Aš tuoj apsiverksiu.

— Prašom.

Patapšnojusi Lisei per petį, Fiona nusivedė ją į verandą.

VĖLIAU SILVIJA, supdamasi kėdėje ir gurkšnodama limonadą, akimis nulydėjo išvažiuojančią Lisę ir Chloją.

— Tikriausiai jautiesi labai patenkinta.

— Ir šiek tiek pavargusi.

— Žinoma, skyrei jai visas dvi valandas.

— Joms abiem to reikėjo. Manau, viskas bus gerai. Lisė turi išmokti disciplinos ir išmokyti Harį. Bet manau, ji susitvarkys. Mūsų berniukai irgi daug padėjo.

Ji kilstelėjo koją ir patrynė Pekui pasturgalį.

— Dabar, kai išsprendėme Chlojos problemą, kaip dėl tavosios?

— Manajai vien griežtos rankos ir skanėstų nepakaks.

— Ar jis smarkiai supykęs?

— Pakankamai.

— O tu labai pyksti?

— Nežinau.

Pasibaigus šunų vakarėliui, virš raudonųjų serbentų, kuriuos Star

aprašė savo prakeiktame straipsnyje, ėmė skraidyti trys margaspalviai kolibriai.

Kitu atveju jų raibuliuojančios spalvos būtų ją sužavėjusios, bet dabar tik priminė apie ryto ginčą.

— Aš stengiuosi išlikti rami ir mąstyti blaiviai, nes priešingu atveju tikriausiai imčiau bėgti rėkdama ir niekada nesustočiau. O Saimonui pikta, kad aš nebėgu rėkdama. Bent jau aš manau, kad iš dalies jis niršta dėl to, kad nesu tokia: „O, tu toks didelis ir stiprus, prašau, pasirūpink manimi." Ar kažkas panašaus.

Silvija toliau suposi gerdama limonadą.

— Aš labai stebiuosi, Fi, tikrai — nejaugi tokia supratinga ir jautri moteris kaip tu negali suprasti, kaip skausmingai sunku yra visiems kitiems.

— O, Sil, aš suprantu. Žinoma, kad suprantu. Tik norėčiau...

— Ne, mieloji, nesupranti. Tu nori atkirsti mus nuo kažkokių detalių, nuo savo pačios baimių. Nori priimti sprendimus pati — ką daryti, kaip daryti. Ir kadangi aš negaliu tam visiškai pritarti, esu keblioje padėtyje.

Kaltė maišėsi su neviltimi, ir jas abi apjuosė apiręs susierzinimo kaspinas.

— Aš neatkertu tavęs.

— Kartais. Tu protinga moteris ir turi teisę didžiuotis savo sugebėjimu rūpintis savimi ir savo sprendimais. Aš didžiuojuosi tavimi. Bet man neramu, kad tavo noras tai daryti įstums tave į tikėjimą, kad *turi* tai daryti. Tau yra lengviau padėti kitiems, nei prašyti pagalbos sau.

— Galbūt. Galbūt. Bet jei atvirai, Sil, nemaniau, kad buvo taip svarbu papasakoti Saimonui, tau ar kam kitam apie tą prakeiktą reporterę. Kas čia tokio? Ji atvažiavo, aš susitvarkiau. Net jei būčiau papasakojusi jums, ji vis tiek būtų išspausdinusi tą straipsnį.

— Taip, bet jei būtum papasakojusi, mes būtume pasiruošę tam.

— Gerai. — Pavargusi ir beveik nugalėta Fiona užsispaudė pirštais akis. — Gerai.

— Aš nenoriu tavęs liūdinti. Dievas mato, nenoriu suteikti tau

papildomo streso. Tik norėčiau, kad pagalvotum... pagalvotum, ar ne laikas leisti įsikišti tiems, kuriems tu rūpi.

— Gerai, tai ką, tavo nuomone, turėčiau daryti?

— Pasakysiu, ko aš norėčiau. Norėčiau, kad galėtum susidėti daiktus ir išvažiuoti į Fidžį, kol jie sugaus tą maniaką. Bet žinau, kad negali. Ne tik todėl, kad tau tai nebūdinga, bet ir todėl, kad turi namus, verslą, sąskaitas ir savo gyvenimą.

— Taip. Ir aš pykstu, Sil, nes man atrodo, kad žmonės to nesupranta. Jei pasislėpčiau kokiam urve, prarasčiau savo verslą, namus, ką jau kalbėti apie pasitikėjimą savimi. Aš sunkiai dirbau, kad visa tai turėčiau.

— Mano nuomone, mieloji, žmonės supranta, bet jie norėtų, kad tu galėtum pasislėpti tame urve. Žinau, tu darai, ką gali, ką turi daryti, tik neprašai ir neleidi, kad kiti tau nuoširdžiai padėtų. Kalbu ne tik apie tai, kad Džeimsas pasirūpintų tavo namais ir šunimis, kol tavęs nėra, ar Saimonas praleistų su tavimi naktį. Kalbu apie atsivėrimą kitam žmogui, Fiona, visišką atsivėrimą. Pasitikėjimą juo.

— Dieve, — Fiona sunkiai iškvėpė. — Aš, galima sakyti, mečiausi Saimonui po kojomis.

Silvija šyptelėjo.

— Tikrai?

— Pasakiau jam, kad tikriausiai myliu jį. Ir nesulaukiau *quid pro quo.**

— Ar to tu norėjai?

— Ne. — Supykusi ant savęs ir ant viso kito, Fiona atsistojo. — Ne. Bet jis ne iš tų, kuris sako, ką galvoja — nebent kai supyksta. Ir net tuomet...

— Aš nekalbu apie jį ar jam. Jei kalbėčiau, tikriausiai turėčiau šį tą pasakyti. Aš kalbu apie tave, Fiona. Man neramu dėl tavęs. Noriu, kad būtum laiminga ir saugi.

— Aš neketinu rizikuoti. Pažadu. Ir daugiau nepadarysiu tokios klaidos kaip su ta reportere. — Ji atsisuko ir iškėlė ranką su ištiestu delnu. — Prisiekiu.

* Paslauga už paslaugą (*lot.*).

— Norėčiau tikėti. O dabar papasakok, ko nori iš Saimono.

— Jei atvirai, nežinau.

— Nežinai ar neleidai sau įsigilinti ir pagalvoti?

— Ir tai, ir tai. Jei viskas būtų normalu, jei mano gyvenimas tekėtų normalia vaga, galbūt ir įsigilinčiau. O gal iš viso nebūtų į ką gilintis.

— Tu manai, kad esi su Saimonu tik dėl tau gresiančio pavojaus?

— Tai vienas iš faktorių. Taip jau viskas sutapo.

— Šiandien aš turiu daug nuomonių, — prisipažino Silvija. — Štai dar viena. Manau, kad tu suteiki žudikui per daug garbės ir nepakankamai įvertini save ir Saimoną. Reikalas tas, Fi, kad viskas yra kaip yra, ir tu su Saimonu esate ten, kur esate. Pasvarstyk apie tai.

Ji kilstelėjo antakius, kai šunys suklusę sužiuro viena kryptimi.

— Neabejoju, kad tas, apie kurį turi pagalvoti, važiuoja per tavo tiltelį. Todėl jau geriau pasišalinsiu. — Silvija atsistojo ir stipriai apkabino Fioną. — Aš taip tave myliu.

— Ir aš tave. Nežinau, ką be tavęs daryčiau.

— Tai ir nesistenk. Ir pagalvok apie tai, — tyliai pasakė ji, — kad jis išvažiavo supykęs, tačiau sugrįžo.

Ji pabučiavo Fioną į skruostą, pasiėmė savo milžinišką šiaudinę skrybėlę, pašaukė Orėją ir pasuko prie Saimono furgono. Fiona negirdėjo, ką Silvija jam sakė, bet pastebėjo, kaip jis klausydamasis žvilgtelėjo į verandos pusę.

Tada gūžtelėjo pečiais.

Kaip jam tai būdinga.

Silvijai nuvažiavus, ji liko stovėti vietoje, pasiryžusi nenusileisti, nors nelabai žinojo, kam ir dėl ko.

— Jei atvažiavai spiriamas pareigos, galiu tave atleisti nuo jos. Paprašysiu, kad atvažiuotų Džeimsas arba pernakvosiu pas Mai.

— Kokios pareigos?

— Nes man gresia pavojus, tai aš visiškai pripažįstu. Žinau, tu pyksti, todėl sakau, kad neprivalai likti. Aš viena nebūsiu.

Akimirką jis tylėjo.

— Noriu alaus.

Jis užlipo laipteliais ir įėjo į vidų. Ji įlėkė paskui jį.

— Ar taip tu sprendi problemas? Toks tavo metodas?

— Priklauso nuo to, kokia problema. Noriu alaus, — pakartojo jis, tada išsitraukė iš šaldytuvo skardinę ir atsikimšo. — Aš turiu alaus. Problema išspręsta.

— Kalbu ne apie tą sumautą alų.

— Gerai.

Jis praėjo pro ją ir išėjo į verandą. Ji sugavo beužsiveriančias duris ir užtrenkė jas paskui save.

— Nedrįsk taip nueiti.

— Jei ketini zyzti, aš prisėsiu ir išgersiu alaus.

— Jei ketinu... Šį rytą *tu* išlėkei susinervinęs ir piktas. Pertraukinėjai mane kas penkias sekundes. Liepei *man* užsičiaupti.

— Ir vėl tai pakartosiu.

— Kas suteikia tau teisę nurodinėti, ką man daryti, ką galvoti ir ką sakyti?

— Visiškai niekas. — Jis pakreipė į ją galvą. — Kaip ir tau, Fiona.

— Aš nenurodinėju tau, ką daryti. Aš leidžiu tau rinktis ir sakau, kad tokio elgesio netoleruosiu.

Jo žvilgsnis, išsilydęs auksas ledo apkaustuose, nutvilkė ją karščiu.

— Aš nesu vienas iš tavo šunų. Tu manęs neišdresuosi.

Nuoširdžiai apstulbusi, Fiona išsižiojo.

— Aš ir nebandau tavęs dresuoti. Dėl Dievo meilės.

— Bandai. Tikriausiai tai antroji prigimtis. Labai gaila, nes neabejoju, kad turiu daugybę dalykų, kuriuos norėtumei pakeisti manyje. Tavo bėdos. Jei nori, kad šįvakar atvažiuotų Džeimsas, paskambink jam. Aš išvažiuosiu, kai jis pasirodys.

— Nesuprantu, kodėl mes pykstamės. — Ji panėrė rankas į plaukus ir atsirėmė į turėklą. — Visiškai nesuprantu. Nesuprantu, kodėl staiga man šovė į galvą paprašyti pagalbos žmogaus, kuris toks užsisklendęs, ar toks užsiblokavęs, ar toks užsispyręs arba kvailas. Kam man to reikia.

Žiūrėdamas į ją, Saimonas užsivertė skardinę, o paskui pasakė:

— Tu pati ištraukei save iš bagažinės.

— Ką?

— Pati ištraukei save. Niekas tau nepadėjo. Nebuvo kam padėti. Gyventi ar mirti — sprendei tu. Tikriausiai buvo be galo sunku. Negaliu nė įsivaizduoti. Aš bandžiau. Nesugebėjau. Ar nori likti toje bagažinėje?

Jai ėmė erzinamai perštėti akis.

— Apie ką čia, po galais, kalbi?

— Gali ir toliau vaduotis viena. Neabejoju, kad tau pavyktų. Arba gali leisti, kad kas nors tau padėtų, ir pamėginti suprasti, kad nuo to tu netapsi silpnesnė. Tu stipriausia moteris, kokią pažįstu, o aš pažįstu ne vieną. Tad pagalvok apie tai ir pasakyk man.

Ji nusisuko ir prispaudė ranką prie suskaudusios krūtinės.

— Aš pati ir įkišau save į tą bagažinę.

— Nesąmonė.

— Iš kur žinai? Tavęs ten nebuvo. Buvau kvaila, nerūpestinga ir leidau jam mane pagrobti.

— Jėzau Kristau. Jis nužudė dvylika moterų iki tavęs. Negi manai, kad jos visos buvo kvailos ir nerūpestingos? Kad jos *leidosi* pagrobiamos?

— Aš — ne. Taip. — Ji atsisuko. — Galbūt. Nežinau. Bet žinau, kad aš tą dieną susimoviau. Tik trumpam, kelioms sekundėms, ir tai viską pakeitė. Viską.

— Tu likai gyva. Gregas Norvudas mirė.

— Žinau, kad tai buvo ne mano kaltė. Lankiausi pas psichoterapeutą. Žinau, kad už tai atsakingas Peris. *Žinau.*

— Žinoti nereiškia tikėti.

— Aš tikiu. Dažniausiai. Nemąstau apie tai. Nesitampau iš paskos grandinių.

— Gal ir ne, bet dabar girdžiu jas žvangant.

Jai nepatiko, *velniškai nepatiko,* kad jis teisus.

— Aš susikūriau čia gyvenimą ir esu laiminga. Jeigu ne tai... Nieko nebūtų atsitikę, jei vėl tai nebūtų prasidėję. Kodėl taip atsitiko? — piktai paklausė ji. — Kodėl, dėl Dievo, vėl kartojasi tas siaubas?

Ji virpėdama įkvėpė.

— Ar nori, kad pasakyčiau, jog bijau? Juk sakiau — bijau. Labai bijau. Ar tai norėjai išgirsti?

— Ne. Ir jei gausiu progą, jis sumokės už tai, kad privertė tave tai pasakyti, kad privertė tave taip jaustis.

Ji nusibraukė ašarą, nutekėjusią skruostu. Jis sumokės ir už tai, pagalvojo Saimonas. Už tą vieną skausmo ašarą.

Ir ta vienintelė ašara užgesino paskutiniąsias pykčio, kuris neapleido jo visą dieną, kibirkštis.

— Ar negaliu tiksliai nusakyti, ką jaučiu tau, Fi. Negaliu išsiaiškinti. Bet žinau, kad noriu, jog pasitikėtum manim. Man reikia, kad patikėtum, kad galiu padėti tau išlįsti iš tos sumautos bagažinės. Kad bent tiek pasitikėtum manim. O paskui pažiūrėsime, kas bus.

— Tai mane irgi gąsdina.

— Taip, suprantu. — Jis vėl užsivertė skardinę ir pažiūrėjo į ją pro jos kraštą. — Matau, kad atsidūrei keblioje padėtyje.

Ji netvirtai susijuokė.

— Ko gero. Po Grego nesu turėjusi rimtų santykių. Tik porą trumpalaikių bandymų. Dabar, atsigręžusi atgal, aiškiai suprantu, kad tie santykiai nebuvo sąžiningi nė vienos pusės atžvilgiu. Ne todėl, kad būtume apgaudinėję vienas kitą. Vis dėlto jie nebuvo sąžiningi. Aš neturėjau jokių rimtų ketinimų tavo atžvilgiu. Norėjau tik draugo, pokalbių, sekso. Man patiko mintis, kad mezgu romaną. Tik pažiūrėk į mane, taip kalba suaugusi moteris. Galbūt tai irgi nebuvo sąžininga.

— Man tai nekėlė jokių problemų.

Ji šyptelėjo.

— Gal ir ne, bet štai kaip išėjo, Saimonai, ir mums abiem pakankamai aišku, kad gavome šiek tiek daugiau nei tarėmės. Tu nori pasitikėjimo. Aš noriu to, ką tikriausiai būtų galima pavadinti įsipareigojimu. Manau, mes gąsdiname vienas kitą.

Jis atsistojo.

— Aš galiu įsipareigoti. O tu?

— Aš noriu pamėginti.

Jis ištiesė ranką ir užkišo plaukų sruogą jai už ausies.

— Pažiūrėkim, kaip mums seksis.

Ji prisiglaudė prie jo ir atsiduso, kai jo rankos apsivijo jos nugarą.

— Gerai. Taip jau geriau.

— Išmėginkime ką nors kita. — Jis paglostė jai plaukus. — Važiuojame pavakarieniauti.

— Į restoraną?

— Nusivešiu tave kur nors. Tu galėtum pasipuošti suknele.

— Galėčiau.

— Tu jų turi. Mačiau spintoje.

Ji atlošė galvą.

— Aš norėčiau apsivilkti suknelę ir važiuoti pavakarieniauti.

— Gerai. Tada paskubėk. Aš alkanas.

— Penkiolika minučių. — Pasistiebusi ji pabučiavo jį. — Taip jau geriau.

Įėjus į vidų, suskambo telefonas.

— Tarnybinė linija. Minutėlę. Fiona Bristou. — Ji tučtuojau siektelėjo bloknoto ir rašiklio. — Taip, seržante Kasperai. Kada? — Ji skubiai rašėsi linksėdama, kai jis atsakė į klausimus, kurių jai nereikėjo užduoti. — Nedelsdama susisieksiu su būriu. Taip, penki šeimininkai, penki šunys. Mai Funaki dirbs bazėje, kaip anksčiau. Susitiksime ten. Jūs turite mano mobiliojo numerį? Taip, gerai. Išvykstame po valandos. Jokių problemų.

Ji padėjo ragelį.

— Atleisk. Olimpiniame nacionaliniame parke dingo du turistai. Turiu paskambinti kitiems. Turiu važiuoti.

— Gerai. Aš važiuosiu kartu.

— Tu neturi patirties, — atsakė ji, rinkdama Mai numerį. — Mai, iškvietimas. — Ji paskubomis perdavė informaciją. — „Telefoninis medis", — tarė ji Saimonui, kai padėjo ragelį ir ėmė ruoštis. — Mai paskambins kitam.

— Aš važiuosiu kartu. Visų pirma, tu viena nevažiuosi. Kai pradedate paiešką, lieki tik tu ir tavo šuo, ar ne?

— Taip, bet...

— Antra, jei ketini išmokyti mano šunį visų tų dalykų, man irgi reikia pasimokyti. Aš važiuoju.

— Kol mes nuvažiuosime į vietą, sutems. Jei iki to laiko jie nebus jų radę, mes pradėsime paiešką naktį — gali būti, kad teks praleisti naktį gana sunkiomis sąlygomis.

— Aš ką, koks skystablauzdis?

— Nepasakyčiau. — Ji prasižiojo, ketindama jį atstumti, bet suvokusi, ką daro, užsičiaupė. — Gerai. Turiu dar vieną kuprinę. Duosiu sąrašą, ką turi pasiimti. Dauguma daiktų jau joje. Paimk sąrašą ir patikrink, ko trūksta. Ir paskambink Silvijai, paprašyk, kad prižiūrėtų likusius šunis.

Ji ištraukė antrą kuprinę ir metė jam.

— Kai nuvažiuosime ten, aš būsiu pagrindinis šuo. Tau teks manęs klausyti.

— Tavo scena, tavo taisyklės. Kur sąrašas?

Dvidešimtas skyrius

TIKRAS BŪRYS, galvojo Saimonas. Kelionės metu jo šeši nariai kalbėjosi trumpiniais, akronimais ir kodais, žinomais tik geriems draugams arba ilgalaikiams bendradarbiams.

Jis elgėsi kaip įprastai. Sėdėjo ir stebėjo.

Džeimso ir Lorės santykiai neseniai pasikeitė: jie mėtė vienas į kitą skubius, paslaptingus žvilgsnius, o kiti smalsiai juos stebėjo. Čakas ir Megė Grynai su senų sutuoktinių nerūpestingumu aptarinėjo savaitgalio planus — svarbiausias buvo sutvarkyti kiemą.

Fiona nuolatos palaikė ryšį su policininku, vardu Kasperas, tikslino situaciją, numatomą atvykimo laiką ir kitas svarbias detales.

Gana netikėtai — bent jau jam — prisidėjo dar vienas policininkas — šerifas Taisonas iš San Chuano salos.

Kažkas vyksta tarp jo ir seksualiosios veterinarės, nusprendė Saimonas. Kažkas šviežesnio nei Džeimso ir Lorės santykiai ir dar gana neapibrėžta.

Vakaro oras plakė juos greitais drėgnais antausiais, kai Čakas

plukdė katerį per baltus, putojančius sąsiaurio vandenis. Šunims, rodės, tai patiko; jie sėdėjo arba tysojo spindinčiomis akimis.

Jei nežinotum, kad pasiklydo du žmonės, galbūt net susižeidė tamsoje, pagalvotum, jog tai maloni vakarinė išvyka.

Saimonas suvalgė vieną iš Megės atneštų sumuštinių ir vėl pasinėrė į apmąstymus.

Jei ne žmogžudystė, ar jis sėdėtų dabar čia, valgydamas sumuštinį su kumpiu, sūriu ir garstyčiomis, perpildytame kateryje, atsiduodančiame vandeniu ir šunimis?

Nežinia.

Jis pažiūrėjo į Fioną. Ji sėdėjo linguodama į taktą su bangomis, prispaudusi prie ausies telefoną, pasidėjusi ant kelių bloknotą, ant kurio kažką keverzojo — ne, rašė; Fiona nekeverzoja, mąstė jis. Vėjas plaikstė jos paskubomis supintą kasą. Tas apgaulingai lieknas kūnas buvo paslėptas po plačiomis kelnėmis, lengva striuke ir apibrozdintais batais.

Taip, jis būtų čia. Prakeikimas.

Ne jo skonio. Galėtų kartoti tai sau tūkstantį kartų, bet niekas nepasikeistų. Ji palindo jam po oda, įsiliejo jam į kraują. Kažkur susirado vietą.

Tasai keistas ir pavojingas derinys jį ir stulbino, ir erzino. Jis vis laukė, kada tai praeis.

Nepraėjo.

Galbūt, kai viskas išsispręs, jis ištrūks pailsėti. Nuvažiuos kokiai savaitei pas tėvus. Jo patirtis sako, kad išsiskyrimas ne sustiprina susižavėjimą, o paprastai susilpnina. Nors tai ir tiesa, jo potraukis jai per tas kelias jos nebuvimo dienas nesusilpnėjo — gali būti, kad čia kitoks atvejis. Dabar išvažiuos jis.

Mai klestelėjo šalia jo.

— Ar pasiruošęs?

— Netrukus sužinosiu.

— Mano pirmoji paieška? Buvau mirtinai išsigandusi ir susijaudinusi. Pratybos, treniruotės, manevrai? Visa tai svarbu, bet realybė... yra realybė. Nuo tavęs priklauso žmonės. Tikri žmonės, su savo jausmais, šeimomis ir baimėmis. Kai Fi pirmą kartą papasakojo man apie būrį,

pagalvojau: žinoma, kodėl gi ne. Net nenutuokiau, kiek tai pareikalaus. Ne tik laiko, bet ir fizinių bei emocinių pastangų.

— Ir vis dar bėgi pašaukta.

— Jei kartą atėjai, tai visam laikui. Negaliu įsivaizduoti, kaip be to gyvenčiau.

— Tu vadovauji bazei.

— Taip. Stebiu šunų ir jų šeimininkų koordinates, vedu žurnalą, palaikau ryšį, bendrauju su kitomis paieškos komandomis, policija ar reindžeriais. Neturiu tarnybinio šuns, nes vis priglaudžiu kokį nors specialiųjų poreikių šunėką, bet galiu dirbti su kuriuo nors, jei prireiktų. Fi mano, kad Nasrai labai tinkamas šiam darbui šuo.

— Ji taip sako. — Jis pasiūlė jai traškučių. — Jis supranta, ko iš jo norima — bent jau man taip atrodo. Dažniausiai jis iš kailio išsinertų, kad tik įtiktų jai.

— Šunys taip reaguoja į Fi. Ji turi talentą.

Ji nežymiai prisislinko arčiau, kad net jų keliai susilietė, ir nusisuko nuo Fionos.

— Kaip ji, Saimonai? Nenoriu per daug lįsti į akis. Žinau, jai patinka laikyti daiktus jiems skirtose dėžutėse.

Tobulas apibūdinimas, pagalvojo jis. Velniškai tobulas.

— Jai baisu. Bet tai tik suteikia jai dar daugiau ryžto.

— Aš geriau miegu žinodama, kad tu su ja.

Silvija sakė tą patį, prisiminė Saimonas. Tik įspėjamu tonu. *Nenuvilk manęs.*

Atvykus į žemyną, juos pasitiko savanoriai ir nuvežė į bazę. Viskas vyksta sparčiai, pastebėjo Saimonas, kai žmonės tokie dalykiški. Matyt, viskam savos dėžutės, pagalvojo jis. Visi turi tikslą ir visi žino, koks jis.

Fiona įsispraudė tarp jo ir vyruko, vardu Bobas, ir, jiems lekiant arba kratantis per duobes, toliau kažką žymėjosi savo bloknote.

— Ką tu ten darai?

— Sudarinėju kontrolinį sąrašą, bandau nustatyti išankstinius sektorius. Kelionė buvo ilga, ir jau tamsu — bet šviečia skaisti mėnesiena. Paryčiais galime sulaukti perkūnijos, bet darysime, ką galėsime. Kaip tavo sūnus, Bobai?

— Rudenį stos į koledžą. Nesuprantu, kaip tai atsitiko. Jis ir mano žmona padeda ruošti maistą.

— Bus smagu su jais pasimatyti. Bobas ir jo šeima vadovauja vietiniam kalnų viešbučiui. Jie nuolatos padeda mums, kai vyksta paieška. Seržantas Kasperas sakė, kad tie turistai apsistoję tavo viešbutyje.

— Taip. — Bobas, vėjo nugairintu keturkampiu veidu, didelėmis rankomis, spaudė vairą ir lėkė posūkiais it greitkeliu. — Jie ir dar viena pora keliauja kartu. Jie išėjo vos išaušus, pasiėmė priešpiečių dėžutę. Ta kita pora sugrįžo prieš pat vakarienę. Pasakė išsiskyrę ant tako ir pasukę priešingomis kryptimis. Jie tikėjosi, kad jų draugai jau bus sugrįžę anksčiau jų.

— Jie neatsiliepia į skambučius.

— Ne. Kartais čia nėra ryšio, bet jie bando prisiskambinti nuo penkių ar pusės šešių.

— Man sakė, kad oficiali paieška prasidėjo apie septintą.

— Taip.

— Ar jie fiziškai tvirti?

— Regis, pakankamai. Maždaug trisdešimties. Moteris avėjo naujais batais, turėjo gražią kuprinę. Jie iš Niujorko. Ketino likti dviem savaitėms, pažvejoti, pakeliauti, apžiūrėti apylinkes, pasinaudoti sveikatingumo paslaugomis.

— Mmm.

Saimonas pastebėjo viešbutį — ilgą dviejų aukštų pastatą, apšviestą it per Liepos 4-ąją. Kažkas buvo ištempęs didžiulę palapinę, kurioje, numanė jis, buvo įsikūrusi laikina kavinė su ilgais stalais, nukrautais maistu, kavos termosais, dėžėmis vandens.

— Ačiū, kad pavėžėjai, Bobai. Nekantrauju paragauti Džilės kavos. — Ji išlipo paskui Saimoną. — Gal galėtum padėti? Reikia pagirdyti šunis. Aš pasikalbėsiu su seržantu Kasperu, kol Mai įkurs bazę.

— Žinoma.

Ji patraukė prie uniformuoto policininko su atsikišusiu pilvu ir įraudusiu buldogo veidu. Jie pasisveikino, tada jis pasisveikino su Mai ir mostelėjo viešbučio pusėn. Mai sparčiu žingsniu nuėjo į vidų.

Kalbėdamasi su Kasperu, Fiona įsipylė sau kavos.

— Mai sakė, kad čia jūsų pirmas kartas, — Taisonas ištiesė ranką Saimonui. — Benas Taisonas.

— Taip. Jūs, šerife, žinoma, nebe pirmą kartą.

— Vadink mane Benu. Nebe pirmą, bet paprastai aš būnu kitame gale. — Jis mostelėjo smakru į Fioną ir Kasperą, tada pajudėjo kartu su Saimonu ir šunimis prie didžiulės girdyklos.

— Supratau. Ką jie daro?

— Seržantas informuoja ją apie padėtį, suteikia informaciją. Kiek žmonių dalyvauja paieškoje, kurie sektoriai jau apieškoti, kur jie buvo paskutinį kartą pastebėti. Fi visuomet pasirūpina tinkamais žemėlapiais, bet jis supažindins ją su topografija. Keliais, kalvomis, vandens telkiniais, barjerais, drenažo sistemomis, takų žymekliais. Visa tai padės jai susikurti strategiją, kaip geriau paskirstyti paiešką. Mai sako, kad jie keliavo kartu su draugais, tad Fi pasikalbės ir su jais, o tada instruktuos būrį.

— Labai daug laiko gaištama kalboms.

— Taip gali pasirodyti. Bet jei skubėsi, nekreipsi dėmesio į turimą informaciją, gali ko nors nepastebėti. Geriau jau skirti laiko dabar. Kartu ji turi laiko susikaupti, įvertinti orą.

— Orą?

Benas nusišypsojo.

— Jei atvirai, šito aš nesuprantu. Visokios oro kišenės, kvapų pluoštai ir dar velniai žino kas. Esu dirbęs su Fi ir jos būriu. Atrodo, lyg ji turėtų šuns nosį. — Benas pasilenkė ir pakasė Bogartui paausį.

Kitas dvidešimt minučių Saimonas vaikštinėjo, žvalgėsi, gėrė išskirtinai skanią kavą, stebėjo savanorius ir uniformuotus pareigūnus, sugrįžusius atsipūsti ir pasidalyti informacija.

— Mes renkamės fojė, — tarė jam Džeimsas. — Jei nori dalyvauti instruktaže.

— Gerai.

— Ar esi buvęs pėsčiųjų žygiuose?

— Porą kartų, — atsiliepė Saimonas, kai jie įėjo į vidų.

— Visą naktį?

— Ne.

— Ką gi, teks pasimankštinti ir pasimokyti, — nusišiepė Džeimsas.

Fojė, Saimono nuomone, atspindėjo prabangų kaimišką stilių. Neblogai. Daug odinių krėslų, sunkaus beicuoto ąžuolo stalai, metalinės lempos ir grubi keramika. Fiona atsistojo prie stalo, ant kurio buvo keturkampė radijo stotelė, nešiojamasis kompiuteris ir žemėlapiai. Už jos nugaros kabėjo didelis topografinis žemėlapis. Mai stovėjo prie baltos lentos.

— Ieškome Elos ir Kevino Vaitų, baltųjų, dvidešimt aštuonerių ir trisdešimties. Ela penkių pėdų penkių colių ūgio, šimto dvidešimt penkių svarų, rudų plaukų, rudų akių. Ji dėvi „Levi's" džinsus, raudonus marškinius ant baltų marškinėlių ir tamsiai mėlyną striukę su gobtuvu. Kevinas — penkių pėdų dešimties colių, šimto septyniasdešimties svarų. „Levi's" džinsai, balti marškinėliai, rudi marškiniai, rudas švarkas. Jie abu avi žygio batais — draugų nuomone, *Rockports*, septinto ir dešimto su puse dydžių.

Ji pervertė bloknoto puslapį, bet Saimonas nujautė, kad jai to nereikėjo. Ji viską žinojo atmintinai.

— Iš šio viešbučio jie išėjo šiek tiek po septintos ryto su kita pora — Reičele ir Todu Čeipelais. Ėjo į pietus, palei upę.

Ji priėjo prie žemėlapio ir parodė su lazerine rodykle.

— Jie ėjo pažymėtais takais, buvo keletą kartų stabtelėję, maždaug pusę dvyliktos valandą ilsėjosi — čia, kaip prisimena liudininkai — ir suvalgė priešpiečius. Tada jie ir išsiskyrė. Ela ir Kevinas nusprendė eiti į pietus. Kita pora pasuko į rytus. Jie planavo susitikti viešbučio bare maždaug ketvirtą, galbūt pusę penkių. Kai jie nepasirodė iki penktos ir nė vienas neatsiliepė į skambučius, draugai sunerimo. Jie ir toliau mėgino prisiskambinti, iki šeštos valandos apžiūrėjo vietoves aplink viešbutį, o paskui Bobas pranešė policijai. Oficiali paieška prasidėjo šeštą penkiasdešimt penkios.

— Jei jie ir toliau ėjo į pietus, turėjo pasiekti Bighorno dykynę, — pastebėjo Džeimsas.

— Teisingai.

— Į ten veda gana sunkūs takai.

— O Ela nepatyrusi žygeivė.

Fiona tęsė, parodydama jau apieškotas vietoves, skirstydama sektorius kiekvienam iš jų, vietoje sienų naudodama, pastebėjo Saimonas, natūralius barjerus.

— Papildoma informacija. Liudininkas sako, kad Kevinas linkęs persistengti. Jis mėgsta varžytis. Jis ir Todas turėjo žingsniamačius ir buvo susilažinę. Tas, kuris būtų nuėjęs daugiausiai mylių, būtų laimėjęs, o pralaimėjusysis būtų šįvakar mokėjęs už gėrimus ir vakarienę. Kevinas mėgsta laimėti. Jis stengtųsi iš visų jėgų.

— Žinau, jau vėlu, bet oras ir mėnesiena mūsų naudai. Galime skirstytis į sektorius. Kaip operacijos vadovė, aš eisiu į vietą, kur jie buvo pastebėti paskutinį kartą. Mes turime patikimą informaciją, tačiau žymė žemėlapyje negali atstoti žmogaus akies.

Ji žvilgtelėjo į laikrodį.

— Jų nėra jau keturiolika valandų, o paskutinį kartą jie valgė prieš devynias valandas. Jie turi vandens ir energinių batonėlių, tačiau vanduo buvo apskaičiuotas iki vėlyvos popietės, kai jie turėjo sugrįžti. Pasitikrinkite savo radijo stoteles, o kai išeisime į lauką, išdalysiu kvapų maišelius.

Išėjus į lauką Fiona užsimetė ant pečių kuprinę.

— Ar tikrai eisi? — paklausė ji Saimono.

Jis nužvelgė juodą grėsmingą tankmę, supančią mišką.

— Tikrai neleisiu tavęs ten vienos.

— Man draugija praverstų, bet tikrai nemanau, kad pamišęs žudikas būtų nugirdęs apie porą dingusių žygeivių ir dabar tykotų kur nors laukdamas, kada pasirodys mūsų būrys.

— Nori ginčytis ar nori eiti ieškoti tų žmonių?

— O, aš galiu daryti ir tai, ir tai. — Ji davė Bogartui pauosty-ti kvapą. — Čia Ela. Ela. Ir Kevinas. Čia Kevinas. Suraskim juos! Suraskime Elą ir Keviną.

— Kodėl tu dabar duodi apuostyti? Maniau, eisime į tą vietą, kur juos matė paskutinį kartą?

— Gerai, taip, mes eisime. Bet jam reikia pasiruošti žaidimui, įsi-bėgėti. Galbūt jie pasiklydo arba apsisuko grįždami namo. Gal vienas arba abu susižeidė ir tiesiog negali grįžti tamsoje.

— Pauosčius kojines įvyks stebuklas.

Ji nusišypsojo ir įžiebė prožektorių, apšviesdama taką.

— Mėgsti kukurūzų dribsnius, ar ne?

— Taip.

— Tikiuosi, neatbaidysiu tavęs nuo jų. Nuo mūsų byra kukurūzų dribsnių formos odos ląstelės. Negyvos ląstelės nuolatos krenta ir turi unikalų žmogaus, kuris jas mėto, kvapą. Oro srovės išnešioja jas ore, sudarydamos kvapų pluoštus. Kvapo pluoštas yra siauras ir susikoncentravęs ties šaltiniu.

— Žmogumi.

— Būtent. Nuotoliui didėjant, pluoštas platėja, ir Bogartas gali surasti — ir suras — tą kvapą. Tik bus sunku surasti patį šaltinį, nes gali būti pernelyg vėjuota, pernelyg drėgna, gali susidaryti kilpos, baseino, kamino efektas — priklausomai nuo vėjo, oro, klimato ir dirvožemio sąlygų. Tai ir yra mano darbas — aš turiu įvertinti sąlygas, sudaryti paieškos planą ir padėti šuniui nenuklysti nuo kvapo.

— Sudėtinga. Sunku.

— Taip. Jei, tarkim, pasitaiko karšta diena, oras nejuda, žmogus dažnai liečiasi prie aplinkinių objektų? Kvapas nesisklaido, o tai riboja paieškos plotą. Tokiu atveju turėčiau koreguoti paieškos apimtį. Kvapą gali nukreipti upelis, drenažo sistema, todėl operacijų vadovas — ir šunų šeimininkai — turi į tai atsižvelgti.

Čia visas mokslas, nusprendė Saimonas, ne tik pasiruošimas ar instinktas.

— Iš kur žinai, kad šuo dirba, o ne šiaip sau šniukštinėjasi?

Atspindžiai ant jos švarko ir tie, kuriuos ji buvo priklijavusi ant jo, mėnesienoje spindėjo keista žalia šviesa. Prožektoriaus šviesa švytravo po taką, krūmus ir keistus laukinių gėlių kupstus.

— Jis išmano savo darbą. Žino šį žaidimą. Matai, jis bėga gana sparčiai, tačiau vis atsigręžia, kad įsitikintų, ar mes neatsiliekame. Jis uodžia orą ir juda pirmyn. Jis geras šuo.

Fiona paėmė Saimoną už rankos ir spustelėjo.

— Nelabai primena vakarienę restorane.

— Mes ne namuose. Sumuštinis buvo gana skanus. Ko tu dairaisi?

— Ženklų. — Ji toliau švytravo prožektoriumi. — Pėdsakų, nulaužtų šakelių, saldainių popieriukų — bet ko. Aš neturiu Bogarto nosies, todėl turiu pasikliauti savo akimis.

— Kaip Golumas...

— Taip, mano brangiosios akys. Nors, man rodos, kad jis daug dirbo ir nosimi. Dieve, kaip gražu, ar ne? Čia viena mano mėgstamiausių vietų pasaulyje. O dabar, mėnesienoje, visi tie šešėliai ir žiburiai atrodo tiesiog stulbinamai. — Jos prožektoriaus šviesa apšvietė pauksuotus grybus, egzotiškus augalus. — Vieną dieną reikės rasti laiko botanikos kursui, kad žinočiau daugiau, į ką žiūriu.

— Nes turi marias laiko.

— Visada galima surasti šiek tiek tam, ko tikrai nori. Silvija pradėjo nerti.

Jis patylėjo, bandydamas rasti ryšį, bet nerado.

— Gerai.

— Aš tik sakau, kad visada gali rasti laiko, jei nori. Šį tą žinau apie florą ir fauną — žinau, ko neliesti ar nevalgyti, kai esu miške kaip dabar. O jei nežinau, tai neliečiu ir nevalgau.

— Tada paaiškink, kodėl mes tempiame niekam tikusį turistų maistą kuprinėse.

— Kai išalksi, tau nerūpės, kad jis niekam tikęs.

Kiekvieną kartą, Bogartui suklusus Fiona stabteldavo ir pažymėdavo vietą juostele. Jie žinojo tik tiek, kad pasiklydusieji praėjo šiuo taku prieš daugelį valandų, tačiau šuo judėjo į priekį.

Išmano savo darbą, nusprendė Saimonas, kaip Fiona ir sakė.

— Prieš porą metų, netoli nuo čia, radome vieną žygeivį, — tarė ji jam. — Buvo pats vidurvasaris, karšta. Jis klaidžiojo dvi dienas, buvo netekęs daug skysčių, iki kraujo prisitrynęs pūsles ir nuodingosios gebenės nudegintas tokiose vietose, kur tikrai nenorėtum būti nudegintas.

Saimonui atrodė, kad jie eina jau labai ilgai, tuo mėnulio šviesos ir Fionos prožektoriaus nušviestu taku. Ji vis stabteldavo, šūkteldavo, pasiklausydavo, susisiekdavo su būriu. Tada vėl pajudėdavo paskui šunį. Ištverminga, pastebėjo jis. Abu su šuniu tokie. Nėra abejonės, kad jie žiūri į darbą rimtai ir mėgaujasi kiekviena minute.

Ji rodė ir pasakojo jam apie tai, ką žinojo. Apie gyvybę nuvirtusiame medyje, keistus ir žavius kerpių raštus.

Kai Bogartas stabtelėjo palakti, ji vėl davė pauostyti jam kvapo. Ramiame nakties ore ūbavo pelėdos ir klegėjo naktiniai paukščiai.

Bogartas sukluso ir ėmė kruopščiai uostinėti orą ir žemę.

— Čia jie buvo sustoję papietauti. Čia jie išsiskyrė. Daug pėdsakų. — Ji atsitūpė. — Turiu pasakyti, jie elgėsi pagarbiai. Jokių šiukšlių.

Šuo paėjėjo į šalį nusilengvinti, ir Saimonas, nusprendęs, jog tai puiki mintis, irgi įlindo gilyn tarp medžių. Fiona susidėjo aplink burną rankas ir ėmė šaukti.

— Mes gana greitai atėjome, — tarė ji Saimonui sugrįžus. — Dar net ne vidurnaktis. Galime įsikurti čia, numigti, ir vėl pradėti su pirma šviesa.

— Ar tai ir darytum, jei manęs čia nebūtų?

— Tikriausiai dar šiek tiek paėjėčiau.

— Tai eime.

— Pirmiausia atsipūskime. — Ji atsisėdo ant žemės, išsitraukė džiovintų vaisių maišelį ir ėdalo šuniui. — Reikia palaikyti energiją ir skysčius. Antraip jiems teks ieškoti mūsų.

Ji padavė Saimonui džiovintų vaisių mišinį, tada pašėrė šunį.

— Ar esi kada nors neradusi to, ko ieškojai?

— Taip. Siaubinga grįžti tuščiomis. Blogiau negali būti. Blogiau nei rasti žmogų per vėlai.

Ji kyštelėjo ranką į maišelį.

— Šiedu — jauni ir stiprūs. Tikriausiai neapskaičiavo savo jėgų arba pasiklydo. Man tik neramu, kad jie neatsiliepia į skambučius.

— Nusėdo baterija. Arba nėra ryšio. O gal pametė telefonus.

— Taip, — pritarė ji. — Šiame parke yra laukinių gyvūnų, tačiau nemanau, kad jie būtų sutikę tokį, kuris nepasitrauktų. Tačiau jei kuris iš jų išsisuko kulkšnį, tada blogai, ypač kai esi nepatyręs.

Tamsoje, pagalvojo Saimonas, tikriausiai nežino, į kurią pusę eiti, neabejotinai pavargę, galbūt susižeidę.

— Jie ėjo čionai kiek — keturias valandas?

— Taip, bet neskubėdami, stabteldami, fotografuodami. Kevinas

pasuko į pietus, nes norėjo eiti sparčiau, laimėti lažybas. Jis tikriausiai planavo eiti dar valandą, galbūt dvi — vienai dienai tai velniškai daug, ypač kai dažniausiai vaikštai Penktuoju Aveniu. Jie tikriausiai ketino eiti trumpesniu keliu — bent jau taip vylėsi — ir sugrįžti į viešbutį kaip tik kokteilio metui.

— Tau taip atrodo?

— Sprendžiu iš to, ką girdėjau iš jo draugų. Jis geras vyrukas, šiek tiek mėgsta pasipuikuoti savo žiniomis, bet linksmas. Jam patinka iššūkiai ir jis negali atsispirti, jei pasitaiko proga. Jai patinka išbandyti ką nors nauja, aplankyti nematytas vietas. Vėsu. — Fiona atsigėrė iš butelio vandens, tyrinėdama šešėlius ir mėnulio šviesą. — Bet jie turi striukes. Jie tikriausiai pavargę, išsigandę ir susierzinę.

Ji nusišypsojo jam.

— Kaip manai, iškęsi dar valandą?

— Ne tik Kevinas mėgsta varžytis.

Jis atsistojo ir ištiesė jai ranką.

— Džiaugiuosi, kad ėjai kartu. — Ji atsistojo ir prisiglaudė prie jo. — Bet vis tiek norėsiu tos vakarienės, kai grįšime.

Jie ištempė pusantros valandos, vinguriuodami takais, kai šuo pagaudavo kvapą. Į Fionos šūkavimus niekas neatsiliepė, o debesys uždengė mėnulį.

— Vėjas keičiasi. Prakeikimas. — Ji pakreipė galvą. Saimonas būtų galėjęs prisiekti, kad ji uostė orą kaip šuo. — Vis dėlto pakliūsime į tą audrą. Geriau pasistatykime palapinę.

— Čia ir dabar?

— Šiąnakt daugiau nieko nebegalime padaryti. Bogartas pavargo. Tuoj nebeturėsime nei šviesos, nei kvapo. — Ji išsitraukė radiją. — Todėl prigulsime porai valandų, pailsėsime, išliksime sausi. — Ji pažiūrėjo į jį. — Neverta grįžti į bazę, peršlapti, pervargti, o paryčiais vėl keltis ir eiti. Neverta mainyti sauso ir šilto poilsio čia į lovą ir dušą ten.

— Tu čia vadovauji.

Fiona pakreipė galvą.

Tu taip sakai, nes sutinki su manim?

— Šį kartą sutinku, todėl jaučiuosi geriau.

Ji pranešė jų koordinates bazei ir pasidalijo informacija su kitais paieškos dalyviais. Jokių tuščių kalbų, pastebėjo Saimonas. Tik apie reikalą.

Kai ji nusimetė kuprinę ir ėmė traukti palapinę, jam vėl teko paklusti jos nurodymams. Buvo priverstas prisipažinti, kad nė velnio nenutuokia. Paskutinį kartą nakvojo palapinėje, kai jam buvo maždaug dvylika — ir tas daiktas, kurį ji pavadino labai lengvu, nė iš tolo neprimine tos senovinės vaikiškos palapinės.

— Bus ankštoka, tačiau mes bent jau nesušlapsime. Tu lįsk pirmas, — tarė ji jam. — Turėsi susiriesti, nes esi per aukštas. Mes su Bogartu prisitaikysime prie tavęs.

Gal palapinė ir buvo lengva, bet „ankšta" — per švelniai pasakyta. Kai šuo įsitaisė palei jo užpakalį, o Fiona įsispraudė greta, neliko nė vieno laisvo centimetro.

— Man atrodo, tavo šuns nosis mano užpakalyje.

— Gerai, kad esi su kelnėmis. — Fiona pasimuistė, padarydama jam vietos. — Gali pasislinkti šiek tiek arčiau manęs.

Pasislinkti, pagalvojo jis, tačiau pasijuto per daug pavargęs, kad sugalvotų kandų atsakymą. Tad jis murmėdamas pasislinko ir, pakišęs po ja ranką, kurią rytą tikriausiai teks amputuoti, laimėjo lopinėlį vietos.

Nugriaudėjus griaustiniui, po akimirkos pasipylė lietus. Pylė kaip iš kibiro.

— Būtų romantiška, — prabilo Fiona, — jei turėtume didesnę palapinę, būtume išėję į žygį savo malonumui ir turėtume butelį vyno.

— Šuo knarkia.

— Taip, ir knarks. Jis šįvakar sunkiai dirbo. — Jai beveik nereikėjo pasukti veido, kad pabučiuotų jį. — Tu irgi.

— Tu drebi. Šalta?

— Ne, viskas gerai.

— Tu drebi, — pakartojo jis.

— Tuoj nusiraminsiu. Turiu problemą dėl uždarų arba ankštų erdvių.

— Tu... — Tučtuojau supratęs, jis mintyse išvadino save idiotu. Ji

buvo surišta ir užrakinta bagažinėje automobilio, kuris važiavo į mirtį. — Jėzau, Fiona.

— Ne, nereikia. — Ji įsikibo į jį, kai jis pabandė atsikelti. — Lik čia. Aš užsimerksiu, ir viskas tuoj praeis.

Jos širdis plakėsi į jo krūtinę kaip tas lietus į palapinę.

— Reikėjo grįžti į bazę.

— Ne, tai būtų laiko ir jėgų švaistymas. Be to, esu per daug pavargusi, kad iškęsčiau pilno pajėgumo panikos priepuolį.

Tai kaip ji vadina šį drebulį ir širdies daužymąsi? Jis prisitraukė ją arčiau, apkabino ir ėmė glostyti nugarą.

— Taip blogiau ar geriau?

— Geriau. Gera. Man tik reikia minutėlės, kad prisitaikyčiau.

Akinantis žaibo blyksnis apšvietė palapinę. Jis pamatė, kad jos skruostai pabalę, akys užmerktos.

— Tai ką, Taisonas dulkina veterinarę?

— Nemanau, kad jų santykiai būtų taip toli pažengę, pone romantike. Jie dar tik bando pažinti vienas kitą asmeniniu lygiu.

— Dulkinimasis labai asmeniškas reikalas, jei darai tai tinkamai.

— Neabejoju, kad ji praneš man, jei tai atsitiks.

— Nes tu papasakojai jai, kad mes dulkinamės.

— Įtariu, kad ji pati būtų padariusi šią išvadą, bet taip, aš jai pasakiau. Papasakojau su visomis smulkmenomis. Ji gailisi, kad ne ją pirmą išdulkinai.

— Ach. Prarasta proga. — Fionos širdis plakė jau šiek tiek lėčiau. — Galėčiau atsitraukti ir pamėginti su ja.

— Per vėlu. Dabar ji niekada su tavim nesimylėtų. Mes turime savus kodus ir standartus. Jei kalbėtume apie mano drauges ar giminaites, esi išbrauktas iš jų meniu.

— Kažkaip nesąžininga, turint galvoje, kad saloje visi tavo draugai.

— Gali būti, bet tokios taisyklės. — Ji vėl pakreipė galvą ir palietė jo lūpas. — Ačiū, kad nukreipi mano mintis nuo mano neurozių.

— Tu neturi jokių neurozių, ir tai mane net erzina. Turi keistybių, kurios jas truputį kompensuoja. Tačiau dažniausiai esi velniškai stabili ir normali. Vis dar ne mano skonio.

— Bet tu vis tiek dulkinsi mane.

— Pasitaikius kiekvienai progai.

Ji nusijuokė, ir jis pajuto, kaip ji atsipalaidavo.

— Tu šiurkštus, netašytas ir ciniškas. Bet aš leisiuos dulkinama, kai tik bus proga. Nežinau, ką galvoti apie mus, bet, regis, tokie santykiai mus tenkina.

— Tu esi ta, su kuo aš noriu būti.

Jis nelabai suprato, kodėl taip pasakė — gal paveikė priverstinis palapinės artumas, audinį pliekiantis lietus ar jo susirūpinimas ja, nors ji ir liovėsi virpėjusi. Kad ir kokia būtų priežastis, galvojo jis, tai tiesa.

— Tai geriausia, ką esi man pasakęs, — sumurmėjo ji. — Netgi geriau, atsižvelgiant į esamas aplinkybes.

— Mums šilta ir mes sausi, — pastebėjo jis. — O jie ne, — pridūrė atkartodamas jos mintis.

— Ne, jie ne. Ši naktis jiems bus siaubinga.

Šį kartą jis pasuko galvą ir lengvai pabučiavo jai į plaukus.

— Tuomet geriau suraskime juos rytą.

TREČIA DALIS

Ar tavo tarnas šuo, kad galėtų padaryti tokius didelius dalykus?

BIBLIJA

Dvidešimt pirmas skyrius

JI PABUDO AKLINOJE TAMSOJE, negalėjo judėti, matyti ar kalbėti. Jos galva tvinksėjo lyg atvira žaizda, o skrandyje plakėsi šleikštulio bangos. Netekusi nuovokos, išsigandusi, ji bandė muistytis, tačiau rankos liko surakintos už nugaros; kojos buvo it paralyžiuotos.

Jai neliko nieko kita, kaip raitytis, priešintis ir bandyti įkvėpti.

Jos akys, išplėstos ir paklaikusios, dairėsi aplink. Ji išgirdo pastovų garsų dūzgimą ir pagalvojo, ir vėl apimta panikos, kad atsidūrė kažkokio laukinio gyvūno urve.

Ne, ne. Tai variklis. Automobilis. Ji automobilyje. Automobilio bagažinėje. Vyras. Vyras ant bėgimo takelio.

Ji aiškiai pamatė skaisčią ryto saulę, svajingą melsvą dangų tarsi drobę virš sodrių rudens spalvų. Rudens kvapą, tvyrantį ore it skonį ant jos liežuvio.

Jos raumenys sušilo. Ji pasijuto laisva ir lanksti. Tokia galinga. Jai patiko šis jausmas, svaiginantis buvimo spalvų ir skonių pasaulyje pojūtis. Čia tik ji, rytas ir laisvė bėgti.

Tasai vyras, bėgantis į ją. Nieko tokio. Jie prasilenks, jis nubėgs, ir pasaulis vėl priklausys tik jai.

Bet... ar jis susvirduliavo, parkrito, ar ji sekundei stabtelėjo padėti jam? Ji nelabai prisiminė. Viskas susiliejo.

Tačiau ji matė jo veidą. Šypseną, akis — kažką tose akyse — akimirką prieš pajusdama skausmą.

Skausmas. Tarsi būtų trenkęs žaibas.

Jis sukosi jos galvoje, o tuo tarpu ritmas po ja pasikeitė ir grindys ėmė vibruoti. Nelygus kelias, pagalvojo ji apdujusi.

Ji prisiminė savo dėdės Grego perspėjimus. Nebėgiok viena. Laikyk po ranka pavojaus mygtuką. Būk budri.

Ji nekreipė į juos dėmesio. Kas galėtų jai nutikti? Kodėl turėtų kas nors nutikti?

Bet nutiko. Nutiko. Ji buvo pagrobta.

Visos tos merginos — merginos, kurias ji buvo mačiusi laikraščiuose. Mirusios merginos, kurių ji gailėjosi — kol pamiršo ir ėmė toliau gyventi savo gyvenimą.

Ar ji taps viena iš jų, viena iš tų mirusių merginų laikraščiuose, žiniose?

Bet kodėl? Kodėl?

Ji verkė, muistėsi ir rėkė. Tačiau garsus sugėrė lipni juosta ant burnos, o nuo muistymosi virvės įsirėžė jai į odą, ir ji galėjo užuosti savo kraujo ir prakaito kvapą.

Ji užuodė savo pačios mirtį.

JI PABUDO TAMSOJE. Negalėdama pajudėti. Spėjo užgniaužti riksmą, beišsiveržiantį iš gerklės, ir pajuto ant savęs sunkią Saimono ranką, išgirdo ramų jo ir šuns kvėpavimą.

Tačiau panika it sprunkantis voras bėgiojo jos krūtinėje, po oda.

Ir smeigiantis riksmas užsiliko galvoje.

Dink! Dink! Dink!

Ji pasislinko prie palapinės krašto, atsegė jį ir išsliaužė į lauką, kur vėsus drėgnas oras pliaukštelėjo jai per veidą.

— Kur tu. Ei. palauk.

Kai Saimonas sugriebė ją už pečių, ji atstūmė jį.

— Ne. Nereikia. Man reikia įkvėpti. — Ji žinojo, kad jai prasidėjo hiperventiliacija, bet negalėjo jos sustabdyti. Krūtinę užspaudė sunkumas, o galvą ėmė siūbuoti ilgos šleikščios bangos. — Negaliu kvėpuoti.

— Gali. — Jis dar stipriau suspaudė ją, truktelėjęs parklupdė ant kelių ir skubiai papurtė. — Kvėpuok. Pažiūrėk į mane, Fiona. Į mane. Kvėpuok! Nagi!

Ji gaudė orą trumpais virpulingais kvėptelėjimais.

— Iškvėpk. Daryk, ką sakau. Iškvėpk, įkvėpk. Lėčiau. Lėčiau, velniai rautų.

Ji apstulbusi įsmeigė į jį akis. Kas, po galais, jis manosi esąs? Ji įrėmė rankas jam į krūtinę ir pabandė atstumti, tačiau jis nė nekrustelėjo ir dar kartą papurtė ją.

Ir jai pavyko įkvėpti.

— Kvėpuok. Bogartai, sėdėt. Sėdėt. Įkvėpk, iškvėpk. Žiūrėk į mane. Įkvėpk, iškvėpk. Geriau, taip geriau. Kvėpuok.

Jis paleido ją. Sukaupusi dėmesį į iškvėpimą ir įkvėpimą, ji atsisėdo, ir Bogartas prisislinkęs pakišo nosį jai prie rankos.

— Viskas gerai. Gerai.

— Atsigerk. Lėtai. — Saimonas įbruko jai į rankas butelį vandens. — Neskubėk.

— Žinau. Viskas gerai. Gerai. — Ji pirmiausia giliai iškvėpė, tada atsargiai gurkštelėjo. — Ačiū, atsiprašau ir visa kita. Oho. — Ji nugėrė dar gurkšnelį. — Pasirodo, vis dėlto nebuvau pernelyg pavargusi, jei ištiko panikos priepuolis. Mane užplūdo prisiminimai. Praėjo... Dieve, jau seniai taip buvo atsitikę, bet, matyt, susiklostė palankios aplinkybės.

Kvėpuodama lygiau, ji apkabino Bogartą.

— Tu elgeisi bjauriai, — tarė ji Saimonui. — Būtent taip, kaip reikėjo, kad ištrauktum mane, kol neišsijungiau. Galėtum kitus pamokyti.

— Tu *velniškai* išgąsdinai mane. Kad tave kur.

Nespėjus jai prasižioti, jis kilstelėjo ranką nutildydamas ją, tada nusisuko ir ėmė žingsniuoti pirmyn atgal per įmirkusią žemę.

— Kad tave kur. Aš netikęs tokiems reikalams.

— Drįsčiau prieštarauti.

Jis skubiai atsisuko.

— Tu geriau man patinki kieta.

— Ir aš sau labiau patinku kieta. Panikos priepuoliai ir hiperventiliacija iki apalpimo mane smukdo.

— Tai ne koks sumautas pokštas.

— Ne, tai tikrovė. Mano tikrovė. — Ji persibraukė ranka per suprakaitavusį veidą. — Laimė, dabar jie kankina mane kur kas rečiau.

— Nejudėk, — tarė jis, kai ji pajudėjo atsistoti. — Tu balta kaip popierius. Jei bandysi atsistoti viena pati, griūsi ant veido.

Jis priėjo ir padėjo atsistoti.

— Tu negali būti išbalusi ir gležna, — tyliai tarė jis. — Tu sveika, tvirta ir drąsi. — Jis prisitraukė ją. — Už tai man norisi jį užmušti.

— Galbūt negerai, bet, Dieve, ačiū tau už tuos žodžius. Vis dėlto Periui blogiau gyvam nei mirusiam.

— Kaip pažiūrėsi. Bet galbūt būtų dar maloniau mirtinai sumušti jį.

Jo širdis, suvokė Fiona, plakė smarkiau ir greičiau nei josios. Ir ji suprato, kad tai irgi ją guodžia.

— Jei tau norisi smurto, žinok, aš sulaužiau jam nosį. Kai jis atidarė bagažinę, spyriau jam į veidą.

— Leisk man minutėlę apie tai pagalvoti. Gerai. Nevisiškai, bet neblogai.

Ji atsitraukė nuo jo.

— Viskas gerai?

Įdėmiai žiūrėdamas į ją, Saimonas paglostė jos skruostą.

— Jei tau gerai.

— Taip. Bet džiaugiuosi, kad jau beveik aušta, nes nė už ką nebeįsiu į šią palapinę. Jei ištrauktum mano kuprinę, pasidarytume sultinio.

— Sultinys auštant?

— Čempionų pusryčiai, ypač jei pridėtume energinį batonėlį. — Geriau, galvojo ji, daug geriau galvoti apie tai, kas bus, nei apie tai, kas ką tik atsitiko. — Kai pavalgysime ir susidėsime palapinę, susisieksiu su baze — reikia sužinoti, ką žada orai.

— Gerai. Fiona? Jei kada nors taip atsitiktų, kad mums vėl tektų keliauti kartu, būtinai pasiimsime didesnę palapinę.

— Gali neabejoti.

Sultinys buvo beskonis, bet šiltas. O paragavęs jos maistingųjų

batonėlių — ar kaip ji juos ten, po galais, vadina — Saimonas prisiekė, kad kitą kartą pasiims „Snickers“.

Ji sudėjo palapinę kaip ir darydama visa kita, pastebėjo jis. Organizuotai ir kruopščiai. Viskas turėjo būti sudėta taip, kaip ir anksčiau.

— Puiku, oro prognozė gera, — pranešė ji. — Saulėta, temperatūra nuo penkiolikos iki dvidešimt laipsnių šilumos — bet tik po pietų — ir lengvas pietų vėjas. Mes einame į šiaurinę dykynės pusę. Ji nėra labai raižyta. Bus kalvų, šlaitų, kai kur uolų. Kai kuriose vietose gali pasitaikyti tankių krūmokšnių, ypač nepažymėtuose takuose. Spėju, kad jau tiek nuėję, jie nesirinko kalnuotų vietų — tikriausiai ir toliau ėjo į pietryčius, kur aukštumos ir grubesnis paviršius.

— Niekaip nesuprantu, ko jie išvis taip toli ėjo.

— Spėju, dėl to, kad jis mėgsta varžytis, mėgsta laimėti. Net jei jautėsi šiek tiek sutrikęs, tikriausiai neprisipažino. O toks tipas nesirinks lengvesnio tako — neis žemyn, o kops aukštyn.

— Nes nori kažką įrodyti.

— Panašiai. Paklausiau jų draugės, su kuria jie kartu keliauja, ar jis toks žmogus, kuris sustotų ir paklaustų kelio — ji tik nusijuokė. Nervingai, bet nusijuokė. Jis geriau keliautų pragaran, užuot klausęs kelio. Todėl galima manyti, kad kai jis — arba jie — suprato, kad rimtai susimovė, buvo tiesiog per vėlai.

— Čia yra kur pasiklysti.

Ką būtų daręs jis, pagalvojo Saimonas — lipęs į kalną, leidęsis žemyn, šaukęsis pagalbos ar atkakliai ėjęs tolyn? Jis nežinojo ir vylėsi, kad niekada neteks sužinoti.

— O jei nepažįsti aplinkos, viena eglė ar cūga atrodo visiškai taip pat kaip šimtai kitų. Bet mes plečiame paieškos apimtį. — Ji pažiūrėjo į jį. — Ar parodyti tau žemėlapyje?

— Ketini palikti mane dykynėje?

— Tik jei užknisi.

— Surizikuosiu.

— Tada judam.

Fiona užsimetė kuprinę, davė pauostyti Bogartui kvapo ir paragino jį pradėti žaidimą.

Vandeninga saulės šviesa spindėjo migloje ir skverbėsi pro lapus, kurie dar tik purtėsi vakarykštį lietų. Saimonas negalėjo pasakyti, ką užuodė Bogartas, nes jis jautė tik švarą, drėgmę ir žalumą.

Žemė pasidarė grubesnė ir ėmė kilti; vis dėlto laukinės gėlės it mažos spalvingos žvaigždutės skynėsi kelią pro plyšius, kad pasimėgautų saule, arba rikiavosi palei siaurą upelį it braidžiotojos, norinčios pamirkyti jame kojas.

Saimonas apėjo aplink palinkusį medį, išgraužtą ir ištuštintą oro.

— Ką nors matai?

— Suolą, — sumurmėjo jis. — Su išlenkta sėdimąja dalimi. Atrama ir porankiai — viskas iš vieno rąsto. Apačioje būtų galima išdrožti grybą.

Atsitiesęs jis pamatė Fioną ir Bogartą laukiančius jo.

— Atsiprašau.

— Bogartui reikėjo palakti. — Ji ištiesė butelį Saimonui. — Man reikėtų suolo.

— Tik ne tokio. Tau jis per didelis, per sunkus. Jis tau...

— Netiktų. Supratau.

Purtydama galvą, Fiona susisiekė su baze. Nepaisant ryškėjančios saulės, ji ir toliau naudojosi prožektoriumi, apžiūrinėdama krūmus ir taką. Šuo bėgo šalia.

— Jis atsigavo. Poilsis buvo jam į naudą.

— Bet juk pasaulyje tiek kvapų! Kaip jis nenuklysta? Ei, triušis! Ar dar kas nors. Nasrai puldinėtų paskui kiekvieną skraidantį lapą.

— Dresavimas, pratybos, kartojimas. Ilgas ir sunkus darbas, ne žaidimas. O dabar jis žaidžia — turi rasti kvapo, kurį jam daviau, šaltinį.

— Žaidimas krypsta iš tako, — pastebėjo Saimonas.

— Taip. — Ji nusekė paskui šunį, kopiantį į akmenuotą kalną ir manevruojantį pro krūmus. — Čia jie suklydo. Bogartas nenukrypsta nuo kurso, bet žmonės dažnai nuklysta į šoną. Jie išsuka iš tako pamatę stirną, švilpiką ar tiesiog norėdami ką nors nufotografuoti. Galbūt jie manė, kad ras trumpesnį kelią. Tam takai ir žymimi, bet žmonės vis tiek išklysta.

— Jei šuo teisus, tada tu irgi. Atkaklusis Kevinas lipo į kalną, užuot leidęsis žemyn.

Bogartas stabtelėjo ir palaukė žmonių, sunkiai besiropščiančių į kalną.

— Gal jie pagalvojo, kad iš ten atsivers nuostabus vaizdas. Bet... Pala. Bogartai! Palauk!

Fiona nukreipė prožektoriaus spindulį į uogų krūmą.

— Jis užmetė švarką, — sumurmėjo ji ir parodė į mažą rudą trikampį. — Geras šuo. Šaunuolis, Bogartai. Pažymėk radinį, gerai? — paprašė ji Saimoną. — Aš pranešiu bazei.

Ji buvo parodžiusi jam, kaip žymėti radinius paieškos pradžioje, kai jie aptiko kitas žymes. Pririšęs vėliavėlę, jis davė Bogartui vandens, tada atsigėrė pats, o Fiona tuo metu šaukė Keviną ir Elą.

— Kol kas nieko. Bet šie krūmokšniai sugeria garsą. Oras pamažu šyla, vėjas vis dar lengvas, palankus mums. Jis nori eiti. Pagavo gerą kvapą. Raskim Keviną ir Elą. Suraskim juos!

— Kiek ilgiausiai esi išbuvusi paieškoje?

— Keturias dienas. Buvo siaubinga. Devyniolikametis, supykęs ant šeimos, išėjo iš stovyklavietės, kai visi sugulė nakčiai. Pasiklydo, vaikščiojo ratais ir galų gale nukrito nuo uolos. Buvo pats vidurvasaris — karšta, vabzdžiai, drėgmė. Jį rado Megė su Ksena. Jis buvo be sąmonės, netekęs daug skysčių, sutrenkta galva. Jam labai pasisekė.

Bogartas ėmė bėgioti zigzagais — į rytus, paskui į vakarus, tada pasuko į šiaurę.

— Jis sutrikęs.

— Ne, — pataisė jį Fiona, stebėdama Bogarto kūno kalbą. — Jie buvo sutrikę.

Po dešimties minučių Saimonas pastebėjo mobilųjį telefoną — bent jau tai, kas iš jo buvo likę — tarp akmenų.

— Žiūrėk.

Jis nuskubėjo prie Bogarto, kuris stovėjo įsitempęs.

— Turi geras akis, — pagyrė Fiona. — Jis suskilęs. — Ji pritūpė ir ištraukė jį. — Sulūžęs. Pažiūrėk. Ant žemės mėtosi tvarsčiai, o tai panašu į kraują — lietus visko nenuplovė.

— Vienas iš jų pagriuvo? Susimušė į akmenį, telefonas iškrito ir sulūžo?

— Gali būti. Tvarsčiai tik du, o tai geras ženklas. — Fiona linktelėjo, kai Saimonas neprašomas ištraukė vėliavėlę. Ji vėl susidėjo aplink burną rankas ir ėmė šaukti. — Prakeikimas. Velniava. Kiek dar jie galėjo po šito nueiti? Aš pranešiu bazei.

— Ir užkrimskime ko nors. — Jis pats pasirausė kuprinėje. — Ei, tu turi „Milky Way".

— Taip. Greita energija.

— O aš turėjau valgyti tą sušiktą batonėlį. Prisėskime penkioms minutėms. Pavalgykim. Atsigerkim.

— Mes arti. Žinau. Ir jis žino.

— Tik penkioms minutėms.

Ji linktelėjo, atsisėdo ant akmens ir, valgydama šokoladuką, pasikalbėjo su Mai.

— Mes persiskirstome. Mes aptikome du radinius, o Lorė aptiko dar vieną, kuris rodo į mūsų pusę. Oro paieška atskris čionai. Telefonas raudonas — neabejoju, kad jos. Mai patikrins, bet kažkaip neįsivaizduoju Kevino su ryškiai raudonu telefonu.

— Vadinasi, ir kraujas tikriausiai jos.

— Gali būti. Pasak draugų, jis pakvaišęs dėl jos. Tiesiog pakvaišęs. Ji susižeidė, jis šiek tiek supanikavo. O gal stipriai. Kai panikuoji, dar blogiau.

— Jis galėjo kviestis pagalbą iš čia.

Fiona išsitraukė savo mobiliųjį.

— Ne. Nėra ryšio. Todėl ši vieta ir vadinama dykyne. Jis tikriausiai bandė rasti vietą, kur būtų ryšys, ir dar labiau pasiklydo, dar labiau nuklydo nuo pagrindinių takų.

Jie vėl pajudėjo. Bogartas buvo įnikęs į „žaidimą", nusprendė Saimonas, nes šuo nekantriai veržėsi į priekį ir vis mėtė per petį žvilgsnius, tarsi norėdamas pasakyti *paskubėkit, velniai rautų!*

— Pasiklydo, — tarė sau Fiona. — Dabar jie išsigandę — tai jau nebe nuotykis. Vienas iš jų sužeistas, net jei ir nestipriai. Pavargę. Nauji batai.

— Nauji batai?

— Ela. Ji su naujais batais. Tikriausiai jau prisitrynė pūsles. Manau, jie turėjo instinktyviai rinktis lygesnį paviršių, kur galėjo. Besileisdami šlaitu arba lygioje vietovėje tikriausiai dažnai stojo ilsėtis, jeigu jai skaudėjo. Praeitą naktį siautė audra. Jie sušlapę, sušalę, alkani. Jie... girdi?

— Ką girdžiu?

Ji kilstelėjo pirštą ir įsitempė.

— Upė. Girdisi upės šniokštimas.

— Dabar, kai pasakei.

— Pasiklydę ir išsigandę žmonės dažniausiai stengiasi susirasti aukštesnę vietovę, kad daugiau matytų ir būtų matomi. Bet ne susižeidus. Susižeidę žmonės instinktyviai eina prie vandens. Tai tarsi tam tikra žymė, takas, paguoda.

— O kaip dėl to, kad liktum vietoje ir kas nors tave suras?

— Niekas taip nebedaro.

— Akivaizdu. Jis kažką užuodė. — Saimonas parodė į Bogartą. — Pažiūrėk. Ant šakos kojinė.

— Tu tikrai turi geras akis. Šiek tiek per vėlai, bet geriau nei niekada. Jis ėmė žymėti taką. Šaunuolis, Bogartai. Ieškok! Eime, suraskime Elą ir Keviną!

Kai už maždaug ketvirčio mylios jie surado kitą kojinę, Fiona linktelėjo.

— Tikrai traukia prie upės, ir jis vėl mąsto. Čia jis jau gali naudotis telefonu, matai? — Ji parodė Saimonui savąjį. — Bet kažkodėl nesinaudojo. Tačiau jis stengiasi eiti lygesniu paviršiumi ir suka upės link.

— Žiūrėk, vėl kraujas, tvarsčiai, — parodė Saimonas.

— Sausi. Vadinasi, po audros. Jie buvo palikti šį rytą.

Fiona paragino šunį ir vėl ėmė šaukti Elą su Kevinu. Šį kartą Saimonas išgirdo silpną atsaką.

Bogartas linksmai sulojo ir pasileido bėgti.

Pagyvėjęs ir pajutęs šviežią energijos antplūdį, Saimonas paspartino žingsnį ir pasivijo Fioną su šunimi.

Netrukus jie pamatė vyrą, purviną, susitaršiusį, besiropščiantį į neaukštą kalniuką.

— Ačiū Dievui. Mano žmona susižeidė. Mes pasiklydome. Ji sužeista.

— Viskas gerai. — Skubėdama prie jo, Fiona ištraukė vandens butelį. — Mes iš Paieškos su šunimis ir gelbėjimo būrio. Jūs saugūs. Atsigerkite vandens. Viskas gerai.

— Mano žmona. Ela...

— Viskas gerai. Bogartai. Geras šuo. Šaunuolis! Surask Elą. Surask. Jis nueis ir pabus su ja. Jūs nesužeistas, Kevinai?

— Ne. Nežinau. — Jo ranka, laikanti vandens butelį, drebėjo. — Ne. Ji parkrito. Susižeidė koją ir kelį labai skauda. Ji prisitrynusi siaubingas pūsles ir, man regis, karščiuoja. Prašau.

— Mes viskuo pasirūpinsime.

— Aš laikau jį. — Saimonas apkabino Keviną ir perėmė dalį jo svorio. — Eime.

— Tai mano kaltė, — vėl prakalbo Kevinas, kai Fiona nuskubėjo paskui šunį. — Viskas...

— Nesijaudinkite. Ar ji toli?

— Apačioje, prie vandens. Po vakarykštės nakties perėjome į atviresnę vietą. Naktį buvo audra.

— Taip.

— Mes bandėme slėptis. Jėzau švenčiausias. Kur mes? Kur, po galais, mes esame?

Saimonas ir pats nelabai žinojo, bet jis pamatė Fioną ir Bogartą, sėdinčius šalia moters.

— Jūs surastas, Kevinai. Tai svarbiausia.

Jis davė jiems po šokoladuką, pašildė sultinio, o Fiona apžiūrėjo ir pervyniojo žaizdą, iškėlė aukščiau Elos sutinusį kelį ir pasirūpino pūslėmis ant jos ir Kevino pėdų.

— Koks aš idiotas, — sumurmėjo Kevinas.

— Taip. — Susukta į antklodę, Ela išspaudė šypseną. — Jis pamiršo įkrauti telefono bateriją. Aš taip įsijaučiau į fotografavimą, kad nuviliojau jį nuo tako. O tada *jis* kaip užsivedė — ei, pabandom eiti

šiuo keliu. Aš ėjau nežiūrėdama, kur einu, ir pargriuvau. Mes abu idiotai, o tuos batus sudeginsiu pasitaikius pirmai progai.

— Prašom. — Saimonas įbruko jai sultinio puodelį. — Ne taip skanu, kaip „Milky Way", bet turėtų padėti.

— Skanu, — paragavusi tarė Ela. — Vakar maniau, kad numirsime per tą audrą. Tikrai. Kai šį rytą dar tebebuvome gyvi, supratau, kad mums pavyks išsigelbėti. Žinojau, kad kas nors mus suras. — Ji atsisuko, uždėjo ranką ant Bogarto, ir jos akyse sužibo ašaros ir palengvėjimas. — Jis pats gražiausias šuo pasaulyje.

Bogartas pritardamas suplakė uodega ir padėjo galvą Elai ant šlaunies.

— Netrukus jie atsiųs visureigį. — Fiona prisitvirtino radiją prie diržo. — Išgabensime jus iš čia. Jūsų draugai sako, kad lažybas neabejotinai laimėjote, tad prie gėrimų ir vakarienės jie pridės didelį butelį šampano.

Kevinas nuleido galvą žmonai ant peties. Kai jo pečiai suvirpėjo, Bogartas paguodžiamai lyžtelėjo jam ranką.

— JI NETGI NEPYKSTA ANT JO, — pastebėjo Saimonas, jiems kratantis ir siūbuojant antrajame visureigyje.

— Išgyvenimas pranoksta pyktį. Juos sieja įtempta, baugi patirtis, nors jie tikriausiai ne kartą aprėkė vienas kitą žygio metu. O dabar viskas baigta. Jie gyvi ir apimti euforijos. O tu?

— Aš? Man velniškai patiko. Nors ne to tikėjausi, — pridūrė jis po akimirkos.

— Tikrai?

— Maniau, plumpinsi paskui šunį, gersi kaubojišką kavą ir valgysi džiovintus vaisius.

— Panašiai ir buvo.

— Taip. Bet tu turėjai vieną tikslą, kaip ir šuo. Surasti tuos, kurie pasiklydo, ir surasti kaip įmanoma greičiau. Taip, tu sekei paskui šunį, bet kartu vaidinai detektyvę, psichologę ir pėdsekę.

— Chmm.

— Taip pat buvai komandos žaidėja — ne tik su šunimi, bet ir su likusiu būriu, kitais paieškos dalyviais, policija ir dar nežinia kuo. O suradusi juos, tapai felčere, kunige, geriausia drauge, mama ir vade.

— Mes turime daug skrybėlių. Gal nori kurią pasimatuoti?

Jis papurtė galvą.

— Tu jau turi mano šunį. Jis tai galėtų. Dabar suprantu. Ačiū Dievui, — pridūrė Saimonas, pamatęs pro medžius viešbutį. — Noriu karšto dušo, karšto maisto ir poros kibirų kavos. Ar tai įtraukta į paketą?

— Į šį — taip.

Pirmiausia kilo chaosas. Palengvėjimas, ašaros, apsikabinimai, Elą ir Keviną perėmus tikriems medikams. Kažkas paplekšnojo jam per nugarą ir įbruko į rankas karštos kavos. Niekada nebuvo gėręs skanesnės.

— Šauniai pasidarbavote. — Čakas įdavė jam spurgą, kuri buvo tokia pat skani kaip kava. — Velniškai šauniai. Jums užsakytas kambarys, jei nori karšto dušo.

— Švelniai pasakyta.

— Suprantu. Bjauri naktis, a? Bet velniškai geras rytas.

Jis, kaip ir Čakas, atsisuko į Elą su Kevinu, kai sanitarai įkėlė Elą į greitosios pagalbos automobilį.

— Kaip ji?

— Sumuštas kelis, ir koją keliose vietose teks siūti. Bet jie abu laikosi geriau nei turėtų. Jai viskas bus gerai. Kertu lažybų, kad šių atostogų jie niekada nepamirš.

— Aš irgi.

— Nėra geresnio jausmo už tą, kai išgelbėji žmogų, — tarė Čakas ir dar kartą skubiai paplekšnojo jam per petį. — Eik, nusimaudyk. Džilė išvirė spagečių su mėsos kukuliais — gyvenime tokių neragavai. Pasikalbėsime po pietų.

Kai jis nuėjo į vidų, Saimoną apglėbė kažkokia motiniškos išvaizdos moteriškė, tada įspaudė jam į ranką raktą. Jis pasuko laiptų link, susitiko Lorę ir sulaukė dar vieno apkabinimo. Kol užlipo į antrą aukštą, jam teko du kartus paspausti rankas ir iškentėti plekšnojimus per petį. Šiek tiek apdujęs, jis susirado kambarį ir užsidarė jame.

Ramybė, pagalvojo jis. Tyla — arba beveik tyla, nes pro duris veržėsi duslus triukšmas iš apačios.

Vienuma.

Jis numetė ant kėdės kuprinę, išsitraukė atsargines kojines, trumpikes ir marškinėlius, kuriuos Fiona buvo liepusi pasiimti, kelioninį dantų šepetėlį, kurį ji davė.

Pakeliui į vonios kambarį jis žvilgtelėjo pro langą. Žmonės nesiliovė šurmuliavę. Šunys, aiškiai pernelyg įsiaudrinę nuo žaidimo, bėgiojo nuo vieno žmogaus prie kito.

Fionos nesimatė. Ji dingo beveik tą pačią minutę, kai jie sugrįžo į bazę.

Jis nusirengė ir atsuko stiprią ir karštą vandens čiurkšlę. Tą pačią akimirką visos jo kūno ląstelės apsiverkė iš dėkingumo.

Gal jis ir ne miesčionis, galvojo Saimonas, įsiremdamas delnais į plyteles ir leisdamas karštai srovei maudyti jį, bet, o Dievo Motina, jis dievina vidaus santechniką.

Jis išgirdo lengvą barbenimą į vonios duris ir būtų piktai atšovęs, jei nebūtų išgirdęs Fionos balso.

— Čia aš. Nori draugijos ar mėgausies vienas?

— Ar draugija bus nuoga?

Jis šyptelėjo, išgirdęs jos juoką.

Yra vienuma, pagalvojo jis, ir yra vienuma. Kai ji atidarė dušo duris — aukšta, liekna ir nuoga — jis nusprendė, kad jam labiau patinka vienuma su ja.

— Eikš. Vanduo nuostabus.

— O Dieve. — Kaip ir jis, ji užsimerkė ir palaimingai atsiduso. — Ne nuostabus. Stebuklingas.

— Kur tu buvai?

— O, reikėjo pašerti ir palakinti Bogartą, susisiekti su seržantu, susitarti dėl paieškos aptarimo. Mes aptarsime ją valgydami nuostabų, nepakartojamą maistą.

— Girdėjau. Gyvenime nesu ragavęs tokių mėsos kukulių.

— Visiška tiesa.

Ji atlošė galvą, kad vanduo tekėtų ant plaukų. Ir taip stovėjo užsimerkusi, murkdama iš malonumo.

— Paskambinau Sil, pasakiau jai, kad grįždami pasiimsime berniukus.

— Daug nuveikei.

— Tai, ką reikėjo padaryti.

— Turiu tau dar vieną darbą. — Jis atsuko ją į save.

— Kiekvienas švenčia savaip.

Ji atsiduso pasiduodama jo bučiniui.

— Man patinka tavasis būdas.

Dvidešimt antras skyrius

JIE BUVO TEISŪS dėl tų mėsos kukulių. Valgydamas Saimonas suvokė, jog šis maistas primena jam jo šeimos vakarienes namuose. Daug triukšmo, pertraukimų, trumpų šūktelėjimų ir stulbinamas maisto kiekis.

Bet vėlgi, šeimų formos, dydžiai ir dinamika gali skirtis.

Jis pastebėjo, kad jam skirtas „draugužio" vaidmuo — jį tai šiek tiek erzino, tačiau nebuvo netikėta — jį tebematavo ir svėrė, tačiau priėmė gana šiltai.

Jie buvo teisūs ir dėl pakilios, džiugios nuotaikos, nes ji palietė ir jį. Stebėdamas Keviną, atšlubuojantį jų link po visų tų valandų, visų tų nueitų mylių, jis staiga susijaudino, ir gana stipriai.

Tai daugiau nei tik pasitenkinimas, nusprendė Saimonas, tai tarsi atgimimas, labai gerų narkotikų injekcija, suteikianti pasididžiavimo jausmą.

Mai ir Fiona užsirašinėjo; buvo daug kalbamasi apie dokumentus, žurnalus, paieškos ataskaitas.

Jis pastebėjo, kad Fiona nutylėjo apie panikos priepuolį.

— Saimonai, gal nori ką nors pridurti?

Jis žvilgtelėjo į Džeimsą.

— Manau, Fiona viską papasakojo. Aš tik ėjau kartu.

— Galbūt, bet tu atlikai savo darbo dalį. Kaip naujokas, jis pasirodė gerai, — pridūrė Fiona. — Jis ištvermingas, gerai orientuojasi. Moka skaityti žemėlapį, kompasą ir yra pastabus. Pasitreniravus? Galėtų dalyvauti, kai jo šuo bus pasirengęs.

— Jei nori pamėginti, prašom, — tarė jam Čakas.

Saimonas pasmeigė kukulį.

— Imkit šunį.

— Įrašytume tave į geriausiai apmokamų sąrašą.

Saimonas šypsodamasis pažiūrėjo į Megę, kuri vyniojo ant šakutės spagečius.

— Kuriame vieni nuliai, ar ne?

— Žinoma.

— Gal ir susigundysiu.

— Pagalvok, — pasiūlė Mai. — Gal kurį nors kartą atsivestum į mūsų pratybas Nasrus. Pažiūrėtum, kaip seksis.

GRĮŽDAMI ATGAL VISI ATSIPALAIDAVO; šunys užsnūdo kateryje, Lorė su Džeimsu irgi snaudė, suglaudę galvas, o Mai ir Taisonas sėdėjo laivagalyje susikibę už rankų.

Būrys susiskirstė į poras, galvojo Saimonas, paslapčia dirsčiodamas į Fioną, kuri sėdėjo šalia jo ir vartė savo užrašus. Regis, dabar jis buvo vienas iš jų.

Atvykus į Orkas, vėl prasidėjo glėbesčiavimasis. Jis dar nebuvo matęs, kad žmonės taip mėgtų liesti vienas kitą.

Į namus vairavo jis.

— Štai ir pavakarieniavome, — pasakė Fiona. — Prisivalgiau tiek makaronų, kad dabar galiu kelias dienas nevalgyti. Be to, kalbant apie pasimatymus, mūsiškis buvo nepakartojamas.

— Su tavimi niekada nenuobodu, Fiona.

— O, ačiū.

— Per daug visko vyksta tavo gyvenime ir tavo galvoje, kad būtų nuobodu.

Ji nusišypsojo ir atsivertė telefoną, kai šis sumirksėjo.

— Fiona Bristou. Taip, Todai. Labai džiaugiuosi tai girdėdama. Mes visi džiaugiamės. Ne, nereikia, mums geriausias atlygis buvo tai, kad Kevinas ir Ela grįžo namo saugūs. Taip, žinoma. Rūpinkis savimi.

Ji užvertė telefoną.

— Elai žaizdą susiuvo, ant kelio uždėjo įtvarą. Trumpai tariant, abiem buvo pasirūpinta, jiems viskas bus gerai ir netrukus jie grįš į viešbutį. Jie norėjo padėkoti tau.

— Man?

— Tu buvai komandos, kuri juos rado, dalis. Koks jausmas?

Akimirką jis tylėjo.

— Velniškai geras.

— Taip. Iš tiesų.

— Tu turi nusipirkti visą įrangą. Radijo stotelę, palapinę, antklodžių, pirmosios pagalbos vaistinėlę, viską. — Ne, jis negalvojo stoti į būrį. — Mačiau, kaip užsirašei, ko mums reikėjo. Turėsi atpirkti viską už savo pinigus.

— Taip, toks jau šis darbas. Radijo stotelę mums padovanojo — mums jos tikrai labai reikėjo. Nupirko vieno vaiko, kurį suradome, tėvai. Kai kurie išgelbėtieji nori mums susimokėti, bet tai keblus reikalas. Bet jei jie nori paremti mus antklodėmis ar maisto atsargomis, mes neatsisakome.

— Duok man tą sąrašą. Aš atpirksiu. Juk aš buvau komandos dalis, ar ne? — paklausė jis, kai ji susiraukė.

— Taip, bet neturi jaustis įpareigotas...

— Aš nesisiūlau iš pareigos.

— Tas tiesa. Duosiu tau sąrašą.

Jie užsuko pas Silviją, pasiėmė šunis — tai užtruko dvigubai ilgiau, nei galėjo, nes šunys neatsidžiaugė vienas kitu. Taip pat ir Saimonas turėjo pripažinti, kad buvo pasiilgęs savo kvailo šuns, ir jautėsi keistai laimingas, važiuodamas namo su Fiona ir krūva patenkintų šunų.

— Žinai, ko aš noriu? — paklausė ji.

— Ko?

— Noriu didelės taurės vyno ir tingios valandėlės ant savo pagal

užsakymą pagamintos kėdės verandoje. Gal norėtum palaikyti man kompaniją?

— Gal ir norėčiau.

Ji ištiesė jam ranką, ir jų pirštai susipynė.

— Jaučiuosi gerai. Pavargusi, patenkinta ir tiesiog gerai. O jūs, berniukai, a? — Ji atsigręžė ir paglostė jų kailius. — Mums taip gera. Galėsite pažaisti su Saimonu, kol aš gersiu vyną ir stebėsiu, kaip leidžiasi saulė. Mums visiems bus gera...

— Fiona.

— Chm? — Ji nerūpestingai žvilgtelėjo į jį. Jo iki šiol laimingai atsipalaidavęs veidas staiga įsitempė. — Kas? Kas yra?

Ji atsisuko, kai jis sulėtino greitį ties įvaža į jos kiemą.

Vėjyje plaikstėsi ant pašto dėžutės stulpo pririšta raudona skarelė.

Minutėlę jos galvoje neliko nė vienos minties, ir ji vėl atsidūrė toje ankštoje, dusinančioje tamsoje.

— Kur tavo ginklas? Fiona! — jis rėkte išrėkė jos vardą, ir ji atsitokėjo.

— Kuprinėje.

Jis atsigręžė, surado kuprinę ir numetė jai ant kelių.

— Išsitrauk jį ir užsirakink dureles. Lik automobilyje ir skambink policijai.

— Ne. Ką? Palauk. Kur tu eini?

— Patikrinsiu namą. Jo ten nebus, bet vis tiek negalime rizikuoti.

— Ir tu eisi neginkluotas ir nesaugomas? — Kaip Gregas, pagalvojo ji. Visai kaip Gregas. — Jei tu išlipsi, aš irgi išlipsiu. Tegu pirmiausia atvažiuoja policija. Prašau. Aš negaliu antrą kartą rizikuoti. Tiesiog negaliu.

Ji išsitraukė telefoną ir nuspaudė šerifo numerį.

— Čia Fiona. Kažkas pririšo raudoną skarelę prie mano pašto dėžutės. Ne, aš su Saimonu, stovime ties įvaža į kiemą. Ne. Ne. Taip, gerai. Gerai.

Ji įkvėpė.

— Jie jau važiuoja. Jie nori, kad liktume vietoje. Žinau, tu ne to nori. Žinau, tau tai ne prie širdies.

Ji atsegė kuprinę, išsitraukė ginklą. Nevirpančiomis rankomis patikrino apkabą, keitiklį.

— Bet jei jis čia, jei jis laukia, jis irgi tai žino. Galbūt man teks eiti į kito mylimo vyro laidotuves. Tačiau tokiu atveju jam teks nužudyti ir mane, Saimonai, nes antrą kartą aš to nepakelsiu.

— Tu taip kalbi, kad leisčiausi uždaromas į dėžę.

— Aš taip kalbu, nes tokia Dievo tiesa. Noriu, kad liktum su manim. Prašau tavęs likti su manimi. Maldauju, nepalik manęs vienos.

Jos noras grūmėsi su jo norais. Jei ji būtų verkusi, galbūt jis būtų nepakluses, tačiau jį paveikė jos ramus, dalykiškas tonas.

— Duok man savo žiūroną.

Ji atsegė kitą kuprinės skyrių ir padavė jį jam.

— Aš niekur neisiu, tik noriu apsižvalgyti.

— Gerai.

Jis išlipo iš automobilio, bet liko stovėti šalia. Žvalgydamasis po kelią, medžius, girdėjo, kaip ji ramina šunis. Medžiai jau buvo aplipę lapais, ir Saimonui buvo sunku įžiūrėti šešėlius pro jų žalumą. Jis paėjėjo keletą žingsnių, kad geriau matytų, ir nukreipė žiūroną į jos namą.

Jos gražus namukas stovėjo tylus tamsios miško arkos fone. Virš daržo ore sukiojosi drugeliai, o pievoje žolė ir vėdrynai beveik nejudėjo.

Jis grįžo prie automobilio ir atidarė dureles.

— Viskas atrodo ramu.

— Jis perskaitė straipsnį. Nori mane įbauginti.

— Nesiginčiju. Būtų kvaila palikti žymę, jei pats vis dar būtų čia.

— Taip. Aš irgi nemanau, kad jis vis dar čia. Jis atliko savo misiją. Man baisu. Policija atvažiuoja. Man vėl viską tenka išgyventi, ir aš vėl galvoju apie jį. Mes visi galvojame. Aš paskambinau agentui Toniui.

— Gerai. Štai, atvažiavo policija.

Jis uždarė dureles ir palaukė, kol privažiavo du patrulių automobiliai. Išgirdo ją išlipant iš kitos pusės ir vos neriktelėjo, kad grįžtų atgal. Bet ji negrįš, pagalvojo jis, todėl nėra prasmės šaukti.

Iš pirmojo automobilio išlipo šerifas. Saimonas buvo matęs jį keletą kartų kaime, bet jie niekada nesikalbėjo — ar nenorėjo kalbėtis.

Patrikas Makmahonis buvo stambus aukštas vyras. Tikriausiai mokykloje žaidė futbolą, pagalvojo Saimonas — greičiausiai buvo puolėjas — ir, ko gero, tęsia šią tradiciją sekmadieniais su draugais.

Jo akis slėpė lakūno akiniai, tačiau veide buvo įsirėžusios niūrios linijos, o ranka gulėjo ant ginklo.

— Fi. Geriau grįžk į automobilį. Saimonas Doilis, tiesa? — Makmahonis ištiesė ranką. — Jūs irgi likite su Fi. Mes su Deiviu važiuosime apsidairyti. Metas liks čia. Jis nufotografuos skarelę ir įdės ją į įkalčių maišelį. Ar išvykdama užrakinai duris?

— Taip.

— Langus?

— Aš... taip, regis, taip.

— Užrakinti, — tarė jam Saimonas. — Aš patikrinau prieš išvažiuojant.

— Gerai. Fi, gal duotum man raktus? Kai viską apžiūrėsime, pranešime Metui. Gerai?

Saimonas ištraukė iš užvedimo spynelės raktus, ir Fiona, apėjusi aplinkui, atskyrė žiedą su namų raktais.

— Nuo priekinių ir užpakalinių durų.

— Gerai, — pakartojo jis. — Likit vietoje.

Makmahonis įsėdo į automobilį, apvažiavo Fionos mašiną ir nurūko keliuku.

— Apgailestauju, Fiona. — Metas, vos pilnametystės sulaukęs vaikinas, patapšnojo jai per ranką. — Judu su ponu Doiliu grįžkite į automobilį. — Jis žvilgtelėjo į jos ginklą. — Ir laikykit keitiklį saugos padėtyje.

— Metas jaunesnis už mane, — tarė Fiona, jiems įlipus atgal į automobilį. — Vargu, ar jau gali gerti alų. Dresavau jo tėvo Džeko Raselo šunį. Jo ten nebus, — sumurmėjo ji, braukydama kumščiu sau per krūtinę. — Nieko jiems nenutiks.

— Ar paprašei kieno nors, kad užsuktų patikrinti namus, kol mūsų nebus?

— Ne. Juk mes buvome išvykę tik nakčiai. Jei būtume užtrukę,

Silvija būtų atvažiavusi palaistyti gėlių, išimti pašto. O Dieve, jei būtume užtrukę, ir...

— Be to nebuvo, — nukirto Saimonas. — Nėra prasmės įsivaizduoti. Visi šioje saloje — ar net aplinkinėse — žinojo, kad iki šio ryto būsi paieškoje. Jam būtų neužtekę laiko.

Nebent, pagalvojo Saimonas, jis jau buvo saloje.

— Manau, kad visa tai dėl straipsnio, nes po pirmojo jis atsiuntė man skarelę. Tikriausiai nori, jog žinočiau, kad jis gali prieiti prie manęs. Ir priėjo.

— Arogantiškas požiūris, o arogantiški tipai paprastai susimauna.

— Tikiuosi, tu teisus. — Ji pažiūrėjo į skarelę ir įsakė sau galvoti. Sek pėdsakais, paliepė ji sau. — Ar vakar čia lijo? Ar čia irgi prasiautė audra, bent jau šonu? Turėjo. Skarelė sausa arba išdžiūvo vėjyje. Bet vėlgi, šiandien saulė šilta ir skaisti. Jis tikriausiai buvo atėjęs naktį, ar ne? Naktį arba pakankamai anksti, kad nepastebėtų pravažiuojantis automobilis.

— Mes čia sėdime jau dvidešimt minučių, o pro šalį nepravažiavo joks automobilis.

— Taip, bet rizikuoti būtų kvaila. Ne tik arogantiška, o kvaila. Jei jis atvyko čionai naktį, jam reikėjo kažkur apsistoti saloje — nebent jis turėjo savo katerį. Bet jei atplaukė kateriu, jam reikėjo automobilio atvažiuoti čia.

— Bet vis tiek jis čia buvo. Gali būti, kad net kas nors jį matė.

Privažiavo automobilis, sulėtino greitį, praslinko pro šoną.

— Turistai, — tyliai tarė Fiona. — Vasaros sezonas pamažu įsibėgėja. Atvykti ir išvykti keltu lengviausia. Bet gal jis atvyko ir išvyko ne tą pačią dieną. Gal jis užsisakė kambarį arba namelį ar...

Ji krūptelėjo, nes į langą pabarbeno Metas.

— Atsiprašau, — tarė jis, kai ji nuleido jį. — Šerifas sako, kad viskas gerai.

— Ačiū. Ačiū, Metai.

Saimonui vairuojant, ji apžiūrinėjo kiekvieną taip pažįstamą kampelį. Ar jis galėjo čia vaikščioti? — svarstė ji. Ar būtų rizikavęs, jei šunys būtų buvę namuose? Negi troškimas ją įbauginti būtų pergalėjęs

blaivų protą ir atsargumą? Gal ir galėjo surizikuoti, atsliūkinti paslapčia, norėdamas geriau apžiūrėti namą, galbūt pamatyti ją, sėdinčią verandoje ar ravinčią daržą.

Paprasčiausi kasdieniai dalykai, kuriuos daro žmonės.

Eini parsinešti pašto, galvojo ji, važiuoji tvarkyti reikalų, vedi užsiėmimus, žaidi su šunimis.

Kasdienybė.

Mintis, kad jis galėjo apsilankyti anksčiau, galėjo stebėti ją, tyrinėti ir tykoti, kaip darė Peris, pripildė ją šleikščios baimės, kuri paliko kartumą gerklės gilumoje.

Saimonui sustojus, Makmahonis atidarė jai dureles.

— Jokių įsilaužimo žymių. Nematau, kad kas nors būtų liesta, bet tu pasakysi, jei ką nors pastebėsi. Mes apėjome namą, o kol mes kalbėsimės viduje, Deivis su Metu pasižvalgys toliau. Gerai?

— Taip. Šerife, aš paskambinau agentui Toniui. Pagalvojau, kad turėčiau. Nenoriu minti jums ant kojų, bet...

— Fiona. Kiek laiko tu mane pažįsti?

Ji lengviau atsikvėpė, išgirdusi jo lengvą toną.

— Nuo tada, kai vasaromis pradėjau lankyti savo tėtį.

— Pakankamai ilgai, kad žinotum, jog man mano kojos nerūpi. Noriu, kad įeitum ir gerai apsižvalgytum. Jei pamatysi ką nors ne taip, sakyk. Net jei tik pagalvosi.

Mažo namo privalumas, galvojo Fiona, kad neilgai užtrunki, kol jį apžiūri, net jei dairaisi neskubėdama — gal net pernelyg kruopščiai.

— Viskas taip, kaip mes palikome.

— Gerai. Gal prisėskime ir pasikalbėkime?

— Gal norėtumėt ko nors išgerti? Galėčiau...

— Ne, ačiū. Viskas gerai. — Jis atsisėdo ir tęsė savo globėjišku tonu, kuris, suprato Saimonas, buvo skirtas apraminti nervams ir sušvelninti nuotaikai. — Leidžiu šiuo reikalu užsiimti Deiviui ne todėl, kad man nerūpėtų, bet todėl, jog manau, kad šalia jo tu geriau jautiesi. Nenoriu, kad pagalvotum, jog šalinuosi šios bylos.

— Kiek laiko mane pažįstate, šerife?

Jis nusišypsojo jai, ir raukšlės aplink jo akis pagilėjo.

— Gerai. Tai kelintą valandą vakar išvykote?

— Skambutį užregistravau penkiolika minučių po devynioliktos. Neatkreipiau dėmesio, kada išvykome, bet, manyčiau, po kokių penkiolikos minučių. Tiek, kiek užtruko paskambinti Mai, patikrinti kuprines, užrakinti namus ir paimti šunis. Užsukome pas Silviją, palikome šunis — išskyrus Bogartą — ir nuvažiavome pas Čaką. Visas būrys susirinko be penkių aštuntą.

— Greitai apsisukote.

— Stengiamės.

— Žinau. Žinau, kad radote tuos žmones. Šaunuoliai. Kelintą grįžote šiandien?

— Grįžome pas Čaką maždaug pusę ketvirtos, paskui užsukome paimti šunų. Aš paskambinau jums iškart, per minutę po to, kai pamatėme skarelę. Ar ji buvo šlapia? Drėgna? Pamaniau...

— Ar bandai dirbti mano darbą? — Jis pagrasė jai pirštu, bet balsas išliko lengvas. — Sausa. Vakar čia lijo. Ne taip pylė, kaip pas jus, bet gana smarkiai. Galėjo išdžiūti iki šio laiko, nes diena buvo graži ir saulėta. Tačiau kai Deivis devintą ryto pravažiavo pro tavo namus, jos ten nebuvo.

— O.

— Gal tavęs čia ir nebuvo, Fi, bet mes nesnaudžiame. Tokią gražią dieną kaip ši keltu atvyksta ir išvyksta daugybė žmonių. Spėju, kad jis atvyko šiandien, galbūt pasivažinėjo po salą. Kažkuriuo metu tarp devintos ryto ir ketvirtos penkiolika po pietų jis pririšo tą skarelę prie pašto dėžutės. Sakau, pasivažinėjo, nes tu gyveni gana toli. Nemanau, kad jis būtų ėjęs pėsčiomis tokį kelią.

— Ne, — atsakė ji, — jam reikia automobilio. — Su bagažine.

— Pora patikimų žmonių stebi keltą, tikrina išvykstančiuosius. Jei jie pastebėtų vienišą vyrą su automobiliu, užsirašytų jo numerius. Taip pat ketiname patikrinti viešbučius, svečių namus, kempingus, netgi nuomojamus namelius, tačiau tai užtruks. Mes patikrinsime visus vyrus, kurie keliauja po vieną.

— Man jau geriau, — sumurmėjo Fiona.

— Tai gerai. Bet nenoriu, kad rizikuotum, Fiona. Sakau tai ne

tik kaip šerifas, bet kaip tavo tėvo ir Silvijos draugas. Nenoriu, kad būtum čia viena. Jei nenori išeiti iš namų, kas nors turi likti su tavim. Noriu, kad visą laiką rakintum duris — dieną ir naktį, — pridūrė jis, ir jo perspėjantis žvilgsnis pasakė Saimonui, kad jam ne paslaptis Fionos įprotis palikti nerakintas duris.

— Pažadu. Garbės žodis.

— Gerai. Kai važiuosi automobiliu, irgi noriu, kad užsirakintum duris ir langus. Nepamiršk nešiotis telefono ir pranešk man visų naujų klientų pavardes. Visų. Jei tave vėl iškviestų į paiešką, paskambink man į biurą. Noriu žinoti, kur važiuosi, kad galėčiau patikrinti.

— Ji čia neliks, — pasakė jam Saimonas. — Ji persikels pas mane. Šiandien. Ir susidės daiktus, kol jūs dar neišvažiavote.

— Negaliu taip...

— Gera mintis. — Makmahonis, nekreipdamas dėmesio į Fioną, linktelėjo Saimonui. — Tai viską keičia. Bet nenoriu, kad ji ir ten liktų viena.

— Neliks.

— Atsiprašau? — Fiona iškėlė abi rankas. — Nenorėčiau pasirodyti nesukalbama ir neketinu ginčytis dėl saugumo priemonių, bet negaliu taip paprastai palikti namus, darbą. Aš čia mokau ir...

— Ką nors sugalvosime. Kraukis daiktus.

— O kaip dėl...

— Gal paliktumėt minutėlei mus vienus? — paklausė Saimonas Makmahonio.

— Žinoma. — Jis sugirgždino kėdę. — Palauksiu lauke.

— Ar žinai, kaip mane nervini nuolatos pertraukinėdamas? — piktai paklausė Fiona.

— Taip, tikriausiai taip pat, kaip ir tu mane, kai nuolatos bandai užginčyti sveiką protą.

— Aš taip nedarau. Bet sveikas protas turi atitikti praktinę pusę. Aš turiu tris šunis. Aš čia dirbu. Čia mano įranga, kurios reikia darbui.

Pasiteisinimai, ne argumentai, nusprendė Saimonas. Jis nesiklausys tokių nesąmonių.

— Praktinę pusę, sakai? Aš tau papasakosiu apie praktinę pusę.

Mano namas didesnis, ir aš turiu daugiau vietos tiems šunims. Tu negalėsi likti viena, nes aš būsiu ten. Aš ten dirbu. Jei jis ateis ieškoti tavęs čia, neras. Jei tau reikia tų prakeiktų įrengimų, mes juos perkelsime, velniai rautų. Arba aš pastatysiu naujus. Negi manai, kad nemokėsiu pastatyti sumautos supimosi lentos?

— Aš ne apie tai. Arba ne tik apie tai. — Ji ištiesė rankas, tada pasitrynė jomis veidą. — Tu nedavei man nė penkių sekundžių pagalvoti. Nė nesivarginai paklausti.

— Aš ir nesiruošiu klausti. Liepiu tau susikrauti daiktus. Gali manyti, jog pasikeitė gaujos vadas.

— Visai nejuokinga.

— Aš ir nesijuokiu. Šiandien išgabensime, ką galėsime. Visa kita paimsime rytoj. Prakeikimas, Fiona, jis buvo už ketvirčio mylios nuo tavo namų. Tu prašei manęs likti — aš užgniaužiau savo instinktus, savo norus ir likau. Dabar tavo eilė.

— Man reikia tų penkių sekundžių.

Ji nusisuko nuo jo, įsirėmė kumščiais į klubus ir piktai nužingsniavo prie lango.

Jos namai — ar tai neduoda jai ramybės? Čia jos namai, pirmasis tvirtas jos naujojo gyvenimo kūrinys. O dabar, užuot gynusi savo teritoriją, ji tiesiog išeis.

Ar ji gali būti tokia užsispyrusi, tokia kvaila?

— Laikas baigėsi.

— O, patylėk, — atkirto ji. — Mane išvaro iš mano pačios namų, tai gal duotum sumautą minutę, kad apsiprasčiau su ta mintimi.

— Puiku. Duodu minutę, paskui judinkis.

Ji atsisuko.

— Tave truputį erzina, kad turi — ar jauti, kad turi — tai padaryti. Permiegoti mano namuose yra ne tas pats, kas kviestis mane gyventi pas save.

— Gerai. Ir ką nori tuo pasakyti?

— Nieko, tai tik pastebėjimas. Man reikia kai kam paskambinti. Negaliu taip paprastai susidėti daiktus ir išvažiuoti. Turiu pranešti klientams, bent jau tiems, kurie turi atvykti rytoj, kad perkėliau mo-

kyklą. Laikinai, — pridūrė ji, norėdama nuraminti ir save, ir jį. — Jei paspaustum ketvirtą greitojo numerio surinkimo mygtuką, atsilieptų Džeimsas. Jis atvažiuotų ir padėtų mums pergabenti lauko įrangą.

— Gerai.

— Taip pat man reikės peradresuoti skambučius iš mano namų telefono į tavo numerį. Jei skambintų klientai arba būčiau iškviesta į paiešką.

— Man nesvarbu.

— Svarbu, — atsiduso Fiona. — Aš dėkinga už tai, ką darai, tuo labiau kad tu pernelyg dėl to nedžiūgauji.

— Geriau jau pakentėsiu apsupty nei leisiu, kad tau kas nors atsitiktų.

Ji susijuokė.

— Tu nė nenutuoki, tikrai nenutuoki, kaip tai miela. Aš pasistengsiu per daug neįsprausti tavęs į kampą. Eik, pasakyk šerifui Makmahoniui, kad laimėjai. Aš pradėsiu krautis daiktus.

Jis abejojo, ar laimėjo, nes dabar po kojomis maišysis keturi šunys ir moteris, bet išėjo į lauką. Makmahonis nutraukė pokalbį su savo pavaduotojais ir priėjo pasitikti jo.

— Ji kraunasi daiktus.

— Gerai. Mes vis tiek užsuksime čia porą kartų per dieną patikrinti. Kai ji atvažiuos į tuos savo užsiėmimus...

— Neatvažiuos. Jie vyks prie mano namų. Paskambinsiu Džeimsui, kad padėtų viską išardyti ir pervežti.

Išrietęs antakius, Makmahonis nužvelgė įrenginius.

— Dar geriau. Žinai ką, Metas jau baigia savo budėjimą. Jis jaunas ir stiprus. Jis jums padės. Ilgai neužtruksite. Čia tavo kėdės, ar ne?

— Dabar jos.

— Aha. Norėjau pasiteirauti, ar gamini supamąsias sofas. Kitą mėnesį mes su žmona švęsime metines. Namuose turiu nedideles dirbtuves, kai kada ką nors sumeistrauju. Pamaniau, būtų gerai padaryti supamąją sofą. Aš pasipiršau jai ant tokios. Bet gana greitai supratau, kad tai ne mano nosiai.

— Galiu padėti.

— Būtų šaunu, jei ji turėtų gražius plačius porankius. Beje, mano žmona labai mėgsta raudoną spalvą.

— Gerai.

— Tai sutarta. Smulkmenas aptarsime vėliau. Tu čiupk įrankius ir pradėk ardyti tai, kas ardosi. O aš liepsiu Metui imtis to, kas nesiardo. — Makmahonis pasisuko eiti, bet stabtelėjo. — Tu tikrai darai iš to kelmo kriauklę?

— Taip.

— Labai norėčiau pamatyti. Metai! Tempk tas šunų laipynes į Saimono furgoną.

VIS DĖLTO JIS paskambino Džeimsui, nes prireikė trečios poros rankų ir antro furgono. Džeimsas atvažiavo su Lore, o su Lore — Kobis.

Nors iš pradžių Saimoną erzino daugybė aplinkui šurmuliuojančių žmonių ir šunų, vėliau jis suprato, kad kartais žmonės ne tik netrukdo, bet padeda lengviau nudirbti būtinus ir nuobodžius darbus.

Fiona neapsiribojo dviem lagaminais rūbų — reikėjo paimti šunų lovas, šunų ėdalą, žaislus, pavadėlius, vaistus, indus, šukavimo ir kirpimo įrankius — ką jau kalbėti apie platformas, supimosi lentas, šliaužyklės, tunelį. Ir dar jos segtuvus — Jėzau, toji moteris turi tonas popierių — jos nešiojamąjį kompiuterį, kuprines, žemėlapius ir greitai gendančius maisto produktus iš šaldytuvo.

— Gėlynai ir daržai laistomi žarna, — tarė ji, kai jis nepanoro imti jos vazonų, — todėl jiems nieko nenutiks. Bet šiuos vazonus reikia reguliariai laistyti. Be to, jie gražūs. Ir be to, Saimonai, tu pats prisiprašei.

Dėl to jis negalėjo ginčytis.

— Gerai jau, gerai. Tiesiog... eik, pradėk nešti tą visą šlamštą, gerai?

— Gal pasakytum kur?

Jis stebeilijosi į paskutinę krūvą ir stebėjosi, kaip, po galais, ji visa tai sutalpino savo septynių nykštukų dydžio namelyje. Kaip sugebėjo visa tai tvarkingai sudėlioti — neskaitant to, kas dar liko?

— Bet kur. Segtuvus sumesk į vieną iš laisvų miegamųjų, tik nejudink mano daiktų labiau nei reikia.

Jis nuėjo padėti Džeimsui sustatyti įrengimus.

Lorė pavartė akis ir griebė dėžę su segtuvais.

— Rodyk kelią.

— Nelabai žinau kur, bet, manau, nešame tas dėžes ir viršų, o ten surasime geriausią vietą.

Beeidama Lorė apsidairė.

— Gražu. Tikrai gražu — daug erdvės, šviesos, įdomūs baldai. Nors jų ir nedaug. Netvarkinga, — pridūrė ji lipdama laiptais, — bet labai gražu.

— Tikriausiai tris ar keturis kartus daugiau vietos nei pas mane.

Fiona kyštelėjo galvą į vieną kambarį ir niūriai nužvelgė svarmenis, treniruoklius, netvarkingai išmėtytus drabužius, neišpakuotas dėžes.

Tada pamėgino kitą. Dažų skardinių krūva, teptukai, voleliai, kaušai, įrankiai, ožiai malkoms pjauti.

— Bus gerai. Bet man reikės stalo ir kėdės. Kaip aš nepagalvojau apie tai.

Ji susiraukė, pamačiusi ant grindų ir ant palangės dulkių sluoksnį.

— Netvarka, — sumurmėjo ji, — ir aš žinau, ką tu galvoji. Netvarka mane nervina.

Ji padėjo dėžę ir apsisuko ratu.

— Išgyvensiu.

Ir su netvarka, ir su juo, pagalvojo ji. Kurį laiką.

Dvidešimt trečias skyrius

JI NUSPRENDĖ IŠ PRADŽIŲ įsirengti darbo kambarį. O tai reiškė, kad pirmiausia reikia jį išvalyti. Su netvarka kaip nors susigyvens, čia ne jos namai. Bet dulkėse ir šiukšlėse nedirbs, net ir pas laikinąjį sugyventinį.

Kai Lorė su Džeimsu išvažiavo atvežti jos stalo ir kėdės — ir lempos bei stalinio laikrodžio — ji patraukė į apačią ieškoti valymo priemonių. O supratusi, kad Saimonas teturi pačių paprasčiausių, paskambino Lorei ir papildė sąrašą.

Kaip, stebėjosi ji, galima gyventi, ypač turint šunį, be servetėlių dulkėms ir plaukams surinkti?

Darbuodamasi su turimomis priemonėmis, ji nuvalė kelių mėnesių dulkes nuo langų, grindų, baldų ir atrado, jog tai, ką ji iš pradžių palaikė antra spinta, iš tiesų buvo vonios kambarys.

Ir dar toks, giliai atsidususi pagalvojo ji, kurio tikrai niekas nevalė nuo tada, kai jis čia atsikėlė. Laimė, jo pirminė paskirtis, regis, buvo rinkti dar daugiau dulkių.

Kai jis įėjo, ji darbavosi klūpėdama.

— Ką čia darai?

— Planuoju kelionę į Romą. O kaip tau atrodo? Valau šį vonios kambarį.

— O kam?

— Tai, kad tu klausi, daug ką paaiškina. — Ji atsitūpė. — Supranti, kuriuo nors metu man gali kilti noras pasisioti. Taip atsitinka kelis kartus per dieną. Ir aš norėčiau — gali vadinti mane išpuikusia — atlikti šį reikalą higieniškoje aplinkoje.

Jis susikišo rankas į kišenes ir atsirėmė į staktą.

— Aš nesinaudojau nei šiuo kambariu, nei tualetu.

— Tikrai? Niekada nebūčiau atspėjusi.

Jis apsidairė po dabar jau švarų miegamąjį, kur dažų skardinės stovėjo tvarkingai išrikiuotos šalia ožių, volelių, kaušelių ir teptukų ant dailiai sulankstyto brezento.

— Tu kuriesi čia?

— Ar kas negerai?

— Ne, viskas gerai. Tu išplovei čia grindis?

— Iššluosčiau drėgnu skuduru. Leisk pastebėti, kad kaip žmogus, dirbantis su medžiu, turėtum geriau rūpintis savo grindimis. Bent jau turėtum turėti medienos valiklio.

— Turiu. Kažkur. Gal. — Saimonas pamažu irzo. — Nėra tam laiko.

— Supratau.

— Juk nesiruoši valyti viso namo, a?

Ji nusibraukė kaktą.

— Galiu prisiekti, kad ne. Bet man reikės čia dirbti. Man reikia švarios, tvarkingos erdvės. Aš laikysiu duris uždarytas, kad tvarka nežeistų tavo jausmų.

— Ko čia bambi.

Ji išgirdo juoką jo balse ir nusišypsojo.

— Taip, bambu. Pasitrauk, kad galėčiau baigti. Aš labai dėkinga už tai, ką darai, Saimonai.

— Mhm.

— Tikrai, ir žinau, kad veržiuosi į tavo erdvę, ardau tavo rutiną ir privatumą.

— Užsičiaupk.

— Aš tik noriu padėkoti...

— Užsičiaupk, — pakartojo jis. — Tu man rūpi. Viskas. Aš turiu darbo.

Jam išėjus, Fiona vėl atsitūpė. *Užsičiaupk. Tu man rūpi.* Viskas. Tikrai, mąstė ji, iš jo lūpų tai, galima sakyti, visas Šelio eilėraštis.

Susitvarkiusi darbo kabinetą, tvarkingai pastūmusi stalą prie lango, išeinančio į užpakalinį kiemą ir miškus, Fiona tetroško vyno taurės ir patogios kėdės. Bet tvarkos jausmas neleido jai palikti drabužių lagaminuose. Pirmiausia apžiūrės Saimono miegamąjį, tada susiras jį patį ir paklaus, kur jai dėti savo drabužius.

Ji nustebo pamačiusi paklotą lovą — beveik paklotą, pagalvojo ji. Šunų guoliai buvo sumesti į kampą, o terasos durys atidarytos, kad įeitų gaivaus oro.

Ji kyštelėjo nosį į spintą ir pamatė, kad jo rūbai sustumti į vieną pusę, o kita palikta jai. Reikės ir stalčiaus, pagalvojo ji. Dar geriau, dviejų. Ji nuėjo prie tualetinio staliuko su stalčiais ir atsargiai atidarė vieną. Jis jau buvo ištuštintas jai. Jis vienu žingsniu lenkia ją, pagalvojo Fiona, tada pakreipė galvą ir pauostė.

Citrina?

Pagauta smalsumo, ji nuėjo į vonios kambarį ir sustojo tarpduryje. Jis buvo šviežiai išvalytas — kvepėjo citrina, spindėjo porcelianas, akinamai švytėjo ką tik nušveistas nikelis. Tvarkingai sukabinti rankšluosčiai galutinai ištirpdė jos širdį.

Tikriausiai keikėsi sulig kiekvienu brūkštelėjimu, mąstė ji, bet ji gi jam rūpi. Ir viskas.

Ji susitvarkė drabužius, išsidėliojo tualetinius reikmenis, tada nuėjo ieškoti Saimono.

Jis stovėjo virtuvėje ir žiūrėjo pro užpakalines duris į mokymo įrangą.

— Kai ką reiktų pakeisti, — tarė neatsigręždamas. — Platforma baigia sulūžti.

— Ko gero, tu teisus. Ar Džeimsas su Lore išvažiavo?

— Taip. Ji sudėjo viską, ko prašei, į šaldytuvą ir liepė tau pasakyti, kad rytoj paskambins. Aš siūliau jiems alaus, — beveik gindamasis pridūrė jis. — Bet jie atidėjo kitam kartui.

— Tikriausiai jie pavargę.

— Taip. Aš noriu alaus ir į paplūdimį.

— Puiki mintis. Eik. Aš dar kai ką turiu nuveikti, paskui ateisiu.

Jis nuėjo prie šaldytuvo ir atidarė dureles, norėdamas pasiimti alaus.

— Nieko nevalyk.

Ji kilstelėjo ranką.

— Iškilmingai prisiekiu.

— Gerai. Njumaną paliksiu, kitus pasiimsiu.

Fiona linktelėjo. Ji negali likti viena. Netgi čia.

Ji luktelėjo, kol jis išėjo, kol išgirdo liepiant Njumanui likti su ja, su Fi. Tada atsisėdo prie stalo, pasidėjo ant jo galvą ir ėmė laukti, kol prasiverš gerklę deginančios ašaros.

Bet jos taip ir neišsiliejo. Per ilgai gniaužiau, suprato ji. Tramdžiausi visas šias valandas, ir dabar jos tiesiog užsitvenkė, užsirakino viduje ir graužia gerklę, telkiasi galvoje.

— Gerai, — ji kvėpte iškvėpė šį žodį ir atsistojo. Ji pasiims ne alaus, o vandens. Bus geriau, pagalvojo. Švariau.

Ji išžengė į kiemą, kur laukė ištikimasis Njumanas.

— Eime pasivaikščioti.

Jis tučtuojau prišoko ir visu kūnu atsišliejo į ją.

— Žinau, nauja vieta. Gražu, ar ne? Daug vietos. Mes kurį laiką čia pabūsime. Viskas bus gerai.

Jos akys automatiškai nukrypo į vietas, kurios prašyte prašėsi gėlių, surado gerą vietą daržui.

Ne jos smėlio dėžė, priminė sau.

— Vis tiek galėtų būti daugiau spalvų, daugiau lauko baldų. Stebiuosi, kaip jis nepagalvojo apie tai. Juk jis menininkas. — Ji stabtelėjo, kai jie priėjo nuolydį, vedantį į paplūdimį apačioje. — Užtat jis turi paplūdimį. Nuostabu.

Žavūs kreivi laipteliai leidosi į siaurą paplūdimį, už kurio svajingai tyvuliavo vanduo. Virš jo mirksėjo žvaigždės, suteikdamos ramybės, nuošalumo įspūdį. Saimonas vaikštinėjosi su trimis šunimis, uostinėjančiais smėlį, skalūną ir vandenį.

Jam trūko šito, pagalvojo ji, tų vienišų pasivaikščiojimų prieblandoje, kur žemė susitinka su vandeniu. Trūko ramumos, švelnaus bangų ošimo baigiantis dienai, bet jis atsisakė viso šito, kad būtų su ja.

Kad ir kaip susiklostytų jų santykiai, kad ir kas atsitiktų tarp jų, ji niekada to nepamirš.

Jai stovint ir žiūrint žemyn, jis išsitraukė iš krepšelio, prisegto prie diržo, ryškiai geltoną teniso kamuoliuką. Paleido vieną, antrą, trečią į vandenį, ir šunys sušoko paskui juos.

Jie kvepės... nuostabiai, pagalvojo ji, stebėdama juos plaukiančius atgal į krantą su geltonais kamuoliukais dantyse.

Staiga ją pasiekė Saimono juokas, garsesnis už bangų mūšą, už ramumą — ir jo garsas išvaikė demonus.

Tik pažiūrėkit į juos, galvojo ji. Pažiūrėkit, kokie jie puikūs, kokie nuostabūs. Mano berniukai.

Njumanas nekantriai suvirpėjo šalia jos.

— Tiek to. Keturi smirdžiai nebus blogiau nei trys. Eik! Bėk žaisti!

Jis lodamas nuskuodė žemyn kreivais laiptais ir įsiliejo į linksmybes. Saimonas išmetė į orą ketvirtą kamuoliuką, kuris, padaręs lanką, pliumptelėjo į vandenį. Nelėtindamas žingsnio, Njumanas puolė paskui jį.

Fiona irgi nubėgo į apačią.

MOTELIO KAMBARYJE netoli Sietlo oro uosto Frensis K. Eklis skaitė naujausią Perio laišką ir gurkšnojo viskį su ledu.

Tegu jis kalba kaip nori, jam nerūpi. Žodžiai, tokie *kaip nusivylęs, kontrolė, susikaupimas, nereikalingas,* badė jam akis ir erzino išdidumą. Jo ego.

Nuobodu, pagalvojo jis ir suglamžė popieriaus lapą į kamuolį. Nuobodus, pamokslaujantis ir erzinantis laiškas. Matyt, Peris pamiršo, kuris iš jų kalėjime.

Tokia jau mokytojų bėda — o jis žino, nes prieš pasinerdamas į šią veiklą pats buvo mokytojas. Nuobodus, pamokslaujantis ir erzinantis.

Bet jau nebe.

Dabar jo rankose gyvenimo ir mirties galia.

Jis kilstelėjo vieną ranką, apžiūrėjo ją. Nusišypsojo.

Panorėjęs jis įpučia baimę, suteikia skausmo, atima viltį, o paskui visiškai sužlugdo. Visa tai jis mato jų akyse — baimę, skausmą, viltį ir pagaliau pasidavimą.

Peris niekada nejautė pakilumo, kurį suteikia galia ir žinojimas. Jei būtų jautęs, iš tiesų jautęs, tai nepamokslautų apie atsargumą ir kontrolę — arba, kaip jis mėgdavo sakyti, „švarią medžioklę".

Iki šiol didžiausią pasitenkinimą jam suteikė Anetės nužudymas. Kodėl? Nes jis girdėjo, kaip jo kumščiai talžo jos kūną, laužo kaulus. Nes jis *jautė* kiekvieną smūgį kaip ir ji.

Nes buvo kraujo — jis matė jį, užuodė. Jis galėjo stebėti, tyrinėti, kaip atsiranda mėlynės, kaip jos plinta po oda, galėjo mėgautis skirtingais tonais — pliaukštelėjimo arba smūgio.

Taip jie geriau pažino vienas kitą, ar ne? Jie neskubėjo, dalijosi skausmu, ir tasai nužudymas tapo daug intymesnis. Daug *realesnis.*

Svarstydamas tai, jis suvokė, jog Perio darbai buvo bekraujai, klinikiniai, netgi abejingi. Jis negalėjo pajusti tikro džiaugsmo dirbdamas su tokia silpna aistra. Vienintelį kartą, kai Peris nukrypo nuo savo kurso, leido sau patirti tikrą, kruviną smurtą, jam nepavyko su tuo susidoroti.

Ir dabar jis leidžia dienas kameroje.

Štai kodėl šis laipsniškas ir kūrybiškas greitėjimas yra pranašesnis. Štai kodėl jis dabar pranašesnis.

Laikas, galbūt jau net seniai laikas, nusprendė jis, nutraukti visus kontaktus su Periu. Jis daugiau nieko iš jo nebeišmoks ir nejaučia jokio poreikio mokytis.

Jis atsistojo ir pakėlė suglamžytą laišką. Rūpestingai išlyginęs, įkišo jį į aplanką kartu su kitais.

Jis jau pradėjo rašyti knygą apie savo gyvenimą, savo manifestą, evoliuciją, savo darbą. Susitaikė su tuo, kad ji bus išleista po jo mirties. Susitaikė su savo neišvengiama pabaiga, ir susitaikymas privertė jį dar labiau vertinti kiekvieną akimirką.

Jokio kalėjimo. Ne, tik ne į kalėjimą. Jis jau gyveno savo susikurtame kalėjime. Tik šlovė. Galų gale, atėjus neišvengiamai pabaigai, jis triumfuos.

Kol kas jis bus tik šešėlis, išlendantis į šviesą ir vėl pasislepiantis, nežinomas ir bevardis. Arba žinomas tik toms, kurias jis pasirinko, toms, kurios išėjo iš gyvenimo į mirtį su jo veidu akyse.

Ir jis jau išsirinko kitą.

Dar vienas pokytis, galvojo jis. Dar viena jo evoliucijos stadija. O kol jis ją stebės, seks tarsi vilkas triušį, galės pamąstyti, kaip viskas vyks tarp jo ir jos.

Kokia nepakartojama ironija, ir jis žinojo, jau žinojo, kad ji padidins jaudulį.

O tada ateis laikas Fionai.

Jis išsitraukė laikraštį, išskleidė jį, išlygino jos veidą. Jis įvykdys savo įsipareigojimą Periui, ir jo skola bus iki galo apmokėta.

Ji bus paskutinė, kuriai jis užriš raudoną skarelę. Labai tinkama,

nusprendė jis. Ji bus ryškiausias šio etapo momentas. Jo aukščiausias taškas, galvojo jis, paskutinė pagarba Periui.

Jis neabejojo, kad ja mėgausis labiausiai. Ji pažins daugiau skausmo, daugiau baimės nei visos kitos.

O, kaip kalbės žmonės, kai jis ją pagrobs, kai atims jai gyvybę. Apie nieką kitą ir nekalbės. Jie kalbės ir drebės bijodami žmogaus, kuris nužudė tą, kurios nužudyti nepavyko Periui.

RSŽII.

Perskaitęs savo pravardę, jis papurtė galvą ir susijuokė.

Jis didžiavosi.

Kai Fiona atsiguls į negilų kapą, kurį pati bus priversta išsikasti, RSŽII nebeliks. Jis taps kuo nors kitu, susiras kitą simbolį, pradės naują darbo etapą.

Tam tikra prasme, galvojo jis siurbčiodamas viskį, Fiona bus jo pabaiga ir pradžia.

MANC PADĖJO RAGELĮ ir trenkė kumščiu į stalą.

— Man regis, kažką turime.

Tonis pakėlė akis nuo monitoriaus.

— Ką?

— Tikrindami kalinių, kalėjimo personalo ir išorinių agentūrų darbuotojų tapatybes, aptikome tokį Frensį K. Eklį, Koledž Pleiso anglų kalbos ir kūrybinio rašymo dėstytoją. Per pastaruosius dvejus su puse metų jis keturis kartus vedė seminarus kalėjime. Po žiemos atostogų negrįžo į darbą. Pranešė laišku, kad atsistatydina dėl šeimyninių aplinkybių.

— Ar patikrinai?

— Tiesą sakant, jis neturi šeimos — bent jau tradicinės. Nuo ketverių metų gyveno tai vienoje, tai kitoje globėjų šeimoje. Jis nepaliko mokyklai jokio adreso, kuriuo jį būtų galima rasti. Abu telefono numeriai — namų ir mobiliojo — išjungti.

— Pasidomėkime juo. Pasikalbėkime su socialinės rūpybos darbuotojais, paieškokime informacijos apie globėjų šeimas. Neteistas?

— Nė karto. Neturi nei brolių ar seserų, nei žmonos, nei vaikų. — Manc kalbėjo ramiai, tačiau jos akyse spindėjo medžiotojo žiburėliai. — Peris buvo užsirašęs į visus keturis seminarus kalėjime. Patikrinau Eklio kreditinių kortelių išrašus. Nuo sausio — jokio judėjimo. Jokių įmokų, jokių išlaidų, bet jis jų neatšaukė. Keista.

— Taip, keista. Gal jis miręs.

— Nuojauta man kužda, Toni, kad čia jis. Klausyk, žinau, šiandien ar rytoj nori pasikalbėti su Bristou, bet manau, mums reikėtų jį patikrinti, pasikalbėti su žmonėmis, kurie jį pažįsta, akis į akį.

— Gerai. Patikrinkime jo banko sąskaitas, gal gausime daugiau informacijos. Anglų kalbos mokytojas?

— Neetatinis. Nevedęs, gyvena vienas, keturiasdešimt dvejų. Administratorius, su kuriuo kalbėjausi, sakė, kad jis tiesiog gyveno, dirbo savo darbą, nekėlė jokių bangų. Jis negalėjo įvardyti jokių jo draugų, nors mokykla nedidelė, Toni.

Tonio akyse irgi suspindo žiburėliai.

— Čiupk telefoną. Aš pasirūpinsiu kelionės dokumentais.

SAIMONAS BREZENTU UŽDENGĖ beveik baigtą vyno spintą. Jis jautėsi šiek tiek kvailai, tačiau nenorėjo, kad Fiona pamatytų ją ar imtų klausinėti. Galbūt jam nesinorėjo per daug galvoti, kad daro ją jai, vien todėl, kad ji tokios norėjo.

Jau ganėtinai keista tai, kad pabudęs žinojo, jog ji šalia. Žinoma, ne lovoje, mąstė jis, tepdamas trečią sluoksnį lako ant kriauklės iš kelmo. Ji pabunda su saule. Tačiau ji šalia, jo namuose, jo erdvėje.

Jo vonios kambary dvelkia jos kvapu, o virtuvėje kvepia kava, kurią ji išvirė, kol jis dar miegojo.

O keisčiausia? Kad jo tai visai neerzina. Jis netgi nesusierzino, tik sutriko, kai atidaręs stalčių pasiimti šaukšto rado tvarkingai išdėliotus stalo įrankius.

Apsidairius jam pasirodė, kad virtuvė tvarkingesnė — bet kadangi jis tiksliai nežinojo, kokią buvo palikęs, nusprendė numoti į tai ranka.

Kol jis pasiruošė darbui, ji jau buvo pašėrusi šunis, paskubomis pasimankštinusi su jais, nusipraususi ir palaisčiusi savo augalus vazonuose.

Jis girdėjo automobilius, atvykstančius į pirmąjį užsiėmimą, todėl tyčia paliko praviras duris, kad galėtų stebėti, kas išlipa.

Sumažino savo muzikos garsą, kad girdėtų, jei ji šūktelėtų — o *tai* jau pasiaukojimas. Tačiau jis dirbo netrukdomas ir neišlindo iš dirbtuvių per visas rytines pamokas.

Netgi Nasrai paliko jį vieną.

O tai buvo gerai — geriau nei gerai. Jam nereikėjo nerimauti, kad į laką pateks šuns plaukų, nereikėjo apsimetinėti, jog nemato prie kojų metamų pagalių ar kamuoliukų.

Jis išpjovė daugiau nei paprastai šablonų, suklijavo ir suspaudė keletą detalių, ir dabar, dirbtuvių laikrodžiui rodant beveik vidurdienį, dar kartą lakavo kriauklę, kad išryškėtų sodri medienos spalva.

Akies kraštelių jis pastebėjo judesį ir stabtelėjo, kai ji su šuniu prisiartino.

— Neleisk jų čia, gerai? Ką tik nulakavau. Užteks vieną kartą pasipurtyti, ir viskas aplips plaukais.

— Sėdėt. Lik vietoje. Tik pamaniau, gal norėtum sumuštinio ar...

Ji užsikirto ir išpūtė akis. O jis patyrė didžiulį malonumą matydamas, kaip nukaro jos žandikaulis.

— O Dieve. Čia tas kelmas? Mano kelmas?

— Mano kelmas.

— Nuostabu!

Ji instinktyviai ištiesė ranką. Jis pliaukštelėjo jai per pirštus.

— Oi. Gerai, atsiprašau, jis drėgnas. Jis apverstas. Mat kaip. Na, žinoma. — Susigrūdusi rankas į kišenes, kad nekiltų pagunda jas kišti — ir gauti per nagus — Fiona apėjo aplink kriauklę.

Pagrindas, stovas — ar kaip jį pavadintum — iš šaknų, todėl ji atrodo tarsi būtų užaugusi stebuklingame miške.

— Kas būtų galėjęs pagalvoti, kad medžio šaknys gali taip stulbinamai atrodyti? Na, žinoma, tu. O dubuo? Iš ko dubuo?

— Iš medžio ruplės. Radau ją prieš kelis mėnesius. Tik reikėjo tinkamo stovo.

— Spalva nuostabi. Tarytum stiklinis sirupas. Nepaprastai gražu, Saimonai. Žinojau, kad bus įdomu, bet nenumaniau, kad bus taip gražu.

Gausios pagyros jo darbui paprastai versdavo Saimoną pasijusti nepatogiai. Vis dėlto, matydamas jos švytintį veidą, jis jautė tik pasitenkinimą.

— Ji dar nebaigta.

— Ką su ja darysi, kai užbaigsi?

— Nežinau. — Jis truktelėjo pečius, nes sugavo save benorintį padovanoti ją jai. Ji labai jai tiko. — Gal parduosiu, gal pasilaikysiu.

— Jaustumeisi nepaprastai kiekvieną kartą, kai plautumeisi rankas. Aš daugiau niekada nebežiūrėsiu į medžio kelmą kaip į kelmą. O Dieve, palauk, kai jį pamatys kiti! — Ji nusijuokė. — Žinai, turiu porą valandų iki kito užsiėmimo. Jei nori valgyti, galiu padaryti tau sumuštinį.

Jis pagalvojo, pažiūrėjo į ją.

— Klausyk, nenoriu, kad aptarnautumei mane, nes jei taip darysi, imsiu norėti, kad aptarnautum.

Ji sekundėlę patylėjo.

— Keista, bet aš suprantu, ką turi galvoje. Gerai, tada paslauga už paslaugą.

— Kokia?

— Aš padarysiu tau sumuštinį, o tu išpjausi man keletą skersinių. Aš užrašiau reikiamus ilgius.

Ji išsitraukė sąrašą ir padavė jam. Jis niūriai peržvelgė jį.

— Kam tau jie?

— Man, — nusišypsojo Fiona.

— Puiku. Bet tu neužrašei pločių.

— O. Chm. Štai tokio? — Ji parodė pirštais.

— Maždaug ketvirtis colio. Iš kokios medienos?

— Iš kokios turi.

— Su apdaila?

— O varge, kiek sprendimų. Tiesiog išpjauk ir viskas. Man nieko įmantraus nereikia.

— Gerai. Išpjausiu, kai baigsiu lakuoti.

— Puiku.

Viskas gerai, vėliau pagalvojo Saimonas. Jis gavo sumuštinį, kurio nereikėjo darytis pačiam, ir jie netrukdė vienas kitam dirbti. Nors ir iškilmingai prisiekusi, ji vis dėlto tvarkė paskui jį — tik subtiliai. Jis pastebėjo ją šluojančią verandą, o kai prisiminė nepapildęs dirbtuvių šaldytuvo ir nuėjo į virtuvę atsigerti, jo vos neapakino spindintis šaldytuvas.

Jis girdėjo ir įtartiną skalbimo mašinos garsą.

Ką gi, puiku, jis jai atsilygins. Turėdamas laiko, pastatys naujų treniruoklių šunims.

Kai jis išžengė į lauką, ji vaikštinėjo po kiemą su telefonu prie ausies. Kažkas atsitiko, pagalvojo Saimonas, ir nuėjo prie jos.

— Taip, žinoma, gerai. Ačiū, kad paskambinote. Tikrai. Gerai. Viso. — Ji baigė pokalbį. — Agentas Tonis. Ketino šiandien užsukti, bet atsirado kažkokių reikalų. Man regis, jie kažką užčiuopė. Jis labai stengėsi neišsiduoti, bet man atrodo, kad jie kažką užuodžia. Jis pernelyg ramiai kalbėjo.

— Pernelyg ramiai?

— Pabrėžtinai ramiai. — Ji pasitrynė delnu krūtinę, bandydama nuraminti save. — Ir jis nenorėjo pasirodyti susijaudinęs ar susidomėjęs, — paaiškino ji. — Gal aš įsivaizduoju, bet taip man atrodo. Ir nenorėjo nieko man sakyti, nes nenorėjo, kad sureaguočiau, kaip dabar reaguoju.

Fiona užsimerkė ir įkvėpė.

— Kaip gerai, kad visa popietė užimta. Neturėsiu kada galvoti.

— Turėsi. Jau galvoji. — Jis ištiesė ranką ir timptelėjo ją už kasos, tada pakeitė temą. — Ar skalbi mano drabužius, mama?

— Savo skalbiu, — atšovė ji pabrėžtinai oficialiai. — Gali būti, kad pasitaikė vienas kitas tavo, kad užpildyčiau mašiną.

Jis bedė pirštu jai į petį.

— Žiūrėk man.

Jam nuėjus, ji įsirėmė kumščiais į klubus.

— Aš jau ėmiausi radikalių priemonių. Pakeičiau patalynę.

Jis neatsigręždamas papurtė galvą ir Fiona nusijuokė.

TONIS IR JO PARTNERĖ pirmiausia apsilankė Eklio paskutinėje žinomoje gyvenamojoje vietoje — mažame trijų aukštų daugiabutyje netoli koledžo. Pasibeldus į 202-ojo buto duris, niekas neatidarė, tik nedrąsiai prasivėrė durys priešais.

— Jos nėra namuose.

— Jos?

— Ką tik atsikraustė, prieš porą savaičių. — Durys prasivėrė plačiau. — Jauna mergina, į savo pirmąjį butą. Ko jūs norite?

Abu agentai išsitraukė pažymėjimus. Tada durys atsidarė plačiai.

— FTB! — lyg būtų šūktelėjus *Kalėdų Senelis!*

Tonis nužvelgė į septintą dešimtį įkopusią moterį žvitriomis paukščio akimis už akinių su sidabriniais rėmeliais.

— Kaip man patinka tie FTB filmai per televiziją! Žiūriu visus. Apie policiją irgi. Ar ta mergytė ko nors prisidirbo? Nieko bloga negalėčiau pasakyti. Ji draugiška ir mandagi. Tvarkinga, net jei rengiasi kaip dauguma šiais laikais.

— Tiesą sakant, mes tikėjomės pasikalbėti su Frensiu Ekliu.

— O, jis išvyko iškart po Kalėdų. Jo motina susirgo. Bent jau taip jis *sakė*. Galvą dedu, kad jis naudojasi liudininkų apsauga. Arba koks nors serijinis žudikas. Nes jo toks tipas.

Manc kilstelėjo antakius.

— Ponia?..

— Hobeiker. Stela Hobeiker.

— Ponia Hobeiker, gal galėtume įeiti ir pasikalbėti?

— Jaučiau, kad jis keistas. — Ji atkišo pirštą. — Įeikite. Galite prisėsti, — tarė ji jiems ir nuėjusi išjungė televizorių. — Kavos negeriu, bet turiu, nes kartais užsuka kuris nors iš vaikų. Kavos ir sulčių.

— Ačiū, nereikia, — tarė jai Tonis. — Sakėte, kad ponas Eklis išvyko iškart po Kalėdų.

— Taip. Mačiau, kaip tempė lagaminus vidury dienos, kai name beveik nieko nėra, išskyrus mane. Sakau, vykstate į kelionę? O jis nusišypsojo nežiūrėdamas man į akis ir pasakė turįs padėti prižiūrėti motiną, nes ji nugriuvusi ir susilaužiusi klubą. Jis niekada neminėjo turįs motiną, nė karto per visus tuos metus, kai čia gyveno. Beveik nieko neminėjo. Buvo toks uždaras, — pridūrė ji supratingai linkteldama. — Taip vėliau sakoma apie žmones, kurie nueina ir užkapoja ką nors kirviu. Jis buvo tylus ir su niekuo nebendravo.

— Ar jis užsiminė, kur gyvena jo motina?

— Sakė, nes aš paklausiau tiesiai šviesiai, kad Kolumbe, Ohajuje. Tai pasakykit, — griežtai pasiteiravo ji vėl atkišdama pirštą, — jei jis turėjo motiną rytuose, kodėl niekada anksčiau jos nelankė ir kodėl ji nė karto neaplankė jo?

Ji pabaksnojo pirštu į nosies šoną.

— Keista. O dar keisčiau tai, kad jis taip ir nesugrįžo. Paliko baldus — bent jau daugumą, kaip girdėjau iš namo šeimininko, kuris pagaliau ištuštino butą. Daugiau nieko nebuvo, nors aš žinau, kad jis turėjo daug knygų — o jų neišsivežė. Tikriausiai pardavė internetu.

— Jūs pastabi, ponia Hobeiker.

Ji gudriai šyptelėjo.

— Taip, o kadangi dauguma žmonių nekreipia dėmesio į senas moteris, tai niekas ir nepastebi. Per pastaruosius keletą mėnesių ne kartą pastebėjau jį tempiantį lauk dėžes ar maišus, o sugrįžtantį tuščiomis. Todėl manau, kad jis pardavė tas knygas. Tikriausiai reikėjo pinigų. Nuo sausio nebemokėjo nuomos. Ir dar girdėjau — kalbėjausi apie tai su šeimininku — kad jis metė darbą ir ištuštino savo banko sąskaitą. Pasiėmė viską iki paskutinio cento.

Žvitrios akutės tapo gudrios.

— Tikriausiai žinote tai.

— Ar jis turėjo draugų, ar pas jį kas nors lankydavosi? — paklausė Manc. — Gal turėjo merginų?

Ponia Hobeiker paniekinamai prunkštelėjo.

— Nė karto nemačiau jo su moterimi — ar su vyru, kad jau apie tai kalbame. Nenatūralu, sakyčiau. Taip, jis buvo mandagus. Taisyklingai kalbėjo, bet nepasakydavo nė pusės žodžio, jei neužkalbindavau. Ką jis padarė?

— Mums tiesiog reikia su juo pasikalbėti.

Ji išmintingai linktelėjo.

— Jis yra tas, ką jūs vadinate „jus dominančiu asmeniu", o tai dažniausiai reiškia, kad jis įtariamas padaręs kažką blogo. Jis vairavo nedidelį automobilį su pakeliamomis užpakalinėmis durelėmis. Į jį jis ir susikrovė daiktus tą dieną. Pasakysiu dar kai ką, nes esu smalsi ir pasidomėjau — ir mes apšnekėjome tai su šeimininku. Jo bute nebuvo jokios nuotraukos, jokių laiškų ar atvirukų. Tiesiog jis nė neketino grįžti. Ir jis išvyko tikrai ne rūpintis motina. Jei būtų turėjęs motiną, tikriausiai būtų nužudęs ją miegančią.

Išėjus į lauką, Manc atidarė automobilio dureles.

— Tai bent pastabi moteriškė.

— Nemanau, kad Eklis nužudė motiną miegančią, nes jo byloje sakoma, kad jo motina perdozavo, kai jam buvo aštuoneri. Tai bus jis, Toni. Jei jis ne mūsų ieškomas asmuo, tada aš — Las Vegaso mergina.

— Tavo kojos gražios, Erina, bet aš irgi taip manau. Susiraskime šeimininką, pasikalbėkime su koledžo mokytojais, o tada, manau, grįšime į kalėjimą.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

ATEIS TOKIA DIENA, pagalvojo Fiona, kai pamačiusi Deivio patrulinę mašiną ji nebejaus baimės.

— Oho, mums galas, — pajuokavo kažkuris iš mokinių, ir ji išspaudė sustingusį šypsnį.

— Nesijaudink, turiu ryšių. Jana, pažiūrėk, kaip Lotosė eina ratu? Ką tai tau sako?

— Aaa, ji užuodė kvapą?

— Galbūt. Galbūt ji nori dar kartą įvertinti, išsiaiškinti. Gal ji pajuto dar vieną kvapą ir dabar bando nustatyti, kurio jai reikėjo. Jums irgi reikia tai išsiaiškinti. Padirbėkite su ja. Padėkite jai susikaupti. Stebėkite jos uodegą, sprando gaurus, klausykitės, kaip ji kvėpuoja. Kiekviena reakcija kažką reiškia, ir josios gali skirtis, tarkim, nuo Maiko šuns. Aš tuoj grįšiu.

Stipriai į šonkaulius besidaužančia širdimi, ji nuėjo pasitikti Deivį.

— Atleisk, kad trukdau, ir naujienos nėra blogos. Ar dar ilgai užtruksi?

— Penkiolika, dvidešimt minučių. Kas...

— Naujienos nėra blogos, — pakartojo jis. — Bet aš nenoriu kalbėtis kitiems girdint. Galiu palaukti. Pats kaltas, blogai apskaičiavau laiką.

— Ne, mes jau būtume baigę, tačiau ši grupė paprašė papildomos valandėlės mokantis ieškoti lavono. Jų tik keturi, o aš turėjau laiko, tad... — Fiona truktelėjo pečiais.

— Tai grįžk pas juos. Nieko tokio, jei pažiūrėsiu?

— Žinoma, ne.

— Fi? — Jana pamojo jai, tada nusivylusi kilstelėjo rankas. — Ji nesupranta, atrodo sutrikusi ir nuobodžiaujanti. Padirbėsime namuose. Jai patinka šios pratybos, ir mes žinosime, ką daryti.

Susikaupk, įsakė sau Fiona.

— Jūs ne namuose. Nepamirškite — nauja vieta, nauja aplinka, nauja problema.

— Taip, taip, žinau, sakei anksčiau, bet jei mums pavyks, kiekvieną kartą vyksime į paiešką naujoje vietoje.

— Būtent. Todėl kuo daugiau patirties ji turės, tuo geriau. Ji mokosi kiekvieną kartą. Ji protinga ir gabi, tačiau šiandien jai nesiseka — be to, ji jaučia ir tavo nusivylimą. Pirmiausia atsipalaiduok.

Tu irgi, priminė sau Fiona ir žvilgtelėjo į jos laukiantį Deivį.

— Grįžkite ten, kur ji ėmė sukti ratus ir prarado susidomėjimą. Atnaujink kvapą, pradėkite viską iš pradžių. Jei šiandien nepavyks, nuvesk ją prie „lavono", leisk jį surasti ir atsilygink.

Jos puiki komanda, pagalvojo Fiona, stebėdama jas iš tolo. Tik žmogiškoji komandos pusė linkusi norėti pernelyg greitų rezultatų. Vis dėlto ji skiria laiko ir pastangų, puikiai jaučia savo šunį.

Maikas ir jo australų aviganis šventė radinį. Šuo patenkintas priėmė atlygį skanėsto pavidalu ir pagyras, o Maikas užsimovė plastikines pirštines ir ištraukė indą su žmogaus kaulų nuolaužomis.

Puikiai padirbėjo, pagalvojo ji. O jos trečiasis mokinys iškėlė į orą nosį ir uodegą, tai reiškė, kad jis irgi netrukus ras savo „lavoną".

Vieną dieną, galvojo ji, vienas iš jų arba visi gali būti iškviesti į paiešką, kad išnaršytų miškus, kalvas, laukus, miesto gatves ir surastų žmogaus palaikus. O suradę juos suteiktų paguodą šeimai ir padėtų policijai rasti atsakymus.

Palaikus, galvojo ji, kaip Anetės Kelvort. Negailestingai pakištus po pora pėdų žemių, paliktus it sulaužytą žaislą, kol tas, kuris tai padarė, ieško naujos aukos.

Ar bus dar viena? Arčiau? Ar iškviestų jos būrį į paiešką? Kažin, ar ji galėtų, ar galėtų pasiimti vieną iš savo brangiųjų šunų ir ieškoti kūno, kuris galėjo būti jos pačios.

Kuris bus jos pačios, jei tam vyrui, kurio ji nė nepažįsta, pavyks prie jos prisigauti.

— Ji surado! — šūktelėjo Jana, pasilenkdama apkabinti Lotosės. — Jai pavyko!

— Nuostabu.

Naujienos nėra blogos, priminė sau rinkdama mokymo priemones. Fiona ištraukė iš šaldytuvo dvi skardines kolos.

— Gerai, — tarė ji, — klok.

— Federalai aptiko siūlo galą. Jų manymu, gana tvirtą.

— Siūlo galą. — Dabar ji leido keliams virpėti, bet viena ranka įsirėmė į stalą, kad nepargriūtų. — Kokį?

— Jie ieško žmogaus, kuris bendravo su Periu kalėjime. Samdomo instruktoriaus. Anglų kalbos mokytojo iš Koledž Pleiso.

— Ieško?

— Taip. Jis metė darbą, susidėjo daiktus ir išvyko nežinia kur tarp Kalėdų ir Naujųjų metų. Ištuštino savo banko sąskaitą, paliko

baldus, nebemokėjo nuomos. Sako, kad jis atitinka žudiko psichologinį portretą. Reikalas tas, kad jis neturėjo kontaktų — bent jau jiems žinomų — su Periu beveik metus. O tai ilgas laikas.

— Peris kantrus.

— Dabar federalai spaudžia Perį. Bando iškvosti, kiek jis žino. Taip pat gilinasi į to vyruko biografiją. Jie sako, kad jis vienišius. Jokių santykių, šeimos. Jo motina buvo narkomanė, tad jis nuo mažų dienų buvo mėtomas po globos namus. Kai jam buvo aštuoneri, ji perdozavo.

— Dėl motinos, — sumurmėjo ji, draskoma vilties ir baimės. — Kaip ir Peris.

— Taip, tai juos sieja. — Deivis išsitraukė iš kišenės faksą ir išlankstė. — Ar matytas?

Fiona pažiūrėjo į faksimilinę nuotrauką — niekuo neišsiskiriantį veidą, dailiai pakirptą barzdelę, šiek tiek pašiaušlus plaukus.

— Ne. Ne, nesu jo mačiusi. Nepažįstu jo. Ar tai tikrai jis?

— Jie ieško jo. Dar nevadina įtariamuoju. Nenori skubėti. Bet pasakysiu tau, Fi, jie tiki, kad tai jis ir daro viską, kad surastų. — Jis paskubomis spustelėjo jai petį. — Noriu, kad žinotum — jie daro viską, kad surastų jį.

— Kas jis?

— Frensis Eklis. Frensis Ksavjeras Eklis. Jo amžius, ūgis, svoris ir odos spalva nurodyta fakse. Turėk šią nuotrauką, Fi. Gali būti, kad jis pasikeitė išvaizdą. Nusiskuto barzdą, persidažė plaukus. Todėl turėk ją, ir jei pamatysi panašų tipą, nedvejok. Skambink.

— Nesijaudink, būtinai paskambinsiu. — Jau dabar jo veidas įsirėžė jai į atmintį. — Sakei, kad jis mokytojas.

— Taip. Jo praeitis švari. Vaikystė buvo sunki, tačiau jis nieko neprisidirbo — bent jau nebuvo teistas. Jie kalbasi su jo globėjų šeimomis, socialiniais darbuotojais. Apklausia jo bendradarbius, vadovus, kaimynus. Kol kas niekas jo biografijoje nekelia įtarimo, bet...

— Žmones galima išdresuoti. Kaip šunis. Jie gali išmokti gero arba blogo elgesio. Viskas priklauso nuo motyvacijos ir metodų.

— Jie pričiups jį, Fi. — Deivis uždėjo jai ant peties ranką ir dar kartą spustelėjo, kai jų akys susitiko. — Patikėk.

Jai reikėjo tikėti ir ji nuskubėjo į Saimono dirbtuves.

Jis stovėjo prie tekinimo staklių, apsuptas garsios muzikos ir staklių ūžimo triukšmo, laikydamas rankose blyškaus medžio gabalą.

Dubenėlis, suprato ji, vienas iš tų, kurie atrodo žvilgantys ir lygūs it šilkas ir ploni kaip popierius.

Ji stebėjo, kaip jis varto jį, lygina kampus, ir bandė perprasti metodą, kad užimtų mintis ir išstovėtų vietoje.

Jis išjungė stakles.

— Žinau, kad tu čia, kvėpuoji mano orą.

— Atsiprašau. Kodėl tu tokių neturi? Tau reikėtų dvigubai didesnio virtuvėje sezoniniams vaisiams.

Jis išsitraukė iš ausų kamštukus, nusiėmė akinius ir pažiūrėjo į ją.

— Ar to ir atėjai, kad pasakytum man? — Tada žvilgtelėjo sau po kojomis, kur Nasrai numetė pagalį. — Matai, ką pradėjai?

— Aš išsivesiu juos pažaisti prieš savo kitą pamoką. Saimonai.

Ji parodė jam faksą.

Jo kūno kalba pasikeitė. Sukluso, pagalvojo ji.

— Jį pagavo?

Ji papurtė galvą.

— Bet ieško, ir jie, Deivis sakė, jie mano... man reikia prisėsti.

— Eime į lauką, į orą.

— Aš nejaučiu kojų.

Susijuokusi, ji išsvirduliavo į dirbtuvių prieangį. Po sekundėlės jis sugrįžo su buteliu vandens.

— Parodyk. — Jis padavė jai butelį, o pats pagriebė faksą. — Kas tas šunsnukis?

— Niekas. Ponas Vidutinybė Džo, o gal ir ne. Kur virvė! Atneškit virvę! — Visi keturi šunys liovėsi baksnoję nosimis ir nukūrė. — Turime porą minučių. Deivis atvažiavo papasakoti man, ką jiems pranešė FTB. Jo vardas Frensis Ksavjeras Eklis, — pradėjo ji.

Klausydamasis jis tyrinėjo nuotrauką. Kai šunys sugrįžo — laimėtoju tapo sumanusis Njumanas — Saimonas paėmė virvę.

— Bėkit žaist, — paliepė jis ir užsimojęs nusviedė virvę.

— Negi jie netikrina žmonių prieš priimdami juos dirbti kalėjime?

— Žinoma, tikrina. Aš taip manau, — pridūrė ji po akimirkos. — Bet matai, jo biografija švari. Kol kas jie nieko įtartina neaptiko. Tačiau jis bendravo su Periu, o po to jo elgesys pasikeitė. Drastiškai. Jie tikriausiai žino daugiau. Daugiau, nei papasakojo šerifui, daugiau, nei Deivis galėjo papasakoti man. Aš žiūriu į šią nuotrauką, nes Tonis leido. Nes jis norėjo, kad žinočiau.

— Mažo koledžo mokytojas, — garsiai mąstė Saimonas. — Tikriausiai visą dieną žiūri į ilgakojes studentes, kurios nekreipia į jį jokio dėmesio. Vis dėlto nuo eilinio mokytojo iki Perio mėgdžiotojo — didelis šuolis.

— Ne toks ir didelis, jei visą laiką jautė polinkį, jei jautė tą varomąją jėgą, bet nežinojo, kaip ją išnaudoti. Arba nedrįso.

Ji taip dresuoja šunis, ar ne? Atpažįsta ar atranda paslėptą potencialą, išnaudoja užgniaužtas galimybes, pajungia atviras, sistemingai keičia elgesį.

— Prieš tai tu kalbėjai apie motyvacijos svarbą, — tarė ji. — Ir buvai teisus. Gali būti, jog Peris surado tinkamą motyvaciją, tinkamą... žaidimą, tinkamą atlygį.

— Išdresavo savo pakaitalą.

— Jis vedė kalėjime keturis seminarus, — pridūrė ji, — ir Peris visuose dalyvavo. Jis chameleonas. Peris. Jis prisitaiko. Jis prisitaikė kalėjime, stumia laiką, niekur nesikiša. Bendradarbiauja. Tam tikra prasme jis vėl tampa eiliniu.

— Ir jie nebekreipia į jį tiek dėmesio? — Saimonas truktelėjo pečiais. — Gali būti.

— Jis labai pastabus. Ilgai stebėdavo prieš pasirinkdamas aukas, puikiai prisitaikė prie aplinkos. Jis tikriausiai tykodavo ir atmesdavo tuzinus kitų moterų prieš pasirinkdamas tą, kurią pagrobdavo. Stebėdavo jas, vertindavo jų elgesį, jų asmenybes.

— O jei jos neatitikdavo jo poreikių, eidavo kitur.

— Taip, be to, jis visada apskaičiuodavo rizikos faktorių. Galbūt

ši per daug pasyvi, o ta gali būti sunkiai suvaldoma, trečia pernelyg chaotiška, sunku perprasti jos rutiną.

Fiona pasitrynė ranka krūtinę, šlaunį — negalėjo nulaikyti jos ramybėje.

— Jis žino, ko ieškoti žmonėse. Todėl tiek daug nužudė, taip lengvai keliavo iš vietos į vietą ir patraukdavo kitus žmones. Aš tai suprantu. Paprastai galiu pasakyti, ar šuo pasiduos tolesniam dresavimui, ar šuo ir šeimininkas sudarys komandą. O gal geriau tegu lieka tik šeimos augintiniu. Jei žinai, kur ir kaip ieškoti, gali pamatyti potencialą — ir gali pradėti jį lipdyti. Peris žino, kur ir kaip ieškoti.

Galbūt jai tiesiog reikia tuo tikėti, pagalvojo Saimonas, bet ji velniškai įtikinamai kalba.

— Tai tu manai, kad Peris pamatė to vyruko potencialą?

— Gali būti. Gali būti, kad Eklis pats priėjo prie Perio. Kamgi nemalonu girdėti, kaip liaupsinamas tavo darbas. O Perio darbas buvo žudyti. Kad ir kaip ten būtų, jei šiedu susitiko, Peris žinojo, ką toliau daryti. Ir aš manau, Saimonai, — jei taip iš tiesų buvo, — kad atlygis už tą mokymą, tą lipdymą, esu aš.

Ji vėl pažiūrėjo į nuotrauką.

— Jis nužudys mane, kad atsilygintų Periui už tai, jog šis atpažino ir parengė veiklai jo potencialą.

Perio šuo, nusprendė Saimonas, kuris nori įtikti šeimininkui.

— Peris niekada neatsiims savo skolos.

— Pirmiausia jam reikėjo ateiti manęs. Jie abu suklydo. Aš buvau atsipalaidavusi. Jaučiausi saugi ir tuo metu būčiau buvusi lengvesnis taikinys. Bet jie norėjo, kad gyvenčiau baimėje. Tai buvo kvaila.

Saimonas suprato, kad jos jaudulys pamažu perauga į pyktį ir tvirtą pasitikėjimą savimi.

— Aš jau esu gyvenusi baimėje, o dabar esu vyresnė ir protingesnė nei tuomet. Aš žinau, kad nesu nenugalima, kad vyksta baisūs dalykai, o tai privalumas. Ir aš turiu tave. Turiu juos.

Ji pažiūrėjo į šunis, kovojančius dėl nutrintos virvės.

— Gerai, kad esi vyresnė ir protingesnė. Bet jei jis pamėgins

paliesti tave, sulaužysiu jį į gabalus. — Saimonas atrėmė jos žvilgsnį. — Aš nekalbu to, ko negalvoju.

— Taip, žinau. Tai raminantis, nors kartais erzinantis įprotis. Gera žinoti, kad jei tu pasakei, vadinasi, taip ir galvoji. Ir aš labai tikiuosi, kad tau neteks to daryti. Dabar jie turi jo veidą ir vardą. Noriu tikėti, kad netrukus jie turės ir jį patį.

Ji atsiduso ir akimirką priglaudė galvą prie jo peties.

— Turiu pasiruošti kitam užsiėmimui. Galėtum pasilaikyti Nasrus dirbtuvėse per kitą valandą?

— Kodėl?

— Nes jis ne toks subrendęs ir ramus kaip mano berniukai, o aš dirbsiu individualiai su gana agresyviu rotveileriu.

— Su agresyviu rotveileriu? Kur tavo šarvai?

— Ne toks jis ir baisus. Mes jau turėjome porą pamokų, ir jis daro pažangą. Paprastai tokiais atvejais važiuočiau į vietą, bet, susiklosčius šioms aplinkybėms, paprašiau kliento, kad atvežtų Halką čia.

— Halkas*. Nuostabu. Ar turi su savimi ginklą?

— Baik. Toks mano darbas, — priminė ji jam. — Arba vienas iš darbų.

— Jei jis tau įkąs, aš supyksiu. Minutėlę.

Jis atsistojo ir įėjo į vidų. Jei viskas taip eisis ir toliau, pagalvojo ji, jis vis tiek kada nors supyks. Jai retai įkąsdavo, tačiau kartkartėmis taip atsitikdavo.

Jis pasirodė su dėže.

— Tie skersiniai, kurių norėjai.

— O, puiku. Ačiū.

UŽSIĖMIMAS PRAĖJO BE SUŽALOJIMŲ, ir Fiona nusprendė kitą valandą praleisti virtuvėje. O kadangi turėjo šiek tiek laiko ir buvo daugiau ar mažiau įkalinta šiuose namuose, nutarė pasinaudoti vadinamąja Saimono sporto sale, kai tik baigs virtuvėje.

* *Hulk* (*angl.*) — gremėzdas.

Ne tik šunims reikia treniruotis. Patenkinta savo pirmuoju projektu, ji ištuštino vieną iš virtuvės stalčių, išgrandė jį, išmatavo ir išpjovė įklotą, kurį buvo prašiusi Silvijos nupirkti jai. Pagal brėžinį, kurį buvo susikūrusi galvoje, Fiona sukišo medines skiriamąsias juosteles — ir jos puikiai tiko.

Ji buvo bebaigianti trečią stalčių, kai suskambo telefonas. Pasinėrusi į darbą, atsiliepė negalvodama.

— Alio.

— O, tikriausiai suklydau... ieškau Saimono.

Fiona suguldė menteles, sukišo šaukštus, šakutes į jiems skirtas vietas.

— Jis yra, tik šiuo metu dirbtuvėse. Galiu pakviesti.

— Ne, nieko tokio. Tikriausiai ten plyšauja muzika ir ūžia staklės. Todėl ir neatsiliepia mobiliuoju. Kas čia kalba?

— Fiona. O kas čia skambina?

— Džiulė, Džiulė Doil. Aš Saimono motina.

— Ponia Doil. — Fiona nesmagiai susiraukė ir uždarė stalčių. — Žinau, Saimonas norėtų pasikalbėti su jumis. Jei luktelėsite minutėlę...

— Mieliau pasikalbėčiau su tavim — jei tu esi ta Fiona, apie kurią pasakojo Saimonas.

— Jis... tikrai?

— Jis kalba nedaug, bet aš sugebu šį tą ištraukti. Tu dresuoji šunis.

— Taip.

— Ir kaip sekasi tam šuneliui?

— Nasrai puikus šuo. Tikiuosi, jūs sugebėjote ištraukti iš Saimono ir tai, kad jis be galo myli tą šunį. Jiedu puiki komanda.

— Tu dirbi Paieškos ir gelbėjimo būryje. Saimonas užsiminė broliui, kad ruoši šunį paieškos darbams.

— Užsiminė broliui?

— O, mes dažnai susirašinėjame elektroniniu paštu. Tačiau bent kartą per savaitę noriu pasikalbėti su juo telefonu. Taip lengviau ką nors išpešti, be to, aš bandau įkalbėti jį, kad aplankytų mus.

— O, jis tikrai turėtų. — Jos širdį persmeigė kaltė. — Žinoma, kad turėtų.

— Jis ir aplankys, kai viskas grįš į normalias vėžes. Žinau, kad situacija sudėtinga. Kaip tau sekasi?

— Ponia Doil...

— Džiulė, ir aš suprantu, kad nenori apie tai kalbėti su nepažįstamu žmogumi. Tik pasakyk, ar tu dabar su Saimonu, gyveni jo namuose?

— Taip. Jis... nuostabus. Dosnus, palaikantis, supratingas. Kantrus.

— Matyt, vis dėlto būsiu ne ten pataikiusi.

Fiona nusijuokė ir atsirėmė į stalviršį.

— Jis kalba apie jus. Nedaug, kartkartėmis. Ir jis beprotiškai myli jus.

— Kalbant apie Doilių šeimą, „beprotiškas" — dažnas žodis.

Su ja buvo lengva kalbėtis. Atsipalaidavusi Fiona vėl atidarė stalčių ir kalbėdamasi su Džiule Doil ėmė sistemingai viską dėlioti.

Kai durys atsidarė, ji žvilgtelėjo per petį.

— Štai, atėjo Saimonas, tad perduodu ragelį jam. Buvo labai malonu pasikalbėti.

— Netrukus vėl pasikalbėsime.

— Tavo mama, — tik lūpomis ištarė Fiona ir ištiesė jam telefoną.

— Sveika.

Jis pažiūrėjo į atidarytą stalčių ir papurtė galvą.

— Aš jau beveik visą laiką prašnekėjau su mieląja Fiona. Tau mažai liko.

— Reikėjo paskambinti man į mobilų. Kai kurie iš mūsų turi užsidirbti pragyvenimui.

— Skambinau.

— Vadinasi, aš dirbau, kad užsidirbčiau pragyvenimui. — Jis atidarė šaldytuvą ir išsitraukė kolos. — Viskas gerai?

— Viskas gerai. Saimonai, tu gyveni su moterimi.

— Juk neketini atsiųsti kunigo?

Ragelyje nuaidėjo jos juokas.

— Priešingai, džiaugiuosi šiuo nauju žingsniu.

— Tai tik dėl to kito reikalo.

— Ji mano, kad esi nuostabus, dosnus, palaikantis ir kantrus. — Džiulė akimirką patylėjo. — Taip, aš irgi netekau žado. Ar žinai, ką matau, Saimonai, savo įžvalgiomis motiniškomis akimis?

— Ką?

— Matau, kaip švelnėja šiurkštūs pakraščiai.

— Tu prašaisi, Džiule Lyn.

— Kai aš prašausi, tai ir gaunu. Mes tai sugebame, ar ne?

Šyptelėjęs jis užsivertė skardinę.

— Taip, ko gero.

— Man patinka tavo balso tonas, kai kalbi apie ją. Tik tiek ir tenoriu pasakyti. Kol kas.

— Gerai.

— Aš tau parodysiu gerai, kai susitiksime. Padaryk man paslaugą, Saimonai.

— Gal.

— Būk atsargus. Tu mano vienintelis antras sūnus. Rūpinkis savo Fiona, bet būk atsargus.

— Tiek galiu. Nesijaudink, ma. Prašau.

— Motinos nė neverta to prašyti. Turiu eiti. Turiu svarbesnių reikalų nei šnekėtis su tavim.

— Ir aš.

— Tu visuomet buvai sunkus vaikas. Myliu tave.

— Ir aš tave myliu. Perduok ir tėčiui. Iki. — Jis padėjo ragelį, siurbtelėjo kolos. — Tu tvarkai mano virtuvės stalčius.

— Taip. Tu gali kada panorėjęs sujaukti juos. Bet tvarkymasis padeda man išlaikyti blaivų protą. Ir tu išpjovei tinkamus skersinius.

— Aha.

— Man patiko kalbėtis su tavo motina. Man patiko tavo balsas, kai kalbėjaisi su ja.

Suraukęs kaktą, Saimonas nuleido skardinę.

— Kas tai?

— Kas kas?

— Nieko. Pamiršk. Apsisuk.

— Kodėl?

— Noriu pažiūrėti, ar rotveileris neįkando tau į užpakalį.

— Nei į užpakalį, nei kitur.

— Visa kita patikrinsiu vėliau. — Jis atidarė pirmą po ranka pasitaikiusį stalčių. — Jėzau, Fiona, tu išklojai juos.

— Man taip gėda.

— Leisk pastebėti — nė vienas iš mūsų nemoka gaminti, tai kokia prasmė kloti, skirstyti ir tvarkyti stalčius?

— Kad galėtum rasti daiktus, nesvarbu, naudojiesi jais ar ne. O kokia išvis prasmė jų turėti, jei negamini?

— Aš nebūčiau net pagalvojęs apie visą šį šlamštą, jei ne mano motina... a, pamiršk ir tai.

— Galiu vėl viską suversti, jei tau bus nuo to geriau.

— Aš pagalvosiu.

Ji linksmai nusišypsojo jam.

— Ketinu sutvarkyti ir spinteles. Gali manyti, kad tai mano hobis.

— Tai nereiškia, kad aš dėsiu daiktus ten, kur, tavo manymu, jiems vieta.

— Matai, kaip gerai mes vienas kitą suprantame.

— Tu pasalūnė, nemanyk, kad to nežinau. Aš užaugau su pasalūne.

— Taip, man susidarė toks įspūdis.

— Čia ir yra bėda. Tu nepanaši į ją, bet esi tokia pati.

— O jei pasakyčiau, kad taip pat suprantu, jog iš tiesų tu širsti ne dėl mano tvarkymosi, bet bandai išsiaiškinti, ar aš mėginu tvarkyti tavo gyvenimą...

— Tęsk.

— Ir kad jau pradėjome apie tai, pasakysiu atvirai, kad negaliu pažadėti, jog nemėginsiu, bent jau kai kuriose srityse. Norėčiau manyti, kad žinosiu, kada atsitraukti, nusileisti ar prisitaikyti, tačiau tai nereiškia, kad neerzinsiu tavęs savo įkyria tvarka. Kartu, — ji kilstelėjo pirštą, kai jis prasižiojo, — manau, kad priimu bent jau tą dalį, jog tavo kūrybiškumas minta *netvarka*. Aš to nesuprantu, tačiau priimu. O tai

irgi nereiškia, kad tavo akivaizdžiai įgimtas netvarkingumas kartais neerzins ir manęs.

Jis pasijuto pastatytas į vietą — tvarkingai.

— Tikriausiai tu kalbi logiškai.

— Aišku, kad logiškai. Ir pasakysiu dar kai ką. Retsykiais man sveika susierzinti, nes tada mintys nukrypsta kitur. Tačiau paskui viskas tiesiog išblėsta. Dažniausiai mano pyktis trunka neilgai. Bet esamomis aplinkybėmis? Dabar turiu daug svarbesnių rūpesčių nei jaudintis dėl to, ar padėjai į vietą kamščiatraukį, kad paspyrei po lova nešvarias kojines.

— Nesiginčiju.

— Gerai. Norėčiau pasimankštinti. Ar nieko prieš, jei pasinaudosiu tavo treniruokliais?

— Tau nebūtina klausti. — Pasijutęs nepatogiai, jis susikišo rankas į kišenes. — Neklausk manęs tokių dalykų.

— Aš dar nežinau, kur tavo ribos, Saimonai, todėl klausiu. — Ji uždarė stalčių. — Antraip tiesiog eičiau ir daryčiau. — Ji priėjo prie jo ir suėmė jo veidą į delnus. — Man nesunku atsiklausti, ir aš suprantu žodį *ne*.

Jai išėjus, jis liko stovėti vietoje, susikišęs rankas į kišenes ir niūriai žvelgiantis jai iš paskos.

Dvidešimt penktas skyrius

JIS NEGALĖJO SUPRASTI, ar jie pykstasi. Su Fiona niekada niekas nebūdavo vien juoda arba balta — ir tai jį šiek tiek nervino. Ir kartu žavėjo.

Jei jis žinotų, kad ji pyksta ir yra nusiteikusi kariauti, jis galėtų pasiruošti tam, įsivelti į karą arba ignoruoti. Tačiau toji nežinomybė neleido jam apsispręsti.

— To ji ir siekia, ar ne? — Jis išėjo į lauką su šunimis. — Aš galvoju apie tai ir apie ją, nes nežinau. Velniškai painu.

Jis susiraukęs nužvelgė užpakalinę namo pusę. Matė langus, kuriuos ji buvo išvaliusi. Visų dar nespėjo, galvojo jis, bet netrukus išvalys. O taip, tikrai išvalys. Iš kur, po galais, ji randa laiko? Gal keliasi vidury sumautos nakties su prakeiktu langų valikliu?

Dabar, kai saulė spigino į švarų stiklą, jis negalėjo nematyti nykių, apsitrynusių langų rėmų. Ir kada gi *jam* rasti laiko ir nudažyti tuos sumautus rėmus, o tai reikštų, jog turės nudažyti ir durų apvadus?

O kai nudažys rėmus ir apvadus, tada tikrai turės išdažyti tas prakeiktas verandas, antraip jos atrodys sumautai.

— Viskas buvo gerai, kol ji neišvalė langų, o aš kada nors būčiau to ėmęsis. Lipk.

Išgirdęs komandą, jo šuo smagiai užsikerėplino šliaužyklės kopėčiomis ir, davus ženklą, išdidžiai nutipeno žemyn. Saimonas davė šuniui skanėstą ir dar porą kartų pakartojo pratimą.

Kiti šunys laipiojo, landžiojo tuneliu, šokinėjo ir bėgiojo vieni patys entuziastingai kaip vaikai parko žaidimų aikštelėje.

Bogartui sulojus, Saimonas pakėlė galvą ir pamatė, kaip labradoras vikriai perbėgo siauru buomu.

— Pamaiva. Tu irgi taip gali. — Saimonas patapšnojo Nasrams per galvą. — Eik ir parodyk. Negi tu koks skystablauzdis? — Jis nusivedė šunį prie buomo ir nužvelgė jį. — Ne toks jau ir aukštas. Gali užsilipti. — Saimonas patekšnojo per buomą. — Lipk!

Nasrai pasiruošė, bet galiausiai šleptelėjo ant užpakalio. Jis nužvelgė buomą ir Saimoną žvilgsniu, kuris aiškiai sakė: *kokio velnio?*

— Nedaryk man gėdos jų akivaizdoje. Aš juk nebaru tavęs, ar ne? Lipk!

Nasrai pakreipė galvą, tada pastatė ausis, kai Saimonas ištraukė skanėstą ir padėjo jį ant buomo.

— Nori? Eikš, pasiimk. Lipk!

Nasrai užšoko, pabandė pagriebti skanėstą ir nukrito į kitą buomo pusę.

— Toks buvo jo planas. — Saimonas piktai nužvelgė kitus šunis, tada pasilenkė arčiau Nasrų. — Toks buvo tavo planas. Niekam nesakyk. Pamėginkime dar kartą.

Prireikė kelių mėginimų ir žmogiškojo pavyzdžio, kurio, Saimono laimė, niekas nematė, bet Nasrams pagaliau pavyko.

— Labai gerai, beveik dešimtukas. Dabar eik. Eime. — Jis ištraukė kitą skanėstą ir laikė, kad Nasrai nepasiektų. — Taip, tik pažiūrėkit. Cirko šuo.

Apimtas kvailo pasitenkinimo, jis paglostė Nasrus.

— Pamėginkime dar kartą. Už šį duočiau 8,5. Reikia siekti tobulo dešimtuko.

Kitas dešimt minučių jis tobulino Nasrų gebėjimą eiti buomu, o paskui įsivėlė į imtynių varžybas, kuriose priešininkai pranoko jį skaičiumi — vienas prieš keturis.

— Ji ne vienintelė, kuri moka dresuoti. Mes irgi šio to verti, ar ne? Mes — o, *šūdas*.

Staiga jis pašoko nuo žemės. Jis žaidžia su šunimis, dirba su šunimis. Kišenėje nuolatos nešiojasi šunų skanėstų, tarsi tai būtų smulkūs pinigai ar daugiafunkcinis įrankis. Jis galvoja, kokia spalva nudažyti išorinius apvadus ir verandas.

Jis pagamino skersinius savo virtuvės stalčiams.

— Visiška nesąmonė, — tarė Saimonas, bandydamas įtikinti save.

Jis nužingsniavo į namą. Ribos? Ji nežino, kur jo ribos? Ką gi, tuoj sužinos.

Jis nesileis apsukamas aplink pirštą ir valdomas, *dresuojamas* būti kažkuo, kuo nėra.

Čia, galvojo jis, yra juoda ir balta. Jos sunkų kvėpavimą išgirdo jau lipdamas laiptais. Gerai, pagalvojo, gal mankšta ją taip išvargino, kad ji neturės jėgų ginčytis.

Tada įžengė pro duris ir sustojo it įbestas.

Jis nepastebėjo švarių grindų ir langų, nepastebėjo, kad ant grindų nebėra jo prakaituotų marškinėlių, kuriuos buvo numetęs užvakar.

Kaip galėjo? Jis tematė tik ją.

Ji atlikinėjo kažkokius rytiečių kovos menų pratimus ir atrodė taip, tarsi galėtų bet kam išspardyti užpakalį. Geismas susimaišė su smalsumu, susižavėjimu ir užgesino jo pyktį.

Jos veidas blizgėjo nuo prakaito, o aptempti marškinėliai buvo prilipę prie kūno. Ilgos kojos su prigludusiais juodais šortais spardė orą, leidosi ir kilo, o rankų raumenys banguote bangavo.

Tuoj apsiseilėsiu, pagalvojo Saimonas, kai ji atsistojo ant vienos kojos, spyrė ir grakščiai apsisukusi nusileido ant kitos.

Jis tikriausiai išleido kažkokį garsą, nes ji skubiai atsigręžė ir atsistojo į kovos padėtį — jos akys buvo šaltos ir piktos. Bet taip pat greitai atsipalaidavo ir nusijuokė.

— Nepamačiau tavęs. — Ji įkvėpė oro. — Išgąsdinai mane.

Visai neatrodo išsigandusi, pagalvojo jis.

— Kas čia buvo? Tekvondo?

Ji papurtė galvą ir atsigėrė iš butelio, kurį buvo pasistačiusi ant suolelio.

— Daugiausia taiči.

— Esu matęs, kaip žmonės daro taiči. Juda lėtai, tarsi tie ištižėliai pagal Naujojo Amžiaus muziką.

— Visų pirma, taiči užsiiminėja seni žmonės, ir lėti judesiai padeda valdyti kūną, suformuoti įgūdžius ir formą. — Ji sulenkė pirštą. — Jis natūralus, — tarė ji, — ir padeda sutelkti galias.

— Vis tiek man jie atrodo ištižėliai, o aš ką tik mačiau ką kita.

— Yra priežastis, kodėl daugelis judesių turi gražius pavadinimus, susijusius su gamta. Pavyzdžiui, „Stumk bangą".

Ji lėtai pademonstravo: grakščiai iškėlė į viršų rankas, tada atkišo į jį delnus, atitraukė ir iškėlė į viršų.

— Bet jei aš gindamasi sustiprinsiu tą patį judesį...

Ji stumtelėjo jį, išmušdama iš pusiausvyros, tada pritraukė prie savęs ir nustūmė tolyn.

— Matai?

— Aš nebuvau pasiruošęs.

Šypsodamasi ji išskėtė kojas, sulenkė kelius ir mostelėjo jam galva.

— Gerai, prisižiūrėjai „Matricos", — sumurmėjo jis, ir Fiona pradėjo juoktis.

— Tu stipresnis už mane, stambesnis, aukštesnis ir turi ilgesnes

rankas. Gal tu ir greitesnis, bet aš to dar neišmėginau. Jei man reiktų apsiginti, turėčiau sutelkti savo jėgas ir pasinaudoti tavosiomis. Anksčiau treniruodavausi kiekvieną dieną be perstojo. Taiči, joga, boksas...

Saimonui pasidarė dar smalsiau.

— Boksas?

— Taip. — Ji atstatė kumščius. — Nori išmėginti porą raundų?

— Gal vėliau.

— Mėginau kikboksą, lengvąjį kultūrizmą, pilatesą ir kas tik šaudavo į galvą. Tai padėdavo man jaustis tvirtai ir saugiai. Veiksniai, sakyčiau. Paskui aprimau ir pamažu aprūdijau. Lioviausi prievartavusi save, kol...

— Neatrodei aprūdijusi.

— Raumenų atmintis. Ji sugrįžta. Be to, vėl turiu motyvaciją.

— Parodyk man. Ne, palauk. Nė dėl to čia atėjau. Tu vėl tai padarei.

— Ką padariau?

— Nukreipei mano dėmesį. Prakaituotas seksualus kūnas. Nereikėjo nė taiči, kad išmuštum mane iš pusiausvyros.

— Oho. — Ji pakrutino petį. — Dabar tikrai jaučiuosi galinga.

— Aš dėl to. — Jis parodė.

— Dėl... lango?

— Dėl lango. Kodėl tu išvalei langą?

— Nes man patinka valyti langus. Mėgstu pro juos žiūrėti, o žiūrėti daug maloniau, kai jie neapsinešę dulkių sluoksniu.

— Tai tik viena dalis.

— O kokia kita?

— Kita dalis verčia mane pastebėti tuos, kurių dar neišvalei, kad aš jausčiausi kaltas. O tada aš matau, kad reikia nudažyti apvadus.

Fiona pasigriebė vandens butelį, atsuko jį.

— Nežinojau, kad langų valiklis ir skudurėlis sukelia tokią motyvaciją.

— Ir dar štai kas.

Jis pasirausė kišenėje ir ištraukė saujelę šunų skanėstų.

— O, ačiū, bet aš bandau mesti svorį.

— Labai juokinga. Nešiojuosi tų prakeiktų daiktų kišenėje kiekvieną dieną. Prisikraunu nė negalvodamas. O dabar gerą pusvalandį, galbūt ilgiau, dirbau su šunimis.

Fiona kantriai klausėsi gurkšnodama vandenį.

— Nes aš išvaliau langą?

— Ne, bet dėl tokios pačios priežasties. Dėl tokios pačios priežasties, kodėl namai dvelkia citrinos kvapu, kodėl aš galvoju, kad galbūt turėčiau nupirkti tau gėlių, kai būsiu kaime.

— O, Saimonai.

— Užsičiaupk. Ir nė velnio nesvarbu, kad turime didesnių rūpesčių, nes tai, ką reikia padaryti, reikia padaryti. Todėl...

Jis nužirgliojo prie lango ir ant spindinčio stiklo uždėjo delną.

— Tegu lieka, — paliepė jis, rodydamas į dėmę.

— Gerai. O kodėl?

— Nežinau kodėl. Man nebūtina žinoti kodėl, bet jei norėsiu, kad jos neliktų, nuvalysiu. Tačiau tu jos neliesk.

Na, štai, pagalvojo jis. Dabar jie susikibs.

Ji ėmė kvatotis, pilna burna, iš pačios gilumos, ir vėl pritrūko oro. Tada susilenkė ir susiėmė už šlaunų.

— Klausyk, galbūt skamba kvailai, bet...

Ji nutildė jį neatsitiesdama.

— Nevisiškai, bet pakankamai. Dieve, Dieve! Aš čia neriuosi iš kailio, kad pasijusčiau tvirta ir galinga, kad susidoročiau su bet kuo ir nesislėpčiau drebėdama po lova, o tu tą patį padarai per penkias minutes.

— Apie ką čia, po galais, kalbi?

— Tu verti mane jaustis stipria, tvirta, netgi išmoninga, nes matai mane tokią. Aš neapsukau tavęs aplink pirštą, Saimonai, toli gražu. Jei atvirai, tai ir nenorėčiau apsukti. Bet kadangi dalis tavęs nerimauja, kad aš tai darau arba galiu padaryti, aš manau, kad man nėra ko bijoti. Visiškai nėra. Jaučiuosi stipri, seksuali, sugebanti ir išmoninga. — Ji pakrutino kairiosios rankos bicepsus. — Net galva apsisuko. Aš apgirtau nuo to.

— Tiesiog nuostabu.

— Ir žinai, kas dar? Kad tu taip kvailai norėjai tai įrodyti. — Fiona mostelėjo į langą. — Kad galėjai tai padaryti nesijausdamas kvailai, bet jauteisi šiek tiek kvailai, nes pažaidei su šunimis? Saimonai, tu mane nuginklavai.

— Dėl Dievo meilės.

— Aš nuginkluota ir sužavėta. Aš nuginkluota, sužavėta, stipri, seksuali ir gebanti. Niekas anksčiau neprivertė manęs taip pasijusti. Niekas. Tai. — Ji vėl mostelėjo į langą ir susijuokė. — Tasai tavo pėdsakas yra būtent tai, kodėl, kad ir kaip kvaila ir nesuprantama būtų, aš myliu tave.

— Saimonai. — Ji priėjo prie jo ir apkabino. — Tai bent akibrokštas. — Ji stipriai ir skambiai pabučiavo jį. — Taigi tavo pėdsakas lieka. Galvoju, gal reikės apipiešti jį širdute, kai turėsiu laiko. O kol kas, prieš nerdama į dušą ir į vyno taurę, galėčiau parodyti tau keletą elementarių judesių. Nebent nori parėkauti ant manęs.

— Gana, — iškošė jis ir, sugriebęs už rankos, nusitempė per kambarį.

— Ko gana? Ar meti mane lauk iš savo namų?

— Negundyk manęs. Veduosi tave į lovą. Turiu kažkaip atsigriebti.

— Jergutėliau, koks žavingas pasiūlymas, bet man tikrai reikia į dušą, tad...

— Aš noriu tavęs prakaituotos. — Jis išnaudojo akimirką, truktelėjo ją už rankos ir beveik svieste nusviedė ant lovos. — Dabar aš parodysiu tau keletą judesių.

— Man regis, ką tik tai padarei. — Ji pasikėlė ant alkūnių ir pakreipė galvą. — O gal aš nenusiteikusi. — Ir nuščiuvo, kai jis nutraukė nuo jos drėgnus marškinėlius ir numetė ant grindų. — O gal...

— Vėliau pasakysi. — Jis suėmė jos krūtis ir šiurkščiais nykščiais patrynė spenelius. — Tu paklojai lovą.

— Taip.

— Veltui.

Kai ji suvirpėjo, jis paguldė ją ant nugaros.

— Ar parodysi man mano klaidas?

— Taip, velniai rautų.

Jis užkišo pirštus už sportinių šortų juosmens ir nutraukė juos.

Šypsodamasi ji nuvedė pirštu nuo savo raktikaulio iki pilvo ir vėl atgal.

— Tai eikš ir parodyk.

Jis nusirengė stebėdamas ją, stebinčią jį.

— Turėčiau laikyti tave nuogą, — pasakė apsižergdamas ją. — Kai tu nuoga, žinau, ką su tavimi daryti.

— Man patinka tai, ką darai su manimi, kai esu nuoga.

— Tada tau turėtų patikti ir tai.

Jis šiurkščiai įsisiurbė į jos godžias, kviečiančias lūpas ir savo svoriu prispaudė ją prie lovos. Kai jos širdis ėmė šuoliuoti, jo rankos tyrinėjo jos karštą, drėgną ir virpančią odą.

Stipri ir tvirta iki kaulų smegenų, galvojo jis. Todėl jis ir negali jai atsispirti. Bet dabar, tik dabar, jis norėjo jos silpnos ir bejėgės. Tik sau, vien sau.

Jo liežuvis ir pirštų galiukai tęsė ilgą, lėtą kelionę, versdami ją aikčioti ir tirpti iš malonumo.

Tada jis švelniai krimstelėjo jai, ir jos pulsas dar labiau padažnėjo.

Kai jo burna sugrįžo prie josios, ji atsiduso, suėmė jo veidą į delnus — o tai visuomet jį nuginkluodavo — ir panėrė pirštus į jo plaukus.

Jos alsavimas prie jo veido tapo greitesnis, kai jo pirštas nukeliavo jos vidine šlaunies dalimi, atsitraukė, lėtai perbraukė — tik perbraukė karštą vietelę.

Kai ji išdejavo jo vardą ir išrietė klubus, jis vėl atsitraukė.

Ji geidė jo. Jos kūnas virpėjo, kilo į tą palaimingą viršūnę, bet buvo atstumtas. Ji vėl ištarė jo vardą, ir jo pirštai lengvai perbėgo ja, priversdami raitytis. O jo burna iš naujo pradėjo kankinantį krūtų puolimą.

Jis iš naujo vedė ją į viršūnę, bet paskutinę akimirką vėl atsitraukė, palikęs ją besiraitančią.

— Aš noriu tavęs. Saimonai. Prašau.

Bet jis ir toliau žaidė, kol jos aikčiojimai susiliejo su dejonėmis, o rankos ėmė glamžyti taip rūpestingai šįryt jos išlygintą užtiesalą.

Pagaliau jis įėjo į ją, veržliai ir greitai, ir jos iškankintas kūnas net krūptelėjo. Orgazmas perplėšė ją pusiau, iki pat gerklės. Ji išgirdo savo pačios riksmą, kuris pamažu peraugo į virpulingą atsipalaidavimo dejonę. Jos kūnas rangėsi, spurdėjo po juo, nagai susmigo jam į nugarą, o paskui jos rankos bejėgiškai nuslydo ant lovos.

Jis kilstelėjo ją, ir jos galva nusviro jam ant peties.

— Apsivyk mane kojomis.

— Aš...

— Noriu jausti tave aplink save. — Jo dantys lengvai nuslydo jos kaklu iki peties. — Daugiau apie nieką negaliu galvoti. Tu aplink mane.

Ji davė jam tai, ko jis norėjo, atlaikė jo audrą. Purtėsi jos nešama, kol pagaliau ji išsisėmė.

Ji susileido ant lovos, būtų galėjusi gulėti it tykus vanduo iki ryto. Bet jis prisitraukė ją, užsivertė ant savęs, ir ji išsidriekė visu kūnu, padėdama galvą ant jo dunksinčios krūtinės.

Ji užsnūdo, o kai prabudusi sumirksėjo, pro terasos duris į ją žiūrėjo keturi gauruoti snukiai. Saimono krūtinė ramiai kilnojosi po jos galva, tačiau jo pirštai žaidė su jos plaukais. Ji nusišypsojo.

— Šunys nori įeiti, — sumurmėjo.

— A, palauks dar minutėlę.

— Aš juos įleisiu. — Bet ji nepakrutėjo. — Mirštu iš bado. Matyt, mankšta po mankštos kelia apetitą.

Ji vėl susirangė jam ant krūtinės. Dar vieną minutėlę, tarė sau. Tada įleis liūdnai žiūrinčius šunis, įšoks į dušą ir jie sugalvos, ką pasigaminti vakarienei.

Ji ėmė rąžytis, ir jos žvilgsnis užkliuvo už laikrodžio ant naktinio staliuko.

— Ką? Ar šis laikrodis rodo teisingą laiką?

— Nežinau. Kam rūpi?

— Bet... Aš buvau užmigusi? *Valandą?* Tai visas popiečio miegas.

— Fi, tai ir *yra* popiečio miegas.

— Bet aš niekada nemiegu dieną.

— Sveika atvykusi į mano pasaulį.

— O Dieve.

Ji pašoko, persibraukė rankomis plaukus. Pagriebusi jo marškinėlius, kurie buvo po ranka, skubiai užsitempė.

Jie dengia jos užpakalį, pastebėjo jis. Negerai.

Fiona atidarė duris, ir kambarys tučtuojau prisipildė šunų.

— Atleiskite, berniukai. Eikit pasikalbėti su Saimonu. Man reikia į dušą.

Fiona nėrė į vonios kambarį, o keturi šunys išsirikiavo palei lovą plakdami uodegomis, spigindami akimis ir kraipydami nosis.

— Taip, taip. Jūs teisūs. Aš mylėjausi su ja. Daug mylėjausi. O kas jums darbo? Tik vienas iš jūsų turi kiaušus, o kadangi visi mane moralizuoja, jis irgi nebeilgai juos turės.

Jis atpažino žiburiukus Nasrų akyse.

— Net negalvok užšokti, — perspėjo Saimonas, bet dėl visa ko užsidėjo ranką ant savo intymios vietos. — Kodėl negalėtumėt atnešti man alaus? Va čia tai būtų naudingas gebėjimas.

Kadangi nė vienas nerodė jokio noro, Saimonas atsikėlė ir nuėjo pats.

Nusileidęs į apačią, jis persigalvojo ir pakeitė alų vynu. Ji norėjo vyno, prisiminė jis. Jis irgi mielai išgertų. Įpylė dvi taures, gurkštelėjo iš pirmosios ir atidarė šaldytuvą.

Jie tikrai mirs iš bado, nusprendė jis, jei kuris nors nenuvažiuos į parduotuvę. Tada patikrino šaldiklį ir nusprendė, kad jos šaldyti moteriški valgiai bus geriau nei mirtis iš bado.

Žymiai geriau.

Jis paėmė vyną ir lydimas šunų pajudėjo prie laiptų.

Staiga Njumanas, ėjęs šalia jo, tyliai amtelėjo, ir po akimirkos jis pamatė moterį, lipančią į jo verandą.

Ji plačiai nusišypsojo pro durų stiklą.

— Sveiki.

Kaip jai pasisekė, kad jis nepamiršo užsitempti trumpikių, pagalvojo Saimonas.

— Kuo galiu padėti?

— Tikiuosi, kad galite. Labai norėčiau su jumis šnektelėti. Aš Ketė Star iš *U.S. Report*. Argi ten ne Fionos Bristou automobilis ir jos šunys?

Glotni išvaizda, sklandi kalba, pagalvojo jis.

— Štai kuo galiu jums padėti. Pasakysiu tik vieną kartą — apsisukite ir grįžkite į savo automobilį. Išvažiuokite. Ir niekada negrįžkite.

— Pone Doili, aš tik dirbu savo darbą ir stengiuosi atlikti jį kuo geriau. Turiu informacijos, kad tyrimas pajudėjo į priekį. Man sakė, kad dabar panelė Bristou gyvena su jumis, ir aš tikėjausi išgirsti jos mintis apie galimą naują versiją. Žaviuosi jūsų darbu, — pridūrė ji. — Kada nors norėčiau parašyti straipsnį apie jus. Ar seniai jūs ir panelė Bristou palaikote santykius?

Saimonas uždarė duris tiesiai jai priešais veidą ir pasuko raktą.

Palauks tris minutes, kol ji išsinešdins iš jo valdų, o jei ne, skambins šerifui ir su malonumu pateiks kaltinimus už nuosavybės ribų pažeidimą.

Bet kai jis užlipo į viršų, Fiona, nubraukusi nuo kaktos šlapius plaukus, sėdėjo ant lovos krašto.

— Pamačiau ją pro langą, tad gali nebesvarstyti, sakyti man ar ne.

— Gerai.

Jis padavė jai taurę.

— Norėjau pasakyti, kad apgailestauju, kad ji atvažiavo čionai ir užsipuolė tave, bet tai ne mano kaltė.

— Ne, ne tavo. Ji sakė turinti informacijos, kad tyrimas pasistūmėjo į priekį. Nežinau, ar ji bandė mane išprovokuoti, ar turi savo žmogų, kuris nutekina jai informaciją.

Fiona tyliai nusikeikė.

— Dėl visa ko reikia pasakyti agentui Toniui. Ką tu jai pasakei?

— Liepiau nešdintis, o kai ji nepaklausė, tiesiog uždariau priešais nosį duris.

— Tu gudresnis nei aš.

— Na, aš svarsčiau, ar nepasakius ko nors, ką ji vėliau galėtų pacituoti, bet pamaniau, kad „eik velniop, kale" neturi kūrybinio skambesio. O daugiau nieko nesugalvojau. Jei dabar imsi niūroti, aš susinervinsiu.

— Neniūrosiu. Geriau paskambinsiu FTB ir šerifui ir apskųsiu ją. Ir paprašysiu, kad skirtų jai apribojamąjį potvarkį — šiaip sau, dėl smagumo.

Jis ištiesė ranką ir paglostė jos šlapius plaukus.

— Tokia tu man labiau patinki.

— Ir man. Gal metam burtus, kas gamins vakarienę?

— Neverta nė mesti, užteks tik pašildyti tą tavo moterišką niekalą.

— Aš kalbu apie bifšteksus, kurie padėti šaldytuvo mėsos skyrelyje.

— Mes turime bifšteksų? — Diena iškart prašviesėjo. — Mes turime mėsos skyrelį?

Fiona nusišypsojo ir atsistojo.

— Taip.

— Suprantu, mėsos skyrelis tikriausiai buvo šaldytuve. Bet iš kur atsirado mėsos? Gal turi kokią stebuklingą karvę?

— Ne, turiu pamotę fėją, kuri pristato maisto. Paprašiau Silvijos, kad nupirktų mums porą bifšteksų, bulvių ir kitų pagrindinių produktų. Ji užvežė juos šiandien — nepamiršo pridėti šviežių daržovių ir vaisių, nes mano, kad mums jų reikia. Štai kodėl daržovių skyrelyje yra šviežių daržovių. Taip, mes turime daržovių skyrelį.

Jis nusprendė nesakyti jai, kad žiūrėjo šaldytuve ir nieko nematė. Nes gali susilaukti ko nors panašaus į jo motinos standartinį pokštą apie vyrų aklumo sindromą.

— Tu skambink, kam reikia. Aš įkaitinsiu keptuvą.

— Gerai. O ar tu žinai, kad dėvi tik trumpikes?

— Aš užsimausiu kelnes, kurias tu jau pakėlei, sulankstei ir padėjai ant jau paklotos lovos. Bet jei mes turime daržovių, tai su jomis tvarkykis tu. Aš pasirūpinsiu kepsniais.

— Sąžiningos dalybos. Aš paskambinsiu iš apačios.

Kai ji nulipo, jis pasiėmė tvarkingai sulankstytas, ant lovos padėtas kelnes.

Prieš leisdamasis į apačią, žvilgtelėjo į laikinąją sporto salę.

Gerai, tebūnie, šis kambarys kaip ir visi namai kvepia citrinomis. Bet jo rankos atspaudas tebėra ant lango.

Jis nulipo porą laiptelių, nusikeikė, sugrįžo atgal ir piktai ištraukė stalčių. Susirado švarius marškinius.

Ji nupirko bifšteksų, priminė sau.

Kepsniai ir švarūs marškiniai. Tiesiog dar vienas kompromisas.

Dvidešimt šeštas skyrius

TONIS TYRINĖJO Perį monitoriuje. Jis sėdėjo prie metalinio stalo surakintas, užsimerkęs, su nežymia šypsenėle veide — kaip žmogus, besiklausantis malonios muzikos.

Kalėjimo nublankintas veidas, apvalesnis, nei buvo prieš keletą metų, spinduliavo tylų susikaupimą. Abipus burnos įsirėžusios raukšlės, dar daugiau, smulkesnių, plėtėsi nuo akių kampučių, ir jis atrodė kaip eilinis, nepavojingas žmogelis, besinaudojantis senjoro nuolaida vietinėje užkandinėje.

Mielas dėdulė, tykus kaimynas, besirūpinantis rožėmis ir rūpestingai pjaunantis savo veją. Paprastas žmogus, pro kurį žmonės gatvėje praeitų nė nežvilgtelėję ar nesusidomėję.

— Jis kaip Bandis*, kuris naudojosi savo žavia išvaizda ir netikru rankos gipsu, — sumurmėjo Tonis.

— Ką?

— Ta jo nekalto senelio kaukė. Jis vis dar ja naudojasi.

— Galbūt. Bet jis kalbasi su mumis be savo advokato — tikriausiai turi dar kokių nors kėslų. — Manc papurtė galvą. — Ką jis sumanė? Ką mąsto? Niekas geriau nepažįsta jo už tave, Toni.

— Niekas jo nepažįsta.

Jis nenuleido akių nuo Perio. Jis žino, kad mes jį stebime, galvojo Tonis, ir mėgaujasi tuo.

* *Ted Bundy*, amerikiečių serijinis žudikas, žudęs 1974–1978 metais.

— Jis puikiai moka įtikinti, kad tu neva supranti jį, kalba tai, ką nori girdėti ar tikiesi išgirsti. Tas jo daugiasluoksniškumas ir pakiša tau kojų. Kai kuriuos sluoksnius jis jau turėjo, kitus užsitraukė susiklosčius tam tikroms aplinkybėms. Tu skaitei jo bylą, Erina. Ir žinai, kad mes sučiupome jį tik todėl, kad jam nepasisekė, ir policininko su šunimi didvyriškumo dėka.

— Tu neįvertini tyrimo komandos darbo. Vis tiek būtum jį pričiupęs.

— Jis gyveno laisvėje beveik metus, metus po to, kai jau žinojome, kaip jis atrodo, žinojome jo vardą. Fiona mums viską atskleidė; vis dėlto prireikė ištisų mėnesių ir policininko mirties, kad jį sugautume.

Ir už tai jis niekada sau neatleido.

— Pažiūrėk į jį, — pridūrė Tonis. — Pilvotas, vyresnio nei vidutinio amžiaus dėdulė, surakintas, uždarytas, o vis dėlto suranda būdą. Jis surado Eklį ir padegė degiklį.

— Tu neišsimiegojai.

— Kertu lažybų, kad tas išpera miega kaip kūdikis. Kiekvieną naktį, su ta savo prakeikta šypsenėle kaip dabar. Jis turi planą. Jis visuomet turi planą ir tikslą. Jam nereikia advokato, kad kalbėtųsi su mumis, nes jis ketina pasakyti mums tai, ką jau yra nusprendęs.

— Jis nežino, kad mes aptikome Eklį.

— Kažin.

— Iš kur jis galėtų žinoti? O mūsų koziris yra tai, ką *mes* norime jam pasakyti. Eklis nesilaiko jo plano, ir tai jį įsiutins.

— Ką gi, pažiūrėkim.

Jiems įėjus, Tonis linktelėjo sargybiniui prie durų. Peris nesujudėjo, neatsimerkė ir nesiliovė šypsojęsis, kol Tonis įrašinėjo į magnetofoną vardus, datas ir laiką.

— Jūs atsisakėte advokato?

Peris atsimerkė.

— Sveiki, agente Toni. Taip, kai kalbasi du seni pažįstami, advokatas nereikalingas. Agente Manc, jūs šiandien žaviai atrodote. Kaip miela sulaukti lankytojų, kurie paįvairina dienos monotoniją. Šiomis dienomis mes dažnai kalbamės. Aš to nekantriai laukiu.

— Tik dėl to? — paklausė Tonis. — Norisi dėmesio, įvairovės?

— Tai neabejotinai puikus priedas. Kaip sekasi medžioti? Godžiai laukiu naujienų. Valdžia susiaurino mano kanalus su išore. Suprantama, bet vis tiek apmaudu.

— Tu gauni savo „naujienas", Peri. Aš neabejoju tavo sugebėjimais.

Peris susidėjo rankas ir palinko į priekį.

— Turiu prisipažinti, kad man patiko tos jaunos protingos moters straipsnis. Ketė Star? Numanau, kad ji turi *nom de plume*, arba likimo dovaną. Man patiko jos požiūris ir buvo malonu šį tą sužinoti apie Fioną. Perduokite jai, kad galvoju apie ją.

— Neabejoju, kad galvoji. Sunku pamiršti moterį, kuri išspardė tau užpakalį.

— Tiesą sakant, veidą.

— Ir tavo mokiniui ji padarys tą patį, — įsiterpė Manc. — Jei jis bus pakankamai kvailas ir mėgins užkabinti.

— Jūs mane pervertinate, — Peris kilstelėjo rankas, ir grandinės sužvangėjo. — Vargu ar galėčiau ką nors mokyti, net jei ir norėčiau. O aš nenoriu. Mes jau apie tai kalbėjomės, ir aš sakiau, tai aiškiai matyti ir iš kalėjimo vadovybės atsiliepimų, kad susitaikiau su teismo ir visuomenės man skirta bausme. Aš laikausi taisyklių. Užuot ieškojęs problemų, vengiu jų. Mano ryšiai su išore kokie buvo, tokie liko, mane mažai kas lanko. Tik mano šventoji sesuo, žinoma. O gal jūs galvojate, kad ji pratęsė mano darbą.

Tonis tylėdamas atvertė segtuvą ir ištraukė nuotrauką. Numetė ją ant stalo.

— Galiu? — Peris paėmė Eklio nuotrauką, apžiūrėjo ją. — Atrodo labai matytas. Minutėlę. Aš niekada nepamirštu veidų. Taip, taip, žinoma. Jis buvo čia keletą kartų, vedė seminarus. Literatūros ir rašymo. Jūs žinote, kaip aš domiuosi knygomis — ir labai ilgiuosi savo darbo bibliotekoje. Aš dalyvavau jo seminaruose. Tikiuosi ir ateityje dalyvauti. Įkalinimas neturėtų kliudyti šviestis. Bet, tiesą sakant, jis man pasirodė gana vidutinis mokytojas. Be ugnelės. Tačiau juk elgetos nesirenka, tiesa?

— Neabejoju, kad jūs jam pasirodėte esąs geresnis mokytojas, — tarė Manc.

— Kaip miela girdėti. Ar taip bandote pasakyti, kad aš jį įkvėpiau? Tai būtų nuostabu, bet aš negaliu atsakyti už kitų veiksmus.

— Jūs jam nieko neskolingas, — pastebėjo Manc. — Mes jį sustabdysime. Įkišime į kamerą kaip ir jus, bet jūs turite galimybę, ir tai turėtų jums patikti. Suteikite mums informaciją, kuri padėtų jį suimti, ir jūsų gyvenimas nebebus toks monotoniškas.

Jo veidas pasidengė plonu kietu kiautu.

— Kokiu būdu? Pasirūpinsite, kad sekmadieniais gaučiau ledų ar papildomą savaitinę valandą kieme? Jūs nieko negalite padaryti, agente Manc, nei man, nei dėl manęs. Šioje vietoje aš vis tiek praleisiu visą likusį gyvenimą. Ir aš susitaikiau su tuo. Jei elgetos negali rinktis, aš renkuosi nebūti elgeta.

— Kai mes jį sučiupsime, jis kalbės. Kaip ir pastorius, kurį apgavote, — pridūrė Manc. — Mes gana greitai įkalbėjome jį prisipažinti, kad daugiau nei metus jis slapta gabeno laiškus jums ir nuo jūsų.

— Susirašinėju su savo maldininkų grupe. — Peris dievobaimingai susidėjo rankas. — Tėvas Garlis suprato mano dvasinės paguodos poreikį — ir privatumą mano sielai, kurio sistema negerbia.

— Visi čia esantieji žino, kad neturite sielos.

— Eklis viską vers jums, — tęsė Manc, — ir jūs tai jau apsvarstėte. Jam pradėjus kalbėti, jūsų gyvenimas čia taps — kaip jūs ten pasakėte? — siauresnis. Jums pateiks daugybę kaltinimų dėl sąmokslo nužudyti. Papildomi metai prie nuosprendžio nieko nereikš, bet mes pasirūpinsime, kad likęs laikas taptų jums sumauta kankyne.

Peris ir toliau šypsojosi jai savo ramia, malonia šypsena.

— Jūs manote, kad dabar taip nėra?

— Gali būti ir blogiau, — pažadėjo Tonis. — Patikėk, aš tikrai pasistengsiu, kad būtų blogiau. Ir dėl ko, Peri? Dėl šito? — Jis mostelėjo ranka į nuotrauką. — Jis nemokša. Nekantrus, nerūpestingas. Tu išsislapstei nuo mūsų ištisus metus. O mes kvėpuojame jam į sprandą jau po kelių mėnesių. Jis nevertas tavęs.

— Meilikaujate, — atsiduso Peris. — Aš jautrus meilikavimams. Jūs žinote mano silpnąsias vietas, Donai.

— Jis pririšo raudoną skarelę prie Fionos Bristou pašto dėžutės. — Manc žiūrėjo į Perį nenuleisdama akių ir pastebėjo, kaip jo veidu perbėgo susierzinimas. Šito, matyt, jis dar nežinojo. — Dabar jis niekada jos negaus, niekada neužbaigs tavo darbo.

— Tai... sakyčiau, labai nebrandu.

— Tu žinai, ką jis padarė Anetei Kelvort — prieš nužudydamas jis žiauriai ją sumušė.

Tonis bjaurėdamasis papurtė galvą, nes žinojo, kad Peris pastebės jo pasibjaurėjimą ir pritars jam.

— Ne tavo stilius, Džordžai. Ne tavo klasė. Jis netenka savitvardos, nori pasirodyti. Tu niekada šitaip nesižeminai. Jei mes sugausime jį be tavo pagalbos, tau teks mokėti didelę kainą už jo klaidas.

— Jūs žinote mano silpnąsias vietas, — po minutėlės pakartojo Peris. — Ir žinote stipriąsias. Aš stebėtojas. Aš stebėjau poną Eklį. Pasidomėjau juo, nes čia daugiau nėra kuo domėtis. Gali būti, kad mano pastebėjimai pravers jums. Gali būti, kad aš turiu tam tikrų minčių, versijų. Gali būti, kad aš prisiminsiu ką nors vertinga, bet aš noriu kai ko mainais.

— Kokio skonio ledų?

Peris nusišypsojo Toniui.

— Kai ko saldesnio. Noriu pasikalbėti su Fiona. Akis į akį.

— Pamiršk tai, — tučtuojau atrėmė Manc.

— O, aš taip nemanau, — Peris žiūrėjo į Tonį. — Norite išgelbėti gyvybes? Ar norite išgelbėti moterį, kurią jis dabar tykoja? O gal tegu ji miršta? Tegu miršta visos kitos — ir tik dėl vieno pokalbio? Ką pasakytų Fiona? Jai rinktis, ar ne?

— REIKĖJO LABIAU JĮ PASPAUSTI, — spyrėsi Manc. — Paliesti jam po oda. Jis sureagavo, kai pasakei, jog Eklis jo nevertas. Tai glosto jo ego.

— Tai tik patvirtino, ką jis ir pats žinojo.

— Būtent, todėl mums reikia spausti tą mygtuką. Leisk man.

Padirbėsiu su juo viena. Gal jis pasiduos moters meilikavimams ir grasinimams.

— Erina, jis beveik nekreipė į tave dėmesio. — Tonis atsisėdo prie vairo, nes buvo jo eilė vairuoti. — Jo nuomone, tu net nesi šio tyrimo dalis. Tavęs nebuvo per tyrimą, po kurio jis uždarytas už grotų, ir tuo viskas pasakyta. Toks jau jis yra. Eklis yra tik jo įrankis, jo minčių perdavimo kanalas.

Manc užsisegė diržą.

— Man nepatinka, kad pirmą žingsnį turime žengti mes.

— Man irgi.

— Ar ji sutiks?

— Dalis manęs apgailestauja taip sakydama, bet taip, manau, sutiks.

KOL FTB SVEČIAVOSI RYTUOSE, Frensis Eklis per porą žingsnių priartėjo prie savo aukos. Ji šįvakar ilgai dirbo, galvojo jis. Gal tik apie valandą ilgiau, bet jam buvo malonu žinoti, kad ji sunkiai dirba. Buvo malonu žinoti ir tai, kad ji kaip visuomet užsuko į „Starbucks" puodelio kavos.

Dvigubo *espresso* su nugriebtu pienu.

Šįvakar buvo jogos užsiėmimas, jei ji paskubės, spės dvidešimt minučių padirbėti ant ėjimo takelio madingame sporto klube.

Per savo trisdešimties dienų bandomąją narystę jis pastebėjo, kad ji retai treniruodavosi ant takelio ilgiau nei dvidešimt minučių, o dažnai net ir to visai nereikėdavo.

Niekada neliesdavo svarmenų, nesivargindavo prakaituoti ant kitų treniruoklių. Tiesiog mėgdavo puikuotis savo aptemta sportine apranga.

Ir kuo ji skiriasi nuo gatvės prostitutės?

Vėliau ji grįš į darbovietę, esančią už trijų kvartalų, pasiims iš stovėjimo aikštelės automobilį ir važiuos į namus už pusės mylios.

Šiuo metu ji yra visiškai niekas.

Karjeristė. Susitelkusi į save. Niekas kitas jai nerūpi taip kaip ji pati.

Savanaudiška kalė. Gatvinė kekšė.

Jis pajuto kylantį pyktį. O, kaip gera. Labai gera. Karštas ir geliantis pyktis.

Jis įsivaizdavo, kaip kumščiais trankys jai veidą, pilvą, krūtis. Jaus, kaip traška jos skruostikauliai, užuos kraują, kai trūks lūpa, matys nuostabą ir skausmą jos akyse, kol jos užtins ir užsimerks.

— Aš ją pamokysiu, — sumurmėjo jis. — Gerai pamokysiu.

— Ei, bičiuli, judinkis.

Jis sugniaužė virpančias rankas ir piktai atsisuko į vyrą, stovintį už jo eilėje. Jo pyktis atlėgo, užleisdamas vietą išdidumui, kai vyras instinktyviai žengtelėjo atgal.

Jie jį mato, pagalvojo jis. Dabar visi jį mato.

Turi susilieti su minia, Frenkai. Žinai, kaip. Kol esi nematomas, gali daryti, ką nori. Bet ką.

Jo ausyse murmėjo Perio balsas. Jis prisivertęs nusisuko, nudelbė akis. Jam nusibodo būti minios dalimi. Nusibodo būti nematomam.

Bet... bet...

Jis negali galvoti tokiame *triukšme*. Žmonės kalba apie jį, jam už nugaros. Kaip visuomet kalbėdavo. Jis jiems parodys. Visiems parodys.

Ne dabar. Dar ne. Jam reikia nusiraminti, prisiminti planą. Susitelkti į tikslą.

Kai jis vėl pakėlė akis, jo auka ėjo prie durų, laikydama rankoje puodelį. Jo veidas degė iš gėdos. Jis vos nepražiūrėjo jos, vos neprarado jos.

Jis iššengė iš eilės nuleidęs galvą. Ne, šįvakar nieko nebus. Disciplina, savitvarda, susitelkimas. Jam reikia nusiraminti, nuraminti save, užgniaužti jaudulį.

Ji turės dar vieną vakarą laisvės, dar vieną gyvenimo dieną. O jis jaus malonumą žinodamas, kad ji jau žengia į jo spąstus.

GAL PADĖTŲ VUDU LĖLĖ, svarstė Fiona. Kuris nors iš Silvijos menininkų tikrai padarytų jai lėlę, panašią į Ketę Star. Žinoma, būtų vaikiška smaigstyti ją smeigtukais ar tiesiog daužyti jos galvą į stalą, bet gal tai padėtų.

Saimonas per daug nekreipė dėmesio į naujausią Star straipsnį. Tikriausiai jis teisus. Tikriausiai. Tačiau tai, kad ji tvirtina turinti šaltinių, kurie teigia, jog FTB ieško „juos dominančio asmens" RSŽII tyrime, kelia nerimą.

Ji juk to negalėjo prasimanyti.

Kažkas nutekina informaciją, ir, matyt, ji ganėtinai pasitiki juo, jei leidžia sau paskelbti ją ir dar kartą atkeliauti į Orkas.

Kad dar kartą paminėtų Fionos vardą. Ir šį kartą susietų jį su Saimonu. *Patrauklus menininkas, kuris iškeitė Sietlo šurmulį į tylų gyvenimą Orkų salose.*

Ji netgi išspausdino papildomą informaciją apie jį, jo darbą, praktinę jo darbų pusę, jo dirbtuvę.

Ir taip toliau, ir taip toliau.

Ji turėtų ką pasakyti Ketei Star, ko, žinoma, toji žurnalistė tik ir laukia.

Užsitęsęs viešumas trukdo jos santykiams su klientais. Ji negali — ir neatsakytų į jų klausimus, o jie negali susilaikyti neuždavę jų.

Ir kadangi klausimai ir visos kitos nesąmonės persikėlė į jos internetinį dienoraštį, jai teko uždaryti komentarų skyrelį ir pakartoti senus įrašus.

Beviltiškai trokšdama pabėgti nuo šių minčių, Fiona sugalvojo naują projektą. Ir susirado dirbtuvėse Saimoną. Jis dirbo su tekinimo staklėmis ir mažu drožybos įrankiu, ir atrodė, jog tai, ką jis daro, reikalauja kruopštumo ir susikaupimo.

Ji stovėjo ir tylėjo, kol jis atsisuko nuo staklių.

— Kas yra?

— Ar gali padaryti tokį?

Jis nusiėmė apsauginius akinius ir pažiūrėjo į nuotrauką.

— Čia lovelis, tvirtinamas prie palangės.

— Aš matau.

— Tiesą sakant, tai Megės namo palangė ir lovelis. Paprašiau, kad nufotografuotų ir atsiųstų. Saimonai, man reikia kuo nors užsiimti.

— Regis, kad tuo teks užsiimti man.

— Taip, iš pradžių. Bet aš juos apsodinsiu. Galėtum padaryti

keturis. — Ji sugavo savo balse meilikaujamą gaidelę ir tučtuojau pakeitė toną. — Žinau, tu jų nenori, bet pripažink — jie gražiai atrodo ir pagyviną namo fasadą. Per Kalėdas galėtum papuošti juos — arba ne, — pridūrė ji, pamačiusi jo žvilgsnį. — Supratau, tikriausiai neverta net užsiminti, kad norėčiau sukasti keletą lysvių pietinėje namo pusėje. Atsiprašau. Atleisk. Užtenka apsidairyti, kad suprastum, jog tu turi pakankamai darbo ir be mano užmačių kuo nors užsiimti. Kas čia?

Ji parodė į brezentą, dengiantį vyno spintą.

— Ne tavo reikalas.

— Puiku. Tuomet eisiu, ką nors išvalysiu, ir tu galėsi kaltinti tik save.

— Fiona.

Ji stabtelėjo prie durų.

— Eime pasivaikščioti.

— Ne, viskas gerai. Tu užsiėmęs, o mano bėda ta, kad neturiu ką veikti. Todėl ir trukdau kitiems.

— Gerai, eisiu pasivaikščioti vienas, o tu galėsi sėdėti namuose ir niūroti.

Ji giliai iškvėpė, tada priėjo prie jo ir apkabino.

— Ketinau paniūroti, bet galiu tai atidėti. — Ji pakreipė veidą. — Tiesiog negaliu nustygti vietoje, ir viskas. Aš įpratusi ateiti ir išeiti, kada man šauna į galvą. Noriu — einu pasivaikščioti su šunimis, noriu — šoku į automobilį ir važiuoju į kaimą. Užsuku pas Silviją, pasimatau su Mai. Pažadėjau, kad niekur neisiu viena, bet neįtariau, kad bus taip sunku. Dabar jaučiuosi kaip parazitas, ir tai mane nervina. Tikriausiai labiau nei tave.

— Abejoju, — numykė jis, ir Fiona nusijuokė.

— Grįžk prie darbo. Aš padarysiu keletą naujų šunų nuotraukų ir atnaujinsiu tinklalapį.

— Vėliau kur nors išvažiuosime. Pavakarieniauti, ar dar kur nors.

— Jaučiu, kaip grįžta sveikas protas. Pasimatysime, kai baigsi. — Ji vėl nuėjo prie durų, atidarė. Ir sustojo. — Saimonai.

— Kas dabar?

— Ką tik atvažiavo agentai Tonis ir Manc.

Eidama per kiemą, ji bandė nusiteikti optimistiškai. Tonis pasisveikino su šunimis, ir Nasrai tučtuojau atnešė jam virvę. Manc laikėsi saugaus atstumo.

— Fiona. Saimonai. — Nors Tonis buvo apsivilkęs savo tamsų kostiumą, su Nasrais pažaidė virvės traukimą. — Tikiuosi, nesutrukdėme.

— Ne. Tiesą sakant, ką tik skundžiausi, kad šiandien turiu per daug laisvo laiko.

— Jautiesi įkalinta?

— Šiek tiek. Meluoju. Labai.

— Prisimenu, kaip jauteisi tada. Mes žengiame į priekį, Fi. Padarysime viską, ką galime, kad užbaigtume šią bylą, ir tu galėtum grįžti į normalų gyvenimą.

— Atrodote pavargęs.

— Buvo ilga diena. — Jis dirstelėjo į Saimoną. — Ar nieko prieš, jei pasikalbėtume viduje?

— Jokių problemų. — Saimonas pasuko į namą. — Jūs matėte naujausią straipsnį *U.S. Report*. Ji nusiminusi. Jai nereikia papildomų rūpesčių. Turite sustabdyti tą nutekėjimą.

— Patikėk, mes stengiamės.

— Mums tai patinka neką labiau nei jums, — pridūrė Manc, kai jie suėjo į vidų. — Jei Eklis nugirs, kad ieškome jo, jis gali pasislėpti.

— Tai atsako į pagrindinį klausimą. Jūs dar nesuradote jo. Gal ko nors norite? — pasiteiravo Fiona. — Kavos? Ko nors šalto?

— Tiesiog atsisėskime. Mes papasakosime tau, ką galime. — Tonis atsisėdo, palinko į priekį ir sunėrė ant kelių rankas. — Žinome, kad sausio penktą jis buvo Portlande, nes tą dieną pardavė savo automobilį naudotų mašinų supirkėjui. Kito automobilio, kuris būtų registruotas jo vardu, nėra, bet mes tikriname visus tuo metu Portlande nupirktus automobilius.

— Jis galėjo nusipirkti iš privataus asmens. Ir nesivargino užregistruoti. — Saimonas truktelėjo pečiais. — Arba turėjo suklastotą

tapatybės pažymėjimą. Prakeikimas, jis galėjo nuvažiuoti autobusu bet kur ir nusipirkti automobilį internetu.

— Tu teisus, bet mes tikriname ir tikrinsime. Jam reikalinga transporto priemonė. Jis turi kur nors apsistoti. Nusipirkti kuro ir maisto. Mes padarysime viską, kas įmanoma, ir panaudosime visas turimas priemones. Įskaitant Perį.

— Šiandien mes kalbėjomės su juo, — tęsė Manc. — Mes žinome, kad jis bendravo su Ekliu ir naudojosi trečiuoju asmeniu, kad perduotų ir gautų laiškus.

— Kas jis? — paklausė Saimonas.

— Pastorius, kurį Peris apmovė kalėjime. Pastorius paimdavo Perio laiškus ir išsiųsdavo — jie buvo adresuoti skirtingiems žmonėms į skirtingas vietoves, — paaiškino Tonis. — Peris tvirtino, kad jie skirti maldininkams, kuriems priklauso ir jo sesuo, ir pastorius patikėjo. Atsakymai, kuriuos jis atnešdavo Periui, taip pat būdavo nuo skirtingų žmonių iš įvairių vietovių.

— Štai tau ir griežčiausia apsauga, — sumurmėjo Saimonas.

— Periui pavyko išsiųsti laišką praėjus kelioms dienoms po Kelvort mirties, tačiau jis negavo laiško jau daugiau kaip tris savaites.

— Eklis pradeda atsiriboti? — Fiona pažiūrėjo į vieną agentą, po to į kitą. — Ar taip galvojate?

— Gali būti. Eklis nebesilaiko scenarijaus, — pridūrė Tonis. — Ir Peris tuo nepatenkintas. Dabar, kai jis žino, jog mes nustatėme Eklio tapatybę, jis nesidžiaugia ir tuo.

— Jūs jam pasakėte? — įsiterpė Saimonas. — Tai jis galės aptarti tą sumautą straipsnį su savo susirašinėjimo draugeliu?

— Peris nebegali išsiųsti ir nebegali gauti jokių laiškų, — pareiškė Manc. — Mes užblokavome jo kanalą. Jis laikomas užrakintas kameroje ir liks joje, kol mes sugausime Eklį. Eklis elgiasi ne pagal jo taisykles, ir Peris netenka savo privilegijų, kurias buvo užsitarnavęs geru elgesiu.

— Jūs manote, kad jis pasakys jums, jei ir žino, kur rasti tą Eklį? — paklausė Fiona. — Kodėl turėtų?

— Jis nori nukirpti bambagyslę, Fi. Jam nebepatinka, kad jo glo-

botinis daro klaidas, eina savo keliu. Peris žino, nes mes pasirūpinome, kad jis žinotų, jog dabar Eklis nebegalės prisikasti prie tavęs. — Tonis akimirką nutilo. — Tu vis dar tebeesi jo didžiausia klaida, priežastis, dėl kurios jis atsidūrė kalėjime. Jis tebegalvoja apie tave.

— Tai nelabai geros naujienos.

— Mes ne kažin kiek galime derėtis. Peris žino, kad sėdės kalėjime iki gyvenimo pabaigos. Niekada neišeis. Laikui bėgant, jo išdidumas privers jį pasakyti tai, ko mums reikia, arba mes sučiupsime Eklį ir be jo.

— Laikui bėgant.

— Jis pasiūlė mums informacijos — pakankamai atsargiai, pavadino ją mintimis, versijomis, tačiau jis, tinkamai paskatintas, įduotų mums Eklį.

— Ko jis nori?

Bet ji jau žinojo. Širdies gilumoje jau žinojo.

— Nori pasikalbėti su tavim. Akis į akį. Tu nepasakysi nieko, ko aš nepagalvojau, — įspėjo Tonis, kai Saimonas pašoko. — Nieko, ko aš pats sau nepasakiau.

— Ir jūs leisite jai visa tai iškentėti, prašysite ją susėsti su žmogumi, kuris ragino ją nužudyti, kad jis galbūt numestų jums kelis trupinius?

— Viskas priklauso nuo jos. Nuo tavęs, — tarė Tonis Fionai. — Man tai nepatinka. Man bjauru prašyti, kad apsispręstum. Aš nenoriu jam nieko duoti.

— Tai ir neduokit, — atkirto Saimonas.

— Yra daugybė priežasčių to nedaryti. Jis gali meluoti. Gali gauti, ko jis nori, o paskui pasakyti, kad nieko nežino, arba suteikti informaciją, kuri pasiųstų mus klaidinga kryptimi. Bet aš nemanau, kad jis taip pasielgs.

— Jūsų darbas sustabdyti tą niekšą. Ne jos.

Manc rūsčiai nužvelgė jį.

— Mes dirbame savo darbą, pone Doili.

— Aš matau, kad jūs prašote jos tai padaryti.

— Ji — raktas. Ji yra tai, ko nori Peris, ko norėjo aštuonerius

metus. Dėl jos jis užverbavo Eklį, ir ji yra priežastis, dėl kurios jis jį išduos.

— Liaukitės kalbėję apie mane, — pertraukė Fiona. — Liaukitės. Jei atsisakysiu, jis užsisklęs.

— Fiona.

— Palauk. — Ji palietė Saimonui ranką ir pajuto iš jo sklindantį pyktį, kurį girdėjo ir jo balse. — Palauk. Jis nieko nepasakys. Tylės ištisas savaites, galbūt mėnesius. Jis tai sugeba. Lauks, kol atsiras dar viena auka. Mažiausiai viena, kad aš žinočiau, jog ji mirė per mane.

— Nesąmonė.

— Aš taip jausčiausi. — Ji stipriai suspaudė Saimonui ranką. — Jis atėmė Gregą, kad įskaudintų mane, o dabar gali padaryti ir tai. Norėtų tai padaryti. Jis tikisi, kad aš pasakysiu *ne*. Tikriausiai tikisi, kad nesutiksiu, kol nežus dar viena mergina. Tai jam patiktų. Jūs tikriausiai irgi taip galvojate.

— Aš — taip, — patvirtino Tonis. — Jis gali palaukti, ir laukimas suteiks jam laiko pagalvoti. Jis laiko mus silpnesniais. Mes sučiupome jį tik sėkmingai susiklosčius situacijai, todėl jis palauktų, kol Eklis nužudytų dar vieną ar dvi.

— Tos sėkmingai susiklosčiusios situacijos nebūtų buvę, jei jis nebūtų nužudęs Grego. Jis nebūtų važiavęs žudyti Grego, jei aš nebūčiau pabėgusi. Todėl viskas atsigręžia į mane. Tarkitės. Aš noriu tai atlikti kiek galima greičiau.

— Velniai rautų, Fiona.

— Palikite minutėlę mus vienus.

— Palauksime lauke, — pasakė jai Tonis.

— Man reikia tai padaryti, — tarė ji Saimonui, kai jie liko vieni.

— Nė velnio.

— Tu manęs nepažinojai tuo metu, kai buvo nužudytas Gregas. Nebūtum atpažinęs tomis savaitėmis, netgi mėnesiais po jo mirties. Aš buvau sutriuškinta. Mano bloga nuotaika? Ji tik šešėlis to, kokia buvau. Nėra nieko blogiau už kaltę, skausmą, depresiją, neviltį.

Ji suėmė jo ranką į savąsias, tikėdamasi, kad jos jausmai pasieks jį per jo pyktį.

— Žinoma, man padėjo. Psichologai, bet daugiausiai draugai ir šeima. Jie mane ištraukė. Ir agentas Tonis. Galėdavau paskambinti jam dieną ar naktį, pasikalbėti su juo, kai negalėdavau kalbėtis su motina, tėvu, Silvija ar kitais. Nes jis suprato. Jis neprašytų manęs, jei netikėtų. Tai viena.

Ji giliai įkvėpė, susitvardė.

— Jei aš to nepadarysiu, nepamėginsiu, ir mirs dar kas nors, manyje gali kas nors plyšti. Ir jis bus laimėjęs. Jis nelaimėjo, kai pagrobė mane. Nelaimėjo, kai nužudė Gregą. Bet, Saimonai, viskas turi savo ribas. Tai antra. Ir trečia. Aš noriu pažiūrėti jam į akis. Noriu pamatyti jį kalėjime ir žinoti, kad jis ten per mane. Jis nori pasinaudoti ir manipuliuoti manimi.

Fiona įnirtingai papurtė galvą, ir jos veidą nušvietė staigus pyktis.

— Velniop jį. Aš juo pasinaudosiu. Galbūt, labai to tikiuosi, jis pasakys jiems ką nors, kas nuves juos pas Eklį. Labai tikiuosi. Bet nesvarbu, pasakys ar ne, aš būsiu juo pasinaudojusi ir padariusi tai, ką turiu padaryti, kad gyvenčiau toliau — kad ir kas atsitiktų. Aš būsiu laimėtoja. Aš būsiu ta, kuri dar kartą išspardys jo apgailėtiną, sumautą užpakalį. Ir kai viskas bus baigta, jis tai supras.

Saimonas ištraukė ranką, nuėjo prie lango, kurį laiką žiūrėjo pro jį, tada sugrįžo ir pažiūrėjo į ją.

— Aš myliu tave.

Priblokšta Fiona pamažu atsisėdo ant sofos porankio.

— O Dieve.

— Ir dabar žiauriai ant tavęs pykstu. Nemanau, kad esu ant ko nors taip pykęs gyvenime. O aš daug pykau.

— Gerai. Aš labai stengiuosi suprasti, bet kai taip sukasi galva, sunku susikaupti. Tu pyksti, nes myli mane?

— Tai faktorius, bet ne esmė. Aš pykstu, nes tu ketini padaryti tai, nes tu, būdama tokia, kokia esi, privalai tai padaryti. Aš pykstu, nes negaliu tavęs sustabdyti, nebent pririščiau prie lovos.

— Tu klysti. Tu galėtum. Tu vienintelis galėtum.

— Nesuteik man galimybės, — perspėjo Saimonas. — Aš pykstu ant tavęs. Ir manau, kad esi pati nuostabiausia moteris, kokią kada nors

pažinojau, o mano motinos reikalavimai nuostabumui labai aukšti. Jeigu verksi, — tarė jis Fionai apsiašarojus, — prisiekiu Dievu...

— Kokia velniškai nuostabi diena. Negali būti. — Ji atsistojo. — Tu visada sakai tai, ką galvoji.

— Taip ir yra. Kas iš to?

— Taktas, diplomatija, bet apie tai nekalbėsime. Saimonai. — Trokšdama jį paliesti, Fiona uždėjo jam ant krūtinės rankas. — Saimonai. Viskas, ką man ką tik pasakei — viskas — jokie kiti žodžiai ar veiksmai nebūtų suteikę tiek stiprybės, kad padaryčiau tai, ką turiu padaryti.

— Puiku. — Jo balse girdėjosi kartėlis. — Džiaugiuosi, kad galėjau padėti.

— Ar pakartosi dar kartą?

— Kurią dalį?

Ji kumštelėjo jam į krūtinę.

— Nebūk šiknius.

— Aš myliu tave.

— Tai gerai, nes aš myliu tave. Pusiausvyra. Saimonai. — Ji uždėjo delnus jam ant skruostų ir pabučiavo — stipriai ir meiliai. — Pasistenk nesijaudinti. Jis bandys lįsti man į galvą. Dabar tai vienintelė jam likusi galia. Bet jam nieko neišeis, nes aš būsiu apsiginklavusi kai kuo, ko jis niekada neturės ir niekada nesupras. Kai padarysiu tai, ką privalau padaryti, ir išeisiu palikusi jį, aš žinosiu, kad grįžtu čia. Žinosiu, kad tu esi čia ir kad myli mane.

— Nori, kad aš tuo patikėčiau?

— Aš nesistengiu tavęs įtikinti. Tiesiog sakau, ir tai tiesa. Eime, praneškime jiems. Noriu, kad viskas greičiau baigtųsi, ir aš galėčiau sugrįžti į gerąją dalį.

Jie išėjo į kiemą.

— Kada galime važiuoti? — paklausė Fiona.

Tonis minutėlę žiūrėjo į ją.

— Galime išvykti rytoj rytą. Mes su agente Manc čia, Orkose, susirasime viešbutį, o devintą penkiolika išskrisime iš Si Teko. Mes visą laiką būsime šalia, Fi. Lydėsime į ten, atgal ir būsime su tavi-

mi per pokalbį su Periu. Po pietų pargabensime ją namo, — tarė jis Saimonui.

Nuskristi, padaryti ir sugrįžti, tarė sau Fiona.

— Paprašysiu, kad rytoj kas nors mane pavaduotų. O viešbučio jums nereikia. Galite apsistoti mano namuose. Jie netoliese ir šiuo metu tušti, — pridūrė nespėjus Toniui atsisakyti. — Sutaupysite laiko.

— Ačiū tau.

— Atnešiu raktus.

Saimonas palaukė, kol Fiona įėjo į vidų.

— Jei jis ką nors jai padarys, jūs už tai sumokėsite.

Tonis linktelėjo.

— Supratau.

Dvidešimt septintas skyrius

NORS GALIMYBIŲ KELIAUTI pasitaikydavo nedažnai, paprastai Fionai patikdavo skraidyti. Jai patiko pats ritualas, šurmulys, patiko stebėti žmones, išgyventi jaudulį prie išvykstant iš vienos vietos ir skubant oru į kitą.

Tačiau šiuo atveju skrydis tebuvo dar viena būtina priemonė tikslui pasiekti, dar vienas nemalonus darbas.

Ji rūpestingai apgalvojo, kuo apsivilkti, ir pati nesuprato, kodėl jos išvaizda, jos *pristatymas* buvo toks svarbus.

Iš pradžių Fiona pasirinko kostiumėlį, tačiau persigalvojo, nes jis, jos nuomone, buvo pernelyg oficialus ir dirbtinis. Tada išsitraukė džinsus, savo įprastą ir patogiausią variantą, tačiau nusprendė, kad su jais atrodys per daug kasdieniškai. Galų gale nutarė apsirengti juodomis kelnėmis, šiugždančia balta palaidine ir tamsiai mėlynu švarkeliu.

Paprasta, rimta ir dalykiška.

Ir tai, suprato ji, sėdėdama tarp Tonio ir Manc lėktuve, buvo svarbu. Kaip ji apsirengusi, kaip elgiasi, kokiu tonu kalba.

Peris mano, kad jis padėties šeimininkas, mąstė ji. Nors šiuo metu

bausmę atlieka griežtojo režimo kalėjime, jis siekia išsikovoti pagrindinę poziciją.

Drabužiai padės jai nepamiršti, taip pat primins ir jam, kad dienai baigiantis ji išeis iš kalėjimo, grįš į savo gyvenimą, į laisvę.

O jį vėl atves į kamerą.

Niekas, ką jis gali pasiūlyti, to nepakeis. Tai ir yra jos galia, priminė ji sau. Jos valdžia.

— Noriu aptarti su tavimi kai kuriuos formalumus. — Tonis atsisuko į ją. — Tau reikės praeiti pro apsaugą ir užpildyti kai kuriuos dokumentus.

Fiona iš jo žvilgsnio suprato, kad jis svarsto, ar jos drąsa nesusvyravo.

— Kaip visuomet.

— Paskui mus palydės į tardymo kambarį, o ne į lankytojų salę. Peris jau bus ten. Jo riešai ir kulkšnys bus surakinti, Fi. Tu nė akimirką neliksi su juo viena. Jis negalės paliesti tavęs.

— Aš jo nebijau. — Bent jau tai buvo tiesa. — Ir pokalbio nebijau. Tik bijau, kad visa tai gali būti veltui. Jis gaus, ko nori, pasismagins ir nepasakys nieko, kas galėtų padėti. Man bjauru pagalvoti, kad suteiksiu jam malonumą būdama viename kambaryje su juo, leisdama jam į mane žiūrėti. Tačiau tuo pačiu metu aš turėsiu progą padaryti tą patį. Ir žinosiu, kad po visko išeisiu, grįšiu namo, o jis — ne.

— Gerai. Nepamiršk šito. Tegu ta mintis tave palaiko, ir žinok, kad jei norėsi nutraukti pokalbį — bet kuriuo metu — jis bus nutrauktas. Tavo žodis bus lemiamas, Fi. Nuo pradžios iki pabaigos.

Jis patapšnojo jai per ranką. Lėktuvas krestelėjo ore.

— Jis kategoriškai atsisakė advokato. Jis mano, kad valdo situaciją.

— Taip, aš irgi galvojau apie tą patį. Leiskime jam tikėti, kuo jis nori. Tegu jis gerai įsižiūri į mane. — Fionos balsas sugriežtėjo ir įsitempė. Tegu visi neramumai lieka išorėje, pagalvojo ji. — Jis nepamatys manęs išsigandusios ar pataikaujančios. Ir šiandien po pietų aš žaisiu su savo šunimis. Valgysiu picą, gersiu vyną ir miegosiu su mylimu vyru.

O jis grįš į savo kamerą. Man nė velnio nerūpi, ką jis galvoja, tegu tik pasako tai, ką jums reikia žinoti.

— Nesuteik jam nieko, ką jis galėtų panaudoti prieš tave, — pridūrė Manc. — Neminėk jokių vardų, vietovių, įprastų veiksmų. Ir stenkis neišsiduoti, ką galvoji. Jis bandys tave išgąsdinti arba supykdyti — kaip nors išprovokuoti. Mes visą laiką būsime kambaryje, sargybinis irgi. Visas pokalbis bus stebimas.

Ji pro ausis praleido jų patikinimus ir instrukcijas. Niekas, netgi Tonis, negali žinoti, kaip ji jaučiasi. Niekas, galvojo ji, nežino, kad viena tamsi ir slapta josios dalelė mėgaujasi mintimi, kad vėl pamatys jį, pamatys jį surakintą, kaip ji kažkada buvo supančiota. Kai ji žiūrės jam į akis, žiūrės savo, Grego ir visų nužudytųjų akimis.

Jis nežino, jog suteikė tai tamsiai, slaptai josios dalelei progą triumfuoti.

Iš kur jis gali žinoti, jei ji pati nežinojo?

Ji apie tai galvojo visą kelionę. Keldamasi ankstyvuoju keltu, skrisdama lėktuvu, važiuodama. Kiekvienas kelionės etapas teikė jai vis didesnę paguodą, kad ji tolsta nuo namų. Peris niekada nesužinos ir nepamatys to, ką ji sužino ir pamato kiekvieną dieną.

Pietrytinis Vašingtonas buvo ne tik tolima kelionė, bet, galima sakyti, kitas pasaulis. Čia nebuvo laukų, kalvų, kaimų, šurmuliuojančių turistų, pažįstamų veidų, jūros ošimo. Nebuvo jos mylimų upeliūkščių, miškų ir gilių žalių šešėlių.

Raudonų plytų ir storo mūro kalėjimas Fionai pasirodė didžiulis ir grėsmingas. Keturkampis, žemas ir nepagražintas Griežtojo režimo sektoriaus pastatas, kuriame kalėjo Peris, dunksojo atšiaurus ir šaltas. Tamsioji jos dalelė tikėjosi, kad jo gyvenimas jame buvo ir bus toks pat atšiaurus ir šaltas.

Kiekvienas geležies gabalas, kiekviena plieno pėda guodė ją ir leido paslapčia džiūgauti.

Jis mano, kad sukėlė jai skausmo ir nerimo įkalbėdamas atvykti į šį susitikimą, galvojo ji, tačiau iš tiesų jis padarė jai didžiulę paslaugą.

Dabar, kai galvos apie Perį, visada prisimins sienas, grotas, sargybinius ir ginklus.

Ji prisistatė apsaugai, leidosi apieškoma, užpildė formas ir pagalvojo, kad Peris niekada nesužinos, jog priversdamas ją atidaryti šias duris jis padėjo jai pagaliau jas uždaryti — užrakinti netgi tą siaurą plyšį, kurio iki šiol negalėjo užtaisyti.

Kai įžengė į kambarį, kur jis jos laukė, ji buvo pasirengusi.

Ji pajuto pasitenkinimą, kad vilki ryškios spalvos drabužiais, kad susipynė plaukus į sudėtingą kasą, kad rūpestingai pasidažė. Nes žinojo, kad jis apžiūrėjo ją vos įėjusią, įsidėmėjo tas detales.

Praėjo aštuoneri metai nuo tada, kai ji gulėjo surišta jo automobilio bagažinėje. Septyneri nuo tada, kai sėdėjo liudytojų kėdėje žiūrėdama į jį. Jie abu žinojo, kad moteris, sėdinti priešais jį dabar, nebėra ta pati.

— Fiona, šimtas metų. Tu sužydėjai. Matyt, naujasis gyvenimas tau į naudą.

— Negalėčiau pasakyti to paties apie tave ir tavo gyvenimą.

Jis nusišypsojo jai.

— Man pavyko įsigyventi į pakenčiamą rutiną. Turiu pasakyti, kad iki šios akimirkos abejojau, kad atvyksi. Kaip kelionė?

Nori vadovauti spektakliui, vaidinti pagrindinį vaidmenį, suprato ji. Reikalinga nedidelė pataisa.

— Ar kvietei mane paplepėti?

— Mane retai kas lanko. Mano sesuo — neabejoju, prisimeni ją iš teismo. Ir, žinoma, šiomis dienomis mūsų mylimas agentas ir jo žavi naujoji partnerė. Pokalbis — didelė pramoga.

— Jei manai, kad esu čia tam, jog suteikčiau tau pramogą, tai klysti. Bet... kelionė buvo rami. Už lango graži pavasario diena. Nekantrauju pasimėgauti ja dar labiau, kai išeisiu. O ypač mėgausiuos žinodama, kad kai aš išeisiu, tu grįši atgal į — kaip tai vadinama? — izoliaciją.

— Matau, pasidarei pikta. Gaila. — Jis apgailestaudamas pažvelgė į ją, kaip suaugusysis į vaiką. — Buvai tokia miela, nuoširdi jauna moteris.

— Tu nepažinojai manęs tuomet. Nepažįsti ir dabar.

— Tikrai? Tu užsidarei toje savo saloje — beje, užuojauta dėl tėvo mirties. Dažnai galvoju, kad žmonės, kurie renkasi gyvenimą

saloje, vandenį laiko tam tikru apsauginiu grioviu. Siena nuo išorinio pasaulio. Ten turi savo šunis ir mokyklą. Mokyti įdomu, ar ne? Tarsi lipdytum kitus pagal savo norą.

— Čia tavo nuomonė. — Vadovauk jam, tarė ji sau. Užliūliuok. — Mano manymu, tai metodas, padedantis žmonėms išsiaiškinti savo galimybes — šiuo atveju, mano pomėgio ir patirties srityje.

— Išsiaiškinti galimybes, taip. Čia aš tau pritariu.

— Tai ar pamatei Frensio Eklio potencialą?

— Nagi, nagi. — Jis atsilošė ir susijuokė. — Nešok taip negrabiai prie kitos temos, kai mes taip puikiai leidžiame laiką.

— Maniau, nori pasikalbėti apie jį, nes tu jį pasiuntei paskui mane. Žinoma, jis susimovė. Jis sumenkino tavo palikimą... Džordžai.

— Dabar tu bandai man meilikauti ir erzinti. Ar agentai paruošė tave? Ką sakyti, kaip sakyti? Ar tu geras mažas šuniukas, Fiona?

— Aš čia ne tam, kad meilikaučiau ar erzinčiau. — Jos balsas išliko šaltas, akys ramios. — Manęs nedomina nei viena, nei kita. Ir niekas nenurodinėja man, ką sakyti — ar ką daryti, kada daryti. Skirtingai nei tau. Juk tu irgi geras mažas šuniukas savo voljere, Džordžai?

— Kokia barni!

Jis garsiai nusijuokė, tačiau jo akyse suspindo ne vien juokas. Ji suprato suveikus mygtuką ir padidino karštį.

— Aš visuomet žavėjausi tavimi, Fiona. Tuo klasišku, šablonišku raudonplaukės ūmumu. Bet, kiek pamenu, nebuvai tokia narsi, kai tavo mylimasis ir jo ištikimasis šuo krito nuo kulkų.

Jai suskaudo, žiauriai suskaudo, ir ji įsikibo į tą skausmą.

— Tau reikėjo vaistų ir „terapijos", — pridūrė jis, parodydamas ore kabutes. — Reikėjo tėviškos specialiojo agento globos, kad apsaugotų tave nuo manęs ir nuo besiseilėjančios žiniasklaidos. Vargšelė, vargšelė Fiona. Iš pradžių didvyrė per laimingą atsitiktinumą, vėliau tragedijos ir trapumo auka.

— Vargšelis, vargšelis Džordžas, — atsiliepė ji tokiu pat tonu ir pamatė, kaip jo akyse — vos sekundę — žybtelėjo įniršis. — Iš pradžių figūra, kurios bijomasi, o dabar būtybė, priversta verbuoti menkesnius, kad užbaigtų darbą, kurio pats nesugebėjo. Būsiu atvira. Man nerūpi, ar

papasakosi FTB apie Eklį — iš dalies tikiuosi, kad ne. Nes jis mėgina užbaigti tai, ko tu negalėjai. Tu atėmei iš manęs tai, kas priklausė man, dabar aš atimsiu iš tavęs. Jei jie nesuras jo pirmieji, jis ateis pas mane, o aš būsiu pasiruošusi.

Dabar ji pasilenkė į priekį ir įsmeigė į jį akis. Trokšdama, kad jis pamatytų jos ryžtą ir paslaptį joje.

— Aš laukiu jo, Džordžai. Tavęs nelaukiau, ir žiūrėk, kur atsidūrei. Todėl kai jis ateis manęs, pralaimės, o tu dar kartą. Dar kartą. Aš trokštu to labiau nei moku apsakyti. Tu ne vienintelis matai jį kaip savo atstovą. Aš irgi.

— Ar nepagalvojai, kad jis nori, jog jaustumeisi tokia užtikrinta? Kad jis verčia tave jaustis stipria ir saugia?

Ji susijuokė ir atsilošė.

— Kuris dabar iš mūsų negrabus? Jis ne toks, kokį manei jį esant. Geras mokytojas turi sugebėti įvertinti mokinio charakterį ir jo gebėjimus. Ne tik mokyti, nurodinėti, bet ir atpažinti ribas ir patologijas tų, kuriuos mokai. Tau tai nepavyko. Žinai, kad nepavyko, antraip manęs čia nebūtų.

— Tu esi čia, nes aš to reikalavau.

Fiona vylėsi, kad jos išraiška išliko panaši į nuobodžiaujančios ar patenkintos, nes jos širdis įnirtingai daužėsi. Ji stūmė jį prie sienos.

— Tu nieko negali reikalauti iš manęs. Nei tu, nei tas tavo piktas šuo, kurį pasiuntei paskui mane, negalite manęs įbauginti. Gali tik bandyti tartis.

— Negali žinoti, ką šuo gali užpulti. Negali žinoti, kiek jis gali apkandžioti pakeliui.

Ji pakreipė galvą ir šyptelėjo.

— Negi tikrai manai, kad nemiegu naktimis? Aš saloje, pameni? Turiu apsauginį griovį. Man beliks apgailestauti, jei jis susimaus nepasiekęs manęs. Gali perduoti jam tai — jei, žinoma, jis dar klauso tavęs. Nors aš taip nemanau. O aš? — Ji pabrėžtinai žvilgtelėjo į laikrodį. — Tiesą sakant, daugiau nebegaliu skirti tau laiko. Buvo smagu pamatyti tave *čia*, Džordžai, — tarė ji atsistodama. — Praskaidrinai man dieną.

— Aš išlydėsiu tave. — Manc atsistojo.

— Aš surasiu kitą. Anksčiau ar vėliau aš surasiu kitą.

Fiona atsigręžusi pažvelgė į jo surakintus kumščius ant stalo.

— Tu visada mano mintyse, Fiona.

Ji nusišypsojo jam.

— Džordžai, juk tai apgailėtina.

Manc linktelėjo, ir sargybinis atidarė duris. Vos tik durys užsidarė, Manc papurtė galvą ir kilstelėjo ranką.

— Mus palydės į stebėjimo kambarį, kur galėsi palaukti.

Fiona, sekdama Manc pavyzdžiu, ėjo susikaupusi, tylėdama, įsmeigusi akis priešais save. Tik duslus elektroninių durų garsas privertė ją suvirpėti.

Jos įžengė į mažą kambarėlį, pilną elektroninės įrangos ir monitorių. Manc, nekreipdama dėmesio į juos ir į prie jų sėdinčius pareigūnus, mostelėjo į porą kėdžių kambario gilumoje.

Ji įpylė vandens ir ištiesė Fionai.

— Ačiū.

— Gal nori darbo?

Fiona pakėlė galvą.

— Atsiprašau?

— Būtum gera agentė. Turiu prisipažinti, kad labai abejojau, ar verta tau čia vykti. Maniau, kad jis sutriuškins tave. Maniau, kad apsuks aplink pirštą ir išsunks paskutinius syvus, ir mes išeisime tuščiomis rankomis. Bet tu jį nugalėjai. Nedavei to, ko jis norėjo, ir tikrai nedavei jam to, ko jis tikėjosi.

— Aš daug galvojau. Ką sakyti, kaip sakyti. Kaip... oho, tik pažiūrėkit, — ištarė ji, pamačiusi savo drebančias rankas.

— Galiu išvis tave iš čia išvesti. Netoliese yra kavinė. Tonis susirastų mus ten.

— Ne, pabūsiu. Noriu pabūti, ir žinau, kad jūs norite čia būti.

— Čia geriau. Po tavo apsilankymo jis nebegalėtų žiūrėti daugiau nė į vieną moterį. Tonis geriau užbaigs viską be manęs. Iš kur žinojai, ką sakyti, kaip sakyti?

— Atvirai?

— Taip, atvirai.

— Aš dirbu su šunimis ir individualiai dirbu su šunimis ir šeimininkais, kurie turi elgesio problemų — kai kurie gana aštrių ir didelių. Tokių šunų akivaizdoje negali rodyti baimės — negali netgi jausti baimės, nes jie supras. Negali leisti jiems užimti vadovaujamos pozicijos — net minutėlei. Negali prarasti savitvardos, visada turi išlaikyti valdžią: aš esu svarbiausia.

Manc trumpam nutilo.

— Nori pasakyti, kad apie Perį galvojai kaip apie klastingą šunį?

Fiona virpėdama iškvėpė.

— Panašiai. Kaip manote, pavyko?

— Manau, tu atlikai savo darbą. Dabar mes padarysime savo.

PERIS TEMPĖ LAIKĄ, varvino informaciją, paprašė pietų pertraukos, paskui pamažu išspaudė dar šį bei tą. Fiona, tokį ilgą laiką uždaryta mažame kambarėlyje, kovojo su kylančiu klaustrofobijos pojūčiu ir gailėjosi, kad nepriėmė Manc pasiūlymo išeiti iš kalėjimo ir palaukti kitur.

Ištverk iki galo, vis primindavo ji sau, ir sėdėjo, kantriai sėdėjo, kol Manc klausėsi per ausines, kai Tonis atėjo pasitarti su ja. Išlauk. Ji atsisakė pasiūlyto maisto, nes nebuvo tikra, ar galės nuryti.

Atėjo metas, kada Tonis buvo numatęs pargabenti ją namo, o jie tik tada išėjo iš kalėjimo. Fiona atidarė automobilio langą ir ėmė traukti į save orą.

— Ar jau galiu naudotis telefonu? Reikia pranešti Saimonui ir Silvijai, kad užtruksiu.

— Prašom. Aš jau paskambinau tavo pamotei, — tarė jai Tonis. — O Saimonui palikau balso žinutę. Jis neatsiliepė į skambutį.

— Jis niekada negirdi telefono, nes jo dirbtuvėse ūžia staklės ir groja muzika. Bet Silvija jam praneš. Palauksiu, kol įsėsime į lėktuvą.

— Erina sakė, kad nevalgei.

— Skrandis dar neatsileido. Pasakykite ką nors. Pasakykite, ar buvo iš to naudos.

— Tu nusivilsi.

— Oi.

— Nusivilsi, kad Erina dabar sėdi užgulusi telefoną, tikrina Perio suteiktą informaciją, siunčia agentus tais adresais, kuriais jis turėtų susisiekti su Ekliu per kitas kelias savaites. Jis pasakė mums vietoves, dėl kurių jie buvo sutarę, ir dvi galimas tapatybes, kuriomis naudojasi Eklis.

— Ačiū Dievui.

— Jis nori, kad Eklis būtų sučiuptas. Visų pirma, jis nebeklauso Perio. O antra — aš manau, kad tai buvo lemiamas faktorius — jis nenori, kad tu laimėtum dar kartą. Jis nenori rizikuoti, kad tu stotum prieš Eklį ir laimėtum. Tu įtikinai jį, kad ne tik galėtum, bet kad taip ir padarysi, kad nekantraudama to lauki. Prakeikimas, tu įtikinai netgi mane.

— Geriau jau netektų to įrodinėti.

Sugrįžo Manc.

— Agentai jau pakeliui į jo nurodytas vietas, o kita grupė išvyko į vietą, kur gali būti apsistojęs Eklis ir kuri gali būti dar viena jo sąraše. Mes taip pat išsiuntėme žmones į koledžą, kur mokėsi Kelvort, nes šiuo metu jis turėjo kirsti smūgį ten. Jei jis nuspręs grįžti prie Perio žaidimo plano, gali smogti antrą kartą toje pačioje vietoje.

— Aš taip nemanau, — tarė Tonis, — bet atsarga gėdos nedaro.

— Mes paskelbėme Eklio paiešką, nurodėme ir jo slapyvardžius. Ir laimėjome aukso puodą, Toni. Turime 2005-ųjų fordą su Kalifornijos numeriais, kurie buvo išduoti vienu iš jo slapyvardžių. Džonui Viljamui Mičelui.

Tonis greitomis paplekšnojo Fionai per ranką.

— Tau nieko nereikės įrodinėti.

PO PIETŲ, KURGI NE, galvojo Saimonas. Iš visko sprendžiant, jiems pasiseks, jei grįš apie šeštą. Balso pašte išgirdus jos balsą jam palengvėjo, tačiau jis negalėjo atsipalaiduoti, kol pats jos nepamatė.

Saimonas stengėsi dirbti kuo daugiau, o Silvija, pavadavusi Fioną per užsiėmimus, sutaupė jam kelionę į miestelį, nes išsivežė visus naujus gaminius. Be to, ji pagamino jam pietus. Visai neblogai.

Jis pritvirtino prie palangės lovelius, kuriuos gamino beveik visą dieną, ir išėjo į kiemą, kur jį tučtuojau apsupo ir taip visą dieną jį saugoję šunys, pasigrožėti rezultatais.

— Neblogai, — sumurmėjo jis.

Jis nekopijavo Megės lovelių dizaino — kokia prasmė gaminti tai, ką gali nusipirkti iš sumauto katalogo? Vis tiek jo geresni. Jam patiko raudonmedžio ir tiko derinys, šiek tiek suapvalinta forma ir keltiškas piešinys, kurį išraižė medyje.

Prašosi ryškiaspalvių gėlių, nusprendė jis. Ir jei ji mėgins prisodinti į juos kokių nors blankių pastelinių, turės persodinti.

Stiprios, ryškios spalvos — kitaip negali būti. Kokia prasmė sodinti gėles, jei jų nesimato?

Kai šunys visi lyg vienas pasisuko, jis irgi atsigręžė. *Ačiū Dievui,* pagalvojo pamatęs kieme automobilį.

Jis vos susilaikė nepribėgęs prie jos, neištraukęs jos pro langą ir nepatikrinęs kiekvienos kūno dalelės, kad įsitikintų, jog ji nesugniužd yta, nesužeista ir nepasikeitusi.

Jis laukė, jausdamas vis didėjantį nekantrumą, kol ji sėdėjo automobilyje ir kalbėjosi su agentais. Jie turėjo tave visą dieną, galvojo jis. Atsisveikink, velniai rautų, ir eik namo. Grįžk namo.

Tada ji išlipo ir pajudėjo jo link. Jis beveik nepastebėjo, kaip išvažiavo automobilis.

Jis išgirdo jos juoką, kai šunys prišoko pasisveikinti, pamatė raustančius skruostus, kai ji pasilenkė jų paglostyti. Mano eilė, pagalvojo jis, ir patraukė prie jų.

— Šalin visi, — paliepė jis šunims, tada sustojo ir pažiūrėjo į ją. — Ilgokai užtrukai.

— Man atrodo, dar ilgiau. Apkabink mane, Saimonai. Stipriai stipriai. Kad šonkauliai sutraškėtų.

Jis apkabino ją ir stipriai suspaudė glėbyje. Tada pabučiavo į viršugalvį, į smilkinius, į lūpas.

— Jau geriau, geriau, — atsiduso ji. — Daug geriau. Tu taip kvepi. Pjuvenomis, šunimis ir mišku. Kvepi namais. Aš taip džiaugiuosi, kad esu namie.

— Kaip tu?

— Gerai. Aš tau papasakosiu. Tik pirma noriu nusiprausti. Žinau, kad viskas tik mano galvoje, bet jaučiuosi... tiesiog noriu nusiprausti. Tada galbūt išsikepsime picą, atsikimšime butelį ir aš... Tu padarei lovelius.

— Šiandien turėjau laisvo laiko, nes tavęs nebuvo, tad niekas netrukdė.

— Tu padarei lovelius gėlėms, — stebėdamasi kartojo ji. — Jie tokie... kokie turi būti. Ačiū tau.

— Tai mano loveliai ant mano namo.

— Žinoma. Ačiū tau.

Jis vėl prisitraukė ją į glėbį.

— Darydamas juos neturėjau kada nervintis. Mes su Sil palaikėme vienas kitą, kad neišprotėtume. Paskambink jai.

— Paskambinau. Jai, savo motinai ir Mai, iš kelto.

— Gerai, tuomet likome tik mudu. Ir jie, — pridūrė jis, kai šunys susėdo prie jų kojų. — Eik į dušą. Aš įmesiu picą. — Bet jis sugavo ją už smakro ir įdėmiai pažiūrėjo į veidą. — Jis nesugniuždė tavęs.

— Ne, taip, kaip tikėjosi, ne.

— Tada galiu palaukti, kol papasakosi. Be to, aš alkanas.

JIE VALGĖ lauke, užpakalinėje verandoje, kur pro medžius skverbėsi saulės spinduliai ir lyg išprotėję čirškė paukščiai. Būtent lauke, pagalvojo Saimonas. Jie laisvi. Peris — ne.

Jos balsas per visą pasakojimą išliko tvirtas.

— Nežinau, iš kur atėjo kai kurios mintys. Aš buvau apgalvojusi, ką kalbėsiu, toną, lemiamą smūgį, bet visa kita tiesiog plaukė man iš burnos nespėjus nė pagalvoti. Aš netgi pasakiau jam, kad jei Eklis ir toliau žudys, man nė motais. Paprastai esu nekokia melagė. Nesu įpratusi meluoti, todėl dažnai suklumpu. Tačiau šį kartą melas tiesiog liejosi.

— Ir jis patikėjo.

— Akivaizdu. Jis davė jiems tai, ko jie norėjo: vietas, pašto adresus, slapyvardžius. Jie atsekė automobilį ir numerius, išduotus pagal vieną iš slapyvardžių. Jų agentai dabar daro viską, ką turi daryti.

— O tavo misija baigta.

— O Dieve, Saimonai, labai tikiuosi. — Ji kilstelėjo rankas ir akimirką užsispaudė pirštais akis. — Labai tikiuosi. Be to, viskas buvo kitaip nei tikėjausi, kam ruošiausi.

— Kaip?

— Peris buvo toks piktas. Tikėjausi, kad jis pūsis, didžiuosis savo gebėjimu tampyti virveles net iš kalėjimo. Tam tikra prasme jis toks ir buvo. Tačiau po visu tuo slėpėsi pyktis ir nusivylimas. Ir matydama tai, *žinodama* tai, matydama, kur jis, kaip atrodo, pasijutau — pasijutau...

Ji sugniaužė ant stalo kumštį ir pažiūrėjo į jį.

— Tvirta. Stipri, nepalaužiama ir tvirta. — Ji vėl pakėlė akis, vėl švelniai mėlynas ir ramias. — Jaučiuosi taip, tarsi viskas būtų baigta. Tai, kas slypėjo tarp jo ir manęs, kažkur šešėliuose ir tamsoje, išnyko. Viskas baigta.

— Gerai. — Jis išgirdo tiesą, pajuto ją ir suprato, kad iki šios akimirkos irgi nešiojosi savyje tuos šešėlius. — Tada buvo verta važiuoti. Tačiau kol Eklis laisvėje, viskas lieka kaip buvo, Fiona. Nedrįsk rizikuoti.

— Galiu pakentėti. Turiu lovelius ir picos. — Ji atgniaužė ranką ir ištiesė jam. — Ir tave. — Ji giliai įkvėpė. — Papasakok man ką nors kita. Ką dar nuveikei per dieną?

— Šį bei tą. Eime pasivaikščioti.

— Į paplūdimį ar į mišką?

— Iš pradžių į mišką, paskui į paplūdimį. Man reikia dar vieno kelmo.

— Saimonai! Tu pardavei kriauklę.

— Tą aš pasilikau, bet Sil pamatė ją ir pasakė, kad turi klientę, kuri tokios norėtų.

— Pasilikai.

— Pusvonei apačioje reikia pastiprinimo.

— Bus nuostabu. — Ji pažvelgė į šunis, o paskui vėl į Saimoną. Jos vyrukai, pagalvojo ji. — Eime, berniukai. Padėkime Saimonui ieškoti kelmo.

EKLIS IRGI KAI KĄ PAJUTO. Jis pajuto laisvę.

Nauja užduotis, naujas planas. Nauja auka.

Jis žinojo, kad nukirto virves, rišančias jį su Periu, ir, užuot suglebęs ir sugriuvęs kaip neprilaikoma marionetė, jautėsi stiprus ir gyvybingas. Jis išgyveno naują savęs pažinimo jausmą, tokio niekada anksčiau nebuvo patyręs, netgi tuomet, kai Peris padėjo jam ištraukti į paviršių žmogų, kurį jis daugelį metų laikė paslėpęs.

Jis skolingas Periui už tai ir jis atlygins šią skolą. Tačiau ši skola yra mokinio mokytojui. Tikras mokytojas, išmintingas mokytojas žino, kad mokinys turi žengti savo keliu, turi nutiesti savo taką, kai kelio sankasa jau paruošta.

Jis su susidomėjimu ir pasididžiavimu perskaitė straipsnį *U. S. Report*. Jis recenzavo stilių, toną, turinį ir parašė Ketei Star tvirtą aštuonetą.

Kaip ir būtų daręs kitame savo gyvenime, jis redagavo, taisė ir rašė pastabas raudonu rašikliu.

Jis galėtų padėti jai tobulėti; jis tuo nė kiek neabejojo. Reikėtų parašyti jai, pasiūlyti bendradarbiauti, kad jos straipsniai taptų gilesni ir rimtesni.

Jis nė nesuvokė, kad žinomumas gali būti toks malonus, kad jo skonis, kartą paragavus, toks *pikantiškas*. Tačiau jo naujasis *aš* norėjo dar palaižyti, dar atsikąsti. Jis norėjo iki soties prisiryti.

Jis norėjo pasisotinti savo palikimu.

Tyrinėdamas savo galimos studentės įpročius, rutiną, jis perskaitė jos kitus straipsnius, pasidomėjo asmeniniu ir profesiniu gyvenimu ir aptiko tai, ką dažnai aptikdavo ištyręs savo studentus.

Ypač moteriškos giminės.

Kekšės. Visos moterys yra kekšės, nuo pat savo slidžių, drėgnų šaknų.

Protingoji ir sumanioji Ketė, jo manymu, buvo pernelyg užsispy-

rusi, pernelyg neapdairi, pernelyg pasitikinti savimi. Ji manipuliatorė, todėl nebus linkusi priimti nurodymų bei konstruktyvios kritikos.

Tačiau tai nereiškia, kad ji negali būti naudinga.

Kuo daugiau jis domėjosi, tuo daugiau sužinojo, tuo labiau norėjo. Ji bus jo kita ir, galima sakyti, jo pirmoji, net jei būtų ir paskutinė. Užuot paisęs Perio norų, dabar renkasi jis.

Ji vyresnė, nelabai sportiška. Daugiau laiko praleidžia prie stalo, klaviatūros ar telefono nei treniruodamasi.

Maivosi tame prabangiame sveikatingumo centre, kad parodytų savo kūną.

Taip, ji demonstruoja savo kūną, galvojo jis, bet nesirūpina juo, nekontroliuoja. Jei ji liktų gyva, taptų minkšta, stora ir lėta.

Tikrai, jis padarys jai paslaugą užbaigdamas jos gyvenimą, kol ji vis dar jauna, lygi ir stangri.

Sietle jis laiko veltui neleido. Du kartus pakeitė numerius ir perdažė automobilį. Dabar, kai jis sugrįš į Orkas, jokie farai, stebintys keltą, nepastebės, kad sugrįžo tas pats automobilis — nors ar galima to tikėtis iš beveik neišsilavinusių kaimo stuobrių.

Vis dėlto Peris įskiepijo jam atsargumą.

Jis apsvarstė, kada ir kur būtų geriausia ją pagrobti, tada tiesiog ėmė laukti, kol Sietlo klimatas suteiks jam progą.

KETĖ IŠSKLEIDĖ SKĖTĮ ir iššengė į pliaupiantį lietų ir tamsą. Ji dirbo iki vėlumos, taisė būsimo straipsnio detales. Kol kas ji nesigailėjo apsigyvenusi nedideliame pastate lietinguose Šiaurės Vakaruose.

Jis tapo priemone tikslui pasiekti.

Jos straipsniai susilaukė ne tik skaitytojų, bet ir valdžios dėmesio, kurio ji troško. Jei jai pavyks išlaikyti įtampą, nors dar šiek tiek, ji neabejojo galėsianti susipakuoti nešiojamąjį kompiuterį ir dairytis buto Niujorke.

Fiona Bristou, Džordžas Peris ir RSŽII sukūrė ir paženklino jos bilietą iš Sietlo į Didįjį Obuolį. Ten ji išleis savo knygą.

Tik reikia kaip nors prakalbinti Fioną, galvojo ji, ieškodama raktų. Nepakenktų, jei RSŽII pagrobtų dar vieną studentę ir palaikytų įtampą, tada ji galėtų užimti pirmąjį ir pagrindinį laikraščio puslapius.

Žinoma, nepakenktų, jei ir fedai užbaigtų bylą. Jos šaltiniai suteikė jai informacijos, įskaitant tą, kad Tonio ir Manc komanda dar kartą apklausė Perį, o naujausia ir karščiausia naujiena buvo tai, kad prie jų prisidėjo Fiona.

Akis į akį su vyru, kuris buvo pagrobęs ją ir nužudė jos mylimąjį. O, kaip ji būtų norėjusi pabūti muse ant to kambario sienos. Bet net ir be to ji gavo pakankamai, kad sukurptų nepajudinamai rimtą straipsnį rytojaus numeriui.

Ji spustelėjo atrakinimo mygtuką ant raktų žiedo ir, sužaibavus šviesoms, pamatė nuleistą užpakalinę padangą.

— Prakeikimas. Mėšlas!

Ji priėjo arčiau, norėdama įsitikinti. Jis išniro iš tamsos, kai ji pasisuko ieškodama rankinėje telefono.

Lyg iš dangaus nukrito, kaip šešėlis.

Ji dar spėjo išgirsti jį pasakant: „Sveika, Kete. Gal norėtum išskirtinio interviu?“

O tada ją nusmelkė skausmas, elektros šūvis nudegino kiekvieną jos apstulbusio užgrobto kūno ląstelę. Kažkuri apstulbusi smegenų dalis dar spėjo pagalvoti, kad į ją trenkė žaibas.

Ji paniro į tamsą.

JIS NEUŽTRUKO NĖ MINUTĖS, kol surišo ją ir užrakino bagažinėje. Jos rankinė, kompiuteris, skėtis nukeliavo ant užpakalinės sėdynės kartu su išjungtu telefonu.

Kupinas galios suvokimo ir išdidumo, jis nuvažiavo į lietingą naktį. Jam dar daug ką reikia nuveikti, kol eis miegoti.

Dvidešimt aštuntas skyrius

KETĖS TELEFONAS BUVO tikras turtas. Eklis rūpestingai nusirašė vardus ir telefonų numerius, ištyrinėjo jos gautus ir rinktus numerius, jos kalendorių, priminimus. Jį žavėjo, kad beveik visi pokalbiai, visi susitikimai jos žurnale — išskyrus būsimą vizitą pas dantistą — buvo profesionaliai suvesti ir suklasifikuoti.

Iš tiesų, mąstė jis valydamas telefoną, jis su Kete turi daug bendra: jokių ryšių su šeima, jokių itin artimų draugų ir susitelkimas į pasirinktą sferą.

Jie abu nori išgarsėti, palikti gilią žymę.

Argi dėl to jų trumpas kartu praleistas laikas netaps dar reikšmingesnis?

Jis išmetė telefoną į šiukšlių dėžę automobilių stovėjimo aikštelėje, tada apsisuko, išsuko iš magistralės ir nuvažiavo aplinkiniais keliais dvidešimt mylių į motelį, kurį buvo pasirinkęs šiam darbo etapui.

Sumokėjo grynaisiais už naktį, tada pastatė automobilį toliau nuo šviesų. Nors abejojo, ar tai būtina, išlipdamas užsidengė veidą jos skėčiu. Žmonės, kurie apsistoja tokiuose moteliuose kaip šis, nesėdi savo purvinuose kambariuose žiūrėdami pro langus į lietaus merkiamą aikštelę, tačiau atsarga gėdos nedaro.

Jis atidarė bagažinę.

Jos akys buvo plačiai atmerktos, pilnos baimės, skausmo ir nuostabos, ir tas žvilgsnis jį sužadino. Ji muistėsi, tačiau jis buvo pasimokęs, todėl surišo jos riešus ir kulkšnis iš užpakalio, išlenkdamas ją taip, kad ji tegalėtų raivytis kaip kirminas. Vis dėlto buvo geriausia ją visiškai nuraminti, visiškai nuraminti visai nakčiai.

— Pasikalbėsime rytą, — tarė jis, išsitraukdamas iš kišenės švirkštą ir nuimdamas antgalį. Jos riksmas tepriminė gergždžiantį šnabždėjimą, kurį prarijo lietus, kai jis sugriebė ją už rankos ir atsmaukė rankovę. — Saldžių sapnų, — atsisveikino įbesdamas adatą.

Jis užmovė antgalį. Ji, kaip ir kitos, negyvens taip ilgai, kad jau-

dintųsi dėl infekcijos per bendrai naudojamą adatą. Jis palaukė, kol suveikė vaistai, ir jos akys apsiblausė.

Užrakinęs bagažinę, iškėlė iš automobilio savo lagaminą ir jos daiktus ir nusinešė duobėtu šaligatviu į savo kambarį.

Jame tvyrojo įprastas sekso, įsigėrusių dūmų ir pigaus valiklio, kuris neužgožė šių kvapų, tvaikas. Jis buvo išmokęs nekreipti dėmesio į tokias erzinančias detales, kaip išmoko nekreipti dėmesio ir į neišvengiamas dejones ir dunksėjimus iš gretimų kambarių.

Įjungė televizorių ir ėmė spaudinėti nuotolinio valdymo pultelį, kol susirado vietinių žinių kanalą.

Pirmiausia jis pasimėgaudamas atidarė Ketės piniginę. Ji nešiojosi beveik du šimtus dolerių grynaisiais — papirkinėjimams? pakišams? — svarstė jis. Pinigai jam pravers — dar vienas privalumas, kad pakeitė taikinio tipą. Studentės retai turėdavo daugiau nei dešimt, jei išvis turėdavo.

Už vairuotojo pažymėjimo buvo užkištas lapelis su dabartiniu kompiuterio slaptažodžiu. Jis pasidėjo jį į šoną.

Atsirinko, ką galėtų pasilaikyti, o ko turėtų atsikratyti, suvalgė jos rankinėje buvusius M&M's, peržiūrėjo kosmetikos krepšelį.

Jo darbštuolė Ketė nesinešiojo jokių nuotraukų. Bet turėjo tvarkingai sulankstytus Sietlo gatvių ir Orkų žemėlapius.

Orkų žemėlapyje ji buvo pasižymėjusi keletą maršrutų nuo kelto. Jis atpažino kelią pas Fioną, panagrinėjo kitus. Jei turės laiko, išsiaiškins.

Jam patiko ir tai, kad ji nešiojosi keletą rašiklių, padrožtų pieštukų, lipnių popierėlių, butelį vandens.

Jis pasiliko jos mėtinius saldainiukus, higienines servetėles, pakelį nosinaičių, išėmė tapatybės pažymėjimus, kreditines, kurias vėliau sukarpys ir išmes.

Už smulkius pinigus iš jos piniginės nusipirko iš koridoriuje stovinčio aparato limonado ir pakelį traškučių.

Pasiruošęs ir susikaupęs, jis atsidarė jos kompiuterį. Kaip ir telefone, visi elektroniniai laiškai darbo temomis buvo užkoduoti. Bet jis mokėjo sekti mintį, kaip mokėjo sekti ir ją pačią.

Nors jis, Peris ir Fiona nebuvo jos vieninteliai herojai, jie, be jokios abejonės, buvo jos dėmesio centre. Ji buvo surinkusi ir rinko informaciją po trupinėlį iš įvairių šaltinių.

Atkaklioji, tavo vardas Ketė Star.

Ji puikiai pasidarbavo, galvojo jis, kasdama ir traukdama detales ir komentarus iš Perio praeities, Fionos praeities ir dabartinių aukų.

Ji turėjo daugybę laikmenų apie Fionos paieškos būrį, kitus jo narius, apie jos mokyklą, jos motiną, pamotę, mirusį tėvą, mirusį meilužį. Esamą meilužį.

Nuoseklu. Pagarba jai už tai.

Kaip jis suprato, ji buvo surinkusi ir teberinko daugiau informacijos, daugiau gilios praeities detalių, nei bet kuris kitas žurnalistas galėtų panaudoti eilėje straipsnių.

— Ji rašo knygą, — sumurmėjo jis. — Tu rašai knygą, ar ne, Kete?

Jis įkišo vieną iš dviejų atminties kortelių, kurias surado jos lagaminėlyje. Užuot aptikęs romaną ar tikrais faktais pagrįstą detektyvą, kurių tikėjosi, jis atvertė laikmeną su dar vienu jos straipsniu.

Rytojaus numeriui.

Perskaitė jį du kartus taip įsigilinęs, kad beveik nepastebėjo, kada porelė kitame kambaryje pradėjo dulkintis.

Išdavystė — nes jis beveik neabejojo, kad Peris jį išdavė — kirto skaudžiai. Gerklę užgniaužė dusinanti virvė, ir jis pašokęs ėmė vaikštinėti po mažą apgailėtiną kambarėlį gniaužydamas kumščius.

Jo mokytojas, jo mentorius, tėvas, kuriuo jis buvo tapęs, atgręžė jam nugarą, ir tasai nusigręžimas gali — ir greičiausiai priartins jo galą.

Gal jam bėgti, svarstė jis, tiesiog atsisakyti planų, kuriuos taip kruopščiai kūrė, ir bėgti į rytus. Pakeliui nužudyti žurnalistę, tik ganėtinai toli nuo čia, nes policija jau paskelbė jo medžioklę.

Pasikeisti išvaizdą, tapatybę. Pakeisti viską — automobilį, numerius, o tada...

Kas? — svarstė jis. Vėl tapti eiliniu, pilku žmogeliu? Susirasti kitą

kaukę ir pasislėpti už jos? Ne, ne, jis negali grįžti, nebegali daugiau gyventi tame apgailėtiname kiaute.

Apsiraminęs jis sustojo, užsimerkė ir pamėgino susitaikyti. Galbūt teisinga ir neišvengiama, kad tėvas sunaikina vaiką. Galbūt tai suformuoja apskritimą ir atveda jo kelionę prie geresnės, nuožmesnės pabaigos.

O jis visada žinojo, kad ji baigsis. Šis naujas gyvenimas, šis buvimo aštrumas buvo laikinas. Bet jis vylėsi, jis *tikėjo*, kad turės daugiau laiko. Turėdamas daugiau laiko, jis galėjo ir būtų pralenkęs Perį visomis prasmėmis, galvojo mokytojas, knygų aistruolis.

Ne, jis atgal negrįš, negali grįžti. Jis nesislėps kaip žiurkė urve. Eis į priekį, kaip ir planavo.

Gyvenk arba mirk, nusprendė jis. Bet niekada, daugiau niekada jis negyvens tik egzistuodamas.

Jis atsisėdo ir perskaitė straipsnį dar kartą, šį kartą susitaikęs su lemtimi. Žinoma, todėl jis ir pagrobė tą žurnalistę. Viskas vyksta taip, kaip buvo lemta.

Jis tam nesipriešino.

Kol kaimynai baigė dulkintis ir išsiregistravo iš motelio, kad galėtų, kaip jam atrodo, grįžti pas sutuoktinius, kuriuos apgaudinėja, jis surado knygą. Perskaitė juodraštį, atkreipė dėmesį, kad ji dirbo vadinamuoju durstymo stiliumi — scenos ir skyriai buvo sumaišyti, kad ji galėtų sujungti ir įterpti juos kitame juodraštyje.

Jis su tam tikru apgailestavimu pažiūrėjo į jos raktų žiedą. O, kad galėtų surizikuoti ir apžiūrėti jos butą. Ten ji turėtų daugiau — laikmenų, užrašų, knygų, skaičių.

Jis ėmė vėl skaityti, šį kartą pataisydamas, kai ką pridurdamas. Pasilaikys jos kompiuterį, atmintines, ir jei išgyvens kitą etapą, papildys jos darbą savuoju.

Pirmą kartą per ilgus mėnesius jis pajuto nesuvaldomą jaudulį dėl kitos veiklos, o ne dėl žudymo. Jis įterps savo knygos dalis — ypač tas, kurias pradėjo pirmuoju asmeniu, — ir suderins su jos trečio asmens žurnalistės požiūriu. Sugretins jo istorijos dalis su josios.

Jo evoliucija ir jos pastebėjimai.

Su Ketės pagalba jis sukurs savo giesmę. Mirtis, netgi jo paties, bus jo palikimas.

KONFERENCIJŲ SALĖJE, kur su Toniu dirbo kartu, Manc viena ranka laikė telefoną, o kita barbeno klaviatūrą.

— Taip, supratau. Ačiū. — Ji padėjo telefoną ir mostelėjo į jį. — Ką tik gavau žinią, kad *U.S. Report* triukšmingai reklamuoja Star rytdienos straipsnį. Jie internetu gavo anonsą. Tau reikia tai pamatyti.

Jis priėjo prie jos stalo ir perskaitė per petį.

Po užrašu „Slaptas žvilgtelėjimas" buvo riebi antraštė:

KONFRONTACIJA

Fiona Bristou vyksta į kalėjimą susitikti su Periu

Tik U.S. Report, Ketė Star

— Kalė, — ištarė Tonis, ir jo tylus balsas buvo piktesnis už šūksnį. — Tas tipas perskaitys jį, ir Fiona taps dėmesio centru.

— O Star žengs dar vieną žingsnį į priekį. Ji kraunasi iš to sau karjerą. Akivaizdu, kad jos investicijos į informatorių apsimoka.

— Turime surasti, kas nutekina informaciją. Ir turime pamatyti tą prakeiktą straipsnį. Teks paspausti jos redaktorių, leidėją. Ji trukdo tyrimui spausdindama slaptą informaciją, kurią galėjo gauti neteisėtu būdu.

— Taip, pamėginkime, ir mus užgrius advokatai. Turiu tiesesnę mintį. Kol tu mėginsi juos spausti, aš pasikalbėsiu su Star.

— Ji nė už ką neatskleis savo šaltinių. — Tonis piktai nužirgliojo prie kavos aparato. — Dangstys kaip įmanydama.

— Taip. Bet aš nuvažiuosiu pas ją dabar. Jau po darbo, vėlu. Pamėginsiu ką nors išpešti, kol ji mėgins kvosti mane. Gal pavyks ką sužinoti. — Manc žvilgtelėjo į laikrodį, mintyse kurdama scenarijų. — Ketinu dar šiąnakt atsivežti ją apklausai. Trukdymas teisingumui ir federaliniam tyrimui, federalinės liudytojos persekiojimas. Krausiu

kiek galėdama, kol ji purkštaus apie Ketvirtąją valdžią ir žodžio laisvę.

Tonis siurbtelėjo kavos.

— Gerai, o paskui kas?

— Leisime jai šiek tiek paprakaituoti. Ji norės advokato, skambins savo bosui, bet galbūt mums pavyks šį tą išpešti. Ji nori dėmesio ir informacijos. Jei mes leisime jai suprasti, kad turime daugiau, ji gali pamėginti žaisti su mumis. Mes laimėtume laiko.

— Kam?

— Kad paskleistume žinią, jog ji prakalbo. Kad mes baigiame ją palaužti.

Mąstydamas Tonis prisėdo ant Manc stalo krašto.

— Tada jos šaltinis ar šaltiniai ims irgi prakaituoti.

— Verta pamėginti. Galbūt tai tik laiko švaistymas, tačiau bent jau priversime ją nemiegoti ir pasinervinti. Ji braunasi trumpiausiu keliu, Toni, ir kiekvieną kartą naudojasi Bristou vardu. Mes galime dirbti su žiniasklaida, ir dirbame. Mes naudojamės jais, jie naudojasi mumis. Taip viskas vyksta. Bet jos bendradarbiavimas nedomina. Ji tik ieško eilutės su straipsnio autoriaus pavarde.

— Tu teisi, nesiginčiju. Gerai, aš mėginsiu žaisti iš čia su jos viršininkais. Tu eik tiesiai. Pranešk, kada veši ją čia, aš viską paruošiu.

Jis pasitrynė įsitempusį sprandą.

— Gal jis nepamatys laikraščio. Gal rytoj jis pajudės į vieną iš adresų arba mes pastebėsime jo automobilį.

Manc linktelėjo vilkdamasi švarką.

— Jei jis seka naujausius įvykius, o mes velniškai gerai žinome, kad jis tai daro, Star informacija apie mūsų turimas versijas privers jį suklusti. Kažin ar jis važiuos į vieną iš adresų. Man atrodo, jis nutraukė ryšius su Periu, o jei ne, tai nutrauks, kai sužinos, jog Bristou buvo kalėjime.

Ji stabtelėjo prie durų.

— Ar praneši jai, kas jos laukia?

— Kaip tu sakei, jau vėlu. Tegu ji išsimiega. Pranešiu rytoj. Apdorok Star, Erina, tada atvežk ją čionai, ir mes dar kartą apdorosim.

— Nekantrauju.

*

BUVO GERA BŪTI LAUKE, o ne barškinti klaviatūrą ar kalbėtis telefonu. Lietus Manc visai patiko. Tiesą sakant, Sietlo oras puikiai tiko jai. Saulėtomis dienomis jai patiko žiūrėti į Reinyro kalną, o lietingomis mėgaudavosi jų teikiamu jaukiu intymumu.

Šįvakar, svarstė ji, lietus ypač į naudą. Bus vienas malonumas ištraukti Star iš jos kabineto ar sausų namų į liūtį.

Jai tikrai norėjosi prispausti žurnalistę tiek iš asmeninių, tiek iš profesinių paskatų. Ji pati nebuvo viena iš tų „aš už visas, nes mes moterys", todėl matė, kaip Star stumia savo karjerą į priekį, lipdama per kitų moterų — mirusių ar gyvų — kūnus.

Jos pačios kelias buvo gana uolėtas, kol pateko į biurą, galvojo Manc, bet Dievas liudininkas, ji nesinaudojo jokiais trumpesniais keliais ir nelipo niekam ant kulnų.

Tas, kurios taip daro, verta nuspirti keletu laiptelių žemyn.

Stebėdama kelią pro švysčiojančius valytuvus ir ant stiklo susiliejančias šlapias šviesas, ji pirmiausia nuvažiavo į redakciją. Tikriausiai tokiu metu Star jau bus baigusi darbą, be to, pastatas buvo pakeliui į jos butą. Tad nieko tokio, jei patikrins.

Važiuodama ji apsvarstė strategiją. Iš pradžių švelniai, galvojo ji, parodys savo nuovargį ir stresą. Bandys pasikalbėti kaip moteris su moterimi. Jos instinktai sakė, kad toks požiūris niekur nenuves; Star palaikys jį silpnumu.

Ir gerai. Bus lengviau pereiti prie atsainumo, neva velniop viską. O tada kirs iš peties, apkaltins Star trukdymu tyrimui, galbūt užsimins apie federalinio tarnautojo papirkinėjimą.

Bus matyti, kaip seksis.

Ji įsuko į automobilių aikštelę ir nustebusi kilstelėjo antakius, kai pamatė obuolio raudonumo tojotą. Numeriai patvirtino, kad automobilis tikrai priklauso Star.

Dirba iki vėlumos? Puiku.

Privažiavusi Manc pastebėjo, kad nuleista užpakalinė padanga.

— Kaip nepasisekė, — sumurmėjo ji ir nusišypsojo, statydama automobilį šalia tojotos.

Tačiau siekiant skėčio ją apėmė negera nuojauta. Kurį laiką ji sėdėjo, tyrinėdama aikštelę, lietų, pastatą. Tamsu, išskyrus apsaugines šviesas pirmame aukšte, pastebėjo ji. Jei dirbi iki vėlumos, reikia šviesos.

Ji paliko skėtį automobilyje ir pasikėlė švarką, kad lengviau pasiektų ginklą.

Išskyrus lietų ir šlapią pavienių pravažiuojančių automobilių ūžesį, daugiau nieko nesigirdėjo. Judėjimas nedidelis, pastebėjo ji, pakankamai tolimas, tad nei aikštelės, nei automobilio iš gatvės beveik nesimato. O lietus? Dar geriau.

Ji apėjo aplink automobilį, apžiūrėjo suplotą padangą ir, pasidavusi impulsui, truktelėjo dureles.

Kai durelės atsidarė, negera nuojauta peraugo į jaudulį.

Nuojauta vedama, ji nužingsniavo prie pastato ir pasibeldė į užrakintas stiklines duris. Pamačiusi apsauginininką, einantį per plytelėmis išklotą vestibiulį, ji iš eisenos ir kūno kalbos suprato, kad jis buvęs policininkas.

Maždaug šešiasdešimties, nusprendė ji, pastabus.

Ji priglaudė prie stiklo savo pažymėjimą.

Jis perskaitė, tada pakėlė vidaus telefono ragelį.

— Kas nors nutiko?

— Aš specialioji agentė Erina Manc. Ieškau Ketės Star. Jos automobilis aikštelėje, užpakalinė padanga nuleista. Jis neužrakintas. Noriu žinoti, ar ji pastate arba kelintą valandą išėjo.

Jis nužvelgė aikštelę, tada jos veidą.

— Luktelėkite.

Manc išsitraukė telefoną. Ji pasakė savo pavardę, pažymėjimo numerį ir paprašė Star namų, mobiliojo ir darbo telefonų numerių.

Paskambinus į mobilųjį, atsiliepė balso paštas. Sugrįžo apsauginininkas.

— Ji išsiregistravo be dvidešimties dešimtą. Pastate nieko nėra. Net ir valytojai jau baigė darbą. — Jis akimirką padvejojo, tada atraki-

no duris. — Bandžiau paskambinti jai į namus ir į mobilųjį, — tarė jis atidarydamas stiklines duris. — Atsiliepė balso paštas.

— Ar ji išėjo viena?

— Pasak vestibiulio apsaugos, ji išėjo viena.

— Ar aikštelė stebima?

— Ne. Kameros stebi tik iki durų, o pro duris ji išėjo viena. Jai tai būdinga, — pridūrė jis. — Ji nevaikšto su kitais, nelabai bendrauja su kolegomis. Jeigu jai būtų iškilusios problemos dėl automobilio, ji būtų pasinaudojusi savo raktu ir įėjusi, kad išsikviestų pagalbą. Ką gi dar būtų galėjusi daryti? Bet per dvidešimt minučių po jos išėjimo niekas neįėjo ir neišėjo.

Manc linktelėjo ir surinko partnerio numerį.

— Toni? Turime problemą.

PER VALANDĄ agentai įtikino redakcijos valdytoją atrakinti Ketės Star butą, pažadino jos redaktorių ir užrašė apsauginininko bei valytojų parodymus.

Redaktorius atmetė prašymą atidaryti jos stacionarų kompiuterį.

— Be orderio neleisiu. Klausykit, gali būti, kad ji tiria kokią nors versiją arba dulkinasi su savo draugužiu.

— Ar ji turi vaikiną? — kvotė Manc.

— Iš kur man žinoti, po galais? Star niekam nesipasakoja apie savo asmeninį gyvenimą. Na ir kas, nuleido padangą? Tikriausiai ji išsikvietė taksi.

— Nė viena taksi kompanija negavo iškvietimo į šią vietą.

— Ir jūs norėtumėt, kad aš iškart imčiau galvoti, kad įvyko koks nors nusikaltimas? Kad jūs galėtumėt pasiknaisioti po jos popierius? Be orderio tikrai neleisiu.

Suskambo Manc telefonas. Ji pasipiktinusi nusigręžė ir atsiliepė.

— Kur? Nepameskit jo. Mes jau važiuojame. Aptiko jos mobiliojo signalą.

— Na štai, matot? — redaktorius truktelėjo pečiais. — Su vaikinu arba linksminasi kur nors bare. Ji to nusipelnė.

*

— LINKSMINASI BARE, — iškošė Manc, kai jie sustojo lietaus merkiamoje poilsio aikštelėje. Ji užsitraukė apsaugines pirštines. — Jis paliko telefoną įjungtą, kad mes aptiktume signalą. Todėl mes ir čia.

Ji nekantraudama laukė, kada teismo ekspertai baigs tyrinėti įvykio vietą.

Manc išsitraukė ausinuką.

— Reikia persikelti duomenis iš jos kompiuterio ir peržiūrėti juos. — Ji pažvelgė į Tonį. — Tai tikrai Eklio darbas. Čia joks ne sutapimas, kad ji dingo iš automobilių aikštelės. Jis ją pagrobė. Pagrobė tiesiai mums iš panosės. Ji neatitinka jo aukų profilio, bet atitinka jį patį. Kaip pirštinė. Mes to nepastebėjome.

— Ne, nepastebėjome. — Jis ištiesė jai įkalčių maišelį telefonui. — Dabar jis pora valandų pirmauja, tačiau jis tikėjosi daugiau. Daug daugiau. Niekas nebūtų pastebėjęs iki ryto, kad jos nėra, ir netgi tuomet... gal jos redaktorius būtų susinervinęs, jai nepasirodžius, bet nebūtų skambinęs policijai. Galbūt dar ilgai niekas nebūtų pasigedęs, kol kas nors nebūtų pastebėjęs ir užsiminęs, kad jos automobilis stovi aikštelėje.

— Jis mano turįs dvylika, galbūt penkiolika valandų. O turi tik dvi. Mums reikia žmonių. Nedelsiant. Aš vairuosiu, tu skambink. — Jis pasuko prie automobilio. — Reikia, kad policininkai patikrintų visus motelius, viešbučius, nuomojamus namelius. Pirmiausia tuos, kurie nuošalūs. Pigūs. Jis gyvena taupiai. Jam nereikia blizgesio. Jis ieško vietos, kur niekas pernelyg nesidomi tavimi, niekas nekiša nosies ne į savo reikalus.

Tonis čiuožtelėjo iš vietos.

— Jam reikės maisto, degalų, atsargų, — tęsė jis, o Manc dalijo nurodymus. — Tegu tikrina greitojo maisto užkandines, vietas, kur jis gali nusipirkti maisto pakelėje. Degalines. Geriausia jam būtų susirasti degalinę šalia prekybos centro, nusipirkti viską vienu sustojimu ir judėti toliau.

— Jis turi jos kompiuterį. Ji išsinešė jį, vadinasi, jis pas Eklį. Gali būti, kad jis naudosis juo. Galėtume tai atsekti. Jis mano esąs neįtaria-

mas, bent jau iki ryto. Galbūt reikėtų nusiųsti jai laišką. Parašytume jai laišką išgalvotu vardu. Neva turime informacijos apie RSŽII, kiek ji būtų verta? — Manc žvilgtelėjo į Tonį. — Jis gali užkibti. Jei atsakytų, mes atsektume.

— Reikia derėtis su juo, išprovokuoti. Gali pavykti. Tegu kompiuterių specialistai imasi darbo.

EKLIS MIEGOJO ANT plono lovos užtiesalo apsirengęs. Jo sapnai pynėsi su mintimis, svajonėmis ir ketinimais. Reikia tiek daug padaryti, tiek daug dar kartą išgyventi, tiek daug visko sugalvoti. Jo gyvenimas dar niekada nebuvo toks įdomus, kad netgi jo miegas persisunkė spalvomis, judesiais ir garsais.

Jis svajojo, ką darytų su Kete — sumaniąja, įžvalgiąja Kete. Jis turėjo parinkęs tam vietą, ji laukė jo. Tobula vietelė — visiškai nuošali. O situacijos ironiškumas suteikė papildomo saldumo.

Paskui, kai baigs su ja — o gal ne iki galo — jis pagrobs Fioną. Kol jie ieškos vienos, jis pasiims prizą, kurio nelaimėjo Peris.

Gal jis privers ją stebėti, ką darys Ketei. Privers ją matyti, kaip jis paverčia gyvą kūną negyvu. Jis turės labai mažai laiko Fionai — argi tai nepabrėžtų to trumpumo?

Jis sapnavo abi moteris sumuštas ir kruvinas. Sapnavo jų maldaujančias akis. Sapnavo, kaip jos žeminasi, derasi su juo. Daro, kas liepiama, sako, ką jis liepia sakyti. *Klausosi* jo, kaip niekas kitas nesiklausė.

Jis bus vienintelis jų gyvenimo centras. Kol nužudys jas.

Jis sapnavo kambarį, užliejamą šviesos, kambarį, nušviestą raudonos spalvos, tarsi jis žiūrėtų pro ploną šilkinę raudoną skarelę. Sapnavo duslias dejones ir spigius, veriančius riksmus.

Ir pabudo krūptelėjęs, sunkiai kvėpuodamas, smarkiai lankstančiomis akimis.

Kažkas už durų? Jo ranka palindo po pagalve 0.22 kalibro ginklo, kuriuo paleis sau į galvą kulką, kai nebeliks jokios išeities.

Jis niekada nesės į kalėjimą.

Jis užgniaužė kvapą ir pasiklausė. Tik lietus, pagalvojo. Bet ne tik. Kažkoks klaksėjimas, tarsi kažkas judintų rankeną, bet...

Elektroninis laiškas. Jis paliko įjungtą kompiuterį.

Eklis prisitraukė kompiuterį prie lovos ir apžiūrėjo neatidarytą laišką. Temos eilutėje buvo parašyta RSŽII, ir, perskaitęs ją, jis pajuto kūnu nuvilnijantį šiurpulį.

Jis patikrino siuntėjo adresą Ketės kontaktų sąraše.

Naujas.

Jis sėdėjo žiūrėdamas į temos eilutę, siuntėjo vardą, kol jaudulys nurimo ir atslūgo it potvynio banga. Tada atidarė laišką.

Kete Star,

skaičiau jūsų straipsnius apie RSŽII. Manau, jūs gana sumani. Aš irgi gudrus. Turiu mus abu dominančios informacijos. Informacijos, kuri, manau, praverstų jūsų būsimam straipsniui. Galėčiau eiti į policiją, bet jie nemoka pinigų. Aš noriu 10 000 dolerių ir būti įvardytas kaip anoniminis šaltinis. Mergina jau negyva, aš jai padėti negaliu. Padėsiu jums ir kartu sau. Jei norite to, ką turiu, praneškite iki rytojaus vidurdienio. Jei ne, pasiūlysiu kam nors kitam.

LD (Liudininkas)

— Ne. Ne. — Eklis papurtė galvą ir dukart bedė pirštu į ekraną. — Tu meluoji. Meluoji. Tu nieko nematei. Niekas manęs nemato. Niekas.

Išskyrus jas, pagalvojo jis. Išskyrus tas moteris, kurias nužudė. Tik jos matė jį.

Apgaulė, čia tik apgaulė. Jis pašoko nuo lovos ir ėmė vaikštinėti po kambarį jausdamas, kaip susijaudinimas vėl užkaitina jam odą. Žmonės melagiai. Apgavikai.

Jis sakė tiesą, pabaigoje jis pasakė joms tiesą, ar ne? Veržđamas skarelę aplink kaklą, jis žiūrėjo tiesiai į akis ir sakė tiesą. Jis pasakė joms savo vardą, pasakė, kas jas žudo ir kodėl.

Paprastą tiesą.

— Mano vardas Frensis Eklis, ir dabar aš tave nužudysiu. Nes aš galiu. Nes man tai patinka.

Jos mirė su jo tiesa kaip su dovana.

Bet šis LD? Jis — arba ji — meluoja. Naudojasi jo darbu, kad ištrauktų pinigų.

Niekas jo nematė.

Ir tada jis prisiminė vyrą, stovėjusį eilėje „Starbucks" kavinėje. Spuoguotą patarnautoją prekybos centro degalinėje, kurio akys nuobodžiai nuslydo jo veidu. Motelio budėtoją riebaluotais plaukais, kuris dvokė žole ir vaipėsi jam paduodamas raktą.

Gal.

Jis vėl atsisėdo, dar kartą perskaitė laišką. Jis galėtų atsakyti, pareikalauti daugiau informacijos prieš aptariant piniginius reikalus. Taip padarytų ji.

Jis įsipylė viskio ir ėmė galvoti.

Jis sukūrė atsakymą, rūpestingai suredagavo, ištrynė, kas nebūtina, tobulino, tarsi tai būtų tezė. Kai jo pirštas pakibo ties klavišu *siųsti*, jis sudvejojo.

Tai gali būti spąstai. Gal čia FTB kiša pirštą, bando sugauti Ketę. Arba jį. Jis negalėjo apsispręsti, tad vėl atsistojo, pavaikštinėjo po kambarį, dar išgėrė, dar pagalvojo.

Dėl visa ko, nusprendė. Pirmiausia saugumas.

Jis nusimaudė po dušu, išsivalė dantis, nuskuto vos įžiūrimus plaukelius nuo galvos, veido. Susidėjo visus savo daiktus į krepšį.

Nuspaudęs *siųsti*, iškart išėjo iš kambario. Iš aparato nusipirko kolos, kad kofeinas suteiktų energijos, bet suprato, kad to nė nereikėjo.

Mintis, kad jį galėjo pamatyti, menka galimybė, kad jį galėjo apmauti, suteikė jam energijos. Ir pakilumo.

Kažkur giliai širdyje jis tikėjosi, kad jį bus pamatę. Tuomet jo kelionė taptų dar vertingesnė.

Praeidamas pro bagažinę, jis patapšnojo per ją.

— Važiuojam pasivažinėti, gerai, Kete?

*

— JĖZAU, JIS ATSILIEPĖ. — Manc prišoko prie techniko. — Jis užkibo. Ar gali atsekti šaltinį?

— Minutėlę, — atsiliepė technikas, baksnodamas klavišus.

LD,

skaitė ji su Toniu:

mane labai domina gera informacija. Vis dėlto negaliu derėtis dėl atlygio neturėdama daugiau duomenų. Dešimt tūkstančių — dideli pinigai, ir redakcija iš jūsų paprašys geros valios apraiškos. Jūs tvirtinate esąs liudininkas. Ko? Prieš pereinant prie kito etapo, turite pateikti man daugiau informacijos — jūsų valia kokios.

Galime susitikti viešoje vietoje — taip pat jūsų pasirinktoje, jei kol kas nenorite pateikti man informacijos raštu.

Nekantrauju tai aptarti.

Ketė Star

— Pakankamai gudrus, kad suprastų, jog ji nepultų nieko daryti neturėdama daugiau, — pastebėjo Tonis. — Bet pakankamai smalsus, kad neignoruotų.

— Ir neprašo skambinti jai į mobilųjį, — pridūrė Manc. — Jis turi slėptis kur nors, kur yra internetas. Jis budrus, bet nejuda. Jis atsakė tik beveik po valandos, vadinasi, galvojo. Sėdėjo prie jos kompiuterio, kai mes pasiuntėme laišką.

— Radau. — Technikas mostelėjo į ekraną.

Jie ėmėsi veikti nedelsdami. Agentams, snaiperiams, įkaitų derybininkams — visiems buvo įsakyta apsupti ir veikti tyliai.

— Pasak naktinio budėtojo, kurį pažadino mūsų agentas, šiąnakt įsiregistravo keturi vieniši vyrai, — dėstė Manc, jiems lekiant per nakties tamsą. — Du sumokėjo grynaisiais. Vakarykščio, kaip ir kitų dienų įrašų, jis neturi. Negali atpažinti Eklio iš nuotraukos, nematė jokių automobilių ir negali pasakyti, ar kuris nors įėjo į kambarį vienas. Tiesą sakant, jis visiškai apdujęs ir nieko nesuvokia.

— Tegu komanda apsistoja gretimuose kambariuose šalia tų keturių ir laukia. Gali būti, kad jis pasiėmė ją su savimi.

Jie stabtelėjo aikštelėje šalia visą parą dirbančios užkandinės prie motelio ir apsivilko liemenes.

— Keidžai, kokia padėtis?

— Mes apsupome du kambarius. Kiti du yra dviviečiai, ir juose apsistojusios porelės. Viena dulkinasi kaip per Liepos 4-ąją, o kitame, dviviečiame, moteris šaukia ant vyruko, kad šis paliktų savo kalę žmoną. Komanda sako, kad sienos kaip popierinės. Tarsi būtum kartu su jais.

— O kituose dviejuose?

— Viename kažkas taip knarkia, kad dažai nuo sienų byra. — Jis patylėjo, prispaudė prie ausinės pirštą. — Ką tik išgirdau, kaip moteriškas balsas pasakė: „Velniai rautų, užsičiaupk, Hari." Vadinasi, lieka vienas. Numeris 414. Kampinis kambarys, pačiame gale, iš rytų pusės. Komanda sako, kad jame mirtina tyla. Nė garso.

— Pridenkite tuos kambarius ir užblokuokite išvažiavimą iš aikštelės. Jis negali praslysti.

— Supratau.

— Ar budėtojas neprieštarauja, jei išgriausime duris?

— Jis taip apdujęs, kad kalbasi su dievais. Pasakė, kad darytume, ką turime daryti, ir nuėjo toliau pešti žolės ir žiūrėti porno.

Tonis eidamas linktelėjo.

— Reikia pulti kuo greičiau. Vos tik išvers duris, tegu apakina jį prožektoriais. Kad nieko nematytų. Komanda turi pulti jį kaip vilkas stirną. Kaip dėl automobilio?

— Nei motelio, nei užkandinės aikštelėse nėra tokio, kuris atitiktų apibūdinimą.

— Tikriausiai pakeitė, — įsiterpė Manc. — Ji gali būti viename iš jų. Bet kuriame.

— Jau nebeilgai.

Tonis atsitraukė, leisdamas puolimo komandai užimti pozicijas. Nekantravo išgriauti duris, taip nekantravo, kad net kvapą gniaužė. Tačiau noras viską atlikti švariai, greitai ir saugiai buvo šiek tiek didesnis.

Viskas vyko tiksliai taip, kaip jis buvo įsakęs. Išgirdęs šūksnius iš kambario, kad viskas gerai, jis žengė į priekį su ginklu rankoje. Ir jo širdis smuktelėjo. Ne tokio rezultato jis tikėjosi. Dar nepasiekęs durų suprato, kad Eklis jau praslydo jiems pro pirštus.

Dvidešimt devintas skyrius

NIŪNIUODAMA MELODIJĄ, kuri įstrigo jai į galvą duše, Fiona išsitepė kūną kremu. Ji negalėjo tiksliai prisiminti dainos žodžių, tačiau linksma melodija tiko jos nuotaikai.

Jautėsi taip, tarsi būtų pasukusi už kampo ir uždariusi duris. Jai patiko galvoti, kad uždariusi vienas, ji galėtų — o gal jau taip ir padarė — atverti kitas.

Gal ir naiviai, tačiau ji tikėjosi, kad FTB suseks Frensį Ksavjerą Eklį, ir greitai, turėdami naujos informacijos. Informacijos, kurią ji padėjo išgauti.

Jai dar kartą pavyko pabėgti iš bagažinės, nusprendė ji.

Nesiliaudama niūniuoti, Fiona įžengė į miegamąjį. Ir nustebusi išrietė antakius, kai pamatė, kad lova tuščia. Paprastai ji rasdavo Saimoną išsidrėbusį per visą plotį, užsidengusį galvą pagalve ir bandantį išnaudoti paskutines miego minutes, kol ji nusileis žemyn ir išvirs kavos.

Jai patinka rutina, galvojo ji rengdamasi. Patinka tas lengvas paprastumas. Patinka žinoti, kad šunys laksto lauke, kad Saimonas įsvirduliuos būtent tą akimirką, kai kava jau bus paruošta, kad tokiu gražiu oru terasoje jie gers kavą ir valgys tai, kas lengviausiai paruošiama.

Matyt, sirenų giesmę, šlovinančią kavą, šįryt jis labai gerai girdėjo, pagalvojo Fiona, arba ji per ilgai užtruko duše.

Ji užsimovė tamsiai žalius suvarstomus sportinius batelius, tada susišukavo ir pasidažė, ruošdamasi ryto užsiėmimams. Po pietų turės pertrauką, pakankamai ilgą, kad spėtų nuvažiuoti į medelyną.

Jei ji negalės važiuoti viena, Saimonui teks važiuoti su ja. Ji norėjo apsodinti palangių lovelius.

Fiona nubėgo į apačią mintyse niūniuodama, piešdama pelargonijas ir petunijas, planuodama kliūčių ruožo pamoką.

— Užuodžiu kavą! — Jos balsas nuskriejo į virtuvę anksčiau nei ji pati. — Ir baisiai noriu trapios tešlos pyragėlių. Kodėl mums...

Ji suprato vos pamačiusi jo veidą ir sustingo.

— O Dieve. Prakeikimas. Sakyk nedelsdamas.

— Jis pagrobė žurnalistę. Ketę Star.

— Bet...

— Pasakiau nedelsdamas. — Jis įspraudė jai kavos puodelį. — Imk. Prisėskime, ir aš papasakosiu visa kita.

Ji prisivertusi atsisėdo.

— Ji negyva?

— Nežinau. Jie nežino. Kol buvai duše, paskambino Tonis. Jis norėjo atvažiuoti, papasakoti tau asmeniškai, bet negali ištrūkti.

— Viskas gerai, nieko tokio. Jie tikri? — Ji papurtė galvą, nespėjus jam prasižioti. — Kvailas klausimas. Jis nebūtų skambinęs, jei jie nebūtų tikri. Aš bandau užsičiaupti, leisti tau papasakoti, bet žodžiai patys veržiasi man iš burnos. Ji neatitinka jo tipo. Mažiausiai penkeriais metais vyresnė. Ne studentė, ne tokio kūno sudėjimo. Ji... — Ji ir vėl papurtė galvą. — Ne, aš klystu. Ji ne *Perio* tipo. Jis jau parodė, kad nori palikti savo žymę, ar ne? Jam nusibodo Perio metodai. Berniukas suaugo ir nori eiti savo keliu. O ji, žurnalistė, padarė jį žvaigžde, svarbia persona. Ji suteikė jam vardą. Jis tikriausiai mano, kad ji supranta jį. Reikalas įgauna intymumo, ima dar labiau jaudinti. Tai jau *jo* reikalas.

Ji giliai įkvėpė.

— Atsiprašau.

— Tu esi elgesio ekspertė, ne aš. Bet ir aš taip manau. — Jis įdėmiai pažiūrėjo į ją spręsdamas, ar ji pasiruošusi išgirsti visa kita. — Jis pagrobė ją vakar vakare iš stovėjimo aikštelės prie redakcijos pastato.

Ji užgniaužė norą pertraukinėti jį, kol jis pasakojo.

— Jie vos nesučiupo jo, — sumurmėjo Fiona. — Jie niekada nebuvo taip arti Perio, bent jau ne taip greitai po pagrobimo. Ji dar gyva. Turėtų būti. Ar jie mano, kad jis žino?

— Jie laikosi versijos, kad jis tiesiog atsargus arba ir taip ketino

išvykti iš motelio dar prieš auštant. Jie nusiuntė jam dar vieną laišką, kuriame tvirtina matę, kaip jis laidojo paskutiniąją auką, nes jie neva buvo pasistatę palaipinę parke be leidimo. Jis neatsakė. Dar ne.

— Ji dar gyva. Šunys jau prie durų, stebisi, ko mes taip ilgai delsiame. Eime į lauką. Man praverstų grynas oras.

Ji atsistojo, palikusi neišgertą kavą.

Pajutę jos nuotaiką, šunys inkšdami ėmė trintis aplink kojas, baksnoti nosimis rankas.

— Aš taip nekenčiau jos, — tarė Fiona. — Ir vis dar stipriai nekenčiu, nors man darosi silpna pagalvojus, ką jai tenka išgyventi. Keistas jausmas.

— Natūralus. Tai, ką ji išgyvena, nekeičia to, kokia ji yra.

— Bet pakeis. — Fiona trumpam užsispaudė pirštais akis. — Jei ji išgyvens, pasikeis. Niekada nebebus tokia pati. Jis kankins ją labiau nei kitas, nes jis jau pajuto skonį. Kaip šuo, kuris įkanda ir lieka nenubaustas. Jei jis atsilieps į tą laišką, jie vėl galės atsekti jį, net jei jis keliasi iš vienos vietos į kitą. Jie išmano savo darbą. Analizuoja, dalija į trikampius, apskaičiuoja. Todėl jos galimybės didesnės nei kitų. Jai to labai reikia.

— Jie turi dar šį tą. Jie apklausė visus motelyje, ir pasirodė, kad vienas vyrukas jį matė. Jis žvalgėsi moters, kurios laukė, ir pažiūrėjo pro langą, kai išgirdo automobilio garsą. Jam pasirodė keista, kad Eklis pasistatė mašiną pačiame aikštelės gale, o naktį smarkiai lijo.

— Jis matė Eklį? Matė jo veidą?

— Jis gerai neįsižiūrėjo. Eklis slėpė veidą po skėčiu, o tas vyrukas dirstelėjo pro langą tik kelioms sekundėms. Bet jis neabejoja, kad automobilis buvo tamsus — juodas, tamsiai mėlynas ar tamsiai pilkas — per lietų buvo sunku įžiūrėti.

— Jis pakeitė automobilį arba bent jau perdažė. Kažin ar jis tikrai nieko neįtaria.

— Tasai vyrukas sutiko dirbti su FTB dailininku. Netgi sutiko išmėginti hipnozę. Matyt, jis tikrai nori padėti. Jie apklausia ir budėtoją. Jie beveik tikri, kad jis nusiskuto barzdą.

— Ką gi, vis šis tas.

Ji bandė negalvoti, kiek mylių aplinkiniais keliais ir magistralėmis gali nukeliauti bebarzdis vyras su tamsiu automobiliu ar kiek akrų parko jis gali įveikti pėsčiomis.

— Ką nori daryti?

— Noriu užsikloti galvą antklode, niūroti ir keikti Dievą. Bet ketinu pravesti rytines pamokas, tada nusitempti tave į medelyną, kad galėčiau išsirinkti gėlių palangių loveliams.

— Velniava. Jei jau važiuosime, sustosiu nusipirkti medienos ir užvešiu kai ką į *Inlet* viešbutį.

— Puiku. Man reikia grįžti iki ketvirtos.

— Tai ir grįšime iki ketvirtos.

Ji išspaudė šypseną.

— Dar užsukime ir išsinuomokime filmą. Kokią nors komediją.

— Gal galime porno?

— Ne. Porno filmus reikia pirkti internetu, nes juos atsiunčia paprastame voke, tad niekas saloje nesužino, kad žiūri pornografiją. Tokios taisyklės.

— Teks pasitenkinti nuogybėmis ir suaugusiųjų kalba.

— Sutarta. — Ji palietė jam skruostą. — Einu ruoštis.

Jis sulaikė jos ranką, nespėjus jai atsitraukti.

— Mes įklimpome, nes tu suviliojai mane ir privertei įsimylėti. Todėl mes išgyvensime tai, ką teks išgyventi. — Jis pabučiavo ją. — Su porno ar be jos.

— Jei mokėčiau siuvinėti, prisiekiu, šiuos žodžius išsiuvinėčiau ir pakabinčiau ant sienos. — Ji irgi pabučiavo jį. — Eime, berniukai, laikas imtis darbo.

EKLIS NUSIPIRKO LAIKRAŠTĮ, kad turėtų ką veikti kelte. Tą rytą jis suleido Ketei dar vieną dozę, nespėjus jai iki galo atsibusti po pirmosios.

Jam reikėjo, kad ji elgtųsi gražiai, ramiai ir tyliai. Tai buvo viena iš Perio klaidų — jis tokios nepadarė ir nepadarys. Peris norėdavo, kad jos būtų pusiau sąmoningos, todėl Fiona ir nugalėjo jį.

Eklis džiaugėsi, kad Ketė guli bagažinėje be sąmonės ir bejėgė, o dar labiau džiugino mintis, kokį siaubą ji patirs atsibudusi visiškai kitoje vietoje. Tarsi būtų įvykęs stebuklas.

Bet kol kas jis tiesiog mėgausis kelione keltu su kitais turistais ir vasarotojais. Jis būtų mieliau sėdėjęs visą kelią savo automobilyje, bet suprato, kad gali sukelti įtarimą, jei kas nors atkreiptų dėmesį. Be to, maišymasis tarp žmonių, netgi retsykiais ištariamas vienas kitas žodis buvo gera praktika ir dar geresnė priedanga.

Jis pasistengė užmegzti pokalbį su pora turistų, kurie įsėdo į keltą kaip pėstieji. Ruošdamasis savo kitam etapui Orkose, jis buvo išstudijavęs takus, parkus ir stovyklavietes ir jau apžiūrėjęs keletą per savo ankstesnes keliones. Todėl galėjo kalbėti kaip patyręs keliautojas — o dar didesnio dėkingumo susilaukė pavaišinęs juos kava.

Jis nerūpestingai numojo ranka.

— Žinau, ką reiškia būti jūsų amžiaus ir keliauti. Turiu sūnų maždaug jūsų metų. Jis su motina atvyks kitą savaitę.

— Tai iki tol gyvensite viengungiškai?

Eklis nusišypsojo. Jis beveik neprisiminė vyruko vardo. Jie jam tebuvo įrankiai.

— Taip. Tik aš, visiška ramybė ir alus.

— O, suprantama. Jei nuspręsite eiti šiandien į trasą, mes ketiname pradėti prie Kaskados ežero.

— Gal. Bet, manau, būčiau labiau linkęs... — Jis pažino tą išraišką. Kas yra? Kas negerai? Jis pajuto, kaip ėmė degti sprandas, kai abu jaunuoliai keistai į jį sužiuro. — Paskandinti keletą sliekų, — tarė įsivaizduodamas, kaip pakiš jų abiejų galvas po vandeniu. — Žinot ką, jei jūs vykstate prie ežero, galiu pavėžėti iki Rosarijo. Patausočiau jūsų batų odą.

— Rimtai? Būtų šaunu. — Berniukai susižvalgė ir linktelėjo.

— Ačiū, Frenkai.

— Jokių problemų. Mes jau beveik vietoje. Eikit, atsineškit savo daiktus, sumesime į automobilį.

Jis buvo Frenkas Blikenštafas iš Olimpijos. Gimnazijos mokytojas su žmona Šeron ir sūnumi Markusu. Žinoma, jie nepasiteiravo apie

Šeron ir Markusą — buvo per daug egocentriški, per daug užsiėmę savimi, kad teirautųsi apie jį. Jis jiems tik priemonė tikslui pasiekti — bet jie jam irgi.

— Bagažinė pilna, — pasakė jis su plačia, tokia plačia šypsena, kad vienam iš berniukų nugara nubėgo šiurpuliukai. — Bet ant užpakalinės sėdynės pakankamai vietos.

Berniukai padvejojo, tada gūžtelėjo pečiais.

Ir taip jis išvažiavo iš kelto nepastebėtas budrių šerifo pavaduotojo akių, atrodydamas kaip tėvas, vykstantis atostogauti su savo dviem sūnumis.

Niekas jo nematė, vėl pagalvojo jis. Tiesiog nuostabu.

JIS IŠLEIDO SAVO KELEIVIUS ir pamiršo juos. Jie buvo vaiduokliai, kaip ir mokiniai, kurie ateidavo ir išeidavo iš jo klasės. Laikini, nereikšmingi, nerealūs.

Netrukus ims krutėti jo kita, svarbesnė keleivė, pagalvojo Eklis, todėl jam reikia laikytis tvarkaraščio, jei nori ją turėti ir pasiruošti pats prieš jai atgaunant sąmonę.

Laikas kitam veiksmui.

Jo pilve kunkuliavo jaudulys. Niekas jo nepamatys. Jie matys tik Frenką Blikenštafą iš Olimpijos. Jis pervažiavo per judrų kaimą ir nudardėjo parko link. Pagalvojęs apie Fioną, nusitrynė suprakaitavusius delnus į džinsus. Jau taip arti, taip arti, kad beveik galėtų paliesti.

Jis galėjo pasakyti budriam pavaduotojui kelte, kad jai liko kelios dienos. Kelios dienos valgyti, miegoti ir mokyti. Dienos apmąstymams. Dienos, iki jis grąžins skolą savo mentoriui ir ji su Periu taps vaiduokliais, kurie ateidavo iš išeidavo iš jo gyvenimo.

O kai tai bus atlikta, jis taps savimi. Pagaliau savimi.

Mirk arba gyvenk, pats vienas.

Jis važiavo vingiuotais keliais, rūpestingai sulėtindamas greitį ties staigiais posūkiais, ir nusišypsojo, kai medžiai ėmė tankėti. Tarsi užuolaidos, pagalvojo, žalios užuolaidos, kurias jis laikys glaudžiai užtrauktas, kol dirbs.

Jis įsuko į siaurą keliuką jausdamas, kaip iš susijaudinimo ima drebėti rankos.

Priešais dailią trobelę, apsuptą tų žalių žalių užuolaidų, pastebėjo automobilį. Šeimininkė laukė jo, kaip ir žadėjo.

Langai atidaryti, pastebėjo jis, vėdina jam kambarius. Verandoje stovi vazonai su gėlėmis. Reikės nepamiršti jas palaistyti, jei ji kartais užsuktų pažiūrėti.

Jam sustojus šalia jos automobilio, ji išėjo pasitikti. Jis turėjo ne kartą pakartoti jos vardą mintyse, kad jis taptų realus.

— Ponia Gryn!

— Megė, — priminė ji ir priėjusi ištiesė ranką. — Sveiki atvykę. Kaip kelionė?

— Geriau negalėjo būti. Nemoku apsakyti, kaip džiaugiuosi būdamas čia. — Jis dirbtinai išsišiepė, kai prie jo prišlepsėjo šuo. — Ei, vaikine, kaip sekasi?

— Mes su Ksena šiek tiek aptvarkėme namelį.

— O, nereikėjo vargintis. Kurį laiką gyvensiu tik aš. Lauksiu, kol atvyks Šeron su Markusu. Jiems nepaprastai čia patiks.

— Tikiuosi. Aš atvežiau reikalingiausių produktų. Ir nesakykit, kad nereikėjo vargintis. Viskas įskaičiuota. Eime, padėsiu susinešti daiktus, o paskui aprodysiu namelį. Ksena! Ateik čia.

— Ji tikriausiai užuodė mano žvejybinius reikmenis, — tarė Eklis, kai šuo ėmė uostinėti aplink bagažinę. Jo balsas nuslopo. Jis jau įsivaizdavo, kaip užspardys šunį ir pasmaugs jo šeimininkę. — Susinešiu daiktus vėliau. Ir nereikia man nieko rodyti, ponia... Mege. Manau, pirmiausia norėčiau pasivaikščioti, pramankštinti kojas.

— Gerai, kaip norite. Palikau raktus ant spintelės virtuvėje, taip pat sąrašą su būtiniausiais numeriais ant šaldytuvo. Svetainėje rasite brošiūrą su informacija apie trobelę, restorano meniu, parduotuves, parką. Jūs tikrai nenorėsite valytojų paslaugos?

— Ne, mes susitvarkysime.

Jis nužudys ją, jei ji nepaliks jo *ramybėje*. Taip, nužudys ją ir jos šniukštinėjantį šunį, jei ji tučtuojau neišvažiuos. Tikrai, jam nieko kita nelieka.

— Ką gi, jei persigalvosite ar ko nors prireiks, tiesiog paskambinkite. Gero poilsio, mėgaukitės ramybe. Sėkmės kūryboje.

— Ką?

— Rašant knygą. Apie keliones.

— A, taip. Ne iš karto susivokiau. — Jis pamėgino nusijuokti. — Per mažai kavos šį rytą.

— Šaldiklyje yra svaras šviežių pupelių.

Trisdešimt sekundžių, pagalvojo jis. Gyvenk arba mirk.

— Dėkoju.

— Ką gi, eikite pasivaikščioti. Važiuojam, Ksena.

Jis laukė ir, kadangi pirštai buvo pradėję drebėti, susikišo rankas į kišenes. Šuo nusekė paskui ją prie automobilio, tačiau atsigręžė ir krutindamas snukį pažiūrėjo į bagažinę.

Užspardysiu tave mirtinai, tada supjaustysiu ir užkasiu kartu su ta tavo kale šeimininke.

Jis ištempė lūpas į šypseną ir kilstelėjo virpančius pirštus, atsakydamas į Megės pamojavimą.

Kai jos automobilis nuriedėjo alėja ir dingo tarp medžių, jis giliai įkvėpė ir švokšdamas iškvėpė.

Smalsios kalės tegu nesiartina.

Jam prireikė šiek tiek laiko nusiraminti. Tada uždarė visus langus, užrakino, užtraukė užuolaidas. Jaukiame miegamajame, kurį plepioji šeimininkė buvo parodžiusi per ankstesnį apsilankymą ir kuris puikiai tiko jo įsivaizduojamam sūnui, jis uždengė lovą plastiko gabalu.

Išpakavo lagaminą, tvarkingai susidėjo daiktus į spintą, komodą, ant vonios kambario staliuko, tuo pat metu mėgaudamasis tyluma ir didžiule erdve. Buvo pernelyg įpratęs prie mažų ankštų motelių kambarių, purvinų lovų, bjaurių garsų ir kvapų.

Čia, galima sakyti, prabangu.

Patenkintas savo pasiruošimais ir privatumu, jis išėjo į kiemą. Kurį laiką tiesiog stovėjo mėgaudamasis tyluma ir ramybe.

Tada atidarė bagažinę.

— Mes namie, Kete! Parodysiu tau tavo kambarį.

Ji buvo beatgaunanti sąmonę, sustingusi, nesveikuojanti, sutrikusi.

Jautėsi tarsi plūduriuotų ledinėje upėje badoma ir braižoma aštrių ledo gabalų. Akyse sukosi raudoni ir juodi taškeliai, kurie kėlė šleikštulį. Pro kraujo ūžimą galvoje ji išgirdo kažką niūniuojant. Staigus skausmas rankoje privertė ją aiktelėti, tačiau oro vis tiek trūko.

Jai ėmus muistytis ir markstytis, niūniavimas nutilo.

— Pagaliau pabudai. Pramiegojai visas maudynes. Patikėk, tau jų reikėjo. Apsidirbai ir nežmoniškai dvokei. Nenuostabu, kad tas kvaiša šuo sukinėjosi aplinkui.

Ji pabandė sukaupti dėmesį į veidą priešais, bet buvo per sunku, vaizdas buvo per ryškus. Tos akys, šypsena. Ji susigūžė.

— Anksčiau neturėjau kada prisistatyti. Esu Frensis Eklis. Bet tu gali vadinti mane RSŽII.

Baimė nutvilkė ją it prakaitas ir ji ėmė purtyti galvą, tačiau toji plati, negailestinga šypsena tik dar labiau praplatėjo.

— Aš didelis tavo gerbėjas! Duosiu tau išskirtinį interviu. Tai tavo gyvenimo istorija, Kete. Pati pagalvok. Tu viską žinosi, viską patirsi. — Jis paplekšnojo jai per skruostą. — Užuodžiu Pulicerį! Žinoma, tau kainuos, bet mes tai aptarsime. Paliksiu tave, kad pagalvotum.

Jis atsilošė ir vėl nusišypsojo.

— Turiu pasakyti, visas šis jaudulys sukėlė man apetitą. Eisiu papietauti. Ko nors norėtum? Ne? — Jis nusijuokė iš savo pokšto, o jos skruostais nutekėjo ašaros. — Netrukus pasimatysime.

BUVO GERA UŽSIIMTI įprasta veikla, ką nors daryti savo malonumui. Dar geriau, galvojo Fiona, vaikštinėti po medelyną, stabtelėti ir pasišnekučiuoti su kaimynais. Ji tik dabar suprato, kokia izoliuota buvo visą praeitą savaitę, pririšta prie namų.

Ji pasiilgo štai tokių išvykų, reikalų tvarkymo, paskalų, kurių prisirinkdavo pakeliui.

Jai netgi patiko apsilankymas medienos ir ūkinių prekių parduotuvėse.

Saimonas vieną po kito atmetinėjo jos pasirinkimus ir gūžčiojo pečiais. Bet paskui ji priėjo prie jurginų.

— Rinkis ką nors. Jie visi turi stiebus, lapus ir žiedus.

— Taip kalba žmogus, kuris pusę gyvenimo praleido žiūrėdamas į stalčių rankenėles.

— Stalčių rankenėlės nenuleipsta sulig pirma šalna.

— Tuo svarbiau rinktis jurginus, nes jie trumpai žydi.

— Šitą. — Jis nesirinkdamas čiupo vieną. — Ir būtinai šitą.

Ji nusijuokė, kai jis pasičiupo du.

— Nuostabu. Dabar norėčiau ko nors mėlyno. — Ji mostelėjo į lovelį su lobelijomis. — Tada turėsime... ei, Mege, Čakai, sveiki!

Jos draugai atsisuko; Megė laikė glėbį gvazdikų.

— Sveikučiai! O, kokie gražūs. — Megė nusišypsojo Saimonui. — Tikriausiai jau susikalei lovelius.

— Aha, — patvirtino jis, apsikeisdamas virš moterų galvų trumpais, tačiau pilnais kančios žvilgsniais su Čaku.

— Ar sodini dar vieną lysvę? — pasiteiravo Fiona.

— Ne. Turėjau važiuoti atrakinti trobelę tam naujajam nuomininkui, o Čakas liko namuose ir pradėjo valyti pastoginę.

— Jei pradėčiau ką nors daryti, kai ji šalia, nieko neleistų išmesti.

— Niekad nežinai, kada prireiks, ar ne? Jis norėjo išmesti tą seną geldą.

— Šlamštas, — į tai atsakė Čakas.

— Nebus šlamštas, kai prisodinsiu į ją šių gvazdikų ir pastatysiu kieme. Galvoju, gal reiktų įkasti vieną galą į žemę, kad atrodytų lyg tiesiog numesta. Tada ji taptų meno kūriniu, o ne šlamštu.

— Megė visuomet sugalvoja, kaip panaudoti daiktus, kad jie taptų it nauji.

Fiona įdėjo gėles į vežimėlį.

— Nemėgstu išmesti.

— Turiu pasakyti, kad laikui bėgant tai atsiperka, — įsiterpė Čakas. — Ji apstatė trobelę daiktais iš pigių parduotuvių ir sendaikčių išpardavimų.

— Tai turite nuomininką, — tarė Fiona, rinkdamasi lobelijas.

— Dviem savaitėms. Vyras atvyko šią savaitę. Jo žmona su sūnumi atvažiuos kitą. — Megė paėmė lobeliją, pridėjo prie gvazdikų ir nu-

sprendė, kad turėtų derėti. — Berniukui kažkokios svarbios plaukimo varžybos, ar kažkas panašaus, tad nenorėjo praleisti. Tėtis mokytojas, rašo straipsnius apie keliones. Mes tikimės, kad parašys ir apie mūsų trobelę bei Orkas. Nepakenktų. Nors jis kažkoks keistas, — pridūrė Megė, eidama su Fiona pro gėlių stovus. — Buvo atvažiavęs prieš porą mėnesių, paprašė parodyti. Norėjo ramios, tylios vietos, kad galėtų rašyti.

— Gana natūralus noras, sakyčiau.

— Taip, matyt, kad mėgsta pabūti vienas, nes šįryt vos neišvarė manęs. Atsisakė valytojos, tad jau imu gailėtis jo žmonos. Bet sumokėjo grynaisiais, į priekį ir visus, tad galiu prisipirkti tiek gėlių, kad užtektų kelioms geldoms.

— Ar jūs kaip nors tikrinate savo nuomininkus?

Megė net sumirksėjo išgirdusi Saimono klausimą.

— Kaip čia ir patikrinsi. Dauguma žmonių atvyksta savaitei ar dviem, kartais tik savaitgaliui, jei ne sezono metas. Paimi užstatą ir tikiesi geriausio. Iki šiol rimtų problemų neturėjome. Ar galvojate pirkti namuką išnuomoti?

— Ne. Ar daug būna tokių, kurie moka grynaisiais?

— Nedaug, bet pasitaiko. Kai kurie žmonės nelinkę atskleisti savo kreditinių kortelių numerių.

Megė metė žvilgsnį į Fioną, kuri stovėjo keistai nuščiuvusi.

— A... jis... O Jėzau, negi manote, kad jis galėtų būti... Dieve, Saimonai, tu mane gąsdini. Jam maždaug keturiasdešimt, gal šiek tiek daugiau. Turiu užsirašiusi jo vairuotojo pažymėjimo duomenis, nes mes prašome parodyti kokį nors dokumentą, bet neprisimenu jo gimimo datos. Visiškai nusiskutęs, plikas kaip kietai virtas kiaušinis. Kalba taisyklingai, gana draugiškas. Jis kalbėjo apie žmoną, ir kaip jo sūnui čia patiks. Netgi paklausė, ar jo sūnus galėtų porai dienų atsivežti draugą, jei panorėtų.

— Mes visi tiesiog šiek tiek įsitempę, — Fiona paglostė Megei ranką.

— Ar norite nuvažiuoti į trobelę ir patikrinti jį? — paklausė Čakas.

— Mes negalime tikrinti kiekvieno, kuris išsinuomoja namelį, pasistato palapinę ar apsistoja viename iš viešbučių ar svečių namų, — atsakė Fiona. — Jie stebi keltą.

To turėtų užtekti.

Ji palaukė, kol jie susėdo į furgoną ir pasuko atgal.

— Aš pamirštu arba ne visuomet suvokiu, kaip nerimauji tu. Nesigink, — pridūrė ji, kai jis žiojosi prieštarauti. — Šis reikalas persekioja mus beveik nuo pat pradžių. Visą laiką tvyro kaip šešėlis kambaryje. Aš taip įtemptai apie tai galvoju arba įtikinėju save negalvoti, kad pamirštu, jog tai slegia ir tave.

Jis tylėjo beveik visą mylią.

— Aš tavęs nenorėjau. Supratai?

— Saimonai, tavo jausmai tiesiog glosto man širdį.

— Nenorėjau, nes velniškai gerai žinojau, kad įsibrausi į mano gyvenimą ir rasi būdą priversti tave pamėgti. Padarysi taip, kad man tavęs reikėtų. Tai va, dabar man reikia. Aš nelinkęs atsisakyti to, kas mano, ir rūpinuosi tuo, ką turiu.

Ji kilstelėjo antakius.

— Kaip šuniukas?

— Kaip tik tau atrodo.

— Reikės pagalvoti apie tai.

— Farai, fedai — viskas gerai. Jie dirba savo darbą. Bet niekas per mane neprisiartins prie tavęs. Niekas.

Šį kartą Fiona nutilo ir tylėjo, kol jis įsuko į kelią, vedantį į namą.

— Tu žinai, kad galiu ir pasirūpinsiu savimi. Ne, palauk — tu tai žinai. Todėl girdėdama tave taip kalbant ir žinodama, kad tu nekalbi tuščiai, jaučiuosi dar saugesnė nei kada nors. — Ji atsiduso. — Todėl dabar apsodinsiu lovelius, paskui pravesiu vakarinius užsiėmimus. Ir iš visos širdies tikėsiuos, kad jie suras Ketę Star gyvą ir kad netrukus, tikrai labai greitai, mes atsikratysime to šešėlio ir liksime tik tu ir aš.

— Ir gauja šunų.

Fiona nusišypsojo.

— Taip.

*

EKLIS IŠŽENGĖ IŠ vonios kambario šviežiai nusiskutęs, su švariomis trumpikėmis ir marškinėliais. Ketė suinkštė užklijuota burna, kai jos beveik užtinusios akys nukrypo jo pusėn.

— Taip jau geriau. Nebuvau tikras, ar man patiks prievartauti, nes seksas niekada nebuvo man per daug svarbu. Bet man patiko. Tai buvo visiškai nauja patirtis, o kiekviena nauja patirtis yra svarbi visumai — ačiū už tai. Prievartaudamas atsikratai įtampos, nebelieka būtinybės tenkinti prieš tave išsiskėtusios kekšės.

Jis prisitraukė nuo rašomojo stalo kėdę ir atsisėdo šalia lovos.

— Man patinka kelti skausmą. Visada tai žinojau, tačiau kadangi tai prieštarauja *taisyklėms*, — jis nupiešė ore kabutes, — aš slėpiau šį troškimą. Jaučiausi nelaimingas, Kete. Dariau ką liepiamas, gyvenau pilką gyvenimą. Iki Perio. Už tai aš jam skolingas. Už tai aš jam skolingas Fioną. Bet tai, visa kita? Tu? Viskas mano, absoliučiai. Taigi.

Jis pabaksnojo į mažą juostinį magnetofoną, kurį buvo išėmęs iš jos rankinės ir padėjęs ant staliuko.

— Dabar aš jį įjungsiu ir mes pasikalbėsime. Tu papasakosi man viską, ką žinai, pasakysi viską, ką tavo informatorius ar informatoriai tau nutekino. Jei nors kartą riktelėsi, aš atsuksiu juostą atgal ir pradėsiu laužyti tau pirštus. Nors niekas čia tavęs neišgirs, bet geriau nerėk. Supratai, Kete? — Kalbėdamas jis ištiesė ranką ir ėmė lenkti atgal jos mažąjį pirštelį, kol jos veidas tapo baltas kaip popierius. — Supratai, Kete?

Ji sulinksėjo ir išsirietė, tarsi bandytų pabėgti nuo skausmo.

— Gerai. Dabar skaudės. — Jis negailestingai nuplėšė jai nuo burnos juostą ir patenkintas linktelėjo, kai ji nurijo aiktelėjimą. — Labai gerai. Pasakyk ačiū.

Drebėdama ji sunkiai įtraukė oro, tačiau sugebėjo išspausti vos girdimą šnabždesį. Apsilaižė išdžiūvusias lūpas.

— Prašau. Vandens. Prašau.

— Vandens? — Jis kilstelėjo butelį. — Neabejoju, kad esi ištroš-

kusi. — Jis sugriebė ją už plaukų, kilstelėjo jos galvą ir ėmė pilti į burną vandenį, kol ji ėmė gargaliuoti ir dusti. — Geriau? Ką reikia pasakyti?

Ji pasakė ačiū.

Trisdešimtas skyrius

JIE TURĖJO DAUGIAU, nei jis tikėjosi, bet ne daugiau, nei jis buvo pasiruošęs.

Tonis ir jo partnerė lankėsi Koledž Pleise, nors Ketė negalėjo patvirtinti, ar jie buvo jo mokykloje ir bute. Net kai jis sulaužė jai du pirštus, ji negalėjo pasakyti jam tikslių vietovių. Jos informatorius nepasakė jai arba neturėjo ką pasakyti.

Bet jie buvo, jis tuo neabejojo. Landžiojo po jo daiktus, naršė po jo kasdienį gyvenimą, kokį jis kažkada gyveno. Nors dabar tai nesvarbu, galvojo jis. Tai jau nebe jo daiktai. Jie priklauso tam kitam — pilkajam gyvenimui.

Jie, kaip jis ir tikėjosi, stebi keltus. O Fiona persikraustė į meilužio namus. Ji niekada nebūna viena.

Pirmąją problemą jis jau išsprendė, o antrąja pasirūpins. Pagrindinis jo plano koziris guli be sąmonės ant plastikinio užtiesalo.

Jis pagalvojo apie laišką. Spąstai, kaip jis ir tikėjosi. Dabar įsitikino. Jie mano, kad gali apmauti jį, pergudrauti, bet jis nuovokus.

Trumpam užklydo mintis, kad reikėtų įsimesti žurnalistę atgal į bagažinę ir rytiniu keltu išgabenti į žemyną arba į kokią kitą salą. Bet tada reikalas su Fiona liktų neužbaigtas, o skola yra skola.

Be to, mokinys pranoktų savo mokytoją, jei nužudytų Fioną. Ištaisydamas Perio klaidą, jis padidintų savo nuopelnus.

Jo giesmė taptų garsesnė.

Gaila, kad jis nebegali daugiau laiko skirti Ketei, nebegali likti čia dviem ar trims dienoms, kaip tikėjosi. Jų bendradarbiavimas rašant knygą gerokai sutrumpėjo.

Teks pačiam atlikti didžiąją dalį darbo, nes turi pradėti planuoti kitą etapą greičiau nei tikėjosi.

Jis nužvelgė ją, truktelėjo pečiais. Tiesą sakant, jis ir nebenori nieko daugiau iš jos.

Jis nusprendė dar kartą išnagrinėti žemėlapius, tada keletą valandų numigti, pasigaminti gerus pusryčius. Ir pajudėti gerokai prieš auštant.

Eidamas pro duris nusprendė, jog gerai padarė, kad sulaužė jai rankų pirštus, o ne kojų. Antraip būtų reikėję visą kelią ją nešti.

SAIMONAS IŠJUNGĖ MUZIKĄ ir susirado darbą, kurį galėjo dirbti dirbtuvių prieangyje. Tokiu būdu galės matyti ir girdėti, kas ateina ir išeina.

Dar vienas dalykas, už kurį neatleis Ekliui, pagalvojo. Jis negali susitelkti darbui, negali garsiai klausytis muzikos.

Jis jau buvo nusprendęs pakentėti dar savaitę, o paskui, nepaisant Fionos planų, kuriam laikui išsivežti ją iš čia. Be jokių atsikalbinėjimų. Jie aplankys jo tėvus Spokane ir vienu šūviu nušaus du zuikius, nes tada jo motina liausis zirzusi, kad supažindintų ją su Fiona.

Jis jau išsirinko kūjį, kuriuo įkals tą vinį. Paaukos savo šuns kiaušus. Fiona spyrė jį kastruoti Nasrus — visame name kabėjo priminimai apie tai. Jis nusileis; bet ir ji turės sutikti išvažiuoti.

Atleisk, drauguži, pagalvojo.

Tada jie išvažiuos — su visa gauja, jei ji norės — į Spokaną. Jis išnuomos sumautą furgoną, jei reikės. Kelionė užtruks, ir kuo ilgiau, tuo geriau.

Jei Tonis ir Manc nesugebės sučiupti Eklio iki jie sugrįš, jie bus neverti savo ženklelių.

Jis kilstelėjo galvą, išgirdęs variklio gausmą, ir, pamatęs policijos automobilį, padėjo į šoną teptuką, kuriuo dažė porą baro kėdžių.

Tegu geriau naujienos būna geros.

— Deivi. — Fiona išėjo iš namo. — Pačiu laiku. Mano paskutinis klientas išvažiavo prieš dešimt minučių. Kiti pasirodys tik po dvide-

šimties. — Ji prispaudė prie krūtinės kumštį, nes kvėpuoti darėsi vis sunkiau. — Ji gyva?

— Jos dar nerado, Fi.

Ji susileido ten, kur ir stovėjo, ant verandos laiptų. Jos rankos automatiškai apkabino šunis, kai jie susispietė aplinkui ją.

— Jie atsiuntė mums nuotrauką. Geriausią, kokią galėjo išgauti iš liudininko motelyje. Atvežiau tau kopiją.

Jis ištraukė ją iš segtuvo ir ištiesė jai.

— Beveik nepanašus į tokį, koks buvo. Gal tik akys. Taip, akys tos pačios.

— Liudininkai vargiai galėjo ką prisiminti. Bet jie sukūrė fotorobotą.

— Jo veidas atrodo... platesnis, ir jis atrodo jaunesnis be barzdos. Bet... kepurė daug ką paslepia, ar ne?

— Naktinis budėtojas beveik nieko neprisiminė — taip mes girdėjome. Tas kitas vyrukas padarė, ką galėjo. Bet jis beveik nematė Eklio. Motelio kambaryje Eklis paliko pirštų atspaudų. Jie palygino juos su pirštų antspaudais jo bute. Tie patys. Ir bent jau iki šiol jis neatsiliepė į laišką.

Jis linktelėjo Saimonui.

— Jie nebesitiki, kad jis atsilieps, nes šiandien jo vardas ir šis fotorobotas pasirodys spaudoje. Po poros valandų jis bus parodytas per televiziją ir internete. Kas nors jį atpažins, Fi.

Saimonas tylėdamas paėmė iš Fionos fotoroboto kopiją.

— Mes išklijuosime ją keltuose ir prieplaukose, — tęsė Deivis. — Star redakcija siūlo ketvirčio milijono atlygį už informaciją apie Eklį. Jam galas, Fi.

— Taip, ko gero. Tik tikiuosi, kad galas jį ištiks netikėtai ir gana greitai, kad jie spėtų išgelbėti Star.

JIS PRIVERTĖ JĄ EITI. Tačiau netgi suvertęs jai į gerklę proteinų gėrimą ir visą laiką skubindamas, sugaišo tris valandas. Ji dažnai griūdavo, bet nieko tokio. Jis norėjo palikti aiškų pėdsaką. Kai reikėdavo,

tempte tempdavo ją ir mėgavosi tuo. Jis žinojo, kur eina ir kaip ten pakliūti.

Puiki vietelė. Tobula, kaip jis mėgsta sakyti.

Kai jie sustojo, jos veidas buvo purvinas, pamėlynavęs nuo smūgių, subraižytas ir supjaustytas. Drabužiai, kuriuos jis buvo išskalbęs ir vėl užvilkęs, atrodė kaip skudurai.

Ji neverkė, nesipriešino, kai jis pririšo ją prie medžio. Jos galva nusviro, o surištos rankos suglebo ant kelių.

Jis turėjo keletą kartų pliaukštelėti jai, kad atsitokėtų.

— Turiu kuriam laikui palikti tave čia. Aš grįšiu, nebijok. Nors gal tu mirsi nuo dehidracijos, šalčio, karščio, infekcijos. — Jis abejingai gūžtelėjo pečiais. — Tikiuosi, kad ne, nes labai noriu nužudyti tave savo rankomis. Po to, kai nužudysiu Fioną. Viena Periui, viena man. Jėzau, kaip tu dvoki, Kete. Tuo geriau, bet vis tiek fu. Kai viskas baigsis, parašysiu knygą už tave ir nusiųsiu tavo vardu. Gausi tą savo Pulicerį. Po mirties, bet, manau, sėkmė garantuota. Iki pasimatymo.

Jis įsimetė į burną juodą piliulę — jam irgi reikia energijos — ir lengvai nubėgo. Atsikratęs svorio, paskaičiavo, kad atgal suspėtų per pusę to laiko, kurį įsigaišo tempdamas jos apgailėtiną subinę. Jis pasieks trobelę prieš auštant arba iškart po aušros.

Prieš sugrįžtant jam reikia daug ką nuveikti.

SAIMONAS STEBĖJO, kaip ji stumia pamoką po pamokos, ir nusprendė, kad užteks kentėti. Padaręs, ką turėjo padaryti, jis palaukė, kol išvažiavo paskutinis automobilis ir Fiona įėjo į namą.

Jis surado ją virtuvėje, glaudžiančią prie kaktos šaltą kolos skardinę.

— Šiandien karšta. — Ji atitraukė skardinę ir atsikimšo. — Atrodo, tarsi dangus būtų nusileidęs keletą tūkstančių pėdų, ir saulė gulėtų ant medžių viršūnių.

— Palįsk po dušu, atsivėsink. Laiko turi, — tarė jis, nespėjus jai atsakyti. — Silvija perims tavo dvi paskutines pamokas.

— Ką? Kodėl?

— Nes atrodai siaubingai, o jautiesi tikriausiai dar blogiau. Tu visiškai nemiegojai naktį — aš žinau, nes buvau šalia ir jaučiau, kad nemiegi. Tu įsiaudrinusi ir pavargusi. Todėl eik į dušą, o paskui nusnausk. Jei reikia, paniūrok, kol manęs nėra šalia. Po poros valandų užsakysiu vakarienę.

— Minutėlę. — Ji pabrėžtinai ramiai pastatė skardinę į šoną. — Mano pamokos, mano verslas, mano sprendimai. Tu negali nuspręsti, kada aš pajėgi vesti užsiėmimus ir kada man, po galais, reikia nusnausti. Tu man nevadovauji.

— Tu manai, aš noriu? Manai, noriu rūpintis tavimi? Tai žinok, kad ne, velniai rautų. Man tokie rūpesčiai tarsi rakštis subinėje.

— Niekas ir neprašė rūpintis manimi.

Jis sugriebė ją už rankos ir išsitempė iš virtuvės.

— Jei nepaleisi, partrenksiu tave.

— Gerai, pamėgink. — Jis įstūmė ją į vonios kambarį ir pastatė priešais veidrodį. — Pažiūrėk į save. Tu nepargriautum nė nesusivokiančio kūdikio. Todėl niršk, kiek nori, aš pabūsiu šalia. Aš stambesnis, stipresnis ir bjauresnis.

— Labai atsiprašau, kad netvieskiu grožiu. Ir labai ačiū, kad nesigaili mano jausmų ir rėži į akis, kad atrodau kaip perkaitintas mėšlas.

— Man tavo jausmai nerūpi.

— O, *tai* naujiena. Tu dirbk savo darbą, aš dirbsiu savo, o paskui padarysiu tau paslaugą. Kai baigsiu, prisiminsiu tavo žodžius, kad esu suskretėlė, ir išeisiu miegoti į laisvą kambarį, kad netrukdyčiau tavo grožio miegui.

Jis atpažino jos balse pavojingai aukštą gaidą, kuri svyravo tarp pykčio ir ašarų. Ką padarysi.

— Jei bandysi vesti dar vieną užsiėmimą, aš iškelsiu sceną, ir tu prarasi visus savo klientus. Patikėk, aš pasistengsiu.

— Kas, po galais, manaisi esąs? — Ji stumtelėjo jį žymiai stipriau nei buvo galima tikėtis iš tokios išbalusios būtybės. — Skelbi ultimatumus, grasini, šantažuoji. Kas, *velniai rautų*, manaisi esąs?

— Tas, kuris tave myli. Velniai rautų.

— Tik nereikia.

— Nežinau, ką pasakyti. — Kvaila, suvokė jis. Leido susierzinimui užgožti blaivų protą. Taip jis su ja nesusitvarkys, aiškiai žino. — Daugiau nebegaliu. — Jis sakė tiesą, kuri buvo sunkesnė už grasinimus. — Negaliu žiūrėti į tave tokią. — Jis prisitraukė ją prie savęs. — Tau reikia pailsėti. Aš prašau tavęs pailsėti.

— Pirmiau tai buvo ne prašymas.

— Gerai. Prašau dabar.

Ji giliai atsiduso.

— Atrodau sumautai.

— Taip.

— Bet tai nereiškia, kad negaliu susitvarkyti su darbu ar kad tu gali kviesti pagalbą nepasitaręs su manimi.

— Mes sudarysime sandėrį.

— Ką? — Ji atsitraukė. — Sandėrį?

— Tu sutiksi pailsėti — Mai gaus Nasrų kiaušus.

Kozirį, suprato Saimonas, reikėjo išnaudoti greičiau.

— O! Tai juokinga. Neteisinga. Tai... — Ji suspaudė kumščiais smilkinius. — Žema. Tu naudojiesi tuo, kad propaguoju atsakingą požiūrį į gyvūnų laikymą.

— Pora pogulio valandų — tau, visas gyvenimas nepažinus moters džiaugsmų — jam. Tau tenka geresnis variantas.

Ji atstūmė jį ir piktai iššingsniavo iš vonios kambario. Tada atsisuko ir žvilgtelėjo į jį, rymantį prie staktos.

— Tu vis tiek tai padarysi.

— Gal. O gal ir ne. Manau, pirmiausia jam reikėtų leisti pamėginti bent su pora meilių kalių. Vyrui reikia turėti prisiminimų.

— Tu pančioji man rankas. — Bet Saimonas tik gūžtelėjo pečiais ir neatsiliepė. — Prakeikimas. Tada šiandien pat paskambink Mai ir susitark.

Jis prasižiojo, ir būtų galėjęs prisiekti, kad pajuto, kaip susitraukė jo paties vyriški organai.

— Ne. Tu pati paskambink.

— Gerai. Bet nedrįsk apsigalvoti.

— Nori, kad prisiekčiau? Jei susitarėm, tai susitarėm. Eik į dušą.

— Gerai, po to, kai paskambinsiu Mai ir informuosiu Silviją apie užsiėmimus, kuriuos jai teks vesti.

— Sutarta. Žinai, kad yra šunų salonų ir „butikai" šunims su nenormaliais užpakaliais?

Fiona neaiškiai numykė, bandydama kaip nors baigti nesutarimą.

— Ne visi galvoja, kad jų užpakaliai nenormalūs, bet taip, žinau.

— Tada turėtų būti ir šunų viešnamiai tokiems atvejams kaip šis. Vyrukas, prieš tapdamas eunuchu, galėtų bent jau pasidulkinti.

— Pasidomėk tuo. Yra pakankamai daug žmonių, kurie galvoja taip kaip tu, todėl gali būti, kad užsidirbtum krūvą pinigų. — Ji dirstelėjo į priešakines duris pamačiusi, kad šunys pastatė ausis. — Tikriausiai čia Sil.

Jis pirmas prišoko prie durų ir pats pažiūrėjo.

— Negi tu taip nerimauji? — pasiteiravo Fiona.

— Nematau reikalo rizikuoti. Su ja Megė.

— O. — Ji išėjo pro duris. — Sveikos. Visų pirma, atsiprašau, antra, ačiū.

— Pirma, neatsiprašinėk. Antra, prašom. Turėjau laisvą popietę, tad keitėmės su Mege gėlėmis. Aš turėjau per daug lelijų, o ji — rausvažiedžių ežiuolių.

— Todėl aš atsekiau iš paskos. — Megė kalbėjo pabrėžtinai linksmai. — Turėsi dar vieną instruktorę.

— Saimonas teisus. Mieloji, tu tikrai atrodai pavargusi.

— Taip, man jau sakė, — atsiliepė Fiona, nutvilkydama Saimoną piktu žvilgsniu, — tik ne tokiais mandagiais žodžiais. Užeikite. Pasakysiu, ką turėsite daryti, ir išgersite arbatos.

— Puiku. — Silvija užlipo į verandą, pasistiebė ir pabučiavo Saimoną į žandą. — Gerai padarei.

Jis patenkintas vyptelėjo Fionai virš Silvijos galvos.

— Neskatink jo. — Fiona įėjo į vidų. — Ši pamoka skirta pradžiamoksliams, ir mes mokomės elementarių dalykų. Tik laikykite šeltį atokiau nuo auksinio retriverio ir pudelio mišrūnės. Jis įsitikinęs, kad ji — jo gyvenimo meilė, ir vis lipa ant jos pasitaikius progai. Taip

pat bus viena aviganė, — tęsė ji, eidama į virtuvę, — kuri visą pamoką mėgins visiems vadovauti.

— Ar yra piktai nusiteikusių? — pasiteiravo Silvija, kol Fiona ieškojo stiklinių.

— Ne. Beveik visi šunys yra nuo trijų iki šešių mėnesių amžiaus, tad jiems vis dar sunku susikaupti, kai kurie bando sukčiauti, bet šiaip gana geri mokiniai. Tiesą sakant... Mege?

Fiona sustingo, pamačiusi ištįsusį Megės veidą.

— Kas negerai?

— Čia jis. — Ji bedė pirštu į fotorobotą ant spintelės. — Vyrukas mūsų trobelėje. Čia Frenkas.

Stiklinė ėmė slysti Fionai iš rankos. Ji pastatė ją, kol ši dar neiškrito.

— Tikrai? Mege, tu įsitikinusi?

— Čia jis. Nuotrauka netobula, bet čia jis. Akys, veido forma. Žinau, kad čia jis. Tai juk policijos fotorobotas, ar ne? O Dieve.

— Policijos fotorobotas, kaip Eklis atrodo dabar? — Silvijos balsas buvo visiškai ramus ir atrodė, tarsi sklistų iš tunelio. — Fi!

— Taip. Taip. Deivis neseniai atvežė jį. Tonis atsiuntė jį šerifui.

— Mege, eik, pakviesk Saimoną. Tučtuojau. Dabar. Fi, skambink agentui Toniui. Aš skambinu šerifui.

Bet prieš paskambindama FTB, Fiona užlipo į viršų ir pasiėmė ginklą.

NULIPUSI JI SUSITVARDĖ ir apsimetė nepastebėjusi neramaus Silvijos žvilgsnio, kai pamotė pamatė prie jos diržo prisegtą ginklą.

— Šerifas jau važiuoja.

— FTB irgi. Jie su šerifu pakeliui suderins veiksmus. Viskas kontroliuojama.

Fiona uždėjo ranką Megei ant peties, kai ši susileido ant kėdės.

— Aš toje trobelėje buvau viena su juo. Praeitą pavasarį aprodžiau ją, kalbėjausi. O vakar... O Jėzau, ta vargšė moteris buvo bagažinėje,

kol aš plepėjau su juo. Todėl Ksena ir uostinėjo aplinkui. Turėjau suprasti...

— Iš tikrųjų? Kaip? — irzliai atšovė Fiona. — Dėkokime Dievui, kad tau viskas gerai, kad esi čia ir kad atpažinai fotorobotą.

— Aš spaudžiau jam ranką, — šoko ištikta kalbėjo Megė, stebeilydamasi į savo rankas. — Ir dabar jaučiuosi... Dieve, reikia paskambinti Čakui.

— Aš jau paskambinau. — Silvija atsistojo už Megės ir ėmė masažuoti jai pečius. — Jis atvažiuoja.

— Gali būti, kad išgelbėjai tai žurnalistei gyvybę, — pastebėjo Fiona. — Ir man. Pagalvok apie tai. Saimonai. — Ji išėjo iš virtuvės į svetainę ir prakalbo tyliau. — Žinau, ką nori daryti. Matau. Nori važiuoti ten, ištempti jį iš trobelės ir...

— Tokia mintis šovė man į galvą. Bet aš nesu kvailas, — pridūrė jis, nespėjus jai prasižioti. — Ir negaliu rizikuoti, kad jis paspruktų nuo manęs. Aš moku laukti.

Ji paėmė jį už rankos ir spustelėjo.

— O jis nemoka. Ne taip, kaip Peris. Buvo baisiai kvaila atvykti čionai ir atsigabenti ją — beveik neabejoju, kad jis ją atsivežė.

— Taip, kvaila, bet jei jis išsisuks? Įsivaizduok, kas bus, jei jie ras žurnalistę užkastą tavo užpakaliniame kieme. Peris norėjo tiesiog žudyti. O šis tipas nori būti ypatingas.

— Jis neišsisuks. — Vis dėlto ji šildydamasi pasitrynė rankas ir vėl pasižvalgė pro langą. — Jam nepavyks išvykti iš salos. Bet jis jau dvi dienas laiko ją. Gali būti, kad ji jau negyva.

— Jei ji ir turi šansą, tai tik dėl tavęs.

— Dėl manęs?

— Tu irgi nesi kvaila. Jis atsigabeno ją čia tam, kad išviliotų tave, kad įskaudintų tave. Dabar jis negali niekur išvykti, ir galbūt norėtų pakenkti tau, bet negali prie tavęs prieiti.

— Kaip gerai, kad tu šalia manęs.

— Čia mano namai. Tai tu šalia manęs.

Fiona nesitikėjo galėsianti nusijuokti, bet jis ją privertė. Tada apsikabino jį ir stovėjo, kol į kiemą įsuko šerifo mašina.

Kai jie išėjo jo pasitikti, šerifas Makmahonis negaišo laiko.

— Mes užblokavome kelią į trobelę. Deiviui pavyko prisiartinti pakankamai arti, kad galėtų stebėti pro žiūronus. Jo automobilis kieme, langai uždaryti, užuolaidos užtrauktos.

— Jis viduje. Su ja.

— Panašu į tai, — linktelėjo šerifas. — FTB atskrenda sraigtasparniu, o aš iškviečiau pastiprinimą. Iš San Chuano atvyksta Benas Taisonas su dviem savo pavaduotojais. FTB nenori, kad mes kištumėmės, bet aš neklausysiu. Labai padėtum, Saimonai, jei leistum pasinaudoti savo namais kaip baze.

— Prašom.

— Ačiū. Turiu pasikalbėti su Mege, ir man reikės laisvos linijos su Deiviu ir Metu. Jie stebi trobelę.

Fionai minutės tekėjo lėtai kaip tirštas sirupas.

Jokio judėjimo, kartkartėmis pranešdavo pavaduotojai. Ir kiekvieną kartą ji įsivaizduodavo, kas vyksta viduje, už tų uždarų langų.

— Bėda ta, kad mes neturime daug žmonių. O Metas dar žalias, kad jį kur. — Makmahonis pasikasė pakaušį. — Mes galime tęsti stebėjimą, bet negaliu ginčytis su FTB — jei mes mėginsime patekti į vidų, jis gali prasprūsti pro mus. Negerai, labai negerai, bet mums reikia laukti. Bent jau kol atvyks Taisonas.

— Aš turiu šautuvą. — Čakas stovėjo apkabinęs Megę per pečius. — Galėtume per dešimt minučių surinkti pustuzinį vyrų, kurie mielai padėtų.

— Man nereikia minios civilių, Čakai, nenoriu rizikuoti, kad kieno nors žmona liktų našle. Jis nužudė moteris ir ten pat palaidojo — dėl to irgi negaliu ginčytis. Bet gali būti, kad ji gyva, ir mes dar galėtume ją išgelbėti.

Suskambo telefonas, ir jis išėjo į lauką atsiliepti.

— Tikriausiai jis laiko ją antrame aukšte. — Fiona parodė į trobelės planą, kurį jie išsispausdino iš interneto. — Viename iš miegamųjų. Ne apačioje, nes kas nors gali užeiti. Bet ten, kur gali ją užrakinti. Todėl jiems reikėtų ne tik įsigauti į trobelę, bet ir patekti į viršų — jei jis su ja.

Ji stengėsi galvoti apie tai kaip apie paiešką ir taikyti bendriausius elgesio principus.

— Didysis miegamasis turi nedidelį balkoną. Nemanau, kad jis laikytų ją ten. Greičiausiai naudosis mažesniu kambariu, į kurį sunkiau patekti. Bet jie galėtų patekti iš lauko į tą balkonėlį ir įeiti į trobelę pro stumdomąsias duris antrame aukšte. Tada...

Kai sugrįžo Makmahonis, ji nutilo.

— Ką tik nusileido sraigtasparnis, jie jau važiuoja. Taisonas jau irgi saloje. Važiuoju jų pasitikti. Noriu, kad visi liktumėt čia. Niekur neikite. Paskambinsiu, kai tik galėsiu.

IŠ SAVO STEBĖJIMO POSTO tarp medžių ant kalvos už Saimono namų Eklis pro lauko žiūronus stebėjo šerifą. Kai jis trečią kartą išėjo į verandą glausdamas prie ausies telefoną, Eklis suprato, kad jie jį aptiko.

Įdomu kaip, svarstė jis. Elektroninis laiškas, kurį jis parašė, turėjo būti išsiųstas tik po dviejų valandų. Gal įvyko gedimas.

Nesvarbu, ramino jis save. Tiesiog viskas prasidės greičiau. Jis jau girdėjo silpną sraigtasparnio gausmą.

Gauja susirinko, nusprendė jis. Šansai pabėgti arba pakankamai gerai pasislėpti, kad parašytų straipsnį ir užbaigtų knygą, drastiškai mažėjo.

Turbūt jis mirs Fionos saloje.

Ir tai nesvarbu. Jei Ketė dar gyva, ji mirs nesulaukusi, kol jie suras ją, tad jis bus pasiekęs savo.

O kol jie ieškos, jis susiras Fioną ir užbaigs tai, ko jo mokytojui nepavyko.

JIE SUĖJO Į VIDŲ panašiai kaip ji ir įsivaizdavo — greitai, tyliai, uždengė visus langus ir uždarė duris. Viena komanda išsisklaidė po pirmą aukštą, kita nuskubėjo į viršų.

Tonis įžengė į antrą miegamąjį iškart paskui komandą.

Šūksniai *tuščia!* buvo nereikalingi, nes jis iškart suprato, kad Eklis išėjo ir su savimi pasiėmė Star.

— Dabar jis veikia pagal savo scenarijų. Išmetė Perio ir dabar vadovaujasi savuoju.

— Bagažinė tuščia. — Šiek tiek uždususi, Manc susirado jį name. — Jis laikė ją ten. Ji išklota plastikiniu užtiesalu, ant kurio yra kraujo. Jėzau, — sumurmėjo ji, pamačiusi tokį patį užtiesalą su kraujo dėmėmis ant lovos.

— Jis paliko mums labai daug jos kvapo.

Įdomu kodėl.

Fiona irgi tuo nusistebėjo, kai jos paieškos būrys prisistatė į trobelę. Ji išklausė versiją, kad galbūt, nužudęs ir palaidojęs Star, jis ketino sugrįžti, viską sutvarkyti ir išsinešdinti, nes buvo palikęs drabužius.

Ji nesiginčijo. Jos būrys turėjo užduotį — surasti žurnalistę.

— Naudosimės porine sistema, — tarė ji. — Niekas neis po vieną. Megė su Čaku — pirma komanda; Džeimsas su Lore — antra komanda; Saimonas ir aš — trečia. Du žmonės, du šunys.

Ji įkvėpė.

— Visur bus pilna ginkluotų policininkų ir federalinių agentų. Jūs palaikysite ryšį su Mai ir su agentu Toniu. Jie vadovaus bazei. Iki sutemų liko trys valandos. Gali būti, kad prieš sutemstant sulauksime audros. Jei iki nakties jos nesurasime, viską nutrauksime ir pradėsime iš ryto. Sutemus visi privalo grįžti į bazę. Negalime rizikuoti savo gyvybe ir šunimis.

Ji pažiūrėjo į Tonį.

— Mes visi girdėjome, ką pasakė agentas Tonis. Frensis Eklis — žudikas. Jis gali būti ginkluotas ir labai pavojingas. Jei kuris nors nuspręsite pasitraukti iš šios paieškos, — jūsų valia. Tiesiog praneškite Mai ir ji pakoreguos mūsų pasiskirstymą.

Mai pamojo jai ir ji priėjo.

— Man nepatinka, kad tu eini, Fi. Tu esi taikinys. Jis jau nusitaikęs į tave, ir jei tik jam pasitaikys galimy...

— Nepasitaikys.

— Ar negali jos įtikinti, kad liktų vadovauti bazei? — tarė ji Saimonui. — Aš paimčiau Njumaną ir eičiau su tavimi ir Peku.

— Tuščiai aušinčiau burną, kaip judu su Toniu. Bet ji teisi. Jis negaus tokios progos.

Mai nusikeikė, tada stipriai apkabino Fioną.

— Jei tau kas nors atsitiks — bet kas — išspardysiu tau užpakalį.

— Saugosiuos kaip įmanydama, kad jau taip grasini. Pradėkime! — šūktelėjo ji. Davusi ženklą šunims, ji pasuko savo sektoriaus link.

— Argi neturėtum duoti jiems pauostyti kvapų? — pasiteiravo Saimonas.

— Dar ne, — atsakė ji. — Noriu, kad pridengtum mane. Vėliau paaiškinsiu.

Nusprendusi, kad jau pakankamai toli nuėjo, Fiona išsitraukė iš kuprinės maišelį su kvapu.

— Keturi patyrę žmonės ieško Star — įskaitant policininkus ir federalus. Jie arba ras ją, arba ne.

Ji pakėlė akis į Saimoną.

— Mes ne jos ieškosime. Mes ieškosime jo.

— Aš sutinku.

Šį kartą ji iškvėpė.

— Gerai. Tada gerai. — Ji atidarė maišelį. — Čia jo kvapas. Jis mūvėjo šią kojinę; ji neskalbta. Netgi aš galiu užuosti jo kvapą.

Ji davė abiem šunims pauostyti.

— Čia Eklis. Eklis. Ieškokime Eklio. Suraskime jį!

Ji ir Saimonas nusekė paskui orą uostančius ir nosis krutinančius šunis.

Trisdešimt pirmas skyrius

SAIMONAS GALĖJO PRISIEKTI, kad šunys tarpusavy konsultavosi tikrindami pirmąjį mylios ketvirtį. Tas karpymas ausimis, uodegų

švytravimas, šniukštinėjimas suglaudus nosis. Po medžiais, kur plytėjo minkšti patalai, nubarstyti eglių spygliais, temperatūra žemėjo ir vėl kilo jiems išėjus į atvirą uolėtą vietovę, apžėlusią laukine žole.

— Jei jis atsigabeno ją tokį kelią, — svarstė Saimonas, — kodėl nevažiavo keliu ir nepaliko jos bagažinėje, kol suras šitą vietą? O jei taip padarė, kodėl automobilis stovi prie trobelės, o trobelė tuščia?

— Jos čia neita. Bent jau aš nematau jokių žymių. — Fiona apšvietė prožektoriumi taką, krūmus, šakas. — Jis paliko pėdsakų, per daug nesisaugojo. Bet josios nematau jokių. Kažkas čia ne taip, tačiau esu tikra, kad mes einame jo taku. Taku, kuriuo jis ėjo vienas.

— Gal jis pastebėjo farus arba kažkaip nugirdo, kad jo ieškoma, ir paspruko. Tai paaiškintų, kodėl jis viską paliko.

— Supanikavo ir pabėgo. — Fiona linktelėjo. — Yra buvę tik pora atvejų, kai žmogus nenorėjo būti surastas. Pora įsimylėjusių paauglių ir vyrukas, kuris stovyklaudamas su žmona susiginčijo ir ją nudūrė. Paaugliai turėjo planą, kad ir koks jis buvo, todėl slėpė savo pėdsakus. O tas vyras tiesiog bėgo, todėl jį rasti buvo lengviau. Norėčiau žinoti, kuriai kategorijai priklauso Eklis. Jei išvis kuriai nors priklauso.

— Reikia susisiekti su Mai.

Ji išsitraukė radijo stotelę.

— Ar jau nusprendei, ką jai pasakysi?

— Mes vis dar savo sektoriuje, todėl pasakysiu tiesą. Tik ne visą. — Ji stebeilijosi į radiją savo rankoje. — Turėčiau iškloti jai viską. Taip liepia protas. Pasakyti agentui Toniui ar bent jau šerifui. Galėčiau paprašyti Megę, kad ji perduotų šerifui Taisonui. Jis pasiųstų paskui mus porą savo padėjėjų.

— Galėtum, — pritarė jis. — Ir gaištum laiką ginčydamasi, kai jie lieptų tau grįžti į bazę.

O tai būtų visai nebloga mintis, nusprendė Saimonas.

— Ar kuris nors iš jų — Deivis, Makmahonis, Taisonas — moka elgtis su šunimis paieškoje?

— Deivis gal ir moka. Bet tik gal. Iš tiesų jo patirtis prilygsta tavajai. O to negana, ypač jei komandoje nėra patyrusio šuns šeimininko.

Aš suprantu savo šunų elgesį. Bet negaliu tvirtinti, kad kuris nors iš jų supranta.

— Ką gi, tuomet viskas aišku.

Ji susisiekė su Mai, nurodė jų koordinates.

— Aptikome pėdsakų, — tarė ji, — o šunys pagavo kvapą.

— Tonis klausia, ar pastebėjote kokių nors kraujo pėdsakų, kovos žymių.

— Ne, nieko panašaus.

— Džeimsas ir Lorė rado kraujo, griuvimo žymių, galbūt tempimo. Jų šunys aptiko daugybę pėdsakų. Bandau siaurinti sektorius.

Fiona pažiūrėjo į Saimoną.

— Kurį laiką dar norėčiau paėjėti šiuo taku. Nenoriu trikdyti šunų, kai jie taip įtemptai seka pėdsakais.

— Suprantu, bet... minutėlę. Neišsijunk.

— Daviau šunims pauostyti Eklio kvapo, ir jie pasirinko šį maršrutą. Jis tikriausiai šviežesnis nei tas, kuriuo eina Džeimsas su Lore. Negaliu meluoti Mai, niekam negaliu, — tarė Fiona Saimonui. — Būrio darbe privalomas pasitikėjimas.

— Tai pasakyk jai. Vis tiek padarysi savaip.

Jai linktelėjus, sutraškėjo radijas.

— Visoms komandoms: agentas Tonis ką tik pranešė, kad Eklis atsiuntė iš anksto paruoštą siuntimui laišką iš Star kompiuterio. Jie mano, kad jis norėjo būti atsektas, norėjo, kad policija surastų trobelę. Fi, jis nori, kad grįžtum, tučtuojau. Jie mano, kad tai gali būti spąstai atsivilioti tave į mišką.

— Aš jau miške, — atsiliepė Fiona. — Ir mes jį sekame. Eklį, ne Star.

— Fi...

— Šunys nerimsta, Mai, ir aš negrįšiu, kol mano būrys dirba čia. Netrukus atnaujinsiu ryšį, bet dabar man reikia pagalvoti.

Ji prisisegė radiją prie diržo ir sumažino garsą.

— Aš turiu viską apgalvoti.

— Aš esu šalia, — priminė jai Saimonas. — Mes apgalvosime. Kur Džeimso ir Lorės sektorius?

— Minutėlę. — Ji išsitraukė žemėlapį. — Gerai, taip, — murmėjo tyrinėdama. — Jie į rytus nuo mūsų, štai čia. Daugybė vietų į šonus nuo takų arba privačiose valdose. Bet jei jie aptiko kvapą ir rado kraujo, jis turėjo kirsti šį kelią.

— Ir turėjo tai padaryti naktį, tamsoje, kad būtų tikras, jog niekas nepastebės.

— Taip, bet mes čia. Gerokai į vakarus. Tiesą sakant, atrodo, kad jis ėjo kuo toliau į vakarus — galbūt jį apėmė panika arba jis norėjo nueiti kuo toliau nuo tos vietos, kur paliko ją. Bet...

— Nauja detalė, — įsiterpė Saimonas. — Jei jis atsiuntė laišką, kad sukviestų policiją ir ištrauktų iš namų tave, kur jis eina? Jis mano, kad seksi Star pėdsakais, o ne jo. Jei jis paspendė tau spąstus, jie ne čia.

— Tu manai, kad masalas ji, — sumurmėjo Fiona. — Jis atsigabeno ją čia, į mano salą, netgi pasinaudojo mano draugės, partnerės trobele. Dieve, žinoma, kad masalas ji. — Ar tai blogiau? — pagalvojo Fiona. — Jis vertė ją eiti, tempė, paliko kraujo pėdsakų, nes norėjo, kad mes — arba aš — surasčiau ją. Bet jis negali būti tikras, kad ją surasiu būtent aš.

— Jam reikia vietos, iš kurios galėtų stebėti. Jei ją surastum tu, jis pagrobtų arba nužudytų tave ten. Jei ne, nuslinktų ten, kur tu esi, ir vis tiek padarytų tą patį.

— Bet... Ne, aš suprantu. Jis nenori pagrobti manęs, nebenori vilkinti laiko. Jis tiesiog nori mane nužudyti. Aš priklausau Periui. Aš atlygis. — Fiona kalbėjo ramiai, žiūrėdama priešais save. — Reikia palakinti šunis.

Jis atsitūpė šalia jos ir pripylė į dubenį vandens.

— Fiona, nebūtina būti policininku ar psichologu, kad suprastum, jog tas tipas nepaiso jokių ribų. Kai jis nukrypo nuo kurso, pakeitė Perio planą, metodus ir kriterijus — kad ir kokie jie būtų — jis tapo nevaldomas.

— Taip.

— Star turėjo informacijos; dalis buvo paruošta spausdinti, dalį dar turbūt norėjo patikrinti. Jis tikriausiai nutuokia, kad mes žinome jo vardą, veidą, viską. Tikriausiai žino ir tai, kad Peris jį išdavė.

— Taip, — pakartojo ji. — Ir manau, kad ji galėjo papasakoti jam viską, ko jis norėjo, jei jis pažadėjo nežudyti jos. O gal jam nereikėjo nė klausti. Jis turi jos kompiuterį, telefoną. Jis žinojo, kad FBT lipa ant kulnų.

— Kur jis eis, Fiona? Kai sumokės skolą Periui, kur jis eis? Kaip jis paspruks iš salos? Pavogs katerį? Automobilį? Kaip išvengs visų tų paieškos komandų? Šansai menki. Net jei jam pavyktų, kaip jis praeis pro farus, kad patektų į keltą ar išplauktų iš salos kateriu?

— Jis niekur neis. — Ji paėmė tuščią dubenį ir įsikišo į kuprinę. — Jis nepanikuoja, niekada nepanikavo. Galbūt tuomet, balandį, kai išsinuomojo trobelę, tikėjosi galėsiąs surasti mane, nužudyti ir judėti toliau, bet viskas pasikeitė, kai pagrobė Star. Kai perskaitė jos straipsnį, kai sužinojo, kad buvau susitikusi su Periu, kai atsigabeno ją čia. Vienu ar kitu būdu viskas baigsis su manimi. Galbūt jis dar mėgins nužudyti šunis ir tave. Galbūt tiek, kiek jam pavyks. Bet jis žino, kad aš būsiu paskutinioji.

— Jo šlovės spindesys.

— Jis niekada jos nepatyrė. — Fiona išsitraukė maišelį su daiktu šuniui pauostyti. — Bet dabar paragavo. Star suteikė jam šią progą, todėl jis ir įtraukė ją. Čia Eklis, — kiek įmanydama žvaliau tarė ji. — Suraskime Eklį! Suraskime jį!

Jiems pajudėjus, ji pagarsino radiją ir susiraukė išgirdusį balsų ir reikalavimų atsiliepti chorą.

— Duokš man. — Saimonas ištiesė ranką. — Tau reikia stebėti šunis.

Jis buvo teisus. Ant plauko kybo ne viena, bet daug gyvybių. Star arba gyva, arba ne — tai priklauso nuo Eklio įgeidžio.

Jos būrys, draugai — jie irgi tapo šio įgeidžio įkaitais. Kaip kadaise Gregas buvo Perio įgeidis.

Bet Ekliui ji niekada nebuvo svarbiausia, suvokė ji. Nepaisant visų tų patyčių, terorizavimo. Ji buvo tik skola, ir jo iškreiptas garbės jausmas reikalavo, kad jis sumokėtų tą skolą prieš išeidamas iš savo niekšingo naujojo gyvenimo, kurį jam suteikė Peris.

— Jis vėl krypsta į rytus. — Ji paženklino vietą. — Jei ir toliau eis ta kryptimi, pateks į Džeimso sektorių. Reikia...

— Leisk man. Žiūrėk, praleidai. — Jis paėmė kitą vėliavėlę ir pažymėjo numestą saldainio popierėlį. — Tu blaškaisi. Susikaupk.

Jis ir vėl teisus, pagalvojo ji ir akimirką stabtelėjo. Užsimerkė, įsiklausė, įkvėpė oro, susiliejo su aplinka.

Orkos buvo nedidelė sala — taip, pėsčiomis reikėtų nemažai apeiti, tačiau įveikiama. Jei jo tikslas buvo įvilioti ją į spąstus, jam reikia priedangos ir stebėjimo vietos.

— Jo maršrutas turėjo susikirsti su tuo, kuriuo ėjo su Star. Kažkur tiedu takai turėjo susikirsti, arba ėjo lygiagrečiai, bet einant iš šios pusės...

Ji mintinai žinojo žemėlapį, tačiau vis tiek išsitraukė iš kuprinės popierinį. Dėl visa ko.

— Peris stebėjo Gregą nuo aukštumos. Tai buvo dar viena atlygio rūšis.

— Perį sugavo ir pasodino į kalėjimą. Nemanau, kad Eklis ketina sėsti į kalėjimą. — Saimonas per Fionos petį nužvelgė žemėlapį, takus, maršrutus. — Tonis irgi nemano.

— Pirmiausia jis turi atlikti darbą, — pasakė ji. — Jis ėjo lanku — plačiu vingiu vakarine, dabar rytine puse. Iš pradžių kuo toliau nuo Star, paskui atgal jos link. Bet ne pas ją. Nieko nesuprantu. Tačiau pakankamai arti, kad galėtų stebėti. Galbūt net girdėtų šunis, radijo pokalbius. Bet jei jis eis šia kryptimi, atsirems į namus, Gerio ir Sju fermą.

— Aš nesugebu taip orientuotis kaip tu, bet tavo namas yra pakeliui į fermą. Ar mes toli?

— Nuo mano... — Jai užgniaužė kvapą. — Mano namų. Kaip tu ir sakei. Mano pačios kieme. Jis pagrobė visas, netgi Star — iš jų aplinkos — mokyklos, įprastos pasivaikščiojimo vietos, darbo. Niekada nekeitė savo manieros.

Suvokimas ją užliejo tarsi banga ir ji sugriebė Saimoną už rankos.

— Ne tik mano saloje, mano namuose. Mano namai tušti, nes aš

klaidžioju ieškodama jo. Arba jis žino, kad gyvenu pas tave. Kad ir kaip ten būtų, jis turi priedangą — mišką.

— Ir jei jam pavyktų įvilioti tave į vidų, tavo namai taptų paskutiniojo veiksmo scena. Ar toli, Fiona?

— Maždaug už pusės mylios. Gal mažiau. Priklauso nuo to, kaip plačiai jis suka ratą, kurią vietą išsirinko stebėti. — Ji nužvelgė šešėlius, pilkus ir žalius lopinius. — Vėjas stiprėja, jis išsklaidys kvapą. Jei mes eisime į rytus, turėsime kirsti Džeimso ir Lorės sektorių. Reikia laikyti šunis tarp medžių, net jei takas išves į atvirą vietovę. Ir stebėti, kad jie tylėtų. O kai susisieksime su baze, turėsime išjungti radiją.

Saimonas norėjo pasakyti jai, kad liktų vietoje, bet ji nesutiks. Norėjo pasakyti, kad jie abu liktų savo vietose ir leistų Toniui nustatyti Eklio buvimo vietą. Nors ir žinojo atsakymą, vis dėlto pamėgino.

— Likime čia ir praneškime Toniui, ką sužinojome.

— O jei Eklis pakeis kryptį? Mes negalime pasakyti jiems, kur jis eina, kol patys nežinome. Tai tik mūsų versija.

— Štai ką aš manau. Išsitrauk ginklą. Ir nuo šiol laikyk jį paruoštą. — Jis išsitraukė radiją. — Mai, sujunk mane su Toniu.

— Šunys vėl pagavo kvapą.

Fiona nuėjo pažymėti vietos.

— Jis nori pasikalbėti su tavim.

Saimonas perdavė jai radijo stotelę.

— Čia Fi. Kalbėkite.

— Fiona, paklausyk manęs. Likite ten, kur esate. Mes su kitomis dviem paieškos komandomis ateisime iš šonų. Mes manome, kad jis tavo valdose arba netoli jų. Siunčiame grupę į tavo namus ir perkeliame visus pareigūnus, kad padėtų tau ir tavo būriui. Ar supratai?

— Taip, supratau, agente Toni. Ar kuris nors iš jūsų vyrų pažįsta šią vietovę, turi šunis, kurie jaustų stipresnį pėdsaką? Mes ką tik įžengėme į pirmosios komandos sektorių. Matau vieną iš jų vėliavėlių.

Artėju, pagalvojo ji, ir jos kraujas supulsavo stipriau.

— Jis čia ėjo su Star. Džeimsas ir Lorė gali... Jis gali juos nužudyti. Mes su Saimonu artinamės iš tos pusės, kurios jis neturėtų matyti.

Dėl Dievo, siųskite tuos žmones, bet mes seksime paskui šunis. Turiu baigti ryšį. Negaliu rizikuoti, kad jis išgirstų.

Ji išjungė radiją ir perdavė ją Saimonui.

— Džeimsas eis toliau. Gal jam ir pavyks įtikinti Lorę, kad lauktų, bet jis pats nelauks. Tik ne tada, kai yra galimybė rasti Star dar gyvą. Aš irgi negaliu laukti, Saimonai, ir rizikuoti, kad dėl vendetos, nukreiptos prieš mane, žūtų man brangūs žmonės.

— Ar kas ginčijasi?

Nežymus susierzinimas jo balse padėjo jai nusiraminti.

— Reikia užsegti pavadėlius šunims. Laikyti juos prie savęs. Ir liepti jiems tylėti.

Ji pažiūrėjo į dangų, išgirdusi griaustinio dundėjimą.

— Netrukus sutems. Jau ir taip beveik vakaras. Vėjas bus gera priedanga. Lietus dar geresnė. Bet jie apsunkins šunų darbą. Teks eiti pasikliaujant instinktais.

— Noriu, kad eitum paskui mane. Taip liepia mano instinktai, — tarė jis, nespėjus jai paprieštarauti. — Noriu, kad juos gerbtum.

— Bet aš turiu ginklą, — pridūrė ji.

— Taip. — Jis švelniai pabučiavo ją. — O aš pasikliausiu tavimi, kad panaudosi jį, kai reikės.

Toliau jie ėjo tylėdami. Oras, pakilus vėjui, atvėso. Linguojantys medžiai teikė gerą priedangą ir, ji tikėjosi, slėpė jų artinimąsi. Tačiau ūžesys trukdė jai klausytis. O kiekvienas gūsis ir medžio krustelėjimas vertė jos širdį krūpčioti.

Tarpusavyje ir su šunimis jie kalbėjosi gestais.

Jie pasiekė laukymės, kur Saimonas kadaise rado kelmą, pakraštį. Fiona pamatė jauną medelį, kurį jis pasodino vietoj kelmo nieko jai nepasakęs. Jos šuoliuojanti širdis, pamačius tą vaizdą, aprimo.

Dėkodama ji švelniai palietė jį pirštų galiukais.

Ji pastebėjo dar vieną vėliavėlę ir sulaikė šunis, kurie veržėsi į laukymę.

Jos kraujas sustingo gyslose išgirdus radijo traškesį, bet, metusi žvilgsnį į Saimono diržą, suprato, kad tai ne jų.

Džeimso, pagalvojo ji. Jis arčiau, nei ji manė. Ji negalėjo išskirti

žodžių, nė vieno, tačiau aiškiai girdėjo susijaudinusį balsą. Ir džiaugsmingą lojimą.

— Jie rado ją, — sušnabždėjo ji.

Ir šešėliuose sujudėjo šešėlis.

Jos gerklėje užstrigo oro gumulas. Jis sėdėjo už medžio kitame laukymės pakrašty. Ir dengėsi vėju, tamsa bei pirmais skubiais lietaus lašais, maskuojančiais judesius.

Saimonas uždengė jai burną ir palinko prie ausies.

— Lik čia. Su šunimis. Aš apeisiu aplinkui ir atkirsiu jam kelią. Lik čia, — pakartojo jis. — Pro mane jis nepraeis. Netrukus atvyks pastiprinimas.

Ji norėjo ginčytis, bet negalėjo rizikuoti, todėl piktai davė ženklą sutrikusiems šunims likti vietoje ir gulti ant žemės. Šie nuleido galvas, bet įsižeidę užvertė į ją akis ir tyliai suinkštė.

Žaidimas nebaigtas. Prizas štai ten, tūno šešėliuose. Jie nesiliovė inkšti, nustebinti jos netikėto pykčio, tačiau ji nutildė juos veriančiu žvilgsniu ir į žemę nukreiptu pirštu.

Patenkinta ji pasislinko iš savo vietos, kad geriau matytų, ir išvydo Eklio rankose ginklą. Jis stovėjo pakreipęs galvą — klausėsi — ir lėtai sukosi Saimono pusėn.

Ji nė nesuabejojo. Žengė į laukymę.

Iškėlė ginklą ir nusitaikė. Nusikeikė, kai jis sudrebėjo atsisukdamas į ją ir pažvelgdamas į akis.

— Mesk ginklą, Frensi, arba prisiekiu visomis gyvybėmis, kurias judu su Periu atėmėte — nušausiu tave.

— Jis mane įspėjo, kad nenuvertinčiau tavęs. — Eklis irgi iškėlė ginklą ir nusitaikė. Bet jo ginklas nedrebėjo. Jis nusišypsojo, tarsi būtų netikėtai sutikęs draugą. — Tu žinai, kad kai šausiu į tave, tavo partneris bėgs iš tos pusės. Tada nušausiu ir jį. Jo šunį. Tavo šunį. Kur tavo šuo, Fiona?

— Mesk ginklą. Juk žinai, kad policija ir FTB jau čia. Jie apsupę visą vietovę. Tu nepaspruksi.

— Užtat pagaliau aš gyvenu. Per tuos kelis trumpus mėnesius gyvenau ir patyriau daugiau nei per visus ankstesnius metus. Per visus

tuos pilkus metus. Tikiuosi, kad pasirodys ir Tonis. Jei turėčiau galimybę jį nušauti, tai būtų atsisveikinimo dovana Periui.

— Jis išdavė tave.

— Bet pirmiausia išlaisvino. Gaila, kad neturime daugiau laiko, Fiona. Tavo ranka dreba.

— Man tai netrukdo.

Ji įkvėpė ir pasiruošė šauti.

Staiga iš už medžių išpuolė Saimonas. Jis trenkėsi Ekliui į dešinį šoną, ir Fiona trumpą akimirką kažkodėl pagalvojo apie greitąjį traukinį.

Ginklas iššovė, kulka įsmigo į minkštą žemę, o ginklas išlėkė Ekliui iš rankos.

Fiona puolė į priekį ir pagriebė jį. Taikydamasi abiem ginklais, ji išgirdo Džeimso šūksnius ir šakų traškėjimą. Visai, pagalvojo ji, kaip Eklis ir numatė. Kai jis išlindo pro krūmokšnius, ji įbruko jam ginklus.

— Laikyk.

Ji suklupo šalia Saimono, kuris įnirtingai ir metodiškai talžė Eklio veidą kumščiais.

— Gana. Liaukis. — Ji bandė nutaisyti tvirtą, griežtą toną, kurį naudojo nenorintiems paklusti šunims, ir jai beveik pavyko. — Liaukis, Saimonai. Jam vis tiek galas.

Jis piktai dėbtelėjo į ją.

— Liepiau tau likti priedangoje. Sakiau, kad pro mane jis nepraeis.

— Ir nepraėjo. — Ji sučiupo jo sugniaužtą kumštį su nubrozdintais ir kruvinais krumpliais ir priglaudė sau prie skruosto. Ją iškart apspito šunys. — Aš liepiau jiems likti vietoje, bet jie nepaklausė. Mes visi saugome vieni kitus. Štai kaip mes dirbame.

Ji beveik nė nežvilgtelėjo į Eklį.

— Ji gyva? — pasiteiravo Džeimso.

— Taip. Bet nežinau, ar pavyks išgelbėti. Ji labai blogos būklės. Turiu grįžti pas Lorę. Tu mus velniškai išgąsdinai.

Tačiau jis ilgu, įdėmiu žvilgsniu nudelbė Eklio sutalžytą veidą.

— Gerai dirbi, Saimonai. Imk. — Jis grąžino Fionai ginklus. — Girdžiu policiją, o gal ten federalai? Nesvarbu. Reikia nugabenti nukentėjusiąją į ligoninę. Per aptarimą turėsime rimtą pokalbį, — pridūrė jis ir dingo krūmokšniuose.

— Aš nežinojau, ar tu matei ginklą, — tarė ji Saimonui. — Negalėjau būti tikra. Negalėjau rizikuoti.

— Tau pasisekė, kad jis iškart nenušovė tavęs. Kas būtų buvę, jei jis būtų nepanoręs pasišnekučiuoti?

— Aš būčiau nušovusi jį. — Ji įsikišo savo ginklą į dėklą, o Eklio užsikišo už diržo. — Dar akimirka ir... Džiaugiuosi, kad neteko to daryti. Džiaugiuosi, kad vietoj to sumalei jam snukį.

Ji giliai iškvėpė, tada pritūpė.

— Geri šunys! Jūs tikri šaunuoliai. Suradote Eklį.

Kai į laukymę sugriuvo policininkai, Fiona sėdėjo apkabinusi šunis ir padėjusi galvą Saimonui ant krūtinės.

VISKAS UŽTRUKO DAR ILGAS VALANDAS, valandas, kurios atrodė kaip dienos. Klausimai, ataskaitos, vėl klausimai, aptarimas.

Manc priėjo paspausti jai ranką.

— Vis dar manau, kad taptum gera agente.

— Galbūt, bet aš noriu ramaus gyvenimo.

— Sėkmės. — Pasilenkusi ji paglostė Njumaną, kuris niekaip nenorėjo atsitraukti nuo Fionos. — Geras šuo, — tarė ji ir nusijuokė, kai Fiona nustebusi kilstelėjo antakį. — Tikriausiai jie pakeitė mano nuomonę apie šunis. Iki pasimatymo.

Tonis apkabino Fioną.

— Nelaukite, kol vėl pakliūsiu į bėdą, kad aplankytumėt mane, — tarė ji. — Nes bėdos baigėsi, o jūs liekate.

— Šiandien per tave įsitaisiau dar vieną sruogą žilų plaukų. Turėčiau priminti, kad rūpintumeisi savimi, bet tu jau ir taip pradėjai rūpintis. Vėliau mums reikės tavo parodymų.

— Bet kada.

— Važiuok namo. — Jis pabučiavo jai į kaktą. — Pamiegok.

Kadangi važiuodama namo ji jau beveik snaudė, dėl miego neturėjo kilti problemų.

— Pirmiausia nusiprausiu, tada pavalgysiu to, ką rasiu šaldytuve, o paskui miegosiu dvylika valandų.

— Aš turiu kai ką nuveikti, o paskui mes abu pavalgysime to, ką rasime šaldytuve.

Ji paėjėjo porą žingsnių ir sustojo.

— Gal pasidomėtum, ar jie turi kokių nors naujienų apie Star būklę? Žinau, prognozės nelabai kokios, bet vis dėlto... Nenorėčiau, kad prarastume dar vieną.

— Pasidomėsiu. Eik į dušą.

Ji ilgai mėgavosi šilto vandens srove. O paskui, susirišusi šlapius plaukus į uodegą, užsitempė medvilnines kelnes ir švelnius nublukusius marškinėlius. Jauku, pagalvojo ji. Daugiau nieko nesinori, tik jaukumo.

Ir, maldauju Dieve, ramaus gyvenimo pradžios.

Ji paėmė nuo stalelio mažą sulankstomąjį peiliuką ir prisispaudė prie skruosto.

— Tu mano laimingasis, — sušnibždėjo.

Padėjusi jį atgal, pažiūrėjo į veidrodį. Atrodo šiek tiek pavargusi, pagalvojo, bet nelabai baisiai.

Atrodo laisva, su šypsena.

Leisdamasi į apačią, Fiona susiraukė išgirdusi skubų automobilio pyptelėjimą. Ji myli savo draugus, bet dėl Dievo, jai norisi tik pavalgyti ir eiti miegoti. Daugiau jokių kalbų.

Tačiau virtuvėje sukinėjosi tik Saimonas su šunimis.

— Kas čia buvo?

— Kada? A, Džeimsas. Imk.

Jis įgrūdo jai į burną traputį, plonai apteptą sūriu.

— Skanu, — sumurmėjo ji pilna burna. — Dar.

Jis įgrūdo dar vieną.

— Viskas. Daugiau pati pasidaryk. Štai.

Saimonas ištiesė jai vyno taurę.

— Ar skambinai į ligoninę?

— Jos būklė kritiška. Išsekimas, dehidracija, šokas. Sulaužyti pirštai, žandikaulis. Tai dar ne viskas. Jis turėjo pakankamai laiko, kad primuštų ją, ir jį išnaudojo. Ji gerokai aptalžyta.

— Štai kaip.

— Eklis irgi gavo savo.

Saimonas pažiūrėjo į savo paties aptvarstytas rankas.

— Jis to nusipelnė.

Ji paėmė jo aptvarstytas rankas ir pabučiavo, nors Saimonas ir niurzgėjo.

— Jis rašė knygą.

— Ką?

— Tu ilgai maudeisi, — pastebėjo Saimonas. — Deivis spėjo šį tą papasakoti. Ji irgi rašė. Atrodo, Eklis paredagavo josios ir pridėjo dar savo medžiagos.

— O Dieve. — Fiona užsimerkė ir prispaudė vyno taurę prie kaktos. — Tu buvai teisus. Jis troško dėmesio.

— Vis dar ištroškęs. Pasak Deivio, jis atsisakė advokato ir niekaip neužsičiaupia. Nori kalbėti, išpasakoti viską. Jis didžiuojasi savimi.

— Didžiuojasi, — ji pakartojo ir nusipurtė.

— Ir jam galas. Su juo baigta. Kaip ir su Periu.

— Taip. — Ji atsimerkė ir nuleido taurę. Prisiminė kalėjimo sienas, grotas, ginklus, sargybinius. — Jis nespėjo pasimaudyti savo šlovės spinduliuose, išėjo ne taip, kaip norėjo. Žinai, eime į kiemą, pažiūrėsime į šunis, išgersime vyno, paskui valgysime kaip maniakai. Nes mes galim sau leisti.

— Dar ne. Pasiimk vyną. Noriu tau kai ką parodyti.

— Radai dar maisto?

Jis paėmė ją už rankos ir nusitempė į valgomąjį, kur stalas, liūdnai pastebėjo ji, buvo tuščias.

— Gerai. Labai tikiuosi, kad neketini pasismaginti ant stalo, nes šįvakar kažkaip nejaučiu noro. Bet rytoj... Ji nutilo, pamačiusi vyno spintą. — O!

Fiona akimirksniu apibėgo aplink stalą.

— Ji *nuostabi*. Mediena it šokoladinis šilkas ir tiršta grietinėlė. O durelės? Iš sedulos. Ji tiesiog... oi. — Fiona atidarė dureles ir pašoko iš džiaugsmo. — Nepakartojama. Kiekviena detalė. Žavinga, miela ir gražu.

— Ji tinka tau.

Fiona atsisuko.

— Ji *man?* O Dieve, Saimonai...

Nespėjus jai pribėgti prie jo, jis kilstelėjo ranką.

— Kaip pažiūrėsi. Norėčiau mainų. Padovanosiu ją tau, bet kadangi ji lieka čia, tai reiškia, kad tu irgi lieki.

Ji prasižiojo ir vėl užsičiaupė. Paėmė vyną, kurį buvo pastačiusi ant stalo, gurkštelėjo.

— Aš gausiu spintą, jei gyvensiu čia, su tavimi?

— Čia gyvenu aš, vadinasi, taip, su manimi. Namas didesnis nei tavasis. Tu turi daugiau miškų, bet aš turiu mišką ir paplūdimį. Šunims bus daugiau vietos. Ir man reikalingos dirbtuvės.

— Hmm.

— Gali vesti užsiėmimus čia arba perkelti juos atgal. Atskirti namus nuo darbo. Gali juos parduoti. Išnuomoti. Bet jei nori spintos, tada lik.

— Įdomūs mainai.

— Tu juos pradėjai. — Jis susikišo nykščius į džinsų kišenes. — Manau, mes išgyvenome blogiausia, ką žmogus gali patirti. Ir likome kartu. Nematau prasmės švaistyti laiko. Taigi, nori spintos — gyvenk čia. Galbūt net turėtume susituokti.

Fiona vos nepaspringo vynu.

— Galbūt turėtume?

— Nesugalvoju įmantresnių žodžių pasipiršti.

— Tai gal pamėgink rasti tarpinį variantą tarp „galbūt turėtume“ ir „įmantresnis“.

— Ar nori ištekėti?

Ji nusijuokė.

— Taip, tai irgi variantas. Ką gi, spintos aš noriu. Tavęs irgi. Matyt... taip, aš noriu ištekėti.

— Žinok, tai geras sandėris, — tarė jis žengdamas prie jos.

— Labai geras. — Ji suėmė jo veidą į delnus. — Saimonai.

Jis pabučiavo jai į dešinįjį, po to kairįjį delną.

— Myliu tave.

— Žinau. — Ji prigludo prie jo. — Žinojimas — geriausias jausmas pasaulyje. Kiekvieną kartą, pažiūrėjusi į šią spintą, įdėdama taurę ar išimdama butelį, prisiminsiu tai. Nuostabi dovana.

— Čia mainai.

— Žinoma.

Jos lūpos susirado jo lūpas ir neskubėjo atsitraukti.

Ji laisva, pagalvojo, ir mylima. Ir ji namuose.

— Eime, pasakysime berniukams, — tarė ji.

— Gerai. Esu tikras, jie norės šampano ir cigarų. — Vis dėlto jis paėmė ją už rankos. — Tik paskubėkime. Mirštu iš alkio.

Jis sugeba ją prajuokinti, pagalvojo ji, ir tai yra dar vienas labai geras sandėris.

Roberts, Nora

Ro-04 Paieška: [romanas] / Nora Roberts; iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė. — Kaunas: Jotema, [2011]. — 448 p.
ISBN 978-9955-13-294-3

Daugeliui žmonių atrodo, kad Fionos Bristou gyvenimas idiliškas: žavi sodyba saloje netoli Sietlo, klestinti šunų dresavimo mokykla ir iššūkių kupinas savanorės darbas dingusių žmonių paieškos ir gelbėjimo būryje. Fiona apsupta būrio gerų draugų ir trijų nuostabių atsidavusių labradorų. Tačiau visa tai jauna moteris susikūrė po išgyvento sukrėtimo: jai vienintelei pavyko pasprukti nuo serijinio žudiko kilpos. Deja, tuomet žuvo jos sužadėtinis policininkas.

Po kelerių metų į Fionos šunų dresavimo mokyklą atvyksta menininkas baldų gamintojas Saimonas Doilis ir atsiveža jauną, žavų, tačiau visiškai nevaldomą šunelį. Į jaunos moters širdį pasibeldžia meilė... o iš tamsių praeities šešėlių ir vėl pasirodo žudikas.

UDK 821.111(73)-31

Nora Roberts

PAIEŠKA

Iš anglų kalbos vertė *Vilma Krinevičienė*
Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Viršelyje fotografija iš *dreamstime.com*
Maketavo *Teresė Vasiliauskienė*

SL 250. 28 sp. l. Užsak. Nr. 1734
UAB „Jotema“, Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino UAB „BALTO print/Logotipas“, Utenos g. 41A, 08217 Vilnius

22,30

New York Times bestselerių autorė No Roberts pristato romaną, kurio veiksmas vyksta Ramiojo vandenyno šiaurės vakarų pakrantėje, kur sala suteikia prieglobstį, vešlūs miškai suvilioja neatsargiuosius, o vyras ir moteris vienas kitame suranda stiprybės gyventi.

Daugeliui atrodė, kad Fionos Bristou gyvenimas idiliškas: jauki sodyba saloje, klestinti šunų dresavimo mokykla ir atsakingos savanorės pareigos dingusiųjų paieškos ir gelbėjimo būryje. Fiona mėgstama žmonių ir dievinama trijų jos namuose gyvenančių ištikimųjų labradorų.

O iš tiesų jauna moteris iš naujo atkakliai kūrė savo gyvenimą po šiurpaus sukrėtimo: prieš keletą metų jai vienintelei pavyko pabėgti nuo serijinio žudiko, o kiek vėliau palaidoti nušautą sužadėtinį.

Orkų saloje Fiona atrado atgaivą ir ramybę, čia į jos duris vėl pasibeldė meilė... Deja, baugi praeitis Fionos Bristou iš savo gniaužtų paleisti neketina.

ISBN 978-9955-13-294-3

www.jotema.lt